DANIEL SILVA

VIOLONCELISTA

virtual-project.eu

DANIEL SILVA

VIOLONCELISTA

Original: *The Cellist* (2021)

Traducere din limba engleză:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

2022

Cleptocrație *Tip de guvernare sau sistem al hoților.*
The Oxford English Dictionary

În Rusia puterea e bogăție și bogăția e putere.
Anders Åslund, *Russia's Crony Capitalism*

PARTEA ÎNTÂI

MODERATO

1.

JERMYN STREET, ST. JAMES'S

Sarah Bancroft îi invidia pe norocoșii care credeau că își controlează soarta. Pentru ei, viața nu era mai complicată decât mersul cu metroul. Bagi biletul în fanta de la intrare, cobori la stația care trebuie – mai degrabă Charing Cross decât Leicester Square. Sarah n-a crezut niciodată astfel de aiureli. Da, te poți pregăti, te poți trudi, poți alege, dar în ultimă instanță viața e un joc complicat al providenței și probabilității. Din păcate, în privința muncii și dragostei, ea a dovedit o ciudată lipsă de alegeri bune. A pierdut multe trenuri. De câteva ori a urcat în cel care nu trebuia, aproape întotdeauna cu rezultate catastrofale.

Cel mai recent pas făcut în carieră părea că se încadrează în acest tipar nenorocos. După ce a devenit unul dintre cei mai importanți curatori de muzeu din New York, a ales să se mute la Londra ca să preia conducerea zilnică a galeriei Isherwood Fine Arts, care, din 1968 încoace, se ocupa cu procurarea de tablouri excelente ale vechilor maeștri italieni și olandezi. Ca să nu se dezmintă, sosirea ei a fost urmată curând de izbucnirea unei pandemii cumplite. Nici măcar lumea artei, care slujea capriciile celor extrem de bogați de pe planetă, n-a fost imună la ravagiile molimei. Aproape de pe o zi pe alta, afacerile galeriei au alunecat în ceva foarte asemănător cu stopul cardiac. Dacă suna telefonul, de obicei era un cumpărător, sau reprezentantul lui, care anunța că renunță la o achiziție. De la versiunea muzicală din West End a lui *Căutând-o pe Susan* încoace, declara severa mamă a lui Susan, n-a mai văzut Londra un debut atât de puțin promițător.

Isherwood Fine Arts mai trecuse prin vremuri grele – războaie, atacuri teroriste, crize petroliere, prăbușiri ale pieței, povești de dragoste

dezastruoase – și totuși izbutise, cumva, să treacă cu bine peste furtună. Sarah mai lucrase pentru puțin timp acolo cu cincisprezece ani înainte, pe când era informator clandestin al CIA. Operațiunea fusese în colaborare cu israelienii, condusă de legendarul Gabriel Allon. Cu ajutorul unui Van Gogh pierdut, el a introdus-o pe Sarah în anturajul unui miliardar saudit, Zizi al-Bakari, și i-a încredințat misiunea să dea de căpetenia teroristă care stătea la pândă pe acolo. De atunci încoace viața ei s-a schimbat definitiv.

Când operațiunea s-a încheiat, ea a petrecut câteva luni de recuperare într-o casă conspirativă a Agenției din ținutul preponderent crescător de cai al Virginiei de Nord. După aceea a lucrat la Centrul Antiterorism al CIA din Langley. De asemenea, a participat la câteva operațiuni comune americano-israeliene, toate la cererea lui Gabriel. Serviciul secret britanic știa de trecutul lui Sarah și de prezența ei la Londra – fapt deloc surprinzător, dat fiind că în acest moment împărțea patul cu un agent al MI6, Christopher Keller. De obicei, o astfel de relație ar fi fost strict interzisă, însă în cazul lui Sarah s-a făcut o excepție. Graham Seymour, directorul general al MI6, era prieten cu ea, ca și prim-ministrul Jonathan Lancaster. De fapt, la puțin timp după venirea ei la Londra, Sarah și Christopher au participat la o cină privată la numărul 10[1].

În afară de Julian Isherwood, proprietarul minunatei galerii care purta numele său, cei din lumea londoneză a artei nu știau nimic din toate astea. În ceea ce-i privea pe colegii și rivalii lui Sarah, ea era frumoasa și strălucita americancă expertă în istoria artei care mai demult le luminase efemer lumea într-o iarnă posomorâtă și îi abandonase pentru cineva de teapa lui Zizi al-Bakari, fie-i țărâna ușoară. Iar acum, după o călătorie cu peripeții prin lumea serviciilor secrete, revenise, adeverindu-și astfel teoria despre providență și probabilitate. În cele din urmă, Sarah urcase în trenul care trebuia.

Londra a primit-o cu brațele deschise și au fost puse puține întrebări. Abia reușise să-și pună lucrurile în ordine când a năvălit virusul. S-a molipsit la începutul lui martie, la European Fine Art Fair din Maastricht, și i-a infectat rapid pe Julian și Christopher. Julian a petrecut două săptămâni de coșmar la University College Hospital. Sarah a fost cruțată de cele mai grave simptome ale virusului, însă a avut parte timp de o lună de febră, slăbiciune, durere de cap și respirație superficială care apărea de câte ori se dădea jos din pat.

Deloc surprinzător, Christopher a scăpat nevătămat și asimptomatic. Sarah l-a pedepsit punându-l să o slujească fără crâcnire. Cumva, relația lor a supraviețuit.

În iunie Londra s-a trezit din carantină. După ce a fost testat de trei ori negativ, Christopher și-a reluat serviciul în Vauxhall Cross, dar Sarah și Julian au așteptat până la solstițiul de vară ca să redeschidă galeria. Era situată într-un pătrat liniștit de piatră cubică și prăvălii numit Mason's Yard, între birourile unei mici companii maritime grecești și un bar frecventat în nevinovatele zile de dinaintea molimei de funcționare drăgălașe care mergeau pe scutere. La ultimul etaj era o superbă sală de expoziție făcută pe modelul celebrei galerii Paul Rosenberg din Paris, în care Julian petrecuse în copilărie atâtea ore fericite. El și Sarah împărțeau un birou mare de la etajul întâi cu Ella, recepționera cea atrăgătoare, dar inutilă. În prima săptămână de la reluarea activității telefonul a sunat doar de trei ori. Ella a lăsat toate trei apelurile să intre în mesageria vocală. Sarah a informat-o că serviciile ei, atâtea câte erau, nu mai sunt necesare.

N-avea rost să angajeze o înlocuitoare. Experții avertizau că la răcirea vremii vine al doilea val brutal, și proprietarii de magazine din Londra au fost anunțați să se aștepte la mai multe carantine impuse de guvern. Ultimul lucru de care avea nevoie Sarah era încă o gură de hrănit. S-a hotărât să nu irosească vara. Avea să vândă un tablou, orice tablou, chiar și cu prețul vieții.

A găsit unul din întâmplare, pe când inventaria numărul catastrofal de mare de lucrări nevândute din încăperile ticsite ale depozitului lui Julian: *Cântăreața la lăută,* ulei pe pânză, 152x134 centimetri, poate că baroc timpuriu, destul de deteriorat și murdar. Chitanța originală și documentele de expediție erau încă în arhiva lui Julian, alături de un atestat de proveniență îngălbenit. Primul proprietar cunoscut era contele Cutare din Bologna, care în 1698 l-a vândut prințului Cutărescu din Liechtenstein, care, la rândul lui, l-a vândut baronului Oarecare din Viena, unde a rămas până în 1962, când a fost cumpărat de un dealer din Roma, care în cele din urmă i l-a pus în brațe lui Julian. Tabloul fusese atribuit pe rând Școlii Italiene, unui discipol al lui Caravaggio, și, mai promițător, cercului lui Orazio Gentileschi. Sarah a avut o intuiție. I-a arătat pictura expertului Niles Dunham de la National Gallery în perioada de trei ore pe care și-o rezerva Julian zilnic pentru prânz. Niles a acceptat șovăielnic atribuirea făcută de Sarah, în așteptarea unei examinări tehnice prin radiografie și prin reflectografie în

infraroșu. Apoi s-a oferit s-o scape pe Sarah de tablou contra opt sute de mii de lire sterline.

— Valorează cinci milioane, dacă nu mai mult.

— Nu în timpul Ciumei Bubonice.

— Mai vedem.

În mod normal, o lucrare a unui pictor important descoperită acum ar fi fost pusă pe piață cu mare vâlvă, mai ales dacă popularitatea pictorului ar fi crescut de curând datorită poveștii personale tragice. Dar, având în vedere nesiguranța actuală a pieței – ca să nu mai spunem că tabloul descoperit acum a fost *descoperit* în propria galerie –, Julian a hotărât că se cuvine o vânzare privată. Și-a sunat câțiva dintre cei mai de nădejde clienți și n-a obținut nicio fărâmă de interes. Moment în care Sarah a contactat discret un colecționar miliardar care era prietenul unui prieten. El și-a manifestat interesul și, după câteva întâlniri cu distanțare socială la locuința lui din Londra, au ajuns la un preț satisfăcător. Sarah a cerut un avans de un milion de lire sterline, parțial ca să acopere costurile restaurării, care aveau să fie mari. Colecționarul i-a cerut să vină acasă la el în seara aceea, la ora opt, ca să ia cecul.

Toate astea explicau în mare măsură de ce Sarah Bancroft, într-o seară umedă de la sfârșitul lui iulie, stătea la o masă în colțul barului de la Wilton's Restaurant, de pe Jermyn Street. Starea de spirit din încăpere era nesigură, zâmbetele silite, hohotele de râs zgomotoase, dar, cumva, false. Julian era aplecat peste capătul tejghelei barului. Cu costumul lui de pe Savile Row și șuvițe încărunțite din belșug, arăta foarte elegant, chiar dacă dubios, o înfățișare pe care el o descria ca „depravare demnă". Se uita în paharul cu Sancerre și se prefăcea că ascultă ceva ce îi șoptea entuziasmat la ureche Jeremy Crabbe, directorul departamentului Vechi Maeștri de la Bonhams. Amelia March, de la *ARTNews,* trăgea cu urechea la o discuție între Simon Mendenhall, licitatorul-șef cu înfățișare de manechin de la Christie's, și Nicky Lovegrove, consultant în domeniul artelor plastice al celor ucigător de bogați. Roddy Hutchinson, considerat de mulți dealerul cel mai lipsit de scrupule din întreaga Londră, îl trăgea de mânecă pe durduliul Oliver Dimbleby. Însă Oliver nu părea să observe, pentru că o pipăia pe incredibil de frumoasa femeie, fost manechin, care acum deținea o galerie de artă modernă de succes pe King Street. În drum spre ușă, femeia i-a trimis prin aer lui Sarah un pupic cuviincios cu buzele ei stacojii perfecte. Sarah a sorbit

din martiniul cu trei măsline și a șoptit:

— Cățea.

— Te-am auzit! Din fericire, nu era decât Oliver. Într-un costum gri bine ajustat, a plutit spre masa lui Sarah ca un balon de baraj și s-a așezat. Ce ai împotriva adorabilei Miss Watson?

— Ochii ei. Pomeții. Părul. Sânii. Sarah a oftat. Să zic mai departe?

Oliver și-a fluturat cu dispreț mânuța dolofană.

— Ești mult mai drăguță decât ea, Sarah. N-am să uit niciodată prima dată când te-am văzut traversând Mason's Yard. Aproape că mi-a stat inima-n loc. Dacă țin bine minte, m-am făcut zdravăn de râs atunci.

— M-ai cerut de nevastă. De câteva ori, de fapt.

— Oferta rămâne valabilă.

— Sunt măgulită, Ollie. Dar mă tem că iese din discuție.

— Sunt prea bătrân?

— Nici vorbă.

— Prea gras?

Ea l-a ciupit de obrazul rozaliu.

— De fapt, ești numai bun.

— Și atunci care-i problema?

— Sunt prinsă.

— În ce?

— Într-o relație.

Lui părea să-i fie necunoscut cuvântul. Încurcăturile romantice ale lui Oliver rareori țineau mai mult de o noapte ori două.

— Vorbești despre tipul care conduce Bentleyul bătător la ochi?

Sarah a sorbit din pahar.

— Și cum îl chemă pe iubitul ăsta al tău?

— Peter Marlowe.

— Pare născocit. Pe drept cuvânt, și-a zis Sarah. Cu ce se ocupă?

— Poți ține un secret?

— Draga mea Sarah, țin în capul meu mai multe secrete murdare decât MI5 și MI6 laolaltă.

Ea s-a aplecat peste masă.

— E asasin de profesie.

— Zău? Interesantă muncă, nu-i așa? Sarah a zâmbit. Nu era adevărat, desigur. Trecuseră câțiva ani de când Christopher lucrase ca asasin plătit. El

e motivul pentru care te-ai întors la Londra? a tatonat Oliver.

— Unul dintre motive. Adevărul e că mi-a fost tare de dor de voi toți. Chiar și de tine, Oliver. Sarah s-a uitat la ceasul de pe telefon. Of, la naiba! Vrei să fii un dulce și să-mi plătești băutura? Am întârziat.

— De la ce?

— Fii cuminte, Oliver.

— De ce naiba să fiu? E așa de afurisit de plictisitor.

Sarah s-a ridicat și, făcându-i semn cu ochiul lui Oliver, a ieșit pe Jermyn Street. Brusc, ploua cu găleata, dar curând a salvat-o un taxi. A așteptat să ajungă la adăpost în mașină și abia apoi i-a dat șoferului adresa.

— Cheyne Walk, vă rog. Numărul patruzeci și trei.

2.

CHEYNE WALK, CHELSEA

La fel ca Sarah Bancroft, Viktor Orlov credea că viața e o călătorie pe care e cel mai bine s-o faci fără hartă. A crescut într-un apartament din Moscova pe care îl împărțeau trei familii și a devenit multimiliardar printr-un amestec de noroc, hotărâre și tactici necruțătoare, pe care chiar și lăudătorii lui le descriau ca lipsite de scrupule, dacă nu chiar criminale. Orlov nu făcea un secret din faptul că este un animal de pradă și un îmbogățit pe căi necinstite. Într-adevăr, purta cu mândrie aceste etichete. „Dacă m-aș fi născut englez, poate că aș fi făcut bani curați”, i-a spus cu dispreț britanicului care îi luă un interviu după ce s-a stabilit la Londra. „Însă m-am născut în Rusia. Și am făcut avere rusească”.

Mai exact, Viktor Orlov nu era născut în Rusia, ci în Uniunea Sovietică. Fiind un matematician strălucit, a urmat cursurile prestigiosului Institut de Mecanică Fină și Optică din Leningrad, apoi a dispărut în programul sovietic al armelor nucleare, unde a proiectat rachete balistice intercontinentale cu focoase multiple. Mai târziu, când a fost întrebat de ce a intrat în Partidul Comunist, a recunoscut că a fost doar pentru a avansa în carieră. „Presupun că aș fi putut să fiu disident”, a adăugat, „însă gulagul nu mi s-a părut niciodată un loc grozav de atractiv”.

Ca membru al elitei răsfățate, Orlov a fost martor la putrezirea pe dinăuntru a sistemului sovietic și a știut că nu era decât o chestiune de timp până la prăbușirea imperiului. În cele din urmă, când s-a terminat, a renunțat la statutul de membru de partid și a jurat să se îmbogățească. În câțiva ani câștigase o avere considerabilă importând calculatoare și alte bunuri occidentale pe piața rusească abia născută. Apoi a folosit acea avere ca să cumpere cea mai mare oțelărie aflată în proprietatea statului și Ruzoil, gigantul petrolier siberian. N-a trecut mult până ca Orlov să devină cel mai bogat om din Rusia.

Însă în Rusia post-sovietică, o țară fără legi, averea l-a făcut pe Orlov o țintă. A supraviețuit la cel puțin trei atentate la viața sa și se zvonea că a ordonat uciderea câtorva oameni ca răzbunare. Însă cea mai mare amenințare pentru el avea să fie bărbatul care a devenit președinte după Boris Elțîn. Acesta credea că Viktor Orlov și ceilalți oligarhi au furat cele mai prețioase bunuri ale țării și avea de gând să le fure înapoi. După ce s-a instalat la Kremlin, noul președinte l-a chemat la el pe Orlov și i-a cerut două lucruri: oțelăria și Ruzoil. „Și nu-ți băga nasul în politică”, a adăugat amenințător. „Că ți-l tai”.

Orlov a fost de acord să renunțe la oțelărie, dar nu la Ruzoil. Președintele n-a fost încântat. Le-a ordonat imediat procurorilor să deschidă o anchetă de fraudă și mită, și într-o săptămână a fost emis mandatul de arestare a lui Orlov. Care a fost destul înțelept ca să fugă la Londra, unde a devenit unul dintre cei mai vehemenți critici ai președintelui rus. Timp de câțiva ani, Ruzoil a rămas blocat în plan juridic, inaccesibil atât pentru Orlov, cât și pentru noii stăpâni de la Kremlin. În cele din urmă, Orlov a acceptat să renunțe la companie în schimbul a trei agenți secreți israelieni care erau prizonieri în Rusia. Unul dintre agenți era Gabriel Allon.

Pentru generozitatea sa, Orlov a primit un pașaport britanic și o întâlnire cu Maiestatea Sa la Buckingham Palace. Apoi a purces cu ambiție la refacerea averii pierdute, de această dată sub ochiul scrutător al oficialilor britanici, care îi monitorizau toate tranzacțiile și investițiile. Acum imperiul lui cuprindea ziare londoneze venerabile, ca *Independent, Evening Standard* și *Financial Journal.* De asemenea, achiziționase acțiunile majoritare la săptămânalul de investigație rus *Moskovskaia Gazeta.* Cu sprijinul financiar al lui Orlov, revista a redevenit una dintre cele mai importante agenții de știri independente și un ghimpe în coasta celor din Kremlin.

Ca urmare, Orlov trăia fiecare zi conștient că formidabilele servicii secrete ale Federației Ruse plănuiesc să-l omoare. Noua sa limuzină Mercedes-Maybach era echipată cu dispozitive de siguranță rezervate de obicei mașinilor președinților și prim-miniștrilor, iar casa lui din istoricul Cheyne Walk, în Chelsea, era una dintre cele mai bine păzite din Londra. Un Range Rover negru zăbovea la trotuar, cu farurile stinse. Înăuntru erau patru bodyguarzi, toți foști membri ai comandourilor de elită ale Special Air Service, folosiți de o firmă de securitate discretă cu sediul în Mayfair. Cel de la volan a ridicat o mână ca semn de recunoaștere când Sarah a coborât de pe bancheta din spate a taxiului. Evident, era așteptată.

Casa de la numărul 43 era înaltă și îngustă, acoperită de wisteria. La fel ca vecinele ei, era departe de stradă, în spatele unui gard din fier forjat. Sarah a traversat repede aleea din grădină sub adăpostul precar oferit de umbrela pliantă. La apăsarea butonului soneriei s-a auzit un sunet puternic de clopot, dar n-a răspuns nimeni, Sarah a mai apăsat o dată pe buton, cu același rezultat.

În mod normal, ar fi deschis ușa o menajeră. Însă Viktor, cu germofobia lui faimoasă încă dinainte de pandemie, tăiase din orele personalului de întreținere ca să reducă riscurile de contaminare. Celibatar înrăit, își petrecea cele mai multe seri în camera de lucru de la etajul al doilea, uneori singur, adeseori în compania unor făpturi de sex feminin necuvenit de tinere. Se vedea lumină în spatele draperiilor. Sarah a presupus că el este la telefon. Cel puțin, spera că este.

A sunat a treia oară și, neprimind niciun răspuns, a pus arătătorul pe cititorul biometric de lângă ușă. Viktor adăugase în sistem amprenta ei, fără îndoială în speranța că relația lor va continua și după perfectarea vânzării tabloului. Un ciripit electronic a anunțat-o pe Sarah că scanarea a fost acceptată. Și-a tastat codul personal – identic cu cel pe care îl folosea în galerie – și pe dată ușa s-a descuiat.

A lăsat în jos umbrela, a răsucit clanța și a intrat. Tăcerea era deplină. L-a strigat pe Viktor, însă n-a primit niciun răspuns. A traversat holul de la intrare, a urcat scara măreață și a ajuns la etajul al doilea. Ușa camerei de lucru a lui Viktor era întredeschisă. A bătut. Niciun răspuns.

Strigându-l pe Viktor, a intrat în cameră. Era replica exactă a camerei de lucru particulare a Maiestății Sale din apartamentul din Buckingham Palace – în afară de peretele cu ecrane cu rezoluție mare pe care pâlpâiau știrile

financiare și informații de pe piețele din întreaga lume. Viktor stătea la birou, cu fața înclinată spre tavan, ca și cum ar fi fost scufundat în gânduri.

Nu s-a clintit când Sarah s-a apropiat de birou. În fața lui erau receptorul telefonului fix, un pahar cu vin băut pe jumătate și un vraf de documente. Avea gura și bărbia acoperite de spumă albă și erau dâre de vomă pe cămașa lui în dungi. Sarah n-a văzut niciun semn de respirație.

— O! Viktor! Dumnezeule mare!

Pe când era la CIA, Sarah lucrase la cazuri care implicau arme de distrugere în masă. Poarta din fier forjat, butonul soneriei, scanerul biometric, tastatura alarmei: oricare dintre ele putea fi contaminată. Neurotoxinele acționau extrem de rapid. Avea să afle într-un minut, două.

Sarah a mai atins o suprafață, clanța ușii de la intrare căptușite cu plumb. Afară, și-a ridicat fața spre ploaia care cădea și a așteptat prima senzație semnificativă de greață. Unul dintre bodyguarzi a ieșit din Range Rover, dar Sarah l-a avertizat să nu se apropie. Apoi și-a scos telefonul din poșetă și a format un număr dintre contactele preferate. Apelul a intrat direct în mesageria vocală. Ca de obicei, și-a zis, proasta sa alegere a momentului era impecabilă.

— Iartă-mă, iubitule, a zis liniștită. Dar mă tem că aș putea fi pe moarte.

3.

LONDRA

Printre multele întrebări fără răspuns din jurul evenimentelor acelei seri era identitatea bărbatului care a sunat la linia de urgență a Poliției Metropolitane. O înregistrare automată a arătat că vorbea engleza cu un puternic accent franțuzesc. Experții lingviști au stabilit ulterior că era, după toate probabilitățile, din sud, cu toate că unul a sugerat că probabil era din Corsica. Atunci când i s-a cerut numele a închis brusc. Numărul mobilului său, care n-a lăsat metainformații, n-a putut fi determinat.

Primii agenți au ajuns la fața locului – Cheyne Walk, numărul 43, în Chelsea, una dintre cele mai șic adrese din Londra – peste doar patru minute. Au dat de o priveliște absolut remarcabilă. O femeie stătea pe aleea

casei de cărămidă elegante, la câțiva pași de ușa deschisă. În mâna dreaptă ținea un telefon mobil. Cu stânga își freca aprig fața ridicată spre ploaia torențială. Patru bărbați solizi în costume negre se uitau la ea din cealaltă parte a gardului de fier forjat ca la o nebună.

Când unul dintre agenți a încercat să se apropie, ea i-a strigat să se oprească. Apoi a explicat că proprietarul casei, bancherul și publicistul de origine rusă Viktor Orlov, a fost ucis cu o neurotoxină, foarte probabil de origine rusă. Femeia era convinsă că a fost expusă și ea la toxină, ceea ce îi explica înfățișarea și comportamentul. Avea accent american, stăpânea la perfecție terminologia armelor chimice. Agenții au presupus că are experiență în chestiuni de securitate, părere întărită de faptul că a refuzat să se legitimeze sau să explice de ce venise la domnul Orlov în acea seară.

Au trecut câteva minute până ce primele echipe în costume verzi de protecție CBRN[2] au intrat în casă. La etaj, în camera de lucru, l-au găsit pe miliardarul rus așezat la birou, cu pupilele contractate, salivă pe bărbie, vomă pe cămașă – toate semnele unei expuneri la o neurotoxină. Personalul medical n-a încercat să-l reanimeze. Se părea că Orlov e mort de o oră sau mai mult, probabil în urma asfixiei sau stopului cardiac indus de pierderea controlului mușchilor respiratori. Testarea preliminară a descoperit contaminare pe birou, piciorul paharului de vin și receptorul telefonului. Nu erau urme de contaminare pe nicio altă suprafață, inclusiv ușa de la intrare, butonul soneriei sau scanerul biometric.

Ceea ce le sugera investigatorilor că neurotoxină fusese adusă direct în camera de lucru a lui Orlov de către un intrus sau musafir. Cei care îl păzeau pe miliardar le-au spus polițiștilor că au venit la el două persoane în acea seară, ambele femei. Una era americanca aceea care a descoperit cadavrul. Cealaltă era rusoaică – cel puțin, așa au presupus ei. Femeia nu s-a identificat, iar Orlov nu le-a dat niciun nume. Nimic din toate astea nu era neobișnuit, au explicat ei. Orlov era secretos din fire, mai ales când era vorba despre viața sa particulară. A întâmpinat-o pe femeie la intrare – zâmbete și pupături în stil rusesc – și a condus-o sus, în camera de lucru, unde a tras draperiile. Femeia a stat cam cincisprezece minute, după care a plecat neînsoțită, nici asta nefiind ceva neobișnuit în ce-l privește pe Orlov.

Era aproape zece seara când agentul cel mai mare în rang de la fața locului a raportat la Scotland Yard primele descoperiri. La rândul său, supervizorul

turei a sunat-o pe Stella McEwan, comisarul Poliției Metropolitane, iar ea l-a contactat pe ministrul de interne, care i-a alertat pe cei din Downing Street. Apelul nu era necesar, deoarece prim-ministrul Lancaster știa deja de criza care se desfășura; fusese informat cu cincisprezece minute înainte de Graham Seymour, directorul general al MI6. Prim-ministrul a reacționat la veste cu furie îndreptățită. Pentru a doua oară în doar optsprezece luni se părea că rușii au săvârșit un asasinat în inima Londrei cu o armă de distrugere în masă. Cele două atacuri aveau cel puțin un element în comun: numele femeii care descoperise cadavrul lui Orlov.

— Ce naiba căuta ea în casa lui Viktor?

— O tranzacție de artă, a explicat Seymour.

— Suntem siguri că e doar atât?

— Domnule prim-ministru?

— Nu lucrează iar cu Allon, nu?

Seymour l-a asigurat pe Lancaster că nu.

— Unde-i ea acum?

— La St. Thomas Hospital.

— A fost expusă?

— Vom ști cât de curând. Între timp, e obligatoriu să-i ținem numele departe de presă.

Întrucât era un incident domestic, rivalii lui Seymour de la MI5 și-au asumat principala responsabilitate a investigației. Și-au concentrat ancheta pe prima dintre cele două femei care l-au vizitat pe Orlov. Cu ajutorul camerelor de supraveghere din Londra, Poliția Metropolitană aflase deja că ea ajunsese acasă la Orlov cu taxiul la ora 18.19. O examinare suplimentară a imaginii camerelor de supraveghere a arătat că ea a luat acel taxi cu patruzeci de minute mai devreme de la terminalul 5 al Aeroportului Heathrow, după ce a ajuns în Marea Britanie cu un avion al companiei British Airways de la Zürich. Poliția Vamală a identificat-o ca Nina Antonova, patruzeci și doi de ani, cetățean al Federației Ruse cu rezidența în Elveția.

Întrucât Marea Britanie nu le mai cerea pasagerilor care soseau să completeze formularele la aterizare, ocupația ei n-a fost ușor de aflat. Însă o simplă căutare pe internet a arătat că Nina Antonova lucra ca reporter de investigații la *Moskovskaia Gazeta,* săptămânalul anti-Kremlin al cărui proprietar era nimeni altul decât Viktor Orlov. Fugise din Rusia în 2014, după ce a supraviețuit unui atentat. Din avanpostul său din Zürich a dezvăluit

multe cazuri de corupție care implicau membri ai cercului intim al președintelui rus. Se declara disidentă și apărea în mod regulat la televiziunea elvețiană, pe post de comentator al afacerilor rusești.

Nu prea era CV-ul tipic al unui asasin al Centralei din Moscova. Cu toate acestea, dat fiind palmaresul Kremlinului, nu putea fi scoasă din discuție. Cu siguranță era nevoie de un interogatoriu la poliție, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Conform camerelor de supraveghere, plecase din casa lui Orlov la 18.35 și se dusese pe jos la hotelul Cadogan din Sloane Street. Da, a confirmat recepționera, o Nina Antonova se cazase ceva mai devreme în acea seară. Nu, acum nu era în cameră. Plecase din hotel la șapte și un sfert, aparent pentru a cina cu cineva, și încă nu se întorsese.

Camerele de supraveghere ale hotelului îi înregistraseră plecarea. Cu o expresie gravă, a urcat într-un taxi chemat de un valet cu pelerină de ploaie. Mașina a depus-o nu la un restaurant, ci la Aeroportul Heathrow, unde la ora 21.45 a urcat într-un avion al companiei British Airlines spre Amsterdam. Apelul la mobilul ei – Poliția Metropolitană obținuse numărul din formularul de înregistrare al hotelului – a rămas fără răspuns. Moment în care Nina Antonova a devenit principalul suspect în asasinarea bancherului și publicistului de origine rusă Viktor Orlov.

Ca umilință supremă, Samantha Cooke de la jurnalul rival *Telegraph* a fost cea care a dat pe post știrea asasinării lui Orlov, chiar dacă relatarea ei conținea puține amănunte. A doua zi dimineață, prim-ministrul Lancaster, într-o întâlnire cu reporterii în fața numărului 10, a confirmat că miliardarul a fost ucis cu o otravă chimică încă neidentificată, aproape cu siguranță de fabricație rusă. N-a pomenit de documentele descoperite pe biroul lui Orlov sau de cele două femei care l-au vizitat în noaptea crimei. Una părea să fi dispărut fără urmă. Cealaltă era instalată comod în St. Thomas Hospital. Măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva, prim-ministrul era profund recunoscător.

•

Era udă până la piele când a ajuns și dârdâia. Celor de la terapie intensivă nu li s-a spus numele sau ocupația ei, doar naționalitatea și vârsta aproximativă. I-au scos hainele ude, le-au pus într-un sac roșu pentru risc biologic și i-au dat o cămașă de noapte și o mască. Pupilele ei reacționau și căile nazale erau curate. Ritmul cardiac și cel al respirației erau mari. Simțea greață? Nu. Durere de cap? Un pic, a recunoscut ea, dar probabil era

martiniul pe care îl băuse ceva mai devreme. N-a spus unde.

Starea ei sugera că trecuse nevătămată prin expunerea la neurotoxină. Cu toate acestea, ca să se asigure că nu apar cu întârziere simptomele, i s-au prescris atropină și clorură de pralidoximă, ambele administrate intravenos. Atropină i-a uscat gura și i-a tulburat vederea, dar în rest n-a avut niciun efect secundar grav.

După alte patru ore de observație a fost dusă cu fotoliul rulant într-o rezervă de la etaj, cu vedere spre Tamisa. Era aproape patru dimineața când a ațipit. Când a avut spasme, asistentele din tura de noapte au tras o sperietură – contracțiile musculare sunt un simptom de otrăvire cu neurotoxină –, însă nu era decât un coșmar, bietul sufletel. Doi agenți în uniformă de la Poliția Metropolitană au stat de pază în dreptul ușii ei, împreună cu un bărbat în costum negru, cu cască în ureche. Mai târziu, administrația spitalului avea să nege zvonul răspândit ca o molimă în rândurile personalului că agentul era din unitatea Poliției Metropolitane care asigură protecția familiei regale și a prim-ministrului.

Era aproape zece dimineața când femeia s-a trezit. După un mic-dejun ușor, pâine prăjită și cafea, a fost examinată din nou. Pupilele reacționau, căile nazale erau curate. Ritmul cardiac, respirația și tensiunea erau normale. Se părea, a zis doctorul, că ieșise la proverbialul liman.

— Asta înseamnă că pot să plec?

— Încă nu.

— Dar când?

— Cel mai devreme la începutul după-amiezii.

Era clar că e dezamăgită, dar și-a acceptat soarta fără să crâcnească. Asistentele au făcut tot ce le-a stat în puteri ca ea să se simtă bine, însă orice încercare de conversație care nu era legată de starea ei era respinsă cu iscusință. O, era cum nu se poate mai politicoasă, dar reținută și distantă. Și-a petrecut o mare parte din zi uitându-se la televizor la știrile despre asasinarea miliardarului rus. S-ar fi zis că e, cumva, implicată, dar cei din Downing Street erau hotărâți să țină secret rolul ei. Personalul a fost avertizat să nu sufle o vorbă despre ea presei.

Puțin după ora cinci a primit un telefon în cameră. Era de la numărul 10 – prim-ministrul însuși, după spusele unei centraliste, care a jurat că i-a auzit vocea. La câteva minute după încheierea discuției a apărut un bărbat cu înfățișare de băietan și aerul unui pastor provincial, aducând haine de

schimb și o pungă cu articole de toaletă. A scris ceva ilizibil în registrul vizitatorilor și a așteptat pe coridor alături de polițiști până ce ea a făcut duș și s-a îmbrăcat. După o ultimă examinare, la care femeia a obținut calificativele maxime, medicii au fost de acord să o externeze. Bărbatul cu înfățișare de băietan a luat imediat formularul și i-a spus asistentei-șefe să șteargă din computer fișa femeii. Peste o clipă, fișa și femeia au dispărut.

4.

ST. THOMAS HOSPITAL, LAMBETH

Un Bentley Continental argintiu aștepta în fața intrării principale a spitalului; șoferul era rezemat de capotă, cu un aer indiferent. Purta un mantou Burberry Camden peste un costum la un rând de la Richard Anderson, de pe Savile Row. Avea părul decolorat de soare și ochii de un albastru strălucitor. Sarah și-a dat jos masca și i-a sărutat gura pe care părea întipărit veșnic un zâmbet ironic.

— Chiar crezi că e un lucru înțelept? a întrebat Christopher.

— Foarte.

Și-a plimbat vârful arătătorului peste gropița din bărbia lui puternică. Avea pielea bine întinsă și întunecată. Anii petrecuți în munții din Corsica îi dăduseră coloritul unui mediteraneean.

— Arăți numai bun de mâncat.

— Nu ți-au dat mâncare?

— Nu mi-a fost foame. Nu, după ce l-am văzut pe Viktor așa. Dar hai să vorbim despre ceva mai plăcut.

— Cum ar fi?

— Toate lucrurile păcătoase pe care am să ți le fac când ajungem acasă.

Sarah i-a mușcat buza de jos și s-a strecurat pe scaunul pasagerului din Bentley. La puțin timp după venirea la Londra i-a sugerat lui Christopher să vândă mașina și să-și cumpere ceva mai puțin bătător la ochi – de exemplu, un Volvo, preferabil un model combi. Acum, mângâiată de pielea matlasată, s-a întrebat cum a putut să fie așa de toantă. Una dintre melodiile sale preferate curgea lin din sistemul audio. L-a acompaniat pe Chet Baker în

vreme ce traversau Westminster Bridge.

Nu m-am îndrăgostit decât o dată și a trebuit să fii tu…

Traficul din ora de vârf era anemic. Pe celălalt mal al Tamisei, schelele făceau invizibil Elizabeth Tower, modificând conturul pe cer al Londrei. Până și celebrul cadran al ceasului era acoperit. Nimic nu mai era cum trebuie în lume, și-a zis Sarah. Lucrurile o luaseră razna.

Toate mi se întâmplă mie…

— Nu știam că ai așa voce frumoasă, a zis Christopher.

— Credeam că spionii se pricep să mintă.

— Eu sunt agent de informații. Spionii sunt tipii pe care îi ademenim să-și trădeze țara.

— Asta nu schimbă faptul că am cea mai proastă voce din lume la cântat.

— Ce prostie!

— De fapt, e adevărat. Când eram în clasa a cincea la Brearley, profesoara mea a scris un tratat lung pe carnetul meu de note despre faptul că nu sunt în stare să cânt.

— Știi ce se spune despre profesori.

— Miss Hopper, a zis Sarah cu ciudă. Din fericire, în anul următor tata a fost transferat la Londra. M-a înscris la American School din St. John's Wood și am putut să las în urmă toată povestea asta.

S-a uitat pe fereastră la trotuarele pustii din Birdcage Walk.

— Mama și cu mine făceam plimbări lungi de tot când locuiam în Londra. Adică pe când încă mai vorbeam una cu alta.

Pachetul de Marlboro al lui Christopher era pe consola din mijloc, alături de bricheta lui Dunhill de aur. Sarah a șovăit, apoi a luat una.

— Poate că n-ar trebui.

— N-ai auzit? Se zice că ucide coronavirusul.

Sarah a aprins bricheta și a atins cu flacăra capătul țigării.

— Ai fi putut să mă vizitezi, știi.

— NHS[3] interzice vizitarea pacienților, în afară de cei aflați pe patul de moarte.

— Am fost expusă la o neurotoxină rusească. Patul de moarte era o posibilitate clară.

— Dacă vrei să știi, m-am oferit să stau de pază la ușa ta, însă Graham nici n-a vrut să audă. Apropo, îți transmite cele mai bune urări.

Christopher a trecut pe Radio Four la timp ca să audă începutul de la *Six O'Clock News.* Asasinarea lui Viktor Orlov reușise să înlocuiască pandemia ca știre principală. Kremlinul nega orice rol în această chestiune, acuzând serviciile de informații britanice că uneltesc ca să discrediteze Rusia. Conform postului BBC, autoritățile britanice încă nu identificaseră otrava folosită la uciderea lui Orlov. Nici nu aflaseră în ce fel a ajuns substanța în casa din Cheyne Walk a miliardarului.

— Cu siguranță știi mai multe, a zis Sarah.

— Mult mai multe.

— Ce fel de neurotoxină este?

— Mă tem că e confidențial, draga mea.

— Așa sunt și eu.

Christopher a zâmbit.

— E o substanță numită noviciok. Este…

— O armă binară creată de Uniunea Sovietică în anii '70. Oamenii de știință care au creat-o au afirmat că este de cinci până la opt ori mai ucigătoare decât VX, ceea ce ar face-o cea mai ucigătoare armă produsă vreodată.

— Ai terminat?

— Cum au pus rușii noviciokul în camera de lucru a lui Viktor?

— Documentele pe care le-ai văzut pe biroul lui erau acoperite cu o pudră extrem de fină de noviciok.

— Ce erau?

— Par să fie un fel de registre financiare.

— Cum au ajuns acolo?

— A, da, a zis Christopher. Aici lucrurile devin interesante.

•

— Și ești absolut sigur, a întrebat Sarah când Christopher și-a terminat povestea, că femeia care a venit acasă la Viktor era chiar Nina Antonova?

— Am comparat o fotografie a ei de la camerele de supraveghere din Heathrow cu o apariție recentă la televiziune. Softul de recunoaștere facială a stabilit că e aceeași femeie. Iar bodyguarzii lui Viktor zic că el a întâmpinat-o ca pe o veche prietenă.

— O veche prietenă cu un vraf de documente otrăvite?

— Când Kremlinul vrea să omoare pe cineva, de obicei o cunoștință sau un asociat în afaceri este cel care măsluiește șampania. Întocmai ca în cazul

prințului Moștenitor Abdullah al Arabiei Saudite.

— Nicio șansă de așa ceva.

Au intrat în Sloane Square. Fațada înnegrită de la Royal Court Theatre a alunecat pe lângă geamul din dreptul lui Sarah.

— Așadar, care e teoria ta? Nina Antonova, o bine-cunoscută jurnalistă de investigații și autodeclarată disidentă, a fost recrutată de serviciile de informații ruse ca să-l omoare pe bărbatul care i-a salvat de unul singur revista?

— Am zis eu „recrutat”?

— Tu ai ales cuvântul.

Christopher a condus Bentleyul pe King’s Road.

— Părerea bine rumegată, atât a celor din Vauxhall Cross, cât și a confraților noștri din Thames House, este că Nina Antonova este agent de informații rus care și-a croit drum în *Moskovskaia Gazeta* acum câțiva ani și a așteptat momentul.

— Cum explici atentatul care a silit-o să plece din Rusia?

— Marea măiestrie a Centralei din Moscova.

Sarah nu a respins pe loc teoria.

— Mai există o posibilitate, știi?

— Care anume?

— A fost păcălită să-i dea lui Viktor documentele otrăvite. De fapt, date fiind împrejurările speciale ale fugii ei din Londra, aș zice că este cea mai probabilă explicație.

— N-a fost nimic special în asta. A plecat înainte să-i cunoaștem măcar numele.

— De ce s-a cazat la un hotel, în loc să se ducă direct la aeroport? Și de ce la Amsterdam, în loc de Moscova?

— Nu există curse directe spre Moscova la ora aceea. Presupunem că a zburat acolo în această dimineață, cu un pașaport nou.

— Dacă a făcut-o, probabil că acum e moartă. Sincer, sunt surprinsă că a ajuns vie la Heathrow.

Christopher a virat pe Old Church Street și a luat-o spre nord în Kensington.

— Credeam că analiștii CIA sunt antrenați să nu se pripească la concluzii.

— Dacă e cineva care se pripește la concluzii, sunteți tu și colegii tăi din MI5.

Sarah a privit lung jarul țigării.

— Telefonul lui Viktor era deschis când am intrat în camera de lucru. Trebuie să fi sunat pe cineva înainte să moară.

— Pe Nina.

— A, chiar așa?

— Era în camera ei de la Cadogan. A plecat din hotel peste câteva minute.

— GCHQ[4] supraveghea telefonul lui Viktor?

— Guvernul britanic nu trage cu urechea la discuțiile editorilor de presă importanți.

— Viktor Orlov nu era un editor de presă oarecare.

— Și de aceea a murit, a zis Christopher.

— Despre ce crezi că au vorbit?

— Dacă e să ghicesc, era destul de ofticat pe Nina pentru că l-a otrăvit.

Sarah s-a încruntat.

— Chiar crezi că un om ca Viktor și-ar irosi ultimele clipe din viață bețelindu-și ucigașul?

— De ce altceva s-o fi sunat la douăzeci de minute după ce plecase din casa lui?

— Ca s-o avertizeze că ea e la rând.

Christopher a virat pe Queen's Gate Terrace.

— Te pricepi destul de bine, să știi.

— Pentru un dealer de artă, a remarcat Sarah.

— Un negustor de artă cu un trecut interesant.

— Uite cine vorbește.

Christopher a parcat Bentleyul în fața unei case georgiene de culoarea smântânii. El și Sarah împărțeau o *maisonette*[5] cu parter și etaj. Proprietarul apartamentului de deasupra era o companie-fantomă cu nume vag, înregistrată în Insulele Cayman. Aproape o sută de mii de proprietăți britanice luxoase aparțineau unor proprietari necunoscuți, multe în districte elegante ale Londrei, cum sunt Kensington și Knightsbridge. Nici măcar MI6 nu izbutise să afle adevărata identitate a vecinului absent al lui Christopher.

El a oprit motorul, dar a șovăit înainte să deschidă portiera.

— E vreo problemă? a întrebat Sarah.

— E lumină în bucătărie.

— Trebuie să fi uitat s-o stingi când ai plecat de dimineață.

— N-am uitat.

Christopher a băgat mâna sub haina de la costum și a scos un Walther PPK.

— Stai aici. Mă întorc imediat.

5.

NAHALAL, ISRAEL

Ca director general al Biroului, Gabriel Allon avea voie să folosească după bunul-plac casele conspirative. Însă a tras o linie etică atunci când a împrumutat una ca să-și scoată soția și copiii din apartamentul lor neîncăpător de pe Strada Narkiss din Ierusalimul aflat în carantină. La cererea sa, Departamentul Administrativ i-a oferit o chirie lunară verificată pe piață. El a dublat-o imediat și le-a cerut celor din cabinetul guvernamental să i-o scadă din salariu. În plus, în spiritul transparenței depline, a trimis în Strada Kaplan[6] copii după toate actele relevante, ca să fie aprobate. Prim-ministrul, care era pus sub acuzația de abuz de putere, s-a întrebat de ce se face atâta caz.

Proprietatea respectivă nici vorbă să fie luxoasă. O casă destul de mică, folosită mai ales la darea rapoartelor și la găzduirea agenților operativi deconspirați, aflată în Nahalal, o veche *moșav*[7] din Valea Jezreel, la distanță de circa o oră de Bulevardul Regele Saul. Mobilierul era redus, dar confortabil, iar bucătăria și baia erau renovate de curând. Erau vaci în țarc, găini în coteț, câteva hectare de ogor și o grădină năpădită de ierburi, la umbra eucaliptilor. Dat fiind că *moșavul* era apărat de o unitate de elită a poliției locale, securitatea nu era o problemă.

Chiara și copiii s-au instalat în căsuță spre sfârșitul lui martie și au rămas acolo după ce vremea plăcută din primăvară a lăsat locul căldurii de cuptor din miezul verii. După-amiezile erau insuportabile, însă în fiecare seară un vânt răcoros sufla dinspre Galileea Superioară. Piscina comună din *moșav* era închisă prin decret guvernamental și valul de îmbolnăviri din vară a făcut imposibile întâlnirile la joacă cu alți copii. N-avea importanță; Irene și Rafael erau bucuroși să-și petreacă zilele organizând jocuri complicate care

implicau găinile și turma de capre a vecinului. Pe la mijlocul lui iunie, pielea lor luase culoarea cafelei. Chiara îi ungea cu cremă de protecție solară, dar, cumva, ei se înnegreau tot mai tare.

— La fel au pățit evreii care au întemeiat *moșavul,* în 1921, i-a explicat Gabriel. Rafael și Irene nu mai sunt orășeni răsfățați. Sunt copiii văii.

În primul val al pandemiei el fusese plecat în cea mai mare parte a timpului. Înarmat cu un supersonic Gulfstream și genți pline cu bani gheață, a umblat prin lume în căutare de ventilatoare, material de testare și echipament medical de protecție. A făcut cele mai multe cumpărături pe piața neagră și apoi a transportat el însuși cu vaporul încărcătura în Israel, unde a fost împărțită spitalelor din întreaga țară. Când presa a aflat de eforturile lui, un editorialist influent de la *Haaretz* i-a sugerat să se gândească la o carieră în politică după ce se retrage din Birou. Reacția a fost atât de favorabilă, încât mulți dintre liber-cugetători s-au întrebat dacă nu cumva este vorba despre o tatonare. Gabriel, pe care îl stingherea toată atenția nedorită, a dat o declarație oficială în care nega orice interes față de o funcție – lucru pe care liber-cugetătorii l-au interpretat ca dovadă mai presus de orice îndoială că el are de gând să candideze la Knesset atunci când îi va expira mandatul. Singura întrebare fără răspuns, au zis ei, era partidul la care este afiliat.

Însă la începutul lui iunie Biroul se ocupa din nou de probleme mai tradiționale. Alarmat de noi informații despre hotărârea Teheranului de a construi o armă nucleară, Gabriel a pus o bombă mare într-o fabrică de centrifuge din Natanz. Peste șase săptămâni, într-o operațiune îndrăzneață efectuată la cererea americanilor, o echipă a Biroului a ucis în centrul Teheranului un agent operativ de rang înalt din al-Qaeda. Gabriel i-a strecurat amănunte despre asasinat unui reporter binevoitor de la New *York Times,* fie și numai pentru a le aminti iranienilor că poate să intre în țara lor oricând are chef și să lovească unde vrea.

În ciuda ritmului alert al operațiunilor din vară, adesea ajungea în Nahalal la timp pentru cină. Chiara punea masa afară, în răcoarea grădinii, iar Irene și Rafael își povesteau încântați isprăvile de peste zi, care erau invariabil identice cu cele din ziua precedentă. După aceea Gabriel îi luă la o plimbare lungă pe drumurile de țară prăfoase ale văii și le povestea despre copilăria sa în tânărul stat Israel.

Se născuse în kibbutzul învecinat, Ramat David. Nu existau calculatoare

sau telefoane mobile, firește, și nici televizor; n-a ajuns în Israel decât în 1966. Chiar și atunci, mama lui n-a îngăduit prezența vreunuia în casă, temându-se că îi va influența munca. Gabriel le-a explicat copiilor că ședea la picioarele ei în vreme ce ea picta, imitându-i trăsăturile pensulei pe propria pânză. N-a pomenit de cifrele tatuate pe brațul ei stâng. Sau de lumânările aprinse în casa lor pentru membrii familiei care nu scăpaseră cu viață din lagărele de concentrare. Sau de țipetele pe care le auzea el din celelalte case din Ramat David noaptea târziu, când veneau demonii.

Treptat, le-a spus mai multe despre sine – un firicel aici, o frântură dincolo, bucățele de adevăr amestecate cu evitare subtilă, din când în când o minciună sfruntată, chiar dacă numai pentru a-i proteja de ororile vieții pe care o dusese. Da, a spus, fusese soldat, dar nu unul foarte bun. Când a plecat din IDF[8] a intrat în Academia de Arte și Design Bezalel și și-a început educația oficială de pictor. Însă în toamna lui 1972, după un atac terorist la Jocurile Olimpice din München, Ari Shamron, căruia copiii îi ziceau *saba*[9], i-a cerut să participe la o operațiune numită Urgia lui Dumnezeu. Nu le-a spus copiilor că a omorât cu mâna sa șase dintre membrii facțiunii OEP răspunzătoare de atac, sau că ori de câte ori a fost posibil i-a împușcat de unsprezece ori. Însă a dat de înțeles că experiențele sale l-au lipsit de capacitatea de a crea tablouri originale mulțumitoare. În loc să-și lase talentul să se irosească, a învățat limba italiană, apoi s-a dus la Veneția, unde a învățat să restaureze tablouri.

Însă copiii, mai ales copiii agenților de informații, nu sunt ușor de dus de nas, așa că Irene și Rafael au simțit că povestea tatălui despre viața sa era departe de a fi completă. Au tatonat, cu grijă și sub îndrumarea mamei, care credea că dezgroparea în familie a scheletelor lui Gabriel era necesară deja de multă vreme. Copiii știau deja, de exemplu, că a mai fost căsătorit și că fața copilului lui mort li se arată în fiecare noapte din norii pe care el i-a pictat pe peretele dormitorului lor. Dar cum s-a întâmplat? Gabriel a răspuns cu o versiune mult ciuntită a adevărului, știind foarte bine că va deschide cutia Pandorei.

— De aceea te uiți întotdeauna sub mașină înainte să urcăm?

— Da.

— Îl iubești pe Dani mai mult decât pe noi?

— Sigur că nu. Dar nu trebuie să-l uităm niciodată.

— Unde e Leah?

— Trăiește într-un spital special, nu departe de noi, în Ierusalim.

— Ne-a văzut vreodată?

— Numai pe Rafael.

— De ce?

Pentru că Dumnezeu, în nesfârșita Sa înțelepciune, crease în Rafael dublura fiului mort al lui Gabriel. Și acest lucru l-a tăinuit copiilor, pentru binele lor și al său. În noaptea aceea, cu Chiara dormind împăcată alături, a retrăit în vis explozia bombei din Viena și când s-a trezit și-a găsit jumătatea de pat scăldată în sudoare. Așa că poate a fost potrivit ca, atunci când a luat telefonul de pe noptieră, să afle că un vechi prieten fusese ucis la Londra.

S-a îmbrăcat pe întuneric și a urcat în SUV ca să meargă la sediu, pe Bulevardul Regele Saul. După ce i s-a verificat temperatura și a făcut un test COVID rapid, a urcat cu ascensorul particular la ultimul etaj. După două ore, după ce a văzut apariția evazivă a prim-ministrului britanic în fața reporterilor, în fața casei de la numărul 10, l-a sunat pe Graham Seymour pe linia directă secretă. Graham nu i-a oferit alte informații despre crimă, în afară de identitatea femeii care a dat peste cadavru. Gabriel a reacționat cu aceeași întrebare pe care o pusese prim-ministrul în seara dinainte.

— Ce naiba căuta ea în casa lui Viktor Orlov?

•

Dacă exista un lucru bun în existența post-COVID a lui Gabriel, era avionul cu reacție Gulfstream. Era un G550 uluitor de confortabil și cu apartenență obscură, și a aterizat pe Aeroportul London City la patru și jumătate în acea după-amiază. Pașaportul pe care l-a prezentat Gabriel la vamă era israelian, diplomatic și sub pseudonim. N-a păcălit pe nimeni.

Cu toate astea, după alt test COVID rapid, i s-a permis intrarea provizorie în Marea Britanie. O limuzină a ambasadei care îl aștepta l-a depus la numărul 18 din Queen's Gate Terrace, în Kensington. Conform listei cu nume de pe interfon, cel care ocupa locuința de jos era cineva pe nume Peter Marlowe. La sonerie n-a răspuns nimeni, așa că Gabriel a coborât pe o scară de fier forjat până la intrarea de jos și a scos unealta subțire de metal pe care o purta de obicei în buzunarul hainei. Niciuna dintre cele două încuietori de foarte bună calitate n-a rezistat prea mult.

Înăuntru, o alarmă a protestat cu un ciripit. Gabriel a tastat codul corect de opt cifre și a aprins plafoniera, luminând o bucătărie ergonomică mare.

Podeaua era din piatră corsicană, cum era și sticla de roze pe care a scos-o din frigiderul Sub-Zero bine aprovizionat. A scos dopul și a deschis radioul Bose așezat pe blatul de granit.

Guvernul rus a negat orice rol în moartea domnului Orlov…

Crainicul de la BBC a făcut o trecere stângace de la asasinarea lui Orlov la ultimele știri despre pandemie. Gabriel a închis radioul și a băut din vinul corsican. În sfârșit, la șase și douăzeci, un Bentley Continental a oprit pe stradă și din el a ieșit un bărbat bine îmbrăcat. Peste o clipă stătea în ușa deschisă a bucătăriei, cu un Walther PPK în mâinile întinse.

— Bună, Christopher, a zis Gabriel, ridicând paharul în chip de salut. Fă-mi plăcerea și lasă jos pistolul ăla afurisit. Altfel, unul dintre noi ar putea să fie rănit.

6.

QUEEN'S GATE TERRACE, KENSINGTON

Christopher Keller fusese membrul unui club extrem de mic – frăția teroriștilor, asasinilor, spionilor, dealerilor de arme, hoților de obiecte de artă și preoților răspopiți care încercaseră să-l omoare pe Gabriel Allon și încă mai pășeau pe fața pământului. Motivele pentru care Christopher acceptase provocarea fuseseră financiare, nu politice. În acel moment era în slujba unui anume Don Anton Orsati, șeful unei familii mafiote corsicane care se specializase în asasinate plătite. Spre deosebire de numeroșii smintiți care pieriseră înaintea lui, Christopher era un potrivnic foarte merituos, fost membru al corpului de elită SAS, care acționase sub acoperire, de care nu știau nici camarazii săi în Irlanda de Nord, într-una dintre cele mai rele perioade din *The Troubles*[10]. Gabriel supraviețuise contractului numai pentru că Christopher, din curtoazie profesională, nu apăsase pe trăgaci când i s-a ivit ocazia împușcăturii. După câțiva ani, Gabriel l-a răsplătit convingându-l pe Graham Seymour să-l angajeze pe Christopher în MI6.

Ca parte a acordului de repatriere, lui Christopher i s-a permis să-și păstreze averea considerabilă acumulată cât a lucrat pentru Don Orsati. A investit o parte din bani – mai exact, opt milioane de lire sterline – în acea

maisonette din Queen's Gate Terrace. Când Gabriel venise neanunțat ultima dată, camerele erau în mare parte nemobilate. Acum erau decorate cu gust, cu mătase și creton înflorat, iar în aer plutea un miros slab, dar inconfundabil, de vopsea proaspătă. Era clar că Christopher îi dăduse lui Sarah mână liberă și resurse nelimitate. Gabriel nu fusese deloc încântat să le aprobe relația, convins că va fi atât scurtă, cât și dezastruoasă. Ba chiar aranjase ca Sarah să lucreze la galeria lui Julian, în ciuda grijii pentru siguranța ei. Trebuia să recunoască însă că în afară de expunerea la neurotoxina rusească, ea părea mai fericită decât fusese de mulți ani încoace. Dacă o persoană își câștigase dreptul să fie fericită, și-a zis Gabriel, Sarah Bancroft era aceea.

Era tolănită desculță într-un fotoliu imens din livingul de la etaj, cu paharul de vin în mână. Ochii ei albaștri îl urmăreau pe Christopher, instalat într-un fotoliu identic la dreapta ei. Gabriel se așezase într-un colț îndepărtat, la adăpost de microbii lor și ei de-ai lui. Sarah l-a întâmpinat cu surprindere plăcută, dar fără măcar un pupic pe obraz sau o îmbrățișare fugară. Acestea erau obiceiurile în minunata lume nouă; fiecare era de neatins. Sau, poate, și-a zis Gabriel, Sarah încerca doar să-l țină la distanță de un braț. Niciodată nu tăinuise faptul că a fost îndrăgostită cu disperare de el, chiar și când i-a cerut aprobarea să plece de la New York și să se mute la Londra. Se părea că, în sfârșit, Christopher rupsese vraja. Gabriel bănuia că a stricat un moment intim. Mai erau vreo două lucruri pe care voia să le lămurească înainte să plece.

— Și ești sigură de atribuirea tabloului? a întrebat.

— Nu i l-aș fi oferit lui Viktor dacă n-aș fi fost. N-ar fi fost etic.

— De când are etica de-a face cu meseria de dealer de artă?

— Sau de agent de informații, a ripostat Sarah.

— Dar vechii maeștri italieni nu sunt tocmai domeniul în care ești expertă, nu-i așa? De fapt, dacă îmi amintesc bine, ți-ai scris dizertația la Harvard despre expresioniștii germani.

— La frageda vârstă de douăzeci și opt de ani. Și-a îndepărtat de pe față cu degetul mijlociu o șuviță rătăcită de păr blond. Și înainte de asta, după cum știi bine, mi-am făcut masteratul în istoria artei la Courtauld Institute, aici, la Londra.

— Ai cerut părerea altcuiva?

— Niles Durham. Mi-a oferit pe loc opt sute de mii.

— Pentru un Artemisia? Scandalos.

— Așa i-am și spus.

— Și totuși, dacă ne gândim bine, ar fi fost înțelept să-i accepți.

— Crede-mă, am de gând să-l sun mâine la prima oră.

— Te rog să n-o faci.

— De ce nu?

— Pentru că nu se știe când ar putea avea cineva nevoie de un tablou de-ale Artemisiei Gentileschi abia descoperit.

— E nevoie de muncă la el, a zis Sarah.

— La cine te-ai gândit pentru asta?

— De vreme ce tu nu erai disponibil, am sperat că-l pot convinge pe David Bull s-o facă.

— Credeam că în zilele astea e la New York.

— Este. Am luat prânzul cu el înainte să plec. O dulceață de om.

— Ai discutat cu el despre asta?

Sarah a clătinat din cap.

— Cine mai știe că i-l vindeai lui Viktor, în afară de Julian?

— Nimeni.

— Și n-ai lăsat să-ți scape nimic la Wilton's?

— Am fost agent de informații și agent operativ sub acoperire. Nu las ceva să-mi *scape.*

— Și Viktor? a stăruit Gabriel. A spus cuiva că te duci în seara aceea în Cheyne Walk?

— Cu Viktor presupun că orice e posibil. Dar de ce întrebi?

Christopher a răspuns în locul lui Gabriel.

— Se întreabă dacă nu cumva rușii încercau să împuște doi iepuri dintr-un foc.

— Pe Viktor și pe mine?

— Ai un palmares destul de bogat când e vorba de ruși, a subliniat Gabriel. Se întinde până la vechiul nostru prieten Ivan Harkov.

— Dacă Centrala din Moscova ar fi vrut să mă omoare, ar fi stabilit o întâlnire ca să vadă un tablou la Isherwood Fine Arts.

Gabriel și-a întors privirea spre Christopher.

— Și tu ești sigur că documentele contaminate au fost aduse chiar de Nina Antonova?

— N-am văzut-o punând blestemățiile alea pe biroul lui Viktor, dacă asta

întrebi. Dar cineva i le-a dat lui Viktor, iar Nina este cea mai plauzibilă candidată.

— De ce nu i-a pomenit Jonathan numele de dimineață, în fața casei cu numărul 10?

— Mai întâi, din mândrie națională. După cum îți poți închipui, peste tot erau fețe înroșite când ne-am dat seama că ea s-a strecurat afară din țară încă dinainte să începem s-o căutăm. Ministrul de interne are de gând să facă anunțul mâine-dimineață.

— Și dacă Sarah are dreptate? Dacă Nina a fost păcălită să ducă acele documente? Și dacă Viktor a reușit s-o avertizeze înainte să moară?

— Ar fi trebuit să sune la poliție înainte să fugă din țară.

— N-are încredere în poliție. Nici tu n-ai avea dacă ai fi jurnalist rus.

Telefonul lui Gabriel a vibrat la primirea unui mesaj. Fusese silit, în cele din urmă, să se despartă de iubitul său BlackBerry Key2. Noul telefon era un Solaris fabricat în Israel, despre care se spunea că este cel mai sigur telefon mobil din lume. Al lui Gabriel fusese programat conform specificațiilor sale speciale. Era mai mare și mai greu decât un smartphone obișnuit, în stare să respingă atacurile celor mai sofisticați hackeri din lume, printre care NSA[11] al americanilor și Serviciul Special de Comunicații al rușilor, sau *Spețsviaz.*

Christopher s-a uitat cu invidie la telefonul lui Gabriel.

— E așa de sigur cum se spune?

— Aș putea să trimit un e-mail din mijlocul Gogoșii, fiind sigur că Guvernul Maiestății Sale nu-l va putea citi.

„Gogoașa” era numele dat de angajații GCHQ sediului lor circular din Cheltenham.

— Pot măcar să-l iau în mână? a întrebat Christopher.

— În vremea COVID-ului? Nici vorbă.

Gabriel a tastat parola sigură din paisprezece cifre și pe ecran a apărut textul mesajului. S-a încruntat când l-a citit.

— E vreo problemă?

— Graham m-a poftit la cină. Se pare că Helen face cușcuș.

— Condoleanțe. Îmi pare rău doar că nu pot să merg cu tine.

— De fapt, mergi.

— Spune-i lui Graham că o lăsăm pe altă dată.

— E directorul general al serviciului tău.

— Îmi dau seama de asta, a zis Christopher, cu ochii țintă la frumoasa femeie tolănită în fotoliul uriaș. Dar mă tem că am o ofertă mult mai bună.

7.

EATON SQUARE, BELGRAVIA

Când Helen Liddell-Brown l-a cunoscut pe Graham Seymour la un cocktail în Cambridge, el i-a spus că tatăl lui lucrează la un departament foarte plicticos din Ministerul de Externe. Ea nu l-a crezut, pentru că unchiul său avea un post superior în același departament, care pentru inițiați era Firma, iar pentru restul lumii era MI6. A acceptat cererea în căsătorie a lui Graham cu condiția ca el să-și ia un serviciu respectabil în City. Dar la un an de la căsătorie el a surprins-o angajându-se la MI5, trădare pe care Helen – și tatăl lui Graham, dacă-i pe așa – nu i-a iertat-o niciodată cu totul.

Helen l-a pedepsit pe Graham adoptând în mod strident politica de stânga. S-a opus războiului din Insulele Falkland, a făcut campanie pentru înghețarea armelor nucleare și a fost arestată de două ori în fața ambasadei Africii de Sud, în Trafalgar Square. Graham nu știa niciodată ce noi orori îl așteaptă în corespondență în fiecare seară când se întorcea de la birou. Odată i-a spus unui coleg că, dacă Helen nu i-ar fi fost nevastă, i-ar fi făcut dosar și i-ar fi pus telefonul sub ascultare.

Dacă asta a fost strategia ei ca să-i pună cariera pe butuci, a dat chix. După șapte ani de muncă în Irlanda de Nord, el a preluat controlul secției de contraterorism din MI5, apoi a fost promovat la rangul de director adjunct al operațiunilor. Avea intenția ca, la încheierea mandatului, să se retragă în vila lor din Portugalia. Însă și-a schimbat planul când prim-ministrul Lancaster i-a oferit cheile vechiului serviciu al tatălui său – o mișcare care i-a surprins pe toți din serviciile de informații, în afară de Gabriel, creatorul seriei de împrejurări care a dus la numirea lui Graham. Întrucât americanii se întorseseră spre problemele din țară și erau sfâșiați de înfruntările politice, legăturile dintre Birou și MI6 ajunseseră peste măsură de strânse. Cele două servicii acționau împreună în mod obișnuit, și informații critice curgeau liber între Vauxhall Cross și Bulevardul Regele Saul. Gabriel și Graham se

considerau apărătorii ordinii internaționale postbelice. Dată fiind situația curentă a afacerilor globale, sarcina era din ce în ce mai ingrată.

Helen Seymour acceptase în silă, în cel mai bun caz, ascensiunea soțului la vârful serviciilor secrete britanice. La cererea lui Graham, și-a moderat vederile politice și s-a distanțat de unii dintre cei mai eretici prieteni ai săi. Făcea yoga în fiecare dimineață și își petrecea după-amiezile în bucătărie, unde se lăsa în voia pasiunii pentru mâncărurile exotice. La ultima sa vizită acasă la familia Seymour, Gabriel mâncase cu eroism o porție de *paella,* încălcând regulile alimentare iudaice. Cușcușul de pui era unul dintre rarele succese. Până și Graham, care se pricepea de minune să plimbe mâncarea prin farfurie ca să dea impresia că mănâncă, mai luase o porție.

La sfârșitul mesei, Graham și-a șters tacticos colțurile gurii cu șervetul de olandă și l-a invitat pe Gabriel la etaj, în camera lui de lucru căptușită cu cărți. Prin fereastra deschisă care dădea spre Eaton Square venea o adiere. Gabriel se îndoia de eficiența unor astfel de precauții, considerând că, pur și simplu, ușura trecerea virusului de la purtător la primitorul neștiutor. A aruncat o privire spre televizorul montat pe perete, care era setat pe CNN. Câțiva experți politici dezbăteau alegerile prezidențiale americane, până la care mai erau acum trei luni.

— Te încumeți să prezici ceva? a întrebat Graham.

— Cred că Christopher o s-o ceară de nevastă pe Sarah, cândva, în cursul anului viitor.

— Mă referem la alegeri.

— Diferența va fi mai mică decât prezic sondajele, dar el nu poate să câștige.

— O să accepte rezultatul?

— Nicio șansă.

— Și atunci?

Graham s-a dus la fereastră și a coborât lin canatul. Părea nepotrivit pentru o sarcină atât de banală. Cu trăsăturile lui regulate și belșugul de bucle de culoarea cositorului, îi amintea lui Gabriel de unul dintre acele manechine bărbătești care apar în reclamele la stilouri de aur sau ceasuri de mână scumpe, genul de flecuștețe inutile care s-au perimat la venirea pandemiei. Îi făcea pe cei mai puțin dăruiți de natură să se simtă inferiori, mai ales pe americani.

— Se zvonește că ai venit la Londra cu un Gulfstream nou, de fițe, a zis

Graham, așezându-se la loc. Apartenența e destul de opacă.

— Pe bună dreptate. Numeroșii mei prieteni și admiratori din Republica Islamică sunt cam supărați pe mine în acest moment.

— Cu asta te alegi când le arunci în aer uzina de centrifuge. Sincer, sunt surprins că ți-ai găsit loc în programul tău încărcat ca să vii aici așa de repede.

— O prietenă dragă nu era în apele ei. M-am gândit să-i fac o vizită.

— Prietena ta dragă e foarte bine.

— Din nefericire, nu se poate spune același lucru despre Viktor Orlov.

— Viktor nu-i treaba ta.

— A fost informatorul meu, Graham. Și, dacă nu erau banii lui, aș fi murit. La fel și soția mea.

— Din cât îmi amintesc, a zis Graham, eu am fost cel care l-a convins pe Viktor să renunțe la compania sa petrolieră în schimbul libertății voastre. Dacă avea cât de cât minte, ar fi trăit mai discret. În schimb, el a cumpărat *Gazeta* și s-a pus cu bună știință în colimatorul celor de la Kremlin. Mai devreme sau mai târziu aveau să-l nimerească.

— Prin Nina Antonova?

Graham s-a strâmbat.

— La un moment dat, poate că va trebui să refacem niște hotare între serviciul tău și al meu.

— Doar nu crezi cu adevărat că ea e o asasină a Centralei din Moscova, nu?

— Uneori doi și cu doi chiar fac patru.

— Dar uneori fac cinci.

— Numai în camera 101 a Ministerului Iubirii, Winston[12].

— Sarah are o teorie interesantă, a răspuns Gabriel. Crede că Nina a fost păcălită să ducă documentele contaminate.

— Și când a ajuns Sarah la această concluzie? În cele treizeci de secunde cât a stat în camera de lucru a lui Viktor?

— Are un instinct excelent.

— Lucru deloc surprinzător. La urma urmei, tu ai fost cel care a antrenat-o. Însă Centrala din Moscova n-ar fi încredințat niciodată o armă așa de periculoasă cuiva pe care nu îl controlează total.

— De ce nu?

— Și dacă ea ar fi deschis pachetul în avionul British Airways dinspre Zürich?

— Dar n-a făcut-o. I-a dus pachetul lui Viktor. Iar Viktor, care pe drept cuvânt era paranoic în privința securității sale, nu l-a deschis decât după plecarea ei. Ce îți spune asta?

— Îmi spune că Nina Antonova și controlorii ei de la Centrala din Moscova au găsit o metodă foarte isteață de a strecura un pachet contaminat prin apărarea formidabilă a lui Viktor. Probabil că își sărbătoresc cel mai recent succes în vreme ce noi vorbim.

— Ea n-are cum să fie la Moscova, Graham.

— Ei bine, în Zürich nu-i și are telefonul închis.

— Și cardul ei de credit?

— Nicio activitate recentă.

— Asta pentru că știe că rușii o caută. Evident, trebuie s-o găsim noi mai întâi.

— Până mâine la prânz ea va fi femeia cea mai căutată de pe planetă.

— În afară de cazul în care amâni dezvăluirea numelui și fotografiei ei destul de mult timp ca s-o găsesc.

Graham n-a spus nimic.

— Dă-mi șaptezeci și două de ore, a zis Gabriel.

— Nu se poate.

Graham a tăcut un pic, apoi a adăugat:

— Dar poți avea patruzeci și opt de ore.

— Nu-i prea mult timp.

— E tot ce capeți.

— În cazul acesta, a zis Gabriel, sunt sigur că nu te deranjează dacă o împrumut pe Sarah.

— Deloc. De unde ai de gând să pornești?

— Speram să stau un pic de vorbă cu cineva care a lucrat cu Nina la *Gazeta.* Cineva care ar putea să aibă o idee dacă ea era cu adevărat jurnalistă sau unul dintre asasinii Centralei din Moscova.

Gabriel a zâmbit.

— Nu se întâmplă oare să știi unde aș putea găsi un astfel de om, Graham?

— Ba da, a zis el. Cred că s-ar putea să știu.

8.

LONDRA – NORWICH

Departamentul Transporturi a lăsat o berlină Vauxhall în Pembridge Square, cu cheia lipită sub bara de protecție din spate și un Beretta de 9 mm ascuns în torpedou. Gabriel a luat-o a doua zi dimineață, la nouă și jumătate, și s-a dus în Knightsbridge. Sarah bea cappuccino la Caffè Concerto de pe Brompton Road, cu masca atârnată de o ureche. A urcat râzând pe locul pasagerului.

— Un Vauxhall? Ce s-a întâmplat? Nu ți-au putut găsi un Passat?

— Evident, nu era niciunul disponibil în întregul Regat al Marii Britanii.

— Ar fi trebuit să luăm Bentleyul lui Christopher.

— Agenții de informații nu conduc astfel de mașini decât dacă lucrează pe ascuns pentru ruși.

— Zice bărbatul care are propriul avion.

— Aparține Statului Israel.

— Fie cum zici tu, dragule.

Sarah s-a uitat la fațada magazinului Harrods. A zis încet:

— Cărămizile sunt în perete.

Gabriel nu și-a putut stăpâni o tresărire.

Sarah i-a pus o mână pe braț.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să fac asta.

— E evident că tu și Christopher ați tăifăsuit în pat despre operațiunile desfășurate.

— Am fost închiși împreună în *maisonette* timp de trei luni, fără altceva de făcut decât să ne uităm la televizor la pandemie și să ne împărtășim cele mai adânci și negre taine. Christopher mi-a spus totul despre afacerea Eamon Quinn și adevărata poveste din spatele bombei de la Harrods. A mai pomenit ceva și de o femeie de care s-a îndrăgostit pe când lucra sub acoperire la Belfast.

— Presupun că ai ripostat cu o poveste tragică de-ale tale.

— De fapt, mai multe.

— A apărut și numele meu?

— Se poate să fi pomenit că am fost cândva îndrăgostită până peste

urechi de tine.

— De ce mama naibii i-ai spus asta?

— Pentru că e adevărat.

— Dar nu mai ești îndrăgostită de mine?

— Niciun pic. I-a aruncat o privire piezișă. Totuși, încă *ești* un diavol chipeș.

— Pentru un bărbat înaintat în vârstă.

— Nu arăți nici măcar cu o zi mai bătrân de…

— Bagă de seamă, Sarah.

— Voiam să zic cincizeci de ani.

— Câtă generozitate!

— Care e secretul tău?

— Am inima tânără.

Ea a râs disprețuitor.

— Ești cel mai bătrân suflet pe care l-am întâlnit vreodată, Gabriel Allon. Este unul dintre motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine.

El a mers mai departe pe Strand spre Kingsway, apoi s-a îndreptat spre M11 prin cartierele din nordul Londrei. Traficul era rărit de pandemie, în principal camioane și muncitori cu slujbe esențiale. Au ajuns la Cambridge înainte de prânz și peste o oră se apropiau de Norwich, capitala neoficială a estului Angliei.

Gabriel a lăsat mașina într-o parcare din apropierea catedralei din secolul al XII-lea și a pornit împreună cu Sarah la o plimbare lungă de o oră prin centrul vechi al orașului. După o serie de manevre de contra-supraveghere cu eficiență verificată, s-au dus în Bishopsgate. O serie de căsuțe de cărămidă aparentă dădeau spre terenurile de sport ale Școlii Medii Norwich. Gabriel a apăsat pe soneria de la numărul 34 și apoi s-a întors cu spatele la camera de supraveghere instalată deasupra ușii.

Din interfon s-a auzit o voce de femeie, în engleză. Accentul era vag rusesc, tonul deloc primitor.

— Orice ai vinde, nu mă interesează.

— Nu vând nimic, doamnă profesoară Crenshaw.

— Cine ești?

— Un vechi prieten.

— N-am prieteni. Toți au murit.

— Nu toți.

— Spune-mi, te rog, cum ne-am cunoscut?

— Ne-am întâlnit la Moscova acum mult timp. M-ai dus la Cimitirul Novodevici. Ai spus că, pentru a înțelege Rusia modernă, trebuie să-i cunoști trecutul. Și ca să-i cunoști trecutul trebuie să umbli printre oasele ei.

Un lung moment de tăcere.

— Întoarce-te cu fața, să te văd.

Gabriel s-a răsucit încet și a ridicat ochii spre obiectivul camerei de supraveghere. S-a auzit un bâzâit, încuietoarea s-a deschis. El a pus mâna pe clanță. Sarah l-a urmat înăuntru.

*

— Începusem să cred că m-ai uitat.

— Nicio clipă.

— Cât timp a trecut?

— O sută de ani.

— Doar atât?

Erau așezați la o masă de fier forjat, afară, în grădina neîngrijită. Olga Suhova strângea la piept o cană de lut cu ceai. Părul, odinioară lung și bălai, era scurt, negru și presărat cu cenușiu, iar în jurul ochilor albaștri erau riduri. Un chirurg plastic îi îndulcise trăsăturile. Chiar și așa, fața ei era încă remarcabil de frumoasă. Eroică, vulnerabilă, virtuoasă: chipul dintr-o icoană rusească trezit la viață. Însuși chipul Rusiei.

Gabriel o văzuse pentru prima dată la o recepție dată de ambasada Israelului din Moscova. El se dădea drept Natan Golani, funcționar de rang mijlociu din Ministerul Culturii specializat în construirea de punți artistice între Israel și restul lumii. Olga era o jurnalistă de investigație importantă din Rusia, care tocmai intrase în posesia unui secret foarte primejdios – pe care i l-a împărtășit lui Gabriel în seara următoare, într-un restaurant georgian din apropiere de Arbat. După aceea, pe o scară întunecoasă din clădirea moscovită în care locuia ea, au fost ținta unei încercări de asasinat. Peste câteva luni, rușii au pus la cale a doua încercare de a-i ucide, la Oxford, unde Olga lucra ca preparator de limbă rusă, sub numele Marina Cesnikova. Acum era cunoscută ca dr. Sonia Crenshaw, născută în Ucraina, care se ocupa de studiul limbii ruse contemporane la East Anglia University.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Crenshaw? a întrebat Gabriel. A fugit cu alta?

— Mă tem că a murit.

— Li se întâmplă multora.

— Da, a încuviințat Olga. M-am stabilit aici, în Norwich, la câteva luni după înmormântare. Nu-i Oxford, ce-i drept, însă East Anglia este una dintre cele mai bune universități fondate la jumătatea secolului XX. Ishiguro a studiat aici scrisul creativ.

— *Rămășițele zilei* este unul dintre romanele mele preferate.

— L-am citit cel puțin de zece ori. Sărmanul Stevens! Ce personaj tragic!

Gabriel s-a întrebat dacă nu cumva Olga, poate că fără să-și dea seama, se referea la ea însăși. Plătise un preț cumplit pentru opoziția sa jurnalistică la cabala cleptomană a foștilor agenți KGB care preluaseră controlul asupra Rusiei. La fel ca mii de disidenți înaintea ei, alesese exilul. Al ei era mai dur decât al majorității. N-avea un iubit, pentru că nu te puteai încrede într-un iubit. N-avea copii, pentru că ei puteau fi vizați de dușmani. Era singură pe lume.

L-a privit pe Gabriel peste buza cănii.

— Am citit în ziare despre recenta ta promovare. Ai devenit o celebritate, nu glumă.

— Faima are neajunsurile ei.

— Mai ales pentru un spion.

Privirea ei s-a oprit asupra lui Sarah.

— Nu ești de acord, domnișoară Bancroft?

Sarah a zâmbit, dar n-a zis nimic.

— Încă mai lucrezi la CIA? a întrebat Olga. Sau ți-ai găsit un serviciu cinstit?

— Mă ocup de o galerie de artă din St. James's.

— Presupun că asta răspunde la întrebarea mea. Olga s-a răsucit spre Gabriel. Și soția ta? E bine, sper.

— Cum nu se poate mai bine.

— Copii?

— Doi.

Fața ei s-a însuflețit.

— Cât sunt de mari?

— Curând împlinesc cinci ani.

— Și mai sunt și gemeni! Ce norocos ești, Gabriel Allon!

— Norocul a avut prea puțin de-a face cu asta. Chiara și cu mine n-am fi reușit să scăpăm cu viață din Rusia dacă n-ar fi fost Viktor.

— Iar acum Viktor e mort. Ea a coborât tonul. Și iată de ce ai venit să mă vezi după atâția ani.

Gabriel n-a răspuns.

— Poliția Metropolitană a fost foarte prudentă cu amănuntele uciderii lui Viktor.

— Pe drept cuvânt.

— Au identificat otrava?

— Noviciok. A fost ascunsă într-un pachet cu documente.

— Și cine i-a dat aceste documente lui Viktor?

— Un reporter de la *Gazeta.*

— A fost cumva Nina?

— De unde știi?

Olga a zâmbit cu tristețe.

— Poate că ar trebui să începem cu începutul, domnule Golani.

— Da, doamnă profesoară Crenshaw. Poate că ar trebui.

9.

BISHOP'S GATE, NORWICH

Pe 25 aprilie 2005, președintele Rusiei a declarat că prăbușirea Uniunii Sovietice a fost „cea mai mare catastrofă geopolitică" a secolului XX. Olga a lucrat până seara târziu la editorialul *Gazetei,* în care a prezis cu exactitate începerea unui nou război rece și sfârșitul democrației ruse. După aceea s-a întâlnit cu câțiva colegi la Barul NKVD, o crâșmă de cartier aflată la câțiva pași de sediul *Gazetei,* în districtul Sokol al Moscovei. Așa cum se întâmpla adesea, erau supravegheați de doi bandiți cu haine de piele din FSB, care nu se osteneau să-și ascundă prezența.

În seara aceea atmosfera era funebră. Unul dintre colegii Olgăi, un bărbat pe nume Aleksandr Lubin, s-a făcut mangă și a avut proasta inspirație să se ia de agenții FSB. L-a salvat de la cotonogeală doar intervenția unei jurnaliste independente care trecea și ea uneori pe la Barul NKVD. Redactorul-șef al *Gazetei* a fost atât de impresionat de curajul ei, încât i-a oferit un post de reporter.

— Poate că ți-l amintești, a zis Olga. Îl chema Boris Ostrovski.

La fel ca în cazul multor jurnaliști ruși, cariera lui Ostrovski s-a încheiat violent. I-a fost injectată o otravă rusească pe când traversa Piața Sfântul Petru și s-a prăbușit peste câteva minute în biserică, la poalele monumentului Papei Pius al XII-lea. Ultimul chip pe care l-a văzut a fost al lui Gabriel.

— Și ești sigură că Aleksandr a fost cel care s-a luat de agenții FSB, nu invers?

— De ce întrebi?

— Pentru că, dacă aș fi vrut să mă infiltrez într-o agenție de știri băgăcioasă, poate că aș fi procedat exact în acel fel.

— Nina? Agent FSB?

— De fapt, britanicii au impresia că ea lucrează pentru SVR. Ei cred că s-a întors la Centrala din Moscova și așteaptă ca Țarul să-i atârne la gât o medalie.

— Asta crezi tu?

— Mă interesează mai mult părerea ta.

— Nina Antonova nu-i spionul nimănui. E un reporter excelent și o scriitoare minunată. Ar trebui să știu. Boris mi-a spus s-o iau sub aripa mea.

— Te admira?

— Mă diviniza.

Olga i-a amintit lui Gabriel că în lunile de după asasinarea lui Boris Ostrovski ea fusese redactorul-șef al *Gazetei,* titlu la care a renunțat după ce a fugit din Rusia și s-a stabilit în Marea Britanie. Kremlinul a aranjat vânzarea *Gazetei* unui asociat al președintelui rus și săptămânalul cândva demn de încredere a devenit o fițuică de scandal, plină cu articole despre vedetele pop ale Rusiei, extratereștri și vârcolaci care trăiesc în pădurile de lângă Moscova. Nina a fost concediată rapid de noul proprietar, împreună cu alți membri ai personalului, dar s-a întors după ce *Gazeta* a fost cumpărată de Viktor Orlov. Primul ei articol a dat în vileag un mare proiect de construcții de pe malul Mării Negre, o casă de vacanță prezidențială de un miliard de dolari, finanțată cu fonduri scoase ilegal din Trezoreria Federală a Rusiei.

— Din clipa în care a apărut articolul, viața Ninei a fost în primejdie. Era o chestiune de timp până ce Țarul avea să ordone celor din FSB s-o omoare.

— Optsprezece împușcături din apropiere în față la Ritz-Carlton, pe Strada Tverskaia, a zis Gabriel. Și totuși, ea a scăpat fără măcar o zgârietură.

— Te întrebi dacă atacul a fost înscenat?

— Mi-a trecut asta prin minte.

— Cum rămâne cu cei trei trecători nevinovați care au fost uciși?

— De când se sinchisesc serviciile de informații rusești de trecătorii nevinovați? Neprimind niciun răspuns, Gabriel a întrebat: Ai ținut legătura cu Nina după ce ai venit în Marea Britanie?

— Da.

— Și când s-a stabilit la Zürich? Olga a încuviințat din cap. Te-ai întâlnit vreodată cu ea?

— Doar o dată. A fost la petrecerea dată de Viktor pe proprietatea lui din Somerset când a împlinit șaptezeci de ani. Toată lumea bună era acolo. O mie cinci sute dintre prietenii apropiați ai lui Viktor. Bănuiesc că jumătate dintre ei erau agenți secreți ruși. A fost o minune că a supraviețuit acelei nopți.

— Cât de des te vedeai cu el?

— Nu prea des. Era prea periculos. Comunicam mai ales prin mesaje și e-mailuri cifrate. Din când în când vorbeam la telefon.

— Când a fost ultima dată?

— Cred că pe la sfârșitul lui aprilie sau, poate, începutul lui mai. Viktor făcuse rost de niște documente interesante despre o companie numită Omega Holdings, cu sediul în Elveția. Omega deține companii și alte bunuri evaluate la câteva miliarde de dolari, toate ascunse cu grijă sub straturi peste straturi de corporații-fantomă, multe dintre ele înregistrare în țări ca Liechtenstein, Dubai, Panama și Insulele Cayman. Viktor era convins că Omega e folosită de un rus important la spălarea unor active furate de la stat și ascunderea lor în Occident.

— Și Viktor știa câte ceva despre activele furate de la stat.

Pe buzele Olgăi a plutit un surâs.

— Nici vorbă să fie perfect Viktor al nostru. Dar se dedicase ideii unei Rusii libere și democratice, o Rusie decentă, care să fie aliniată cu Occidentul, nu în război cu el.

— Cunoștea identitatea rusului important?

— Zicea că n-o cunoaște.

— L-ai crezut?

— Nu prea.

— Cine ar putea să fie?

— Aș putea înșira pe loc o sută de posibili candidați. Gama este de la oficiali guvernamentali de rang înalt până la oameni de afaceri cu legături la Kremlin și mafioți.

— Ți-a spus Viktor de unde a făcut rost de documente?

— I le-a dat Nina.

— Avea îndoieli în privința autenticității lor?

— Dacă avea, nu le-a pomenit niciodată. Prin urmare, presupun că le credea reale.

— Așadar, de ce a zburat Nina la Londra miercuri seara și i-a dat lui Viktor un pachet cu documente contaminate cu noviciok? Și de ce a fost el destul de nechibzuit ca să desfacă pachetul?

— Evident, avea încredere în ea. Dar sunt sigură că ea n-a avut nimic de-a face cu moartea lui Viktor. Nina e un pion într-un joc mult mai mare, ceea ce înseamnă că viața ei e în pericol.

— Cu atât mai multe motive s-o găsim cât de repede posibil.

Gabriel a tăcut un pic, apoi a întrebat:

— Nu se întâmplă să știi unde se află, nu, Olga?

— Nu, a răspuns ea. Însă cunosc pe cineva care ar putea să știe.

— Cine?

— George-punct-Wickham la Outlook-punct-Com.

•

Olga s-a ridicat fără să mai spună nimic și a intrat în căsuță.

Când s-a întors, avea în mâini un MacBook Pro, pe care l-a pus pe masă în fața lui Gabriel. Pe ecran era un cont de Gmail pe numele Elizabeth Bennet.

— Am învățat engleza citind romanele lui Jane Austen. *Mândrie și prejudecată* este preferatul meu.

— Nu păcălești pe nimeni, să știi. Nici pe cei din GCHQ, și cu siguranță nu pe cei din *Spețsviaz.*

— Care e alternativă? Izolare digitală totală?

— Câți oameni au adresa?

— Șapte sau opt, inclusiv Nina. Însă ieri după-masă am primit un e-mail de la o adresă de Outlook pe care n-am recunoscut-o.

A arătat spre mesajul primit.

— George Wickham cel viclean. Un fluieră-vânt, un nemernic, un jucător obsedat. Numai un prieten apropiat ar fi știut să-i folosească numele.

E-mailul a intrat joi la ora 11.37, la circa douăsprezece ore după ce avionul

Ninei a ajuns la Amsterdam. Gabriel l-a deschis și l-a citit. Era o singură frază, scrisă în stilul prețios, învechit, al unui roman de moravuri de la începutul secolului al XIX-lea.

Aș fi nespus de recunoscător dacă le-ai spune prietenilor tăi britanici că n-am absolut nimic de-a face cu daravela neplăcută de aseară.

— Ți-ai dat seama că e de la Nina?

— La început, nu. Dar eram foarte sigură că *daravela neplăcută* la care se referea autorul era uciderea lui Viktor.

— Ce ai făcut?

— Uită-te la e-mailul trimis.

Gabriel a căutat în secțiunea *SENT.* La ora 11.49 Olga răspunsese și ea cu o propoziție.

Cine ești?

Răspunsul a venit după două ore.

S…

Gabriel a dat clic pe *REPLY* și a început să tasteze.

Spune-mi, te rog, unde ești. Unul dintre prietenii mei o să te ajute.

— Ce zici? a întrebat el.

— Nu-i tocmai proză austeniană, dar merge.

Gabriel a trimis e-mailul în eter și a rămas cu ochii țintă la ecran.

•

Olga a adus din frigider o sticlă de vin și a pus pe MacBook muzică. Vinul era un sauvignon alb din Noua Zeelandă, sec și delicios. Muzica era remarcabila colecție de preludii ale lui Rahmaninov, în toate cele douăzeci și patru de chei majore și minore. Atunci când sunt în joc vieți, a declarat Olga, nu se potrivește decât muzica rusească.

Când a trecut o oră fără răspuns, a început să-și facă griji. Ca să-și schimbe gândurile, a vorbit despre Rusia, ceea ce n-a făcut decât să-i înrăutățească starea de spirit. Președintele rus, s-a jeluit ea, era acum un adevărat țar în toate, în afară de nume. Un recent referendum măsluit îi dăduse autoritatea constituțională să rămână la putere până în 2036. Toate mijloacele de protest pașnice au fost eliminate, iar partidele de opoziție autorizate de Kremlin erau o farsă.

— Sunt doar de fațadă, ca să creeze iluzia democrației. Sunt idioții utili.

Când a mai trecut o jumătate de oră fără răspuns, Olga a propus să comande mâncare. Gabriel a sunat la un restaurant indian de pe Wensum

Street și peste douăzeci de minute a ieșit pe trotuar să ia mâncarea. Pe drumul înapoi spre Bishopsgate n-a văzut niciun semn de supraveghere, britanică sau rusească. Când a intrat în grădină, a găsit-o pe Olga așezată în fața laptopului, cu Sarah privind peste umărul ei.

— Unde e? a întrebat el.

— Tot la Amsterdam, a răspuns Olga. Vrea să știe cine este prietenul care ar dori s-o ajute.

— Știe că eu am fost cel care te-a scos din Rusia?

Olga a șovăit, apoi a încuviințat.

— Scrie-i.

Olga a tastat mesajul și l-a trimis. Peste trei minute laptopul a semnalat răspunsul Ninei.

— O să vă întâlniți la Muzeul Van Gogh mâine la ora două după-amiază.

— Poate că ar putea preciza un pic.

Olga a pus întrebarea. Răspunsul a venit pe dată. Gabriel a zâmbit când l-a citit.

Floarea-soarelui…

10.

AEROPORTUL LONDON CITY – AMSTERDAM

— Ce pereche drăgălașă, a zis Christopher Keller. Nu știu cum se face că dau de voi tocmai aici.

Scormonea printr-un bufet din bucătăria aflată în partea din față a Gulfstreamului G550 al lui Gabriel, parcat pe pista luminată de reflectoare din Aeroportul London City. Șeful turei de noapte a FBO neglijase să spună că un consultant de afaceri pe nume Peter Marlowe urcase deja în avion, fără îndoială pentru că domnul Marlowe arătase că lucrează pentru firma secretă cu sediul în marea clădire de birouri de lângă Vauxhall Bridge.

A deschis alt bufet.

— Îmi amintesc vremurile în care trebuia să te bazezi pe bunătatea străinilor dacă aveai nevoie de un avion particular. Totuși, e de mirare că te poți descurca fără stewarzi.

— Cauți ceva? a întrebat Gabriel.

— Un strop de whisky ca să uit de ziua grea. Nu trebuie să fie de cea mai bună calitate, să ne înțelegem. Conașul Walker ar fi grozav. Black Label, dacă ai.

— N-am. Dar e vin în frigider.

— Franțuzesc, sper.

— Israelian, de fapt.

Christopher a oftat. Era îmbrăcat pentru serviciu, în costum negru cu cravată. Pardesiul Burberry era pe un scaun din compartimentul pasagerilor, alături de o valijoară elegantă, marca Prada.

— N-ai vrea să-mi spui ce cauți aici? a întrebat Gabriel.

— Serviciul Secret de Informații și confrații noștri de peste râu obișnuiesc să monitorizeze avioanele particulare folosite de demnitarii străini aflați în vizită și de tot soiul de zurbagii internaționali. Prin urmare, e de înțeles că am fost intrigați când echipajul tău a depus un plan de zbor și a rezervat o plecare la ora zece și jumătate seara. Christopher a deschis frigiderul și a scos o sticlă de sauvignon blanc israelian. De ce Amsterdam?

— Îndrăgesc orașele cu canale.

Christopher a scos dopul și l-a adulmecat.

— Mai încearcă o dată.

— O aduc pe Nina Antonova din ascunzătoare.

— Și ce anume ai de gând cu ea?

— Asta depinde în întregime de ceea ce are ea de spus.

— Graham ar vrea să fie de față la interogare.

— Nu zău?

— De asemenea, i-ar plăcea ca asta să se petreacă pe teritoriul britanic.

— Eu am fost cel care a găsit-o.

— Cu ajutorul unei jurnaliste ruse în exil care locuiește în Marea Britanie sub protecția noastră. Ca să nu mai vorbesc de partenera și tovarășa de viață care locuiește la mine. A turnat vin într-un pahar și i l-a dat lui Sarah. Și, în afară de cazul în care noul tău avion de fițe primește aprobarea de decolare, nu pleci nicăieri.

— Cred că îmi plăceai mai mult când erai ucigaș plătit.

— În locul tău aș fi mai atent. Îmi spune mie ceva că înainte să se termine toate astea o să ai nevoie de cineva ca mine.

— Pot să mă descurc.

Christopher s-a uitat prin cabina luxoasă.

— Aș zice că da.

•

Au petrecut noaptea în camere separate la hotelul De L'Europe din Amsterdam, iar dimineața au băut cafea și au mâncat prăjituri la parter, pe terasă, ca trei străini care respectă distanța socială. După aceea, Christopher a plecat de la hotel singur și s-a dus la Muzeul Van Gogh, care adăpostește cea mai mare colecție din lume a picturilor și desenelor lui Vincent.

În mod normal, muzeul poate primi zilnic șase mii de vizitatori, însă restricțiile coronavirusului au redus numărul la doar 750. Christopher a cumpărat două bilete, pe unul l-a pus în buzunar și pe celălalt i l-a înmânat portarului.

În hol, un paznic în uniformă l-a îndrumat spre un magnetometru ca în aeroporturi. Dat fiind că își lăsase pistolul la hotel, a trecut prin aparat fără probleme. În holul modern, de sticlă, era o liniște stranie. A băut cafea la un bar espresso, apoi a urcat în sala dedicată lucrărilor lui Vincent din orașul francez Arles, unde a trăit din februarie 1888 până în mai 1889.

Cea mai populară atracție a sălii era emblematica *Floarea-soarelui,* ulei pe pânză, 95x73 centimetri. Plăcuța cu informații nu pomenea faptul că tabloul fusese furat cu câțiva ani înainte, în ceea ce șeful poliției din Amsterdam a descris ca exemplul cel mai bun de jaf de tipul „lovește și înșfacă" pe care l-a văzut în viața lui. Hoții i-au dat tabloul unui agent secret israelian, care a făcut o copie perfectă într-un apartament din Paris cu vedere spre Sena – copie pe care Christopher, dându-se drept un personaj din lumea interlopă pe nume Reg Bartholomew, i-a vândut-o cu douăzeci și cinci de milioane de euro unui mijlocitor sirian. Originalul a fost descoperit într-un hotel din Amesterdam după patru luni de la dispariție. Lucru ciudat, era în stare mai bună decât când fusese șterpelit.

Christopher a făcut un pas la stânga și a contemplat pânza de alături, un portret mohorât al doamnei Roulin șezând. Apoi s-a răsucit și a examinat sala. Avea cam cincisprezece metri pe zece, cu podea de lemn tocită și o bancă pătrată. Erau patru căi de intrare și ieșire. Două duceau la sălile alăturate, dedicate lucrărilor lui Vincent din Saint-Rémy și Paris. Celelalte două duceau la scara centrală a muzeului. Nu era nici pe departe perfect, și-a zis Christopher, dar aveau să se descurce.

Și-a petrecut următoarea jumătate de oră rătăcind prin colecția

remarcabilă – *Podul din Langlois, Dormitorul, Irișii, Lan de grâu cu ciori* –, apoi a coborât în hol. Erau cam o sută cincizeci de metri între Museumplein și Van Baerlestraat, o stradă principală foarte circulată, cu piste pentru biciclete și linie de tramvai. Cronometrul de pe telefonul său de la MI6 a arătat nouăzeci și patru de secunde.

Drumul înapoi la De L'Europe a durat douăzeci și trei de minute. Gabriel era sus, în camera sa.

— Cum era *Floarea-soarelui?* a întrebat.

— Sincer să fiu, întotdeauna am preferat versiunea ta.

— Vreo problemă?

— Nu mă dau în vânt după magnetometre. N-ai cum să intri în muzeu cu o armă.

— Dar tu o să aștepți afară. Și o să porți asta.

Gabriel a ridicat Waltherul PPK al lui Christopher.

— Poate că preferi să folosești pistolul meu Beretta.

— Ce are arma mea?

— E cam mică, domnule Bond.

— Dar e ușor de ascuns și e puternică.

— Da, a zis Gabriel. O cărămidă azvârlită printr-un geam.

•

Gabriel a sunat valetul la unu și un sfert și a cerut mașina. Un Mercedes gri metalic aștepta în stradă când el și Christopher au ieșit din hotel. Sarah era deja la volan. I-a dus în Museum Quarter și a parcat lângă Concertgebouw, sala de concerte clasice în stil neo-renascentist din Amsterdam.

Christopher i-a dat ei Waltherul.

— Îți amintești cum se folosește?

— Tragi siguranța și apeși pe trăgaci.

— Nu strică să ochești mai întâi cu blestemăția aia.

Sarah a strecurat în geantă arma, în vreme ce Christopher și Gabriel au ieșit din mașină și au traversat Van Baerlestraat. Christopher a cronometrat din nou drumul. Nouăzeci și două de secunde. La intrarea muzeului i-a dat lui Gabriel al doilea bilet cumpărat de dimineață.

— Fură pentru mine ceva drăguț dacă tot ești acolo.

— Asta am de gând, a zis Gabriel și a intrat.

După ce a trecut fără probleme prin magnetometru, a urcat în sala cu lucrările din Arles. Opt vizitatori cu mască așteptau la o coadă conformă cu

restricțiile COVID-ului în fața tabloului *Floarea-soarelui.* Alți șase priveau celelalte lucrări emblematice din sală. Niciunul nu părea să fie jurnalista din Rusia căutată ca să fie interogată în legătură cu uciderea lui Viktor Orlov.

Gabriel s-a uitat în sălile Paris și Saint-Rémy, dar nu era nici urmă de ea. S-a întors în sala Arles și s-a așezat la coadă la *Floarea-soarelui.* S-a uitat la ceasul telefonului: 13.52… Dintr-odată, a simțit un junghi în șale. Nu era nimic, și-a zis. Doar locul gol în care ar fi trebuit să fie pistolul.

11.

MUZEUL VAN GOGH, AMSTERDAM

Dakota Maxwell, în vârstă de douăzeci și patru de ani, de curând absolventă a unui mic, dar foarte respectat colegiu de științe umaniste din New England, venise la Amsterdam din dragoste și a rămas acolo pentru marijuana. Părinții săi, care trăiau în lux în Upper East Side din Manhattan, o imploraseră să vină acasă, însă Dakota era hotărâtă să rămână peste hotare, la fel ca personajele din romanul său preferat scris de Fitzgerald. Dorea să fie scriitoare și spera să găsească o locuință potrivită în care să înceapă să lucreze la primul său manuscris, care avea titlu, dar nu și intrigă, și doar primele tresăriri ale unei povești. Deocamdată locuia la Tiny Dancer, un hostel din Cartierul Felinarului Roșu. În camera ei erau șase paturi, câte trei unul peste altul, în orice noapte erau pline cu o distribuție schimbătoare de personaje de douăzeci și ceva de ani, ale căror cugetări inspirate de alcool și hașiș au umplut câteva carnete ale Dakotei.

Femeia care a ajuns miercuri seara târziu era diferită. Mai în vârstă, cu haine de birou, trează. A doua zi dimineață, la cafea, i-a spus Dakotei că o cheamă Renata, e poloneză și locuiește la Londra. Soțul ei șomer, instalator, o amenințase cu moartea într-o criză de furie la beție. Locuia la Tiny Dancer pentru că acceptau plata în numerar, iar el îi anulase cardurile de credit. De asemenea, i-a cerut Dakotei să-i schimbe culoarea părului șaten spre blond. În baia comună a hostelului, cu produse cumpărate de la farmacia de peste drum, Dakota a vopsit părul femeii la fel ca al său, negru cu șuvițe de un albastru-închis strălucitor. Polonezei îi stătea mai bine. Avea pometi pentru

care ți-ai fi dat viața.

În afară de un singur drum la Vodafone, de unde și-a cumpărat un telefon cu cartelă, femeia n-a ieșit din Tiny Dancer. Dar sâmbătă dimineața, la ora unsprezece, a trezit-o pe Dakota și a întrebat-o din senin dacă n-ar vrea să viziteze Muzeul Van Gogh. Dakota, care era mahmură și încă un pic drogată, a refuzat. Dar s-a înduplecat când femeia i-a spus adevăratul motiv pentru care dorea ca ea s-o însoțească.

Renata nu era poloneză, nu locuia la Londra și nu fusese niciodată măritată. Numele ei era Nina și era o jurnalistă de investigații din Rusia care se ascundea de cei din Kremlin. Un bărbat avea să aștepte la ora două după-masa în fața celui mai celebru tablou, ca s-o ducă într-un program de protecție a martorilor. Nina voia ca Dakota să-l contacteze pe acest bărbat în numele ei.

— O să fiu în pericol?

— Nu, Dakota. Eu sunt cea pe care vor ei s-o omoare.

— Cum îl cheamă?

— N-are importanță.

— Cum arată?

Nina i-a arătat Dakotei o fotografie de pe telefonul ei Vodafone.

— Dar cum o să-l recunosc cu masca?

— Ochii, a zis Nina.

Ceea ce explica de ce, la 13:58 pe 1 august, Dakota Maxwell, viitoare romancieră autoexilată în Amsterdam, privea un autoportret al lui Vincent în sala Paris din Muzeul Van Gogh. Când s-a făcut ora două a intrat în sala Arles, unde patru vizitatori stăteau la o coadă ordonată, conformă cu măsurile anti-COVID, în dreptul *Florii-soarelui.* Bărbatul aflat chiar în fața tabloului era de înălțime și corpolență medie, deloc tipul de supererou. Avea părul scurt și închis la culoare, foarte încărunțit la tâmple. Își ținea mâna dreaptă sub bărbie, gânditor. Avea capul înclinat un pic într-o parte.

Dakota a trecut pe lângă coadă, stârnind murmure de protest în mai multe limbi din partea celorlalți vizitatori, și i s-a alăturat bărbatului din fața tabloului. El a fulgerat-o cu cei mai verzi ochi pe care îi văzuse ea vreodată. N-avea cum să-l confunde cu altcineva.

— Trebuie să-ți aștepți rândul, ca toată lumea, a mustruluit-o el în franceză.

— N-am venit să văd pictura, i-a răspuns în aceeași limbă.

— Cine ești?
— Sunt o prietenă a…
— Unde este? i-a tăiat el vorba.
— Le Tambourin.
— Și-a schimbat înfățișarea?
— Un pic, a răspuns Dakota.
— Cum arată?
— Ca mine.

•

Le Tambourin, cafeneaua elegantă a muzeului, se afla cu un etaj mai jos, la parter. Un singur client, o femeie stând singură la o masă care dădea spre Museumplein, cu păr negru ca cerneala și șuvițe de un albastru-închis strălucitor. Gabriel s-a așezat nepoftit la masă și și-a scos masca. Ea l-a privit cu neliniște, apoi cu ușurare profundă.

— Trebuie să-ți fie greu, a observat ea.
— Ce anume?
— Să ai o față atât de faimoasă.
— Din fericire, e un fenomen recent.

Gabriel și-a coborât privirea spre ceaiul de pe masă.

— Nu bei cu adevărat asta, nu?
— Mi-am zis că nu-i nicio primejdie.
— E evident că și Viktor și-a zis același lucru.

El a pus ceașca pe masa de alături.

— Folosirea fetei aceleia din America la etaj a fost o mostră frumoasă de măiestrie. Dacă rolurile ar fi inversate, aș fi făcut la fel.

— Ca să supraviețuiești ca jurnalist rus trebuie să acționezi conform unui set de reguli.

— În meseria noastră sunt cunoscute ca Regulile Moscovei.
— Le pot spune pe de rost, a zis Nina.
— Care este preferata ta?
— Presupune că fiecare este controlat de inamic.
— Tu ești? a întrebat Gabriel.
— Asta e ceea ce crezi?
— Nu m-aș afla aici dacă ar fi așa.

Ea a zâmbit.

— Nu ești ceea ce mă așteptam.

— Cum așa?

— Date fiind isprăvile tale, îmi închipuiam că ești mai înalt.

— Sper că nu ești dezamăgită.

— Dimpotrivă. De fapt, e prima dată când mă simt în siguranță, după foarte mult timp.

— O să mă simt mai bine când o să fii în avionul meu.

— Unde mă duci?

— Britanicii ar vrea să lămurească unele amănunte ale vizitei tale acasă la Viktor în seara morții lui.

— Sunt sigură că ar vrea. Dar ce se întâmplă dacă ei ajung la concluzia că am fost sub controlul inamicului?

— Nu vor ajunge.

— Cum poți fi sigur?

— Pentru că n-o să-i las eu.

— Ai influență asupra britanicilor?

— Nici nu-ți închipui.

Gabriel s-a uitat la telefonul ei.

— Cu cartelă?

Ea a încuviințat din cap.

— Lasă-l aici. Un coleg așteaptă afară. Încearcă să mergi firesc. Și orice-ar fi, nu privi înapoi.

— Regulile Moscovei, a zis Nina.

•

Pe la 14.05, Sarah a început să-și facă griji. Dat fiind că acționase de multe ori împotriva rușilor, le cunoștea foarte bine posibilitățile enorme și, mai important, stilul absolut necruțător. Singură în mașină, cu mâna pe patul pistolului Walther, i-a venit în minte imaginea unei mulțimi strânse în jurul unui bărbat care își dădea sufletul sub o capodoperă a lui Van Gogh.

În cele din urmă, telefonul a vibrat.

Suntem pe drum.

A plecat din parcare și a intrat în circulația intensă de pe Van Baerlestraat. Era o singură bandă rezervată automobilelor și absolut niciun loc de parcare, nici măcar pentru o clipă sau două. Cu toate acestea, Sarah a tras la bordură și a pornit luminile de avarie. S-a uitat la dreapta și l-a zărit pe Gabriel împreună cu o femeie care ar fi putut să fie Nina Antonova traversând de brațul Museumplein. Christopher era la câțiva pași în spatele lor, cu mâna în

buzunarul pardesiului.

Tocmai atunci o mașină a claxonat, urmată de alta. Sarah s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut un polițist cu aer iritat care se apropia pe jos. Polițistul s-a oprit când Gabriel a deschis portiera din spate și a ajutat-o pe femeie să urce pe banchetă.

Christopher s-a așezat pe scaunul pasagerului și a oprit luminile de avarie.

— Mână.

Sarah a pornit mașina și a apăsat pe accelerație.

— Următoarea la stânga, a zis Christopher.

— Știu.

A virat fără să încetinească și a gonit pe o stradă mărginită de magazine și case de cărămidă cu frontoane. Christopher a scos din buzunarul ei Waltherul și i-a înapoiat lui Gabriel Beretta. Nina Antonova se uita pe geam, cu fața scăldată în lacrimi.

— Cam așa stau lucrurile cu concluziile pripite, a zis Sarah.

— E ceva ce pot să fac ca să-mi răscumpăr vina?

Ea a zâmbit parșiv.

— Sunt sigură că o să-mi dea prin cap ceva.

12.

WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR

Wormwood Cottage se afla pe o ridicătură din ținutul mlăștinos și era clădită din piatră de Devon care se înnegrise cu vremea. În spatele ei, dincolo de o curte plină de hârtoape, era un hambar transformat în birouri și locuințe pentru angajați. Îngrijitorul era un fost lucrător de la MI6 pe nume Parish. Așa cum se întâmpla de multe ori, i s-a spus doar cu câteva ore înainte că vor sosi oaspeți. Nigel Whitcombe – bărbatul cu înfățișare de băietan care era acolitul șefului, cel care lua notițe, gusta mâncarea, era om bun la toate și făcea treburile neoficiale – a fost cel care l-a sunat. Parish a răspuns pe linia securizată din biroul său. Avea tonul unui șef de sală dintr-un restaurant în care era imposibil să faci rost de o masă.

— Și cât de mulți oaspeți? a întrebat el.

— Șapte, cu mine cu tot.

— Fără COVID, înțeleg.

— Niciun firișor.

— Presupun că șeful ni se va alătura?

Whitcombe a mormăit ceva afirmativ.

— Ora sosirii?

— La începutul serii, aș zice.

— S-o rog pe doamna Coventry să pregătească cina?

— Dacă e atât de amabilă.

— Mâncare englezească tradițională?

— Cu cât mai tradițională, cu atât mai bine.

— Restricții alimentare?

— Fără carne de porc.

— Aș putea să deduc, atunci, că ni se va alătura prietenul nostru din Israel?

— Ai putea, într-adevăr. Și domnul Marlowe.

— În cazul acesta, am să-i spun doamnei Coventry să facă faimoasa ei musaca. Domnul Marlowe o adoră.

Din pricina pandemiei, trecuseră multe săptămâni de când nu mai călcase cineva în casă. A trebuit să fie aerisite încăperi, să fie aspirate covoare, să fie dezinfectate suprafețe și să fie completat stocul de provizii din cămară. Parish a ajutat-o pe doamna Coventry cu cumpărăturile de la Morrisons de pe Plymouth Road, și la șapte și jumătate stătea în curtea din față, în lumina amurgului, când Jaguarul lucios al șefului a venit sprinten pe alee. Curând după aceea a sosit Nigel Whitcombe, într-o dubiță anonimă cu ferestrele opacizate. Era însoțit de o femeie frumoasă cu trăsături slave, care semăna un pic cu o celebră jurnalistă din Rusia care se stabilise de câțiva ani în Marea Britanie. Cum o chema? *Suhova…* Da, asta era, și-a zis Parish. *Olga Suhova…*

Whitcombe i-a dat lui Parish telefonul femeii – telefoanele mobile erau interzise în casă, cel puțin ale musafirilor – și a condus-o în casă. Soarele a coborât sub orizont, întunericul s-a adunat peste mlaștină. Parish a văzut cum apar primele stele, urmate curând de o lună gheboasă în scădere. Cât de potrivit, și-a zis. În zilele astea toate păreau în declin.

S-a uitat la vechiul său ceas de mână Loomes când altă dubiță de serviciu a urcat hurducându-se pe alee. Primul a ieșit domnul Marlowe, arătând ca și

cum tocmai s-ar fi întors dintr-un concediu la soare. Apoi s-au ivit două femei. Parish credea că au în jur de patruzeci și cinci de ani. Una avea părul blond și era frumoasă, americancă, poate. Cealaltă avea părul ca pana corbului, cu șuvițe ciudate albastre. Parish a etichetat-o drept altă rusoaică.

În sfârșit, israelianul a țâșnit din dubiță ca un dop de șampanie. Parish, care aproape că nu putea nici să se dea jos din pat fără să-și rupă ceva, îl invidiase întotdeauna pentru agilitate și energia nesfârșită. Ochii lui verzi păreau să strălucească în penumbră.

— Tu ești, Parish?

— Mă tem că da, domnule.

— Nu te mai pensionezi odată?

— Și cu ce să mă ocup?

Parish a luat telefonul mobil greu al israelianului.

— V-am repartizat vechea dumneavoastră odaie. Doamna Coventry a găsit niște haine pe care le-ați lăsat aici la ultima vizită. Cred că le-a pus în sertarul de jos al comodei.

— E foarte amabilă.

— În afară de cazul în care o superi. Am cicatricile care dovedesc asta.

La fel ca Parish, doamna Coventry era de mult acolo; lucrase la dispozitivele de ascultare în ultimii ani ai Războiului Rece. Era pudrată și bisericoasă și, cumva, formidabilă, și stătea în fața sobei, cu un șorț în jurul taliei îmbelșugate, când femeia cu părul ciudat, negru cu albastru, a intrat în casă. Femeia cu înfățișare slavă, care ar fi putut sau nu să fie faimoasa Olga Suhova, aștepta cu nerăbdare în hol, alături de șef. Una dintre ele a scos un țipăt de bucurie – care anume, doamna Coventry n-ar fi putut spune. Bărbatul pe care îl cunoștea ca Peter Marlowe se înfipsese în coridor și îi bloca vederea.

— Doamna Coventry, dragostea mea, i-a zâmbit el șmecherește. Cu siguranță ești o bucurie pentru ochii întristați.

— Bine v-ați întors la noi, domnule Marlowe.

În hol, cele două femei discutau acum cu însuflețire în rusă. Domnul Marlowe se uita prin geamul cuptorului.

— Ce zic? a întrebat el încet.

— Una dintre ele e ușurată că cealaltă mai trăiește. Se pare că sunt vechi prietene. Evident, au trecut câțiva ani de când nu s-au mai văzut.

— Sunt deschise microfoanele?

— Acela-i teritoriul domnului Parish, nu al meu.

Femeia a scos un platou din bufet. A întrebat, dusă pe gânduri:

— Frumoasa dumneavoastră nouă iubită se dă și ea în vânt după musaca?

— Nu-ți scapă multe, nu-i așa?

Doamna Coventry a zâmbit.

— Americancă, da?

— Ba nu.

— E de-ai noștri?

— Fostă camaradă.

— N-o să-i purtăm pică pentru asta. Cu toate că, trebuie să recunosc, am avut speranțe pentru dumneavoastră și domnișoara Watson.

— La fel și ea.

Doamna Coventry avusese de gând să servească o cină cu distanțare socială afară, în grădină, însă când s-a stârnit brusc un vânt aprig dinspre nord-vest a așternut masa oficială în sufragerie. Primul fel a fost o tartă cu ceapă, însoțită de salată de andive cu brânză Stilton, urmată de musaca. Ea și domnul Parish au cinat la măsuța din nișa bucătăriei. Din când în când ea auzea o frântură din conversația din camera de alături. N-avea încotro – trasul cu urechea, la fel ca gătitul, era pentru ea firesc. Discutau despre miliardarul rus care fusese omorât în casa lui din Chelsea. Se părea că femeia cu părul negru și albastru era cumva implicată. Ca și prietena din America a domnului Marlowe.

Doamna Coventry a servit la desert o budincă de pâine cu unt cu cremă de vanilie. Puțin înainte de ora nouă a auzit scrâșnetul scaunelor pe podeaua de lemn, care semnala că masa se terminase. Tradiția casei era să fie servită cafeaua în living. Șeful și domnul israelian și-au luat cafelele în biroul alăturat și au invitat-o pe femeia cu păr negru și albastru să li se alăture. Amabilitățile se sfârșiseră. Era vremea, cum se zicea mai demult, să o ia la bani mărunți.

În altă viață, înainte să se prăbușească Zidul și Occidentul să o ia razna, doamna Coventry poate că ar fi fost cocoșată peste un casetofon în camera de alături, cu un creion strâns în pumn. Acum totul se făcea digital, chiar și transcrierile. Nu era nevoie decât să acționezi un comutator. Dar acesta era teritoriul domnului Parish, și-a zis, în vreme ce umplea cu apă chiuveta din bucătărie. Nu al său.

13.

WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR

Parish acționase comutatorul respectiv la ora șapte seara. Cu toate acestea, din cauza unei erori tehnice produse de degetele iscusite ale lui Nigel Whitcombe, înregistrarea audio și transcrierea procedurilor serii n-au ajuns niciodată în consemnările oficiale ale afacerii. Dacă ar fi existat un astfel de document, ar fi dezvăluit faptul că povestirea Ninei Antonova, singura suspectă în asasinarea lui Viktor Orlov, a început cu un e-mail pe care ea l-a primit la sfârșitul lui februarie. La fel ca mulți jurnaliști de investigație, își dăduse adresa pe contul de Twitter. Era găzduită de ProtonMail, serviciul de e-mail cifrat fondat la Geneva de oameni de știință care lucrau la centrul de cercetare CERN. ProtonMail folosea cifrarea completă în partea clientului, care codifica mesajul înainte să ajungă în serverele firmei. Ambele erau în Elveția, în afara jurisdicției SUA și Uniunii Europene.

— Cum accesezi contul? a întrebat Graham.

— Doar de pe computer.

— Niciodată de pe telefonul mobil?

— Niciodată.

— Unde e computerul?

— În apartamentul meu din Zürich. Locuiesc în Districtul 3. Wiedikon, mai exact.

— Lucrezi de acasă, înțeleg?

— Nu așa facem toți în zilele astea?

Stătea țeapănă în fața șemineului fără foc, ținând în echilibru pe genunchi o ceașcă și o farfurioară. Graham se așezase pe fotoliul din fața ei, însă Gabriel umbla agale prin încăpere, ca și cum s-ar fi luptat cu o conștiință vinovată. De dincolo de ușa închisă se auzeau voci murmurate. Afară, vântul colinda după pradă prin streșini.

— Presupun că rușii îți cunosc adresa? a tatonat Graham.

— Nu m-ar surprinde să fiu pe lista de e-mail a ambasadei, a răspuns Nina.

— Ai grijă cu rețeaua de Wi-Fi?

— Îmi iau toate măsurile de precauție obișnuite. Dar știu foarte bine și că,

practic, e imposibil să-ți protejezi complet comunicațiile de diferitele agenții de supraveghere guvernamentale, inclusiv GCHQ al britanicilor. Și apoi, rușii nu sunt grozav de discreți. Uneori postează o echipă în fața apartamentului meu, doar ca să-mi dea de știre că mă aflu mereu sub supraveghere. De asemenea, îmi lasă mesaje de amenințare în căsuța vocală.

— Le-ai arătat vreodată poliției elvețiene?

— Și să le dau o scuză ca să-mi revoce mult-râvnitul permis de ședere? A clătinat din cap. Zürich este un loc excelent din care să monitorizezi fluxul de bani murdari care iese din Rusia. De asemenea, e un loc destul de plăcut în care să trăiești.

— Și e-mailul? a întrebat Graham. De la cine era?

— Domnul Nimeni.

— Poftim?

— Așa și-a zis. Domnul Nimeni.

— Limba?

Engleză, a răspuns ea, dând două exemple de ortografie britanică. Domnul Nimeni a zis că a lăsat pentru Nina un pachet cu documente pe un teren de sport aflat nu departe de apartamentul ei. Temându-se de o capcană a Kremlinului, i-a cerut domnului Nimeni să-i trimită documentele prin e-mail. Dar când au trecut douăzeci și patru de ore fără răspuns, și-a pus mască și mănuși de cauciuc și s-a aventurat în vidul distopic. Terenul de sport avea o pistă artificială de alergare, roșie, pe care patru locuitori din Zürich fără mască își presărau stropii de sudoare. În jur erau copaci. La poalele unuia a descoperit un pachet dreptunghiular învelit în folie groasă de plastic negru și etanșat cu scotch transparent.

Abia după ce a ajuns înapoi acasă a desfăcut cu atenție pachetul. Înăuntru erau vreo sută de pagini de înregistrări financiare despre transferuri electronice, tranzacții cu acțiuni și alte investiții, cum ar fi mari achiziții de proprietăți comerciale și rezidențiale. O anumită corporație apărea frecvent, compania-fantomă elvețiană numită Omega Holdings. Toate documentele erau de la aceeași instituție.

— Care anume?

— RhineBank AG. Cei din lumea financiară se referă de obicei la RhineBank ca la cea mai murdară bancă din lume. Lucru deloc surprinzător, are mulți clienți ruși.

— Ce ai făcut cu documentele?

— Am fotografiat primele zece pagini și i le-am trimis prin e-mail unui bine-cunoscut expert în corupția de la Kremlin.

— Viktor Orlov?

Ea a încuviințat.

— M-a sunat după câteva minute, practic cu răsuflarea tăiată. „De unde ai asta, Nina Petrovna?” Când i-am explicat, mi-a spus să șterg imediat fotografiile din telefon.

— De ce?

— A zis că documentele sunt mult prea periculoase ca să fie transmise electronic.

El a venit a doua zi la Zürich cu avionul personal. Nina l-a întâlnit în sala de așteptare a FBO din Aeroportul Kloten. Ochiul lui stâng a avut un mic spasm pe când răsfoia documentele, o tulburare care apărea atunci când era neliniștit sau entuziasmat.

— Să înțeleg că Viktor era entuziasmat?

— A spus că documentele sunt despre finanțele personale ale unui rus de rang foarte înalt. Cineva apropiat de președinte. Cineva din cercul lui intim.

— Ți-a spus cine este?

— A zis că e mai bine să nu cunosc numele bărbatului. Apoi mi-a spus să-i dau lui următoarea tranșă de documente, fără să deschid pachetul.

Gabriel și-a încetat lenta călătorie în jurul camerei.

— De unde a știut că avea să mai vină o tranșă?

— A zis că prima serie de documente era doar vârful aisbergului. Că trebuie să fie mai multe.

— Cum ai reacționat?

— I-am spus lui Viktor că sursa mea e domnul Nimeni. Apoi i-am amintit de promisiunea pe care a făcut-o după ce a cumpărat *Gazeta.*

— Ce promisiune?

— Că n-o să se amestece niciodată în chestiunile editoriale și nu va folosi *Gazeta* ca să-și încheie socotelile cu Kremlinul.

— Și l-ai crezut?

— Viktor mi-a pus exact aceeași întrebare.

A doua livrare a avut loc în a doua săptămână din martie, într-un port de ambarcațiuni mici de pe malul apusean al lui Zürichsee. A treia a fost la începutul lui aprilie în orașul Winterthur; a patra, la Zug. În mai a fost o perioadă moartă, însă iunie a fost o lună plină de activitate, cu livrări în

Basel, Thun și Lucerna. Nina i-a dat, fără tragere de inimă, toate pachetele lui Viktor la Aeroportul Kloten.

— Și el a deschis întotdeauna pachetele în prezența ta? a întrebat Graham.

Ea a încuviințat.

— S-a simțit vreodată rău după aceea? O durere de cap bruscă? Greață?

— Niciodată.

— Și tu?

— Niciun pic.

— Și pachetul pe care l-ai dus la Londra miercuri seara? a întrebat Graham. Unde l-a lăsat domnul Nimeni?

— Într-un sătuc numit Bargen, aproape de granița cu Germania. A zis că e ultima livrare. A zis că materialul este cuprinzător și lipsit de ambiguitate.

— De ce n-a luat Viktor documentele la Zürich?

— A zis că are o întâlnire.

— Ce fel de întâlnire?

— Cu o femeie, desigur. Cu Viktor era întotdeauna vorba de o femeie.

— S-a întâmplat să-i pomenească numele?

— Da, a răspuns Nina. Numele ei era Artemisia.

•

De obicei Viktor era zgârcit în privința cheltuielilor de deplasare, însă i-a îngăduit Ninei să zboare la Londra la clasa întâi. Ea a pus documentele în geanta de voiaj, iar geanta, în compartimentul de deasupra. Vecinul ei de scaun era un vorbitor de engleză cu înfățișare prosperă, a cărui mască de comandă se asorta cu cravata de mătase. Timp de câteva minute ea l-a atras într-o pălăvrăgeală înăbușită de măști, încercând să-și dea seama dacă nu cumva e un agent FSB, SVR sau al altei diviziuni a serviciilor de informații ruse.

— Cine era? a întrebat Graham.

— Un bancher din City. De la Lloyds, dacă îmi amintesc bine, a zâmbit ea fals. Dar știai deja asta, nu-i așa, domnule Seymour?

A trecut pe la controlul pașapoartelor fără vreo întârziere – cu siguranță domnul Seymour știa și asta – și a luat un taxi până pe Cheyne Walk. Viktor tocmai scosese dopul unei sticle de Château Petrus. Nu i-a oferit Ninei un pahar.

— Asta nu-i stătea în fire lui Viktor, a zis Graham. L-am știut întotdeauna o

gazdă extrem de generoasă.

— Aștepta alt musafir. Presupun că era Artemisia. Oricine o fi fost, mi-a salvat viața. Viktor era așa de grăbit, că n-a deschis pachetul în prezența mea.

— Ai plecat la șase treizeci și cinci după-masa.

— Dacă zici tu.

— E vreun motiv pentru care te-ai dus la hotel pe jos, în loc să iei un taxi?

— Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb prin Londra.

— Dar aveai o geantă de voiaj.

— Era pe rotile.

— Ai observat vreun urmăritor?

— Nu. Voi?

Graham a ignorat întrebarea.

— Și când ai ajuns la hotel?

— Mi-am turnat un pahar de votcă din minibar. Peste câteva minute a sunat Viktor. În clipa în care i-am auzit vocea am știut că ceva nu-i în ordine.

— Ce ți-a spus?

— Cu siguranță ați ascultat înregistrarea.

— Nu există niciuna.

Ea l-a privit sceptic pe Graham înainte să continue.

— A zis că tocmai a vomitat și respiră greu. Era convins că a fost otrăvit.

— Te-a acuzat că ai încercat să-l omori?

— Viktor?

Nina a clătinat din cap.

— A întrebat dacă și mie mi-e rău. Când am zis că sunt bine, mi-a spus să plec cât mai repede posibil din Marea Britanie.

— Se temea că rușii vor încerca să te omoare și pe tine?

— Sau că vor încerca să mă implice în complotul împotriva lui, a răspuns ea. După cum știi, domnule Seymour, organele securității de stat ruse rareori ucid pe cineva fără un plan pentru a da vina pe altcineva.

— Iată de ce ar fi trebuit să suni la poliție. Te-ai implicat singură când ai fugit din țară.

— Viktor mi-a spus să nu sun la poliție. A spus că o va face el însuși. De-abia când avionul meu a aterizat la Amsterdam am aflat că era mort. Evident, mă învinovățesc pentru cele întâmplate. Dacă n-aș fi luat primul pachet cu documente de la domnul Nimeni, Viktor ar fi fost încă în viață.

Centrala din Moscova plănuia de ani întregi să-l omoare. Și m-au folosit pe mine ca să pun în mâinile lui arma morții. Graham tăcea. Vă rog, domnule Seymour. Trebuie să mă credeți. N-am nimic de-a face cu moartea lui Viktor.

— Te crede, a zis Gabriel din partea cealaltă a încăperii. Însă ar vrea să vadă e-mailurile de la domnul Nimeni, inclusiv cel despre pachetul lăsat în sătucul elvețian Bargen. Le-ai *salvat,* nu-i așa, Nina?

— Sigur că da. Sper doar că Centrala din Moscova sau *Spețsviaz* nu mi-a piratat contul și le-a șters.

— Când ai verificat ultima dată?

— În dimineața de după moartea lui Viktor.

— Asta a fost acum trei zile.

— Mă temeam că vor fi în stare să descopere unde mă aflu dacă intru în cont.

— Aici n-ai de ce să te temi, Nina.

Gabriel s-a uitat la Graham.

— Nu-i așa, domnule Seymour?

— Îmi reținverdictul până văd acele e-mailuri.

Nina s-a uitat prin încăperea demodată.

— E pe aici vreun computer?

•

Se afla în hambarul transformat, în biroul lui Parish.

Musafirilor le era strict interzis să se atingă de el, dat fiind că avea legătură securizată cu Vauxhall Cross. Șeful i-a cerut lui Parish să aștepte pe coridor împreună cu Nigel Whitcombe cât timp femeia cu păr negru cu albastru și-a cercetat contul ProtonMail, umilință pe care Parish a îndurat-o cu o indignare prost ascunsă.

— Dar e o afurisită de rusoaică! a zis el *sotto-voce.*

— Una dintre cei buni, a rostit tărăgănat Whitcombe.

— Nu știam că există și din ăștia. De dincolo de ușă s-a auzit un răpăit pe tastatură ferm, plin de încredere. E jurnalistă, nu?

— Nu-i rău, Parish.

Când răpăitul a încetat s-a lăsat tăcerea. Era o tăcere încordată, și-a zis Parish – ca tăcerea care plutește amenințător într-o cameră după o acuzație de infidelitate sau trădare. În cele din urmă, ușa s-a deschis smucit și a ieșit șeful împreună cu rusoaica cu păr negru cu albastru și cu domnul din Israel. Au coborât toți trei scara, cu Nigel Whitcombe grăbindu-se să-i ajungă. În

curte li s-a alăturat domnul Marlowe. Apoi domnul Marlowe și domnul israelian s-au aruncat în spatele unei dubițe, care a țâșnit ca mânată de draci spre poartă.

Parish s-a întors în biroul său. Computerul era deschis. Pe ecran era un e-mail. După ora afișată, intrase în inboxul femeii ceva mai devreme în acea seară, pe când ea era la cină la doamna Coventry. Parish l-a închis repede, dar nu înainte ca ochii să-i treacă fără voie peste text. Îi era adresat unei doamne Antonova și conținea trei fraze. Limba era engleza, punctuația corectă și stilul de afaceri. Nu existau semne de exclamare inutile sau puncte de suspensie în locul unui punct. Subiectul era surprinzător de banal, dacă ne gândim la reacția pe care a provocat-o, ceva despre un pachet care fusese lăsat în Orașul Vechi din Berna. De fapt, singurul lucru care i s-a părut lui Parish cât de cât interesant era numele persoanei care îl trimisese.

Domnul Nimeni…

14.

BERNA

Pachetul a fost găsit la câțiva pași de marginea unei poteci umbrite de frunziș bogat de pe malul râului Aare. Posibilitatea implicării rușilor l-a făcut pe Gabriel să presupună ce e mai rău, că orice o fi fost în pachet era contaminat cu aceeași neurotoxină care îl omorâse pe Viktor Orlov. Dacă așa stăteau lucrurile, trebuia să fie ridicat imediat de o echipă CBRN, ca nu cumva un trecător neștiutor sau un copil curios să-l deschidă din greșeală. Ceea ce nu-i dădea de ales lui Gabriel, trebuia să-i implice pe elvețieni.

Protocolul și bunele maniere cereau să ia legătura cu omologul său de la NDB, serviciul de securitate internă și informații externe al Elveției. În schimb, i-a telefonat lui Christoph Bittel, care se ocupa de partea domestică. Se înfruntaseră odată la o masă de interogatoriu. Acum erau aproximativ aliați. Totuși, Bittel i-a răspuns la telefon prudent. Rareori un telefon de la Gabriel aducea vești bune, mai ales când era după miezul nopții.

— Acum ce mai e?

— Am nevoie să ridici un pachet pentru mine.

— E vreo șansă să aștepte până dimineață?

— Niciuna.

— Unde e?

Gabriel i-a explicat.

— Conținutul?

— Se poate să fie documente financiare confidențiale. Pentru orice eventualitate, trebuie să presupui că au fost contaminate cu pudră ultrafină de noviciok.

— Noviciok? a exclamat Bittek, alarmat.

— Acum ți-am câștigat atenția?

— Asta are de-a face cu asasinarea lui Viktor Orlov?

— O să-ți explic când ajung acolo.

— Doar nu te gândești să urci într-un avion, nu?

— Unul particular.

— Mai e ceva ce îmi poți spune despre pachet?

— Am impresia că s-ar putea ca rușii să-l supravegheze. Dacă nu-i prea mare deranjul, mi-ar plăcea să-i pui pe fugă înainte să trimiți echipa CBRN.

— Și cum să fac asta?

— Fă gălăgie, Bittel. Cum altcumva?

•

Peste nouăzeci de minute, la 01.47, ora locală, unități ale Poliției Federale Elvețiene au făcut un cordon în jurul Orașului Vechi din Berna, de obicei liniștit. N-au dat nicio explicație, cu toate că știrile ulterioare aveau să sugereze că serviciile de informații elvețiene au primit un pont credibil despre o bombă ascunsă pe o stradă comercială foarte circulată. Sursa avertismentului n-a fost niciodată identificată în mod credibil și, în ciuda unei căutări prelungite și energice prin cartierul elegant, n-a fost găsit niciun dispozitiv exploziv. Lucru deloc surprinzător, dat fiind că un astfel de dispozitiv n-a existat.

Adevărata țintă a activității nocturne a poliției era un pachet care arăta pașnic, aflat la rădăcina unui plop de pe malul lui Aare. Era pătrat, înfășurat în folie de plastic groasă și etanșat cu scotch transparent. O echipă CBRN a luat obiectul puțin înainte de ora patru dimineața și l-a dus la Institutul Federal de Protecție NBC din orașul învecinat Spiez. Acolo a fost supus unei baterii de teste pentru contaminanți biologici, radiologiei sau chimici, printre care și neurotoxina rusească letală cunoscută sub numele noviciok. Toate

testele au fost negative.

Moment în care conținutul pachetului, după ce a fost scos din ambalajul original, a fost pus într-o servietă diplomatică dublată cu aluminiu pentru a fi dus la sediul NDB din Berna. Gabriel și Christopher au ajuns acolo la câteva minute după ora opt dimineața, pe bancheta din spate a unui automobil al ambasadei Israelului. Bittel i-a primit în biroul său de la ultimul etaj. Era un bărbat înalt și chel, cu purtarea severă a unui pastor calvinist și paloarea cuiva care n-are timp de mers pe afară. Gabriel și-a prezentat însoțitorul ca agent al MI6 pe nume Peter Marlowe, apoi a făcut raportul promis despre legătura dintre pachetul cu documente și uciderea lui Viktor Orlov. Bittel, oarecum îndreptățit, a crezut aproape fiecare cuvânt.

— Și jurnalista de la *Gazeta*? a întrebat el. Unde e acum?

— Undeva unde rușii n-o vor găsi niciodată.

Telefonul de pe biroul lui Bittel a tors blând. A ridicat receptorul și a rostit câteva cuvinte în germana elvețiană înainte să închidă. Peste o clipă un agent NDB tânăr a apărut în ușă cu servieta diplomatică în mână. Gabriel și Christopher s-au tras înapoi din reflex când Bittel a scos conținutul, un teanc de hârtii gros de vreo cinci centimetri. A arătat prima pagină. Era goală, la fel ca următoarele douăzeci și cinci.

— S-ar părea că rușii s-au distrat un pic pe socoteala ta.

— Asta ar însemna că au simțul umorului.

Bittel a mai răsfoit douăzeci de pagini, apoi s-a oprit.

— Ei bine? a întrebat Gabriel.

Bittel a împins foaia peste masă. Șapte cuvinte, caractere sans șerif de aproximativ douăzeci de puncte.

Știu cine l-a omorât pe Viktor Orlov.

— Pot să mai fac o propunere? a întrebat Gabriel după un moment.

— Nu te sfii, a zis Bittel sec.

— Află cine a lăsat asta lângă acel copac.

•

Poteca era pavată de curând și neagră ca un disc de vinil. De o parte, terenul urca abrupt spre marginea Orașului Vechi. De cealaltă, curgeau apele verzi ca mucozitățile ale râului Aare. Plopul se agăța nesigur de malul ierbos, flancat de două bănci de aluminiu. Ca să ajungi la el trebuia să pășești peste o balustradă de lemn cu aspect rustic și să traversezi o porțiune de teren deschis.

Cea mai apropiată cameră de supraveghere era la vreo cincizeci de metri în aval. Era montată pe un stâlp de iluminat pe care cineva făcuse un graffiti cu o insultă la adresa imigranților musulmani. Bittel a făcut rost de înregistrările pe o săptămână, de sâmbătă până la luarea pachetului de către echipa CBRN. Gabriel și Christopher le-au privit pe un laptop al NDB, într-o sală de ședințe cu pereți de sticlă. Bittel a folosit timpul ca să-și curețe căsuța poștală. Dat fiind că, în rest, în Elveția era o duminică liniștită, biroul era în mare parte pustiu. Singurul sunet era, din când în când, al unui telefon la care nu răspundea nimeni.

E-mailul de la domnul Nimeni intrase în căsuța poștală de ProtonMail a Ninei Antonova la ora 20.36. Gabriel a căutat pe imaginea camerei de supraveghere acea oră și apoi a derulat înapoi la viteză dublă.

Timp de câteva minute poteca a fost pustie. În cele din urmă, au apărut în depărtare două siluete, un bărbat cu pălărie cu boruri mari și un câine mare căruia nu i se putea stabili rasa. Bărbatul și animalul au mers încet spre camera de supraveghere, oprindu-se un pic lângă un coș de gunoi din care bărbatul a părut că scoate o sacoșă de plastic mică. S-au oprit din nou lângă stâlp, unde câinele s-a ghemuit la marginea potecii. Ce s-a întâmplat apoi a fost în ordine inversă.

— Mi-aș dori să nu fi văzut asta, a gemut Christopher.

Seara s-a transformat în crepuscul și crepusculul în după-amiază de vară. O frunză căzută s-a înălțat ca un suflet reînviat și s-a lipit de o creangă a plopului. Îndrăgostiții se plimbau, alergătorii alergau, râul curgea – totul invers. Gabriel a devenit nerăbdător și a mărit viteza redării. Însă Christopher părea un pic plictisit. Pe când era cu serviciul în Irlanda de Nord, petrecuse o dată două săptămâni supraveghind dintr-un pod din Londonderry un bărbat suspectat că este terorist IRA. Familia catolică a cărei locuință era dedesubt n-a bănuit niciodată că el e acolo.

Însă când banda a ajuns la ora 14.27 Christopher și-a îndreptat brusc spatele pe scaun. O siluetă se furișase peste balustrada de lemn și mergea înapoi spre mal. Gabriel a dat clic pe *PAUSE* și a mărit imaginea, dar n-avea rost; camera era prea departe. Silueta era un pic mai mult decât o pată digitală.

A dat clic pe *REWIND* și pata și-a dat jos rucsacul pe care îl purta. A luat un obiect de la poalele plopului.

Un pachet pătrat, înfășurat în folie de plastic groasă și etanșat cu scotch

transparent…

Gabriel a dat clic pe *PAUSE.*

— Salut, domnule Nimeni, a zis Christopher încet.

Gabriel a dat din nou clic pe *REWIND* și l-a privit pe domnul Nimeni care a pus pachetul în rucsac și s-a așezat pe una dintre băncile de aluminiu. Conform timpului de pe bandă, a stat acolo douăsprezece minute până să se întoarcă pe potecă.

— Vino încoace, a șoptit Gabriel. Vreau să mă uit la tine.

Pata îndepărtată a părut că îl aude, pentru că peste o clipă mergea cu spatele spre stâlpul pe care era montată camera de supraveghere. Gabriel a mărit viteza de derulare și apoi a dat clic pe *PAUSE.*

— Măi, măi, a zis Christopher. Ia te uită.

Gabriel a mărit imaginea. Păr blond până la umeri. Blugi elastici. O pereche de botine elegante.

Domnul Nimeni era femeie.

•

Lămpile fluorescente s-au trezit la viață pâlpâind în vreme ce Gabriel și Christopher îl urmau pe Bittel pe un coridor din centrul de operațiuni al NDB. Era acolo un singur IT-st care juca șah pe computer cu un adversar dintr-o țară îndepărtată. Bittel i-a dat un număr de cameră de supraveghere și ora, și peste o clipă femeia care își spunea domnul Nimeni a apărut pe ecranul principal din partea din față a încăperii. De această dată au urmărit lăsarea pachetului în ordinea corectă. Domnul Nimeni a apărat dinspre est, s-a furișat peste balustrada de lemn și a petrecut douăsprezece minute lungi privind râul înainte să pună pachetul la poalele plopului și să plece spre vest.

IT-stul a trecut la altă cameră de supraveghere, care a înregistrat-o urcând treptele de ciment de la marginea Orașului Vechi. De acolo s-a dus la gară, unde la 15.10 a urcat în trenul de Zürich.

A ajuns acolo exact după o oră. În Bahnhofplatz a urcat în tramvaiul 3 și s-a dus în Römerhofplatz, în Districtul 7, un cartier rezidențial de pe coasta lui Zürichberg. De acolo a fost o plimbare plăcută în sus pe Klosbachstrasse până la un mic bloc de locuințe modern de pe Hauserstrasse, la numărul 21.

La două minute după ce a intrat în clădire a apărut o lumină la o fereastră de la etajul doi. Dintr-o verificare rapidă în baza de date guvernamentală a proprietăților au aflat că acel apartament îi aparținea lui Isabel Brenner, cetățean al Republicii Federale Germania. O verificare ulterioară a arătat că

era agent de conformitate în sucursala din Zürich a lui RhineBank AG, cunoscută ca banca cea mai murdară din lume.

15.

SEDIUL NDB, BERNA

Ca regulă generală, spionii din țări diferite rareori se joacă frumos împreună. Să-și împărtășească o bucățică suculentă de bârfă regională sau un avertisment despre o celulă teroristă este un lucru obișnuit, mai ales între aliați apropiați. Dar serviciile de informații evită pe cât posibil operațiunile comune, fie și numai din cauză că astfel de acțiuni dezvăluie în mod inevitabil personalul și tehnicile preferate de operare pe teren. Așii spionajului păstrează cu strășnicie aceste secrete, ca pe rețetele transmise în familie, și le dezvăluie doar când n-au încotro. În plus, interesele naționale rareori se potrivesc perfect, și cel mai puțin atunci când sunt în joc interese financiare. E adevărat ce se spune despre bani. Cu siguranță schimbă totul.

La fel ca pudra ultrafină de noviciok, n-au miros, gust, sunt transportabili și ușor de ascuns. Și uneori, firește, sunt mortali. Mulți oameni au ucis pentru bani. Și când au avut destui, au ucis pe oricine a încercat să i-i ia. Tot mai mulți dintre banii care curg prin venele și arterele sistemului financiar global sunt murdari. Provin din activități infracționale sau sunt scoși din sipetele guvernamentale de către autocrați cleptomani. Otrăvesc tot ce ating. Nici măcar cei sănătoși nu sunt imuni la ravagiile lor.

Multe instituții financiare își mânjeau bucuroase mâinile cu bani murdari – pentru un comision substanțial, desigur. O astfel de instituție era RhineBank AG. Cel puțin așa se zvonea; spălarea banilor era una dintre puținele fărădelegi financiare pentru care banca nu fusese pedepsită. Cea mai recentă înfruntare cu organele de control a fost la New York, unde Departamentul de Stat al Serviciilor Financiare a amendat RhineBank cu 50 de milioane de dolari pentru afacerile ei cu un traficant de sex care fusese condamnat. Un broker isteț de produse derivate din RhineBank a zis că plata era mai mică decât bonusul său anual. Operatorul a fost destul de nechibzuit ca să repete afirmația într-un e-mail, care a ajuns în paginile lui *Wall Street*

Journal. În timpul micului scandal care a urmat, purtătoarea de cuvânt a lui RhineBank a ocolit întrebarea dacă acel operator chiar câștigă o astfel de sumă astronomică. Iar când bonusul a fost dezvăluit, într-un dosar ulterior, a stârnit și el un scandal.

Sediul băncii era într-un turn amenințător din centrul Hamburgului, pe care criticii arhitecturii îl numiseră în derâdere „falus din sticlă și oțel". Sucursala harnică din Londra era pe Fleet Street[13], iar în New York ocupa un zgârie-nori nou-nouț care dădea spre Hudson. Întrucât RhineBank era cu adevărat o bancă globală, răspundea în fața unor organe de control care cumulau toate literele alfabetului. Oricare dintre ele ar fi fost interesată să afle că un agent de conformitate din sucursala Zürich lăsa pachete cu documente confidențiale prin toată Elveția. Dacă natura acelor documente ar fi fost dată vreodată publicității, prețul acțiunilor lui RhineBank probabil că s-ar fi prăbușit, lucru care, la rândul lui, ar fi avut un impact negativ asupra bilanțului cu datorii excesive, care se bucura de o celebritate negativă. Pierderea s-ar fi răspândit iute printre partenerii de afaceri ai lui RhineBank, băncile de la care a primit împrumuturi sau cărora le-a împrumutat bani. Piesele de domino ar fi căzut. Dată fiind situația fragilă a economiei europene, era clară posibilitatea altei crize financiare.

— Evident, a zis Christoph Bittel, un astfel de scenariu n-ar fi în interesul Confederației Elvețiene și al crucialei sale industrii a serviciilor.

— Așadar, ce trebuie să facem în privința ei? a întrebat Gabriel. Să ne prefacem că nu există? S-o măturăm sub covor?

— Asta e o tradiție aici, în Elveția.

Bittel l-a privit pe Gabriel peste masa pătrată lustruită din sala de ședințe.

— Dar, ce-i drept, tu știi deja.

— Ne-am închis de mult conturile elvețiene, Bittel.

— Pe toate?

Bittel a zâmbit.

— Am avut de curând ocazia să revăd interogatoriul tău după explozia bombei în galeria de antichități din St. Moritz.

— Cum a fost a doua oară?

— Presupun că am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Totuși, mi-aș fi dorit să fi fost în stare să scot de la tine mai multe amănunte. Afacerea Anna Rolfe, de exemplu. Prima ta aventură elvețiană. Sau a fost asasinarea lui Hamidi? E

greu să le ții socoteala.

Cum n-a primit în schimb decât tăcere, Bittel a continuat:

— Am avut norocul s-o aud pe Anna cântând cu Martha Argerich cu câteva săptămâni înainte de carantină. O seară de sonate Brahms și Schumann. Cânta cu aceeași înflăcărare. Iar Martha Argerich…

A ridicat mâinile.

— Ei bine, ce mai poate fi spus?

— Ce anume de Brahms?

— Cred că era cea în sol major.

— Întotdeauna a adorat-o.

— Acum locuiește din nou în Elveția, în vechea vilă a tatălui ei de pe Zürichberg.

— Nu mai spune.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Pe Anna? Gabriel i-a aruncat o privire lui Christopher, care privea mustăcind traficul de pe A6 din după-amiaza de duminică. Acum un car de ani.

Bittel a revenit la problema actuală.

— Nu suntem singurii care ar avea de suferit dacă iese scandal. Britanicii lucrează enorm cu RhineBank, ca și americanii.

— Dacă manevrăm așa cum trebuie, n-o să fie scandal. Însă dacă RhineBank a încălcat legea, trebuie să fie pedepsită în mod corespunzător.

— Ce să le spun organelor care controlează RhineBank?

— Absolut nimic.

Bittel a fost îngrozit.

— Nu așa procedăm aici, în Elveția. Noi respectăm regulile.

— În afară de cazul în care vă convine să n-o faceți. Și atunci sfidați regulile la fel de ușor ca și noi, ceilalți. Nu suntem polițiști sau organe de control, Bittel. Treaba noastră este să furăm secretele altora.

— S-o recrutăm pe Isabel Brenner ca agent? Asta zici?

— Cum altfel am putea să aflăm numele rusului foarte important care jefuiește bunurile statului și le ascunde aici, în Occident?

— Nu sunt sigur că vreau să-i știu numele.

— Atunci lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Bittel a oftat din greu.

— De ce știu că o să regret asta?

Gabriel nu s-a ostenit să-și asigure colegul elvețian că nu va fi așa. Operațiunile serviciilor secrete, la fel ca viața, erau întotdeauna pline de regrete. Mai ales atunci când erau implicați rușii.

— Ce îți trebuie de la noi? a întrebat Bittel, în cele din urmă.

— Aș vrea să nu-mi stați în cale.

— Cu siguranță am putea să fim *cât de cât* de ajutor. Supraveghere fizică, de exemplu.

Gabriel a făcut semn cu capul spre Christopher.

— Domnul Marlowe se va ocupa de supraveghere, cel puțin pe moment. Dar, cu aprobarea ta, aș vrea să-i mai adaug echipei noastre un agent operativ.

— Numai unul?

Gabriel a zâmbit.

— Unul e tot ce-mi trebuie.

16.

ZÜRICH

Eli Lavon a ajuns la Aeroportul Kloten a doua zi, spre sfârșitul după-amiezii. Purta un jerseu pe sub haina de tweed boțită și avea la gât o eșarfă înnodată. Părul îi era subțire și neîngrijit; trăsăturile îi erau neutre și greu de reținut. Oficialii de la imigrări care l-au întâmpinat pe pistă nu s-au ostenit să-i verifice pașaportul. Și nici nu i-au cercetat cele două valize mari căptușite cu aluminiu, care erau ticsite cu dispozitive sofisticate de supraveghere și comunicații.

Un angajat al ExecuJet, unul dintre cei doi operatori cu bază fixă, a pus valizele în partea din spate a unui BMW X5 care aștepta afară. Lavon s-a așezat pe scaunul pasagerului și s-a încruntat.

— N-ar trebui să ai un bodyguard sau doi?

— N-am nevoie de bodyguarzi, a răspuns Gabriel. Îl am pe Christopher.

Lavon s-a uitat la bancheta din spate goală.

— N-am știut că e așa de iscusit.

Gabriel a zâmbit, a virat pe drumul de acces și l-a urmat pe marginea

aeroportului.

— Cum a fost zborul? a întrebat, în vreme ce un avion cu reacție cobora peste capetele lor spre pista de aterizare.

— Singuratic.

— Nu-i minunat?

— Călătoria cu avionul particular? Cred că m-aș putea obișnui cu asta. Dar ce se va întâmpla după ce se termină pandemia?

— Următorul director al Biroului n-o să zboare cu El Al.

— Te-ai gândit un pic la ghinionistul care va veni după tine?

— Asta e hotărârea prim-ministrului.

— Dar cu siguranță ai în minte un candidat.

Gabriel l-a privit pieziș.

— Aveam de gând să stăm un pic de vorbă despre viitorul tău, Eli.

— Sunt prea bătrân ca să am un viitor.

Lavon a zâmbit trist.

— Doar un trecut complicat.

La fel ca Gabriel, Eli Lavon era un veteran al Operațiunii Urgia lui Dumnezeu. În vocabularul bazat pe ebraică al echipei, fusese un *ayin,* specialist în urmărire și supraveghere. Când unitatea s-a împrăștiat, s-a stabilit la Viena, unde a deschis un mic birou de investigații numit „Revendicări și Investigații ale Perioadei Războiului". Cu un buget extrem de redus, a reușit să dea de urma unor bunuri în valoare de milioane de dolari jefuite în Holocaust și a jucat un rol important în smulgerea unei plăți de câteva miliarde de dolari de la băncile elvețiene. Lavon, strălucit și neabătut, și-a atras rapid antipatia bancherilor elvețieni de rang înalt. Cândva, într-un editorial incisiv, *Neue Zürich Zeitung* l-a numit „micul trol încăpățânat din Viena".

S-a uitat pe geam, posomorât.

— N-ai vrea să-mi spui de ce m-am întors în Elveția?

— O problemă cu o bancă.

— Care e de data asta?

— Cea mai murdară din lume.

— RhineBank?

— Cum ai ghicit?

— Nimeni nu le contestă titlul.

— Ai avut vreodată treabă cu ei?

— Nu, a zis Lavon. Dar mama și bunicii tăi au avut. Vezi tu, distinsa RhineBank AG din Hamburg a finanțat construirea Auschwitzului și a fabricii care producea granulele de Zyklon B folosite în camerele de gazare. De asemenea, făcea trafic cu aurul dentar luat de la morți și a câștigat comisioane enorme prin arianizarea firmelor deținute de evrei.

— A fost o întreprindere profitabilă, nu?

— Nespus. Pentru profitul băncii, Hitler a fost foarte bun. Relația a fost mai mult decât de conveniență. RhineBank a fost implicată total.

— Și după război?

— Banca s-a adaptat la împrejurări și a ajutat la finanțarea miracolului economic german. Lucru deloc surprinzător, toate cadrele de conducere superioare erau anticomuniști înverșunați. Au fost zvonuri că mai mulți dintre ei erau pe statul de plată al CIA. Directorul a fost invitat la a doua instalare a lui Eisenhower, în 1957.

— Totul a fost iertat?

— Ca și cum Auschwitz n-ar fi existat vreodată. RhineBank a învățat că poți ieși basma curată din orice, și au pus ideea la încercare iar și iar. În 2015, americanii au amendat banca cu două sute cincizeci de milioane de dolari pentru că i-a ajutat pe iranieni să se sustragă sancțiunilor internaționale.

Lavon a clătinat din cap încet.

— Ar face afaceri cu oricine.

— Inclusiv cu un rus important care își ascunde banii câștigați pe căi necinstite aici, în Occident.

— Cine zice asta?

— Isabel Brenner. E agent de conformitate în sucursala din Zürich a lui RhineBank.

— Asta-i o ușurare.

— De ce?

— Dat fiind palmaresul firmei, a zis Lavon, nu credeam că au așa ceva.

•

Pe drumul spre centrul orașului, Gabriel i-a povestit lui Eli seria neverosimilă de evenimente care a dus la revenirea lor în Elveția. Revederea de mult datorată cu vechea lor prietenă Olga Suhova, în Norwich. Scoaterea în secret din Amsterdam a fostei colege a Olgăi, Nina Antonova. Pachetul lăsat la poalele unui plop de pe malul râului Aare. Apoi a schițat prevederile acordului încheiat cu Christoph Bittel, directorul adjunct al unui serviciu de

informații străin rezonabil de prietenos, chiar dacă uneori advers.

— Numai tu ești în stare să-i convingi pe elvețieni, cei mai rezervați oameni din lume, să te lase să desfășori o operațiune pe teritoriul lor.

— Nu prea le-am dat de ales.

— Și când își vor da seama că acel agent operativ pe care l-ai adus pentru treaba asta este micul trol încăpățânat din scandalul cu conturile legate de Holocaust?

— A trecut mult de atunci, Eli.

— Și domnul Marlowe? Câte omoruri a săvârșit în Elveția înainte să intre în MI6?

— Zice că nu-și amintește.

— Ăsta nu-i niciodată semn bun.

Lavon și-a aprins o țigară, apoi a coborât geamul, ca să dea fumul afară.

— Chiar trebuie? s-a jeluit Gabriel.

— Mă ajută să gândesc.

— La ce te gândești?

— Mă întreb de ce rușii n-au scos-o din circulație pe Isabel Brenner. Și de ce n-au luat acel pachet cu documente lăsat în Berna.

— Care e răspunsul?

— Singura explicație este că au lăsat fiecare pachet *înainte* să-i trimită e-mailurile Ninei Antonova. Rușii nu știu cine este.

— Și pachetul din Berna?

— Probabil sperau că Nina va fi cea care ia pachetul ca s-o poată omorî. Dar poți fi sigur că nu s-au lăsat îmbrobodiți de mica șmecherie făcută de tine și prietenii tăi elvețieni aseară. Ei știu că au o problemă.

— Ei știu, într-adevăr, a zis Gabriel încet.

— Cât timp ai de gând s-o supraveghezi până s-o aduci la noi?

— Destul ca să mă asigur că nu-i agent operativ rus în deghizare isteață.

Gabriel a cotit pe Talackerstrasse și a oprit la bordură în fața clădirii băncii Credit Suisse. Vizavi, lângă sediul UBS, se afla RhineBank-Zürich.

Era aproape șase; începuse exodul de seară. În cele din urmă, Gabriel a arătat spre o femeie care tocmai ieșise pe ușa lui RhineBank.

Costum-pantalon de firmă, bluză albă, pantofi cu toc care păreau scumpi. Ținută șic de bancher particular.

— Iată fata noastră. Domnul Nimeni.

Era înaltă și suplă ca un manechin, cu membre lungi și mâini expresive.

Frumusețea ei sărea în ochi, dar era mascată în parte de seriozitatea expresiei. În penumbra de pe stradă n-aveai cum să-ți dai seama de culoarea ochilor ei, dar nu te-ar fi învinuit nimeni dacă presupuneai că e albastru-deschis. Femeia era blondă, iar când mergea părul i se legăna ca limba unui metronom.

— Câți ani are? a întrebat Lavon.

— În pașaport scrie treizeci și patru.

— Măritată?

— Se pare că nu.

— Cum e posibil?

— E altfel în ziua de azi, Eli.

Lavon s-a uitat atent la ea o vreme.

— Mie nu-mi pare rusoaică. Nici nu merge ca o rusoaică.

— Poți să-ți dai seama că o femeie e rusoaică după felul în care merge?

— Tu nu poți?

Un moment de tăcere. Apoi Gabriel a întrebat:

— La ce te gândești acum, Eli?

— Mă întreb de ce o femeie așa de frumoasă și-ar pune în pericol cariera ca să-i dea unei jurnaliste rusoaice documente confidențiale despre un client important.

— Poate că are conștiință.

— Imposibil. RhineBank nu angajează pe nimeni căruia nu i-a fost extirpată conștiința la naștere.

Femeia a dat colțul pe Paradeplatz. Gabriel a ajuns acolo la timp ca s-o vadă urcând în tramvaiul 8. Peste câteva secunde Christopher a urcat în același vagon.

— Ageamiu, a zis Lavon. Ar trebui să urci înaintea țintei, nu după ea.

— O să-l instruiești, Eli.

— Am încercat, a zis Lavon. Nu ascultă niciodată.

17.

ERLENBACH, ELVEȚIA

Christoph Bittel i-a propus lui Gabriel să-și desfășoare operațiunea dintr-una dintre casele conspirative ale NDB. Deloc surprinzător, Gabriel a refuzat politicos. Și-a zis că acele case conspirative sunt pline de microfoane și camere de supraveghere de înaltă calitate – electronicele fiind un aspect al meseriei în care elvețienii erau superiori. Departamentul Administrativ a găsit o locuință pe malul lacului în suburbia Erlenbach din Zürich care fusese ocupată ultima dată de un director de la Goldman Sachs. Gabriel a achitat în întregime chiria pe un an și apoi a desființat rapid corporația-fantomă prin care fusese făcută tranzacția, lipsindu-și astfel nou-găsiții aliați elvețieni de orice posibilitate de a-i penetra rețeaua globală de finanțare sub acoperire.

S-a instalat în vilă la sfârșitul după-amiezii de luni, împreună cu ceilalți doi membri ai echipei operaționale pe cale de formare. Iar marți dimineața, la ora 8.15, au săvârșit primul lor delict pe teritoriul elvețian. Principalul făptaș a fost Christopher Keller, care s-a furișat nevăzut în apartamentul lui Isabel Brenner în vreme ce ea se îndrepta spre stația de tramvai din Römerhofplatz. Cât a stat înăuntru a copiat conținutul laptopului, i-a piratat rețeaua Wi-Fi, a instalat două transmițătoare audio și i-a cercetat rapid și cu minim deranj lucrurile. În dulăpiorul cu medicamente nu erau dovezi ale vreunei boli psihice sau fizice, în afară de o cutie goală de somnifere. Hainele și lenjeria erau de bun gust și sobre, nimic nu sugera o latură întunecată, iar numeroasele cărți serioase de pe rafturi sugerau că preferă că citească în engleză, nu în germana maternă. În teancul de CD-uri de pe combina audio de fabricație britanică predomina muzica clasică, alături de câteva capodopere ale jazului aparținând lui Miles Davies, John Coltrane, Bill Evans și Keith Jarrett. În living, lângă un suport pentru partituri, era cutia din fibră de sticlă a unui violoncel.

— Chiar era în ea un violoncel? a întrebat Gabriel.

— Nu m-am uitat, a recunoscut Christopher.

— De ce?

— Pentru că lumea nu prea ține o cutie de violoncel ca piesă de decor. Ține o cutie de violoncel ca să-și depoziteze și să-și transporte violoncelul.

— Poate că e a iubitului ei.

— Nu există vreun iubit, cel puțin, nu unul care să petreacă timp în apartamentul ei.

Laptopul a dezvăluit numărul de mobil al lui Isabel. Și la ora unu și jumătate, în vreme ce prânzea cu o colegă la o cafenea din apropierea

biroului, a fost victima unui atac din partea Unității 8200, serviciul israelian de supraveghere a telecomunicațiilor. În câteva minute, sistemul de operare al telefonului a început să descarce e-mailurile, SMS-urile, notațiile din calendar, informațiile GPS, metadatele telefonului, informațiile despre cardul de credit și istoricul căutărilor pe internet din ultimele optsprezece luni. În plus, softul a preluat controlul asupra camerei video și microfonului, transformând telefonul într-un transmițător video și audio permanent. Ceea ce însemna că oriunde mergea Isabel, Gabriel și echipa lui mergeau cu ea. În vocabularul supravegherii electronice, o *controlau.*

Ordinea din viața digitală a lui Isabel a întărit impresia pe care Christopher Keller și-o formase în timpul scurtei vizite în apartamentul ei, că este o persoană foarte inteligentă și talentată, fără vicii sau defecte morale. Totuși, nu se putea spune același lucru despre firma de servicii financiare la care lucra. Într-adevăr, documentele luate din aparatura lui Isabel înfățișau portretul unei bănci în care nu se aplicau regulile normale, în care cultura prevalentă era a profitului cu orice preț și în care de la operatori se aștepta să aducă beneficii supranaturale la investiții, chiar și în cazul în care pariurile lor riscante împingeau banca în pragul insolvenței.

Să fii câinele de pază al eticii și legalității într-o astfel de instituție era un act zilnic de mers pe sârmă, așa cum reieșea din e-mailul trimis de Isabel lui Karl Zimmer, șeful sucursalei din Zürich a lui RhineBank, despre o serie de transferuri electronice efectuate de departamentul de gestionare a fondurilor. În total, peste 500 de milioane de dolari se mutaseră din bănci lituaniene în conturi ale RhineBank din SUA. Băncile lituaniene, arăta ea, sunt cunoscute ca primul port financiar în care poposește o mare parte din banii murdari care se scurg din Rusia. Cu toate acestea, departamentul de gestionare a fondurilor din Zürich acceptase fondurile fără să efectueze nici măcar niște minime verificări. Ca să ascundă originea banilor de organele de control americane, care cunoșteau bine relația Rusia-Lituania, au eliminat codul țării din transferurile electronice.

— Pe Isabel o preocupa faptul că asta demonstra că sunt deplin conștienți de vinovăție, a explicat Lavon. Trebuie să spun că ea părea mult mai puțin preocupată de legalitatea transferurilor. Era mai degrabă o avertizare prietenească de la un membru loial al echipei.

— Și cum a reacționat Herr Zimmer? a întrebat Gabriel.

— I-a propus să discute chestiunea față în față. Expresie aleasă de el, nu

de mine.

— Pe ce dată?

— Șaptesprezece februarie. Peste zece zile, în timpul pauzei de prânz, ea s-a dus pe un teren de sport din Districtul 3. Cel cu pista de alergare artificială roșie, a adăugat Lavon. Informațiile despre deplasările ei coincid cu toate celelalte depuneri ale pachetelor, în afară de cel care l-a omorât pe Viktor.

— Vreo călătorie interesantă?

— S-a dus în Marea Britanie la jumătatea lui iunie și din nou spre sfârșitul lui iulie. De fapt, era acolo cu două zile înainte ca Viktor să fie ucis.

— Londra este o capitală financiară globală, a subliniat Gabriel.

— Ceea ce face și mai surprinzător faptul că n-a călcat în niciuna dintre dăți prin sucursala din Londra a lui RhineBank.

— Unde s-a dus?

— Nu știu. Și-a închis telefonul timp de câteva ore în ambele călătorii.

— Cât a stat?

— O singură noapte.

— Hotelul?

— Sofitel din Heathrow. A plătit nota cu cardul de credit personal. Și biletul de avion. În ambele călătorii a luat primul avion înapoi spre Zürich și la nouă dimineața era la birou.

Telefonul lui Isabel, la fel ca apartamentul, nu conținea niciun semn de logodnic sau de partener romantic pe termen lung, bărbat sau femeie. Însă în seara aceea, după ce a urcat în tramvaiul 8 din Paradeplatz, a aranjat o întâlnire la un pahar cu cineva pe nume Tobias. Când tramvaiul a ajuns în Römerhofplatz, a luat câte ceva de la magazinul Coop și, cu Christopher Keller pe urmele ei, a urcat panta lui Zürichberg spre apartamentul său. Curând după sosire, cele două microfoane ascunse au prins sunetul Suitei in re minor pentru violoncel a lui Bach. Au trecut câteva minute până ca Gabriel și Lavon să-și dea seama că nu ascultă o înregistrare.

— Tonalitatea ei este…

— Îmbătătoare, a zis Gabriel.

— Și nu pare să folosească partituri.

— Evident, n-are nevoie de ele.

— Păi, atunci, a zis Lavon, mai am o întrebare pentru ea.

— Care?

— De ce o femeie care cântă așa la violoncel lucrează la cea mai murdară bancă din lume?

— O să am grijă s-o întreb.

— Când?

— De îndată ce o să fiu sigur că nu-i o rusoaică într-o deghizare isteață.

— Poate că nu merge ca o rusoaică, a zis Lavon când Isabel a început a doua mișcare a suitei. Dar cu siguranță așa cântă la violoncel.

•

În total, computerul de acasă al lui Isabel a oferit vreo treizeci de mii de documente interne ale lui RhineBank și peste o sută de mii de e-mailuri din contul ei de serviciu. Erau mult prea multe materiale ca Lavon să le poată cerceta singur. Avea nevoie de un investigator financiar experimentat care cunoștea bine procedeele imorale ale cleptocraților din Kremlin. Din fericire, Gabriel cunoștea o astfel de persoană. Era o jurnalistă de investigații de la un săptămânal moscovit care făcea o cruciadă și dezvăluia cu regularitate faptele rele ale celor bogați și puternici din Rusia. Poate și mai important, fusese timp de câteva luni în legătură regulată, chiar dacă anonimă, cu Isabel Brenner.

Jurnalista respectivă a ajuns la casa conspirativă miercuri după-amiază și i s-a alăturat lui Eli Lavon la săpăturile din documentele lui RhineBank, lăsându-l pe Christopher să se descurce singur cu supravegherea lui Isabel. Se ținea după ea în fiecare dimineață spre serviciu și în fiecare seară spre casă. În cele mai multe seri, ea exersa la violoncel cel puțin o oră înainte să-și pregătească ceva de mâncare și să-i telefoneze mamei, în Germania. Niciodată nu vorbea despre munca sa la RhineBank. Nu discuta despre asta nici cu micul cerc de prieteni cu care ținea legătura în mod regulat. Nu exista nimic în comunicațiile ei care să sugereze că este informatoare sau agentă a serviciilor secrete ruse sau germane. Christopher n-a descoperit nici vreo dovadă că ar supraveghea-o altcineva.

Joi, după program, s-a dus cu o colegă să bea un pahar la Bar au Lac, pe Talstrasse. S-a întors acasă și a exersat la violoncel fără pauză timp de trei ore. După aceea a urmărit un reportaj la televiziunea elvețiană despre dispariția unei jurnaliste din Rusia pe nume Nina Antonova. Colegii ei de la *Moskovskaia Gazeta* nu mai aveau nicio veste de la ea de miercurea trecută, când a zburat de la Zürich la Londra pentru o întâlnire cu proprietarul săptămânalului, care a fost ucis. Redactorul-șef al *Gazetei* a cerut ajutorul

guvernului britanic ca să o găsească. Poate că nu era surprinzător că nu i-a adresat Kremlinului aceeași cerere.

Isabel a petrecut o noapte agitată și a doua zi dimineață a plecat de acasă cu douăzeci de minute mai târziu decât de obicei. După ce și-a lăsat poșeta în birou, s-a dus în sala de ședințe de la ultimul etaj, la o întâlnire obligatorie a tuturor angajaților cu Consiliul celor zece, comitetul executiv care guverna firma. A prânzit singură și când s-a întors la lucru a avut o discuție neplăcută cu Lothar Brandt, șeful departamentului de gestionare a fondurilor. Evident, Brandt făcuse o grămadă de transferuri suspecte. Isabel l-a sfătuit să se gândească mai bine la câteva dintre tranzacțiile mai mari. Altfel, risca să declanșeze niște semnale de alarmă automate la New York și Washington. La rândul lui, Brandt a sfătuit-o pe Isabel să efectueze asupra ei înseși un act sexual și a alungat-o din biroul lui.

Gustul amar al discuției încă se vedea pe fața ei când a ieșit din RhineBank, la șase și un sfert. Christopher a urmat-o în tramvaiul 8 în Paradeplatz, ca și Nina Antonova, care s-a așezat lângă ea. Când tramvaiul a pornit, Nina i-a dat o foaie de hârtie. Șapte cuvinte, caractere sans șerif de aproximativ douăzeci de puncte.

Știu cine l-a omorât pe Viktor Orlov.

Isabel i s-a adresat Ninei în germană, cu ochii în jos.

— Sper că ai dat-o în judecată pe persoana care i-a făcut asta părului tău. Nina a luat înapoi foaia. Mi-am riscat viața dându-ți acele documente. De ce n-ai publicat un articol?

— Viktor a zis că e prea periculos.

— Sunt răspunzătoare de moartea lui?

— Nu, Isabel. Eu sunt.

— De ce?

— O să-l las pe prietenul meu să-ți explice. Vrea să stea de vorbă cu tine în seara asta. Ceea ce înseamnă că va trebui să anulezi întâlnirea cu Tobias.

— De unde știi că mă întâlneam cu el?

Nina a aruncat o privire spre telefonul lui Isabel.

— Spune-i că a apărut o urgență la serviciu. Crede-mă, n-o să-ți pară rău.

Isabel a trimis mesajul, apoi a închis telefonul fără să aștepte răspunsul.

— Nu era o întâlnire. Doar să bem ceva.

— Nici nu-mi mai amintesc de câte ori mi-am spus același lucru.

Isabel a strâns mâna Ninei.

— Am crezut că ești moartă.
— Asta am crezut și eu, a zis Nina.

18.

RÖMERHOFPLATZ, ZÜRICH

Un bărbat blond, cu ochii de un albastru strălucitor și foarte bronzat, a coborât din tramvai odată cu ele în stația din Romerhofplatz. Pe când traversau, el a condus-o spre un BMW X5 care aștepta. Nina s-a așezat lângă ei pe bancheta din spate. Bărbatul de la volan arăta ca un negustor de cărți rare. A intrat ușurel în traficul de seară, de parcă s-ar fi temut că umblă pe acolo niște copilași, și a luat-o spre sud pe Asylstrasse.

Bărbatul de lângă Isabel tasta acum ceva pe mobil.

— Pentru cine lucrezi? a întrebat ea.

— Un departament foarte plicticos din Ministerul de Externe britanic.

— MI6?

— Dacă zici tu.

— Cum te cheamă?

— Elvețienii par să creadă că Peter Marlowe.

— Așa e?

— Nici pe departe.

Isabel s-a uitat la bărbatul de la volan.

— Și pe el?

— Dacă ne punem mințile laolaltă, sunt sigur că găsim noi ceva.

I-a zâmbit liniștitor.

— Ești pe mâini bune, Isabel. N-ai absolut niciun motiv să te temi.

— În afară de cazul în care sunteți amândoi din serviciile secrete ruse.

— Îi urâm pe blestemații de ruși. I-a zâmbit Ninei. Cei de față se exclud, firește.

— Cum m-ați găsit?

— Am făcut rost de o fotografie frumoasă a ta când ai lăsat pachetul acela în Berna, mai deunăzi. Câteva, de fapt.

— N-aveați dreptul să-mi piratați telefonul.

— Sunt cu totul de acord. Dar mă tem că n-am avut de ales.

— Ați descoperit ceva interesant?

— Parolele la furnizorii tăi online preferați, toate site-urile pe care le-ai vizitat și toate persoanele pe care le-ai urmărit pe rețelele sociale. În ultimele șase luni ai deschis postările de pe Twitter ale Ninei de peste patru sute de ori.

— Asta-i tot?

— Am găsit și peste o duzină de adrese de e-mail. Doar la ProtonMail ai șase adrese. Ai trimis cele mai multe SMS-uri folosind singurul serviciu codificat în care n-am izbutit să intrăm.

— De aceea îl folosim noi.

— Noi?

— Angajații lui RhineBank. Cadrele de conducere superioare ne îndeamnă să facem comunicările confidențiale folosindu-ne conturile personale codificate, nu adresele de e-mail de la serviciu.

— De ce?

— Ca să ne ferim discuțiile de organele de control. Din ce alt motiv?

— Îți place Haydn? a întrebat el brusc.

— Poftim?

— Compozitorul.

— Știu cine este.

— I-ai căutat numele de câteva ori în săptămâna în care a fost ucis Viktor Orlov. Mă întrebam dacă ai vreo afinitate specială cu muzica lui Haydn.

— Cine n-are?

— Eu l-am preferat întotdeauna pe Mozart.

— Mozart îl adora pe Haydn.

— De asemenea, ai căutat ceva care se numește Grupul Haydn, i-a spus el. Cine știe de ce, ai scris „grupul” cu majusculă.

— Aveți softuri bune.

— E un cvartet de coarde? Un trio? Ea a clătinat din cap. Mi-am zis eu că nu.

Treceau pe lângă sucursala din Zürich a Băncii Comerciale Ruse și, după câteva secunde, de Gazprombank.

— Teritoriul inamic, a observat englezul.

— Nu în ceea ce privește RhineBank. Facem afaceri bune cu amândouă instituțiile.

— Și MosBank?

— Cele mai multe dintre băncile respectabile se feresc de ea. Dar, așa cum știi după ce mi-ai citit e-mailurile, MosBank este cel mai important partener al nostru din Rusia.

Isabel a tăcut o vreme, apoi a întrebat:

— Era un test?

El a coborât privirea spre telefon, fără să răspundă. Intraseră în suburbia Zollikon. Seestrasse i-a purtat pe malul lacului spre orașul Küsnacht și apoi Erlembach. Acolo, bărbatul mărunțel de la volan a cotit greoi pe poarta unei vile înconjurate de zid. Avea turnulețe și un aspect neprimitor. Pe alee erau câteva limuzine negre. Paznici patrulau pe gazon.

Bărbatul mărunțel a parcat și a oprit motorul, părând ușurat că a ajuns la destinație fără probleme. Imediat a parcat în spatele lor altă mașină. Evident, fuseseră urmăriți.

— Vino înăuntru, Isabel, a spus prietenos englezul. Să-i cunoști pe ceilalți.

Ușa vilei le-a fost deschisă. Au mers printr-o galerie centrală slab luminată spre un living mare cu ferestre înalte care dădeau spre apus, peste lac. Mobilierul era tapițat cu brocart, covoarele erau orientale și decolorate. Câteva tablouri în ulei împodobeau pereții, peisaje și naturi moarte, nimic prea îndrăzneț. De undeva se auzea Trio pentru pian în mi major de Haydn. Isabel s-a uitat la englez, care zâmbea din nou.

— L-am ales anume pentru tine.

Doi bărbați stăteau în fotolii lângă o fereastră. Unul avea aerul impenetrabil al unui bancher elvețian, cu toate că croiala și calitatea costumului lui sugerau că lucrează mai degrabă pentru guvern decât în sectorul privat. Al doilea bărbat arăta ca un personaj dintr-un roman polițist englezesc a cărui acțiune se petrece la țară – Isabel nu se putea hotărî dacă este personajul negativ sau cel pozitiv.

Niciunul nu părea să-i fi observat sosirea. Și nici bărbatul care stătea în fața unei naturi moarte cu fructe și flori proaspăt tăiate, cu o mână la bărbie, cu capul înclinat un pic într-o parte. Avea ochii de o nefirească nuanță de verde. Ca jadul, și-a zis Isabel. A încercat să-i ghicească vârsta, dar nu s-a putut hotărî la un număr. Când el a vorbit, în cele din urmă, a făcut-o în germană, cu accentul distinct al cuiva care crescuse la Berlin.

— Îți plac picturile, Isabel?

— Picturile bune. Nu vechituri de mâna a doua ca asta.

— Nu-i prea rea. Atâta doar că e foarte murdară. Bărbatul a tăcut un pic. La fel ca banca la care lucrezi. Din fericire, tabloul poate fi restaurat. Nu sunt sigur că se poate spune același lucru despre firma la care lucrezi.

— Pentru cine lucrezi tu? a întrebat ea. BaFin sau unul dintre serviciile secrete germane?

— Niciunul dintre ele. De fapt, nici măcar nu sunt german.

— Cu siguranță vorbești ca și cum ai fi.

— Mama m-a învățat limba germană. Era născută în districtul Mitte din Berlin. Însă eu m-am născut în Israel. Odinioară ți-aș fi spus un pseudonim, nu numele meu adevărat, care este Gabriel Allon. O simplă căutare pe internet ți-ar arăta că sunt directorul general al serviciului secret israelian, dar te rog să nu cedezi ispitei de a tasta numele meu în ferestruica albă. Nu există căutare pe internet privată.

Cei doi bărbați așezați lângă fereastră priveau în gol, ca doi figuranți la o filmare.

— Și ei? a întrebat Isabel. Sunt tot israelieni?

— Din păcate, nu. Domnul cel chipeș cu părul cărunt este Graham Seymour, omologul meu de la MI6.

— Și celălalt?

— Un agent secret elvețian de rang înalt. Preferă să rămână anonim. Consideră-l un cont anonim.

— S-au cam demodat.

— Ce anume?

— Conturile anonime. Mai ales pentru cei care au bani mulți de ascuns.

Bărbatul s-a apropiat încet de ea.

— Trebuie să recunosc că ne-a plăcut să te ascultăm cântând acum câteva seri. Suita in re minor pentru violoncel a lui Bach. Toate șase mișcările. Și nicio greșeală.

— De fapt, am făcut câteva. Numai că le-am mascat bine.

— Te pricepi să-ți ascunzi pașii greșiți?

— În cea mai mare parte a timpului.

— N-am auzit foșnetul partiturii.

— N-am nevoie de ea.

— Ai memorie bună?

— Cei mai mulți dintre muzicieni au. Sunt destul de bună și la matematică, de aceea am ajuns la RhineBank.

— Dar de ce ai rămas acolo?

— Din același motiv pentru care o fac alți nouăzeci de mii de oameni.

Gabriel s-a întors la tablou și și-a dus mâna la bărbie.

— Și dacă ai avea o șansă să iei totul de la capăt?

— Mă tem că viața nu merge așa.

El și-a lins vârful arătătorului și a frecat cu el pânza murdară.

— De unde ți-a venit o astfel de idee?

19.

ERLENBACH, ELVEȚIA

A condus-o pe Isabel la locul de onoare și el s-a așezat în fața șemineului fără foc. De acolo a prezentat impresionantul ei *curriculum vitae,* pe care el și prietenii săi l-au scos la lumină din mobilul și computerul ei. Pentru nevorbitorii de germană din încăpere, i s-a adresat lui Isabel în engleză. Avea un pic de accent imposibil de determinat. Tonul lui era al unui licitator care prezidează vânzarea unei picturi. Ultimul lot al serii.

— Isabel Brenner, treizeci și patru de ani, născută în vechiul oraș german Trier, într-o familie bine ancorată în pătura de sus a clasei de mijloc. Tatăl tău este un avocat important, un bărbat distins. Mama, adoratoare a lui Bach, ți-a dat prima lecție de pian când aveai trei ani. Însă de ziua ta, când ai împlinit opt ani, a cedat dorinței tale și ți-a dăruit un violoncel. Cu lecții particulare, talentul tău a înflorit. La șaptesprezece ani ai luat premiul al treilea la prestigioasă Competiție Muzicală Internațională ARD pentru interpretarea Sonatei în mi minor pentru violoncel a lui Bach.

— Asta nu-i adevărat.

— Ce am greșit?

— Era Sonata în fa major. Și am putut să cânt ambele părți.

El s-a încruntat la bărbatul mărunțel care îi amintea lui Isabel de un negustor de cărți rare. Șeful MI6 și agentul secret elvețian observau scena din avanpostul lor de lângă fereastră. Englezul cu ochi albaștri derula contactele din telefonul lui Isabel. Nu se ostenise să-i ceară parola.

— Unul dintre cei mai căutați profesori din Germania s-a oferit să te

pregătească, a continuat Gabriel. În loc de asta, te-ai înscris la Universitatea Humboldt din Berlin, unde ai studiat matematici aplicate. Ți-ai luat diploma de master la London School of Economics. În vreme ce lucrai la teza de doctorat ai întâlnit un recrutor de la RhineBank și ți-a fost oferit pe loc un post. Salariul tău de început a fost de o sută de mii de lire sterline pe an.

— Plus bonusuri, a subliniat ea.

— Sunt o grămadă de bani.

— Era un salariu de mizerie după standardele lui RhineBank, mai ales la Londra. Însă era de trei sau patru ori mai mult decât aș fi câștigat dacă aș fi cântat la violoncel într-o orchestră europeană.

— Credeam că doreai să fii solistă.

— Doream.

— Și atunci de ce ai studiat matematica?

— Mă temeam că nu sunt destul de bună.

— Ți-ai luat măsuri de precauție?

— Am obținut diplome de la două instituții prestigioase de învățământ superior și mi-am asigurat o poziție bine plătită la una dintre cele mai mari bănci din lume. Nu mă consider ratată.

— Nici n-ar trebui. Pur și simplu, îmi pare rău că ți-ai lăsat talentul extraordinar să se irosească.

— Evident, nu s-a irosit. Fața ei s-a împurpurat de mânie. Dar tu? Întotdeauna ai visat să fii spion?

— Nu mi-am ales eu viața asta, Isabel. A fost aleasă pentru mine.

— Și dacă ai avea o șansă să iei totul de la capăt? a întrebat ea sfidător.

— Mă tem că e subiectul altei discuții. Tu ești motivul pentru care ne-am adunat aici în această seară. Tu ne-ai chemat când ai lăsat acel mesaj la Berna. Tu ești vedeta spectacolului.

Ea s-a uitat în jur.

— Nu-i tocmai Berliner Philharmonie sau Lincoln Center.

— Nici RhineBank nu-i.

— Dar cel puțin acolo nu există nicio clipă de plictiseală.

— Ai ajuns aici în 2010.

Ea a încuviințat din cap.

— La doi ani după ce RhineBank și rivalele ei au adus sistemul financiar global în pragul prăbușirii.

— Și primul tău post?

— Analist începător în departamentul de gestionare a riscului din sucursala Londra. Destul de potrivit, nu crezi? Isabel a zâmbit trist. Gestionarea riscului. Asta am făcut întotdeauna.

•

Dar mai întâi Isabel a trebuit să se întoarcă la învățătură – Academia Riscului, seminarul de o lună al lui RhineBank, ținut la un centru de conferințe închiriat de pe coasta germană a Mării Baltice. Era prezidat de șeful departamentului de gestionare a riscului din RhineBank, care purta numele potrivit[14] Friedrich Krueger, fost parașutist german cu înclinație spre pornografie online și cu vederi politice de extremă dreaptă, neofasciste. Cursanții erau cazați în dormitoare și erau supuși unor ritualuri necruțătoare de inițiere de către șleahta de instructori sadici ai lui Herr Krueger. Unul dintre ei i-a făcut avansuri sexuale fățișe lui Isabel. După o săptămână de la începerea seminarului ea și-a făcut bagajele și a amenințat că pleacă dacă această purtare nu încetează. Herr Krueger a convins-o să stea, cu toate că după aceea i-a pus în dosar un raport în care sugera că nu e jucător de echipă. Avea să fie prima dintre numeroasele ei bile negre.

Scopul cursului era să simuleze *Informationsflut,* adică excesul de informații. În ultima zi, cursanților li s-a dat o oră ca să refacă bilanțul băncii astfel încât să prevadă o combinație excepțională de calamități financiare și politice. Isabel a terminat lucrarea în numai treizeci de minute și a folosit restul timpului ca să cânte Sonata în la major pentru violoncel a lui Bach.

— Unde? a întrebat Gabriel.

Ea și-a așezat degetele lungi ale mâinii stângi pe brațul drept, aproape de umăr.

— În capul meu.

A obținut cel mai mare punctaj posibil la examenul final și s-a întors la Londra în toamnă ca să-și ocupe postul din sucursala lui RhineBank de pe Fleet Street, sediul departamentului piețelor globale al băncii. Ca cetățean german, Isabel era o ciudățenie; cei mai mulți operatori erau aduși din America. Dacă odinioară RhineBank obținea cele mai mari profituri prin activitatea de modă veche – dând împrumuturi unor afaceri demne de încredere –, acum era un jucător principal în zona produselor derivate instabile. De fapt, *The Economist* a declarat că RhineBank nu este decât un fond de investiții de peste două trilioane de dolari angajat în tranzacții cu

proprietăți de mare risc care aduc mulți bani. Consiliul celor zece stabilise un profit de douăzeci și cinci la sută la fiecare dolar, liră sterlină sau euro investit, o sumă exorbitantă. Operatorii din Londra au acceptat această provocare. Considerau că piețele sunt cazinouri și erau încurajați să mizeze toți banii la fiecare tranzacție.

— Ce părere aveau despre cei care gestionau riscul?

— Noi eram dușmanul. Dacă aveam vreo obiecție la o tranzacție, ni se spunea să ne ținem gura. Nici Freddy Krueger nu se sinchisea de îngrijorarea noastră. Șuvoiul de bani intra – sute de milioane de dolari anual doar din comisioane. N-avea de gând să-i pună dop. Și apoi, dacă centrul de tranzacționare din Londra pierdea bani la o tranzacție, avea să-și scoată pârleala la următoarea. Cel puțin, așa presupuneau cei de la Hamburg.

Totuși, câteodată operatorii săreau peste cal. Unul paria în fiecare zi sute de milioane de dolari pe mișcări mici ale indexului Libor, rata de împrumut interbancară. Isabel i-a transmis șefului filialei Londra îngrijorarea sa și i s-a spus răspicat să-și vadă de treabă; tranzacțiile Libor sunt extrem de rentabile. Cu toate acestea, ea și-a continuat cercetările și a descoperit că acel operator conspira cu omologii săi de la alte bănci să manipuleze rata însăși, creând astfel o investiție fără pierderi. În cele din urmă, operatorul a fost dat afară și RhineBank a fost silită de organele de control britanice să plătească o amendă de o sută de milioane de lire sterline, o frântură din ce câștigase prin tranzacțiile murdare.

— S-ar crede că am fost răsplătită pentru strădanie, în loc de asta, Freddy Krueger m-a mustruluit pentru că mi-am exprimat îngrijorarea într-o serie de e-mailuri pe care ulterior le-a obținut British Financial Conduct Authority. A doua bilă neagră.

Și totuși, Isabel a beneficiat în mod regulat de promovări și creșteri ale salariului. La patru ani de la angajare câștiga două sute de mii de lire sterline pe an, de două ori salariul inițial. Dar era și tare nefericită. Programul prelungit, atmosfera ca într-o oală sub presiune și bătăliile regulate cu operatori care aveau handicap etic o afectaseră profund. Și-a aflat refugiul pe scena vitală a muzicii clasice londoneze. A găsit alte trei femei ca ea – muziciene care lucrau în industria serviciilor financiare – și au format un cvartet de coarde. În două seri pe săptămână lua lecții avansate de la un profesor de la London Cello Institute. N-a trecut mult timp și cânta mai bine ca oricând.

Colegii lui Isabel nu știau nimic despre viața ei dublă. Nici nu le-ar fi păsat, în cea mai mare parte erau lipsiți de cultură. Ori de câte ori putea, evita adunările angajaților în afara programului – mai ales ieșirile îmbibate de alcool în locuri luxoase din Europa –, însă participarea ei la o tabără de „gestionare a riscului" din Barcelona, în toamna lui 2016, a fost obligatorie. Freddy Krueger era într-o formă de zile mari. Prețul acțiunilor lui RhineBank, care ajunseseră la o culme de 97 de euro în 2007, oscila pe la douăzeci și ceva. Panica domnea în Consiliul celor zece; capul directorului general era pe butuc. Și al lui Freddy. Le-a spus celor care se ocupau de gestionarea riscului că trebuie să stea deoparte și să-i lase pe operatori să facă bani. Altfel, RhineBank se confrunta cu perspectiva unei reduceri de personal dureroase.

— Mesajul era neîndoielnic. Banca avea probleme. Investitorii se îndreptau spre ieșiri. La fel și unii dintre cei mai mari clienți. Freddy a dat întreaga vină pe organele de control. Ne-a poruncit să le înșelăm în privința mărimii riscului din bilanț. N-a spus niciodată doar *organele de control*. Întotdeauna erau *blestematele* organe de control.

Isabel s-a întors la Londra sigură că banca la care lucra are probleme grave și ascunde ceva. Operatorii temerari de la biroul piețelor globale aproape că nu-i mai răspundeau la apeluri și e-mailuri. Cum nu prea avea altceva de făcut, s-a apucat de o revizie particulară a bilanțului firmei – cel puțin, a acelei părți din bilanț la care avea acces. Ceea ce a descoperit a șocat-o până și pe ea. Raportul dintre creanțe și capital al băncii era mai mult de cincizeci la unu, lăsând-o periculos de dependentă de banii împrumutați de la alte bănci. Mai rău, operatorii folosiseră acei bani ca să cumpere produse derivate, despre care se știa că sunt greu de evaluat. Isabel a făcut o simulare pe computer ca să prezică funcționarea lor într-o criză. Modelul a condus la concluzia că multe dintre produsele derivate din registrele băncii nu valorau nimic, fapt care le fusese ascuns organelor de control din Europa și America.

— Banca era un castel din cărți de joc, o schemă piramidală de două trilioane de dolari care depindea de capacitatea de a împrumuta bani din alte părți cu dobânzi extrem de mici. Dacă s-ar fi schimbat condițiile pieței…

— Banca s-ar fi prăbușit?

— După toate probabilitățile.

— Ce ai făcut?

A scris un raport amănunțit – lung de douăzeci de mii de cuvinte, însoțit

de diagrame și grafice – și i l-a trimis lui Freddy Krueger. El a chemat-o a doua zi la Hamburg și a mustruluit-o zdravăn timp de o oră. Apoi a sugerat că Isabel ar trebui să-și caute alt loc de muncă.

— De ce nu te-a concediat, pur și simplu?

— Eram mult prea periculoasă ca să fiu concediată. Dacă mi-aș fi dat publicității descoperirile, asta ar fi putut duce la pierderea multor clienți. Trebuia să fiu tratată cu cea mai mare atenție.

Revenirea la vechea ei slujbă ieșea din discuție; șeful sucursalei din Londra nu voia ca ea să mai pună piciorul în clădire. Nici Freddy n-o voia. Însă șeful departamentului de conformitate, încolțit, avea nevoie disperată de personal, dat fiind că numeroasele abateri de la etică ale lui RhineBank făcuseră organele de control să ceară o protecție internă mai puternică. Isabel s-a întors la Hamburg pentru șase luni de pregătire, care n-au semănat deloc cu nebunia Academiei de Risc a lui Freddy. Din nou a primit cele mai mari note la examenul final. Ca urmare, i s-a permis să-și aleagă postul. După ce s-a gândit bine, a ales Zürich, cel mai murdar avanpost al celei mai murdare bănci din lume.

20.

ERLENBACH, ELVEȚIA

Herr Karl Zimmer, șeful lui RhineBank-Zürich, a primit-o pe Isabel în fieful lui ca pe un musafir nedorit. Într-o ședință de prezentare tensionată, a arătat clar că el s-a împotrivit transferului, însă cei de la sediu au trecut peste capul lui. Cu toate acestea, a susținut că este pregătit și doritor să-i ofere lui Isabel șansa să-și salveze cariera, cu condiția să nu-și bage nasul unde nu-i fierbe oala și să nu se amestece în niciun fel în treaba principală a sucursalei Zürich, care era să câștige o cantitate obscenă de bani prin toate mijloacele necesare. I-a dat un birou ca o celulă fără ferestre la două etaje mai jos de centrul de tranzacționare. Puțin mai departe pe coridor era o ușă protejată cu cod și cu sistem biometric, în spatele căreia trudeau spiridușii unei unități secrete a departamentului de gestionare a fondurilor, cunoscută ca „Spălătoria de rufe rusești”.

Legăturile lui RhineBank cu Rusia, a explicat ea, datau din secolul al XIX-lea, făcând banca să aibă o poziție specială pentru a profita de revenirea la capitalism, coruptă și adesea violentă, de după prăbușirea Uniunii Sovietice. RhineBank-Moscova s-a deschis în ultimii ani ai lui Boris Elțîn, iar în 2004 Consiliul celor zece a aprobat cumpărarea lui Metropolitan Financial, o bancă mică aflată în slujba nou-îmbogățiților oligarhi și mafioți ruși. De asemenea, RhineBank i-a deschis o linie de credit de un miliard de dolari lui MosBank, o bancă de împrumuturi aparținând Kremlinului și controlată direct de președintele rus. MosBank a folosit o parte din bani ca să finanțeze activitățile externe ale SVR, serviciul de informații al Rusiei. Asta le-a permis, de asemenea, agenților SVR să opereze sub acoperire din sucursalele MosBank din întreaga lume.

— Ceea ce însemna că RhineBank AG din Hamburg înlesnea în mod indirect operațiunile secrete rusești care vizau Occidentul. Și avea de aici un profit anual de milioane de dolari.

Asta pălea, totuși, în comparație cu profiturile obținute de bancă din „Spălătoria de rufe rusești" – o bandă rulantă cu mișcare lină care scotea bani murdari din Rusia și depunea bani curați în întreaga lume, totul sub straturile de nepătruns ale companiilor-fantomă care protejau identitatea clienților de organele de control, de forțele de ordine și, desigur, de jurnaliștii de investigație. O mare parte din bani își începeau călătoria la MosBank sau Metropolitan Financial. De acolo își croiau drum spre paradisuri financiare dubioase ca Letonia sau Cipru înainte să ajungă la Zürich, unde spiridușii din „Spălătorie" își țeseau vrăjile. Le ofereau clienților o gamă largă de servicii, printre care consiliere juridică și corporatistă subcontractată printr-o rețea de avocați lipsiți de scrupule din Elveția, Liechtenstein și Londra. O unitate din „Spălătorie" căuta oportunități de investiții. Erau foarte apreciate proprietățile imobiliare de lux, în special în SUA și Marea Britanie. Dar în multe cazuri banii erau, pur și simplu, împachetați din nou de către alte diviziuni ale băncii și împrumutați altor clienți.

— După cum vă închipuiți, aranjamentul este foarte rentabil. Banca primește comision pentru serviciul inițial de spălare și apoi încasează comisioane imense și de la cei care împrumută banii.

— Despre ce fel de comisioane de spălare vorbim?

— Asta depinde de cât săpun trebuie. Dacă rufele sunt doar un pic

murdare, RhineBank bagă în buzunar cam zece la sută. Dacă rufele sunt pătate de sânge, RhineBank poate să ceară până la jumătate din ele. Nu-i deloc surprinzător că spiridușilor din „Spălătorie” le plac clienții murdari. Cu cât mai murdari, cu atât mai bine.

— Să faci afaceri cu mafioții ruși poate fi o treabă primejdioasă.

— Herr Zimmer este bine apărat. La fel și Lothar Brandt.

— Șeful departamentului de gestionare a fondurilor.

Ea a încuviințat din cap.

— Spălătorul-șef.

— Știai de „Spălătoria de rufe rusești” înainte să vii la Zürich?

— De ce crezi că am venit aici?

— Te-ai infiltrat în propria bancă? Asta vrei să spui?

— Presupun că am făcut-o.

— Ce te-a motivat să faci un pas atât de drastic?

— Tranzacțiile în oglindă.

— În engleză, te rog.

— Să zicem că un rus murdar are un munte de ruble murdare pe care trebuie să le schimbe în dolari. Rusul murdar nu-și poate duce rublele murdare la agenția de voiaj Thomas Cook locală, așa că i le dă unei firme de brokeraj care le folosește ca să cumpere o cantitate mare de acțiuni stabile de la RhineBank-Moscova. Peste câteva minute, reprezentantul firmei de brokeraj din să zicem, Cipru îi vinde exact acel număr de acțiuni stabile lui RhineBank-Londra, care îi plătește pe ciprioți în dolari. Tranzacțiile se *oglindesc* una pe alta, de aici vine numele.

Isabel aflase de tranzacțiile în oglindă când era la Londra, și din noul său post din Zürich putea să observe ce se întâmplă când banii ajung la „Spălătorie”. Totuși, vederea îi era blocată: „Spălătoria” era ținută departe de restul birourilor. Cu toate acestea, activitatea necesita o spoială de conformitate internă, în special transferurile care implicau sume mari – în unele cazuri, sute de milioane de dolari. În fiecare zi Lothar Brandt aducea vrafuri de documente în biroul lui Isabel și stătea amenințător alături în vreme ce ea semna orbește acolo unde i se arăta. Însă din când în când, dacă era ocupat cu alt client, documentele veneau prin mapa internă, dându-i lui Isabel ocazia să le verifice în voie. O entitate corporatistă apărea frecvent, aproape întotdeauna în legătură cu transferuri electronice masive, acțiuni și achiziții de proprietăți imobiliare, și alte investiții.

— Omega Holdings, a zis Gabriel. Isabel a încuviințat. De ce a ieșit în evidență Omega?

— Simpla ei mărime. Cei mai mulți dintre clienții „Spălătoriei” folosesc zeci de companii-fantomă, însă Omega avea sute. De câte ori puteam, fotografiam documentele cu mobilul personal. De asemenea, am căutat Omega în bazele noastre de date.

— Câți bani ai găsit?

— Douăsprezece miliarde. Dar eram sigură că nu făcusem altceva decât să zgârii suprafața. Era evident că omul din spatele lui Omega Holdings era situat foarte sus în lanțul trofic rusesc. A tăcut un pic. Un prădător suprem.

— Și ce ai făcut?

Pentru scurt timp, s-a gândit să facă o plângere anonimă la FINMA, agenția de control elvețiană, dar a hotărât că e mai bine să dea materialul unei femei pe care o văzuse la televiziunea elvețiană. Era o jurnalistă de investigație de la o publicație de știri din Rusia aflată într-o cruciadă, care se pricepea de minune să dea de urma unor infracțiuni financiare săvârșite de cei din Kremlin. Pe șaptesprezece februarie, în pauza de prânz, Isabel a lăsat un pachet cu documente pe un teren de sport aflat în Districtul 3 din Zürich. În seara aceea, de la computerul din apartamentul său, a trimis un mesaj anonim la adresa de pe ProtonMail a jurnalistei din Rusia. După aceea a cântat Suita în mi bemol major pentru violoncel a lui Bach. Toate șase mișcările. Fără partitură. Fără nicio greșeală.

•

În martie, Isabel a lăsat un pachet într-un port de ambarcațiuni mici de pe malul apusean al lui Zürichsee, iar în aprilie a lăsat pachete în Winterthur și Zug. În fiecare zi s-a uitat de câteva ori la postările de pe Twitter ale Ninei Antonova și pe site-ul *Moskovskaia Gazeta,* dar nu erau articole despre un oligarh important sau un oficial de rang înalt de la Kremlin care folosește serviciile „Spălătoriei de rufe rusești” de la RhineBank. A mai lăsat trei pachete în iunie – la Basel, Thun, Lucerna. Cu toate acestea, *Gazeta* rămânea tăcută, așa că n-a avut de ales, a trebuit să facă singură investigația.

Îl cunoscuse pe Mark Preston când erau studenți la London School of Economics. După ce și-a luat diploma, el s-a lansat într-o carieră de jurnalist de afaceri, ca să descopere apoi că nu putea suferi elita financiară a Londrei. Jucător pasionat și hacker amator, a fost pionierul unei noi forme de jurnalism de investigație, care se baza mai degrabă pe taste și clicuri decât

pe apeluri telefonice și umblatul din ușă în ușă. Sursele lui nu erau niciodată umane, pentru că oamenii adesea mint și aproape întotdeauna au un interes personal. Preston prefera să caute informațiile captate de camerele video de smartphone – pe Twitter, Facebook, Instagram și Google Street View. De asemenea, a descoperit că în Rusia era o piață neagră înfloritoare a CD-urilor pline de numere de telefon, rapoarte ale poliției și chiar baza de date națională a pașapoartelor. Erau disponibile și anuare ale unităților militare și academiilor de elită.

Primul lui articol important a apărut în timpul războiului civil din Siria, când a dovedit cu probe că regimul aruncă bombe chimice asupra civililor nevinovați. După un an l-a identificat pe agentul rus răspunzător de doborârea cursei MH17 a Malaysian Airlines deasupra Ucrainei. Articolul a cimentat reputația lui Preston și i-a atras dușmănia Kremlinului. Temându-se de răzbunarea rușilor, a părăsit Londra și s-a ascuns. De asemenea, a intrat în International Consortium of Investigative Journalists, o rețea globală nonprofit de reporteri și agenții de știri, cu sediul în Washington.

— După cum vă amintiți, poate, ICIJ a dat la iveală povestea cu Panama Papers. O mare parte din munca lor este concentrată pe corupție. Mark îi ajută pe cei care fac investigații financiare, identificând persoane și urmărindu-le mișcările, în special persoane care au legături cu serviciile de informații ale Rusiei.

— Cum ai comunicat cu el?

— În același fel în care am comunicat cu Nina. ProtonMail.

— Presupun că nu ai semnat „domnul Nimeni”.

— Dar nu mi-am dat nici numele adevărat în vreunul dintre e-mailuri. Nu era nevoie.

— Pentru că tu și Mark Preston sunteți mai mult decât prieteni.

— Am avut o relație timp de un semestru.

— Cine i-a pus capăt?

— El, dacă ții neapărat să știi.

— Ce prostovan.

— Așa mi-am zis întotdeauna.

S-au întâlnit la capătul cheiului din Brighton Place, ca din întâmplare. La insistențele lui Preston, Isabel își închisese telefonul și scosese cartela SIM înainte să plece din Londra. I-a dat copiile documentelor și i-a cerut să facă în numele ei o investigație privată, pentru care avea să-i plătească oricât

cere. El a fost de acord, însă a refuzat banii oferiți de Isabel.

— Se pare că i-a părut întotdeauna rău pentru felul în care s-a purtat cu mine.

— Poate că mai sunt speranțe pentru el, la urma urmei.

— Nu în acea privință.

A trecut o lună până s-o caute pe Isabel. De această dată s-au întâlnit într-un orășel de pe litoral numit Hastings. Preston i-a dat un stick de memorie pe care era un dosar cu descoperirile lui. A avertizat-o să aibă mare grijă. A spus că jurnaliști ruși au fost asasinați pentru mai puțin. Și bancheri elvețieni.

Isabel a citit dosarul în seara aceea, la hotel. Peste două zile a aflat că Viktor Orlov a fost ucis cu o neurotoxină rusească, se părea. A așteptat până sâmbătă seara ca să-i trimită Ninei Antonova un e-mail cifrat. A lăsat un nou pachet pe malul râului Aare, în Orașul Vechi din Berna. Toate filele erau albe, în afară de una. *Știu cine l-a omorât pe Viktor Orlov…* După aceea a cântat Suita in re major pentru violoncel a lui Bach.

— Vreo greșeală?

— Niciuna.

— Unde e dosarul?

Ea l-a scos din poșetă.

— Stickul și documentul Word sunt parolate. Parola este aceeași.

— Care?

— „Grupul Haydn”.

S-a uitat la englez și a zâmbit.

— Cu „G” mare.

PARTEA A DOUA

MENUETTO & TRIO

21.

ZÜRICH – VALEA JEZREEL

Un Gulfstream G550 uluitor de confortabil și cu apartenență obscură a plecat din Aeroportul Kloten din Zürich puțin înainte de miezul nopții. Eli Lavon și-a lăsat spătarul scaunului în jos și a dormit, însă Gabriel a pus stickul în laptop și, cu lumina din cabină scăzută, a recitit dosarul.

Era o mostră impresionantă de muncă de detectiv digitală, cu atât mai remarcabilă cu cât a fost realizată în mare parte din surse aflate la vedere. Ba o fotografie de pe Instagram, ba un nume dintr-un registru de afaceri elvețian, tranzacții de proprietăți imobiliare, câteva pepite extrase din Panama Papers, registrele de înmatriculare ale vehiculelor din Moscova, evidența pașapoartelor din Rusia. Informațiile, puse în secvența potrivită – și privite în contextul potrivit –, au scos la iveală un nume. Cineva apropiat de președintele rus. Paznicul tainic al averii lui inimaginabile. Serviciile de informații din Occident îl căutau pe acest om de multă vreme. Mark Preston, cu ajutorul documentelor oferite de o tânără violoncelistă talentată care lucra la cea mai murdară bancă din lume, îl găsise.

Cerul de deasupra Tel Avivului era negru-albăstrui la apropierea zorilor când G550 a aterizat pe Aeroportul Ben Gurion. Două SUV-uri așteptau pe pistă. Lavon s-a îndreptat spre apartamentul său din cartierul Talpiot, în Ierusalim; Gabriel, spre casa conspirativă din Valea Jezreel. După ce și-a pus hainele într-un sac de gunoi, s-a dus desculț la etaj și s-a strecurat în pat lângă Chiara.

— Ei bine? a întrebat ea încet.

— Ei bine, ce?

— Ce naiba căuta Sarah Bancroft în casa lui Viktor Orlov?

— A găsit în depozitul lui Julian un tablou pierdut al Artemisiei. Viktor a fost de acord să-l cumpere.

— Chiar este al Artemisiei?

— Se pare că da.

— E bun?

— Ea zice că trebuie lucrat la el.

— Suntem doi în situația asta, a șoptit Chiara.

Gabriel i-a dat jos cămașa de noapte de mătase. În astfel de momente, și-a zis el, procedurile familiare aduceau alinare.

•

După aceea s-a cufundat într-un somn fără vise și s-a trezit descoperind că jumătatea sa de pat era aprinsă de lumina soarelui revărsată pe fereastra fără stor. Aerul din încăpere era nemișcat, apăsător, mirosind a pământ și a balegă. Era mirosul văii. În copilărie, Gabriel îl urâse întotdeauna. Prefera aerul cu parfum de pin din Ierusalim. Sau mirosul din Roma, și-a zis brusc, într-o seară răcoroasă de toamnă. Cafea amară și usturoi care se prăjește în ulei de măsline, fum de lemne și frunze moarte.

A luat telefonul și a fost surprins să vadă că e aproape unu. Chiara îi lăsase pe noptieră o cafea cu lapte. A băut-o la iuțeală și s-a dus în baie să-și înceapă munca de dimineață în fața oglinzii. Apoi s-a îmbrăcat ca de obicei, cu un costum antracit ajustat și cămașă albă, și a coborât la parter.

Chiara, în colanți și vestă tricotată, stătea în fața laptopului la masa din bucătărie. Părul ei luxuriant era strâns în coc și câteva șuvițe rebele atârnau pe pielea umedă a gâtului. Ochii ei de culoarea caramelului erau mijiți de enervare.

— Credeam că ai fost izgonită de pe Twitter, a zis Gabriel.

— Îl ajut pe tata la un articol pe care îl scrie pentru *Il Gazzettino.*

Tatăl Chiarei era rabinul-șef al Veneției și istoric al Holocaustului în Italia. În rarele ocazii în care scria pentru presa populară, de obicei era ca să lanseze un avertisment.

— Care este subiectul? a întrebat Gabriel prudent.

— QAnon.

— Teoria conspirației?

— QAnon nu este o teorie a conspirației. E o ideologie toxică, extremistă, care împrumută la greu din figurile de stil antisemite ca acea calomnie despre folosirea sângelui în ritualuri și *Protocoalele înțelepților Sionului.* Și,

mulțumită pandemiei, a ajuns în Europa Occidentală.

— Ai uitat să spui că FBI consideră QAnon o amenințare teroristă internă.

Ea a scos din imprimantă un document. Era o copie a unei note informative interne a FBI de la biroul din Phoenix, în care avertiza despre creșterea QAnon.

— Vor muri oameni din pricina tâmpeniei ăsteia.

— Sunt de acord. Dar nu pierde prea mult timp în mlaștina asta, Chiara. Ai putea să nu mai găsești ieșirea.

— Cine presupui că este?

— Q?

Ea a încuviințat din cap.

— Eu sunt O.

— Nu zău? L-a privit lung pe Gabriel prin ochelarii de citit. Dintr-odată, mă simt ca o femeie ușoară.

— De ce?

— Te-am lăsat să-ți faci mendrele cu mine și acum dai bir cu fugiții.

— Dacă-mi amintesc bine, tu ai fost cea care a inițiat activitatea.

Gabriel a luat o cană din bufet și a turnat cafea din termos.

— Unde sunt copiii?

— N-am nicio idee, dar sunt sigură că o să aflu mai încolo. Chiara a zâmbit. Nu-ți face griji, Gabriel. Aceste luni au fost minunate pentru ei. O parte din mine regretă că nu putem sta mai mult.

— De ce plecăm?

— Pentru că în luna următoare copiii încep școala, îți amintești?

— Ceva îmi spune că nu vor sta mult la școală.

— Nu spune asta.

— Este inevitabilă o creștere a ratei de îmbolnăvire. Prim-ministrul nu va avea de ales, va trebui să instaureze din nou carantina.

— Pentru cât timp?

— Până la primăvară, aș zice. Însă după ce populația va fi vaccinată într-un procentaj suficient, viața va redeveni aproape normală. Am încredere că vom ajunge acolo mult mai repede decât restul țărilor dezvoltate.

— Cum poți fi așa de sigur?

— Sunt directorul general al Biroului. Știu niște lucruri.

— Știi cine la omorât pe Viktor Orlov?

— Am încercat să-ți spun aseară, dar eram prea ocupat să-mi fac

mendrele cu tine.

Gabriel a scos din buzunar stickul.

— Ce-i aia?

— Un dispozitiv de memorie portabil cu un terabit de memorie.

Chiara și-a dat ochii peste cap.

— De unde-l ai?

— De la o femeie care lucrează la sucursala din Zürich a lui RhineBank. Conține un dosar scris de un jurnalist de investigație care se bazează pe surse aflate la vedere, pe nume Mark Preston.

— Și subiectul dosarului?

— Un miliardar rus care locuiește pe malul Lacului Geneva.

— Ce drăguț! Are un nume miliardarul?

— Arkadi Akimov.

— N-am auzit niciodată de el.

— Probabil că nu întâmplător.

— Cum își câștigă banii?

— Este, printre altele, proprietarul unei firme de comerț cu petrol numită NevaNeft. NevaNeft cumpără petrol rusesc cu un rabat mare și îl livrează clienților din Europa Occidentală cu un profit gras.

— Ce-i rău în asta?

— Preston e convins că Arkadi e cel care deține grosul averii personale a președintelui rus.

— Vai de mine!

— Mă tem că urmează ceva și mai bun.

— Cum se poate?

— Mulți dintre angajații lui Arkadi sunt foști agenți de informații ruși. Interesant e faptul că toți par să lucreze la aceeași mică filială a companiei lui.

— Făcând ce?

— Preston n-a reușit să afle asta, însă știu pe cineva care ar putea fi de ajutor. A tăcut un pic, apoi a adăugat: Așa cum poți și tu.

— Cum?

— Printând dosarul. Gabriel a introdus stickul în computerul Chiarei. Parola este „Grupul Haydn”. Cu „G” mare.

22.

GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL

Există centre de interogare presărate prin tot Israelul. Unele sunt în zone restricționate din deșertul Negev, altele cuibărite, neștiute, în mijlocul orașelor. Și unul e lângă un drum fără nume care merge din Rosh Pina, una dintre cele mai vechi așezări evreiești din Israel, până în cătunul de munte Amuka. Drumul care duce la el este prăfos și pietros și potrivit doar pentru jeepuri și SUV-uri. Se află acolo un gard încununat cu sârmă ghimpată și o gheretă de pază cu tineri cu înfățișare dură în haine kaki. Dincolo de gard se află o colonie mică de căsuțe și o singură clădire din metal ruginit, în care sunt ținuți prizonierii. Paznicii n-au voie să spună unde lucrează, nici măcar nevestelor și părinților. Locul este cât de obscur poate fi un loc. E lipsa culorii și a luminii.

În prezent, acolo e un singur prizonier, un fost agent SVR pe nume Serghei Morozov. Colegii săi de la Centrala din Moscova fuseseră făcuți să creadă că e mort, victima unui accident de mașină misterios pe o porțiune de drum pustie din Alsacia și Lorena. Ba chiar primiseră niște rămășițe omenești, prin amabilitatea serviciului francez de securitate internă. În realitate, Gabriel îl răpise pe Morozov dintr-o casă conspirativă a SVR-ului din Strasbourg, îl înghesuise într-o sacoșă de sport și îl încărcase într-un avion particular. La un interogatoriu dur, el dezvăluise prezența unei cârtițe rusești la vârful ierarhiei MI6. Gabriel arestase cârtița lângă Washington, pe malul fluviului Potomac. El avusese noroc să scape cu viață din întâlnire. Trei agenți SVR nu avuseseră acest noroc.

Cârtița ocupa acum o poziție înaltă în Centrala din Moscova, iar Serghei Morozov, slujitor fidel al Statului Rus, era singurul prizonier dintr-un centru de interogare ascuns pe dealurile golașe de lângă Rosh Pina. Își petrecuse primele optsprezece luni într-o celulă. Însă, după o lungă perioadă în care s-a purtat bine, Gabriel l-a lăsat să se instaleze într-una dintre căsuțele personalului. Nu se deosebea prea mult de locuința familiei lui Allon din Ramat David, o construcție mică din bolțari, cu pereții văruiți în alb și podeaua acoperită cu linoleum. Frigiderul și cămara erau pline cu alimente tradiționale rusești, printre care pâine neagră și votcă. Morozov era bucuros

să se ocupe singur de gătit și curățenie. Banalele sarcini gospodărești erau o schimbare binevenită de la monotonia chinuitoare a închisorii.

Mobilierul din living era instituțional, dar comod. Mulți israelieni, și-a zis Gabriel, se descurcau cu mai puțin. Peste tot erau cărți și teancuri de ziare și reviste îngălbenite, printre care *Die Welt* și *Der Spiegel.* Morozov vorbea fluent germana, cu accent KGB. Ultima parte a carierei sale se desfășurase la Frankfurt, unde se dăduse drept specialist bancar din ceva pe nume Globaltek Consulting, o firmă din Rusia care pretindea că oferă asistență companiilor care doreau acces la rentabila piață rusească. În realitate, Globaltek era o rezidentură nedeclarată a SVR. Principala ei sarcină era să identifice posibili informatori și să facă rost de tehnologii industriale valoroase. În acest scop, prinsese în capcană numeroși oameni de afaceri germani importanți – printre care și câteva cadre executive de rang superior de la RhineBank AG – în operațiuni care implicau *kompromat,* prescurtarea rusească pentru „materiale compromițătoare".

Căsuța n-avea telefon sau internet, însă Gabriel aprobase de curând instalarea televiziunii prin satelit. Morozov se uita la un talk-show pe NTV, postul de televiziune rus odinioară independent, controlat acum de compania de energie Gazprom, care aparținea Kremlinului. Subiectul era recenta asasinare a omului de afaceri rus disident Viktor Orlov. Niciunul dintre invitați nu părea tulburat de moartea lui Viktor sau de felul îngrozitor în care murise. De fapt, cu toții păreau să creadă că el primise pedeapsa meritată.

— Altul care mușcă țărâna, a zis Morozov. Nu așa zice cântecul[15]?

— Ai grijă, Serghei. Altfel, aș putea fi ispitit să te închid iar într-o cușcă. Îți amintești cum era acolo, nu? Farfurii de carton și linguri de plastic. Treninguri albastru cu alb. Și fără votcă și țigări.

— Treningurile erau cele mai rele.

Morozov și-a trecut mâna, cu gândul în altă parte, peste pieptul puloverului vișiniu. Se asorta frumos cu cămașa cu nasturi azurie, pantalonii de gabardină și mocasinii de piele întoarsă. Părul grizonant era tuns frumos; fața îmbătrânită, proaspăt rasă. Ai fi putut zice că aștepta un musafir, însă nu era cazul. Ca de obicei, Gabriel venise pe nepusă masă.

A îndreptat telecomanda spre televizor și a apăsat pe butonul de închidere.

Serghei Morozov s-a strâmbat.

— Acum telecomanda e plină de microbii tăi. Și, dacă vrei să știi, m-aș simți mai bine dacă ai purta mască. A stropit telecomanda cu dezinfectant. Cât de rău e pe afară?

— Consideră-te norocos că trăiești aici, în mica ta bulă fără COVID.

— Aș fi mult mai fericit într-un loc numai al meu.

— Sunt sigur că ai fi. Numai că în clipa în care ne-am întoarce cu spatele te-ai duce ață la ambasada rusă, unde ai turna o poveste tristă despre cum te-am răpit eu și te-am adus aici împotriva voinței tale.

— Se întâmplă să fie adevărul.

— Dar nu-i deloc probabil ca vechiul tău serviciu să creadă o vorbuliță din toate astea. De fapt, dacă prin cine știe ce minune ar putea să te trimită înapoi în Rusia, probabil că te-ar duce într-o încăpere din închisoarea Lefortovo și te-ar executa.

— Îi cunoști foarte bine pe ruși, Allon.

— Din păcate, vorbesc din propria experiență.

— Cât ai de gând să mă ții aici?

— Până îmi spui și ultimul secret care zuruie prin capul tău.

— Ți-am spus deja.

Gabriel a scos din servieta diplomat dosarul printat și i l-a dat lui Morozov. Rusul și-a pus ochelari de citit cu lentile semilună și s-a uitat la primele pagini. Pe față nu i se vedea decât o admirație fără voie.

— Nu pari grozav de surprins, Serghei.

— De ce aș fi?

— E corect?

— Nu în întregime. Arkadi n-a fost niciodată în Ministerul de Externe Sovietic.

— Unde a lucrat?

— La *Komitet Gosudarsvennoi Bezopasnosti.*

— La KGB?

Morozov a încuviințat încet din cap.

— Și „Grupul Haydn”? a întrebat Gabriel.

— Este o filială a companiei de comerț cu petrol lui Arkadi.

— Da, știu. Dar ce este?

— *Komitet Gosudarsvennoi Bezopasnosti.*

Gabriel a luat înapoi dosarul.

— Ar fi trebuit să-mi spui de mult de Arkadi. Morozov a ridicat în umeri.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

23.

GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL

Paznicii au pus două scaune în curtea principală a închisorii, cu o masă pliantă între ele. Serghei Morozov, bucuros de perspectiva interacțiunii cu cineva, fie el și fostul său torționar, a pus pe masă heringi marinați, pâine neagră și votcă rusească. S-a prefăcut un pic ofensat când Gabriel a refuzat invitația de a bea un pahar.

— Nu-ți place votca?

— Mai bine beau un pahar de motorină.

— Am un Shiraz minunat, dacă preferi. E de la un viticultor pe nume Dalton.

Gabriel a zâmbit.

— Ce-i așa de amuzant?

— Accentul e pe a doua silabă. Gabriel a arătat spre nord. Iar podgoria e chiar dincolo de dealul ăla.

— Aveți multe vinuri bune aici, în Israel.

— Facem tot ce putem, Serghei.

— Poate că într-o zi o să fii atât de bun să-mi arăți țara ta.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că o să beau votca aia, la urma urmei.

Morozov și-a golit paharul cu o răsucire bruscă a încheieturii mâinii și l-a pus înapoi pe masă.

— Nu-ți prea plac rușii, nu, Allon?

— De fapt, îmi sunt foarte dragi.

— Numește un rus care îți place.

— Nabokov.

Morozov nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Presupun că ai dreptul să ne urăști. Confruntarea ta cu Ivan Harkov la acea *dacea*[16] de lângă Moscova a intrat în legendă. Tu și soția ta ați fi murit în dimineața aceea dacă nu erau curajul lui Grigori Bulganov și banii lui

Viktor Orlov. Acum Grigori și Viktor sunt morți amândoi și tu ești ultimul rămas în luptă. O poziție deloc de invidiat. Ar trebui să știu, Allon. Și eu vorbesc din experiență.

Apoi Morozov i-a amintit lui Gabriel de pedigriul său impecabil. Era, ca să împrumutăm termenul creat de filosoful și scriitorul rus Zinoviev, un adevărat *Homo sovieticus* – un om sovietic. Mama sa fusese secretara personală a șefului KGB-ului, Iuri Andropov. Tatăl lui, un teoretician marxist strălucit, lucrase la Gosplan, agenția care supraveghea economia planificată a Uniunii Sovietice. Ca membri de partid, duceau o viață mult peste nivelul rușilor de rând. Un apartament confortabil la Moscova. O *dacea* la țară. Accesul la magazine speciale pline de alimente și haine. Ba chiar aveau un automobil, o Lada vișinie care câteodată chiar funcționa așa cum fusese proiectată și asamblată.

— Nu eram elita, să nu mă înțelegi greșit. Dar o duceam chiar bine. Nu la fel au stat lucrurile cu Vladimir Vladimirovici, a adăugat el, folosind prenumele și patronimul președintelui rus. Vladimir Vladimirovici a fost un membru al proletariatului. Fiul unui muncitor din fabrică. Un adevărat om din popor.

A crescut, a continuat Morozov, într-un bloc de locuințe părăginit de pe Aleea Baskov, la numărul 12, din Leningrad. Împărțeau apartamentul cu alte două familii, una de ruși ortodocși pravoslavnici și cealaltă, de evrei practicanți. Nu era apă caldă, nu era cadă în baie, nu aveau pentru încălzire decât o sobă cu lemne și nu aveau bucătărie propriu-zisă, doar un aragaz cu un ochi și o chiuvetă pe un coridor fără ferestre. Tânărul Vladimir Vladimirovici își petrecea cea mai mare parte a timpului jos, în curtea plină de gunoaie. Era scund și slab, așa că era adesea agresat. A luat lecții de box, iar mai târziu a învățat judo și sambo, disciplina rusească de arte marțiale. Era incorigibil și arțăgos, căutând adesea pe străzile violente din Leningrad ocazii să-și pună la încercare aptitudinile de luptător. Ori de câte ori se schimbau vorbe și priviri sinistre, Vladimir Vladimirovici era întotdeauna cel care dădea primul pumn.

Din când în când lua apărarea băieților din cartier care nu se puteau apăra singuri – printre care și unul pe nume Arkadi Akimov, care locuia pe Aleea Baskov, la numărul 14. Într-o zi, Vladimir Vladimirovici a văzut în gangul împuțit care lega curțile blocurilor lor doi băieți mai mari care îl amenințau pe Arkadi. Arkadi era un copil firav, care avea probleme respiratorii cronice.

Mai rău, cel puțin în ochii bandiților de pe Aleea Baskov, era un pianist promițător care își proteja mâinile. Vladimir Vladimirovici a luptat în locul lui, bătându-i măr pe amândoi băieții. Și așa s-a născut o prietenie care avea să schimbe cursul istoriei Rusiei.

Băieții mergeau la Școala nr. 193, unde Vladimir Vladimirovici intra în belele, iar Arkadi învăța foarte bine. Visul lui era să studieze muzica la Conservatorul din Leningrad, dar la șaptesprezece ani i s-a spus că n-a fost admis. Cu inima frântă, și-a urmat prietenul din copilărie la Universitatea de Stat din Leningrad, iar la absolvire au fost recrutați de KGB. După cursuri intensive de limbă și o pregătire la școala de spioni Steagul Roșu, au fost trimiși în Germania Democrată ca agenți de informații sovietici proaspăt făuriți. În acea vreme Serghei Morozov lucra acolo.

— Vladimir Vladimirovici a fost repartizat în văgăuna din Dresda, însă Arkadi mi s-a alăturat la *rezidentura* principală din Berlinul de Est. Eu eram un agent tradițional din sectorul PR. Recrutam și controlam agenți. Arkadi era în cu totul alt sector.

— Măsuri active?

— Marfa principală a KGB-ului, a zis Morozov, încuviințând din cap.

— Ce fel de măsuri active?

Cele obișnuite, a răspuns Morozov. Propagandă, război politic, dezinformare, subversiune, operațiuni de influențare, sprijin pentru forțele antisistem extremiste atât de stânga, cât și de dreapta – toate acestea având scopul să sfâșie țesătura societății occidentale. Arkadi și omologii lui din Stasi au înarmat și au finanțat grupări teroriste arabe, printre care Organizația pentru Eliberarea Palestinei și Frontul Popular de Eliberare a Palestinei.

— Îți amintești explozia din discoteca La Belle, în Berlinul de Vest, din aprilie 1986? Sigur, au fost implicați Gaddafi și libienii, dar de unde crezi că aveau cei care au pus bomba explozivul și detonatorul? Amprentele lui Arkadi erau peste tot în acel atac. A fost al naibii de norocos că rolul lui n-a fost dat în vileag când dosarele Stasi au fost făcute publice, după căderea Zidului.

Până și agenții din rezidentură au fost luați prin surprindere de iuțeala cu care s-a prăbușit Germania Democrată. Au instalat rețelele care să rămână acolo, au ars dosarele și s-au întors acasă la un viitor nesigur – Serghei Morozov, la Moscova; Arkadi și Vladimir Vladimirovici, în orașul lor natal, Leningrad. În lipsa lor țara se deteriorase. Cozile erau mai lungi, rafturile mai

goale. Iar în decembrie 1991, la patru luni după lovitura de stat ratată condusă de fanaticii din KGB, Uniunea Sovietică nu mai era. Curând, cândva puternicul KGB a intrat și el în istorie, lăsând în urmă două servicii. FSB, cu sediul în Piața Lubianka, se ocupa de securitatea internă și de contrainformații, în vreme ce SVR, din complexul lui aflat în pădure, la Iasenovo, desfășura spionajul tradițional peste hotare.

Serghei Morozov a hotărât să rămână la SVR, cu toate că timp de șase luni nu și-a luat salariul. Pe atunci, Arkadi Akimov și Vladimir Vladimirovici începuseră deja actul doi al carierei lor. Arkadi a intrat în afaceri cu petrol. Iar Vladimir Vladimirovici, după ce s-a declarat democrat devotat, a intrat în echipa primarului din Leningrad, oraș care revenise la numele lui istoric, Sankt-Petersburg. Ca șef al Comisiei de Relații Externe, treaba lui era să atragă investiții străine într-un oraș în care infracțiunile erau violente. În lunga iarnă a lui 1991, când Rusia s-a confruntat cu amenințarea foametei larg răspândite, el a supervizat o serie de bartere internaționale, dând bunuri rusești existente din belșug, ca lemnul, petrolul și mineralele, în schimbul unor produse principale de care era mare nevoie, cum ar fi carne, zahăr și ulei pentru gătit. Puține dintre bunurile promise au ajuns acolo, și nu au fost niciodată justificate profiturile imense obținute din vânzarea peste hotare a mărfurilor rusești. Mai târziu, o anchetă avea să descopere că o mare parte din bani au ajuns în buzunarele lui Arkadi Akimov.

Îmbogățit brusc, Arkadi a angajat o mică oștire de foști agenți KGB și agenți speciali din *spețnaz* și a dus un război teritorial sângeros cu familia mafiotă Tambov pentru controlul portului din Sankt-Petersburg. Curând, a ajuns principalul comerciant de petrol din Rusia. Cu o parte din averea care creștea rapid a cumpărat un teren pe mal și a construit o colonie de *dacea*-uri. I-a dat una lui Vladimir Vladimirovici și pe celelalte, unor oameni ca el înșuși, foști agenți KGB care deveniseră oameni de afaceri prosperi. Aveau de gând să preia controlul asupra Rusiei și s-o readucă la statutul ei de superputere. Și în cursul acestui proces aveau să ajungă bogați. Bogați ca țarii. Neînchipuit de bogați. Destul de bogați ca să-i pedepsească pe americani și pe europenii occidentali că au distrus Uniunea Sovietică. Destul de bogați ca să se răzbune.

— Doar nu crezi prostia că Volodea a ajuns întâmplător președinte, nu, Allon? A fost o operațiune KGB de la început până la sfârșit. Nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării.

Candidatul ales de ei a ajuns la Kremlin în iunie 1996 și a ocupat un post într-un directorat obscur care gestiona proprietățile de peste hotare ale guvernului. Cu ajutorul lui Arkadi Akimov și al grupului lui de foști agenți KGB, a urmat o serie de promovări rapide. Director adjunct al cabinetului președintelui. Directorul FSB. Iar în august 1999, prim-ministru al Federației Ruse. Calea spre funcția de președinte părea sigură.

— Dar amintește-ți, Allon – nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării.

Prima bombă, a zis Morozov, a explodat pe 5 septembrie în Republica Daghestan. Ținta a fost un bloc de locuințe ocupat în cea mai mare parte de militari ruși cu familiile lor. Peste patru zile a fost alt bloc de locuințe, pe strada Gurianova din Moscova. În total au fost 158 de morți și sute de răniți. S-a dat vina pe separatiștii ceceni.

Când alte două bombe au explodat, în săptămâna următoare – una la Moscova, cealaltă în orașul sudic Volgodonsk –, țara a fost cuprinsă de isterie. Într-o vizită oficială în Kazahstan, noul prim-ministru și-a asigurat poporul traumatizat că răspunsul lui va fi rapid și necruțător.

— Atunci a lansat el amenințarea de tristă celebritate că îi va ucide pe teroriștii ceceni în latrine. Numai un bandit din Aleea Baskov ar spune așa ceva. Și mai era și minciună. Separatiștii ceceni n-aveau nimic de-a face cu acele bombe. Fuseseră plănuite de Arkadi Akimov și executate de FSB. Erau măsuri active nu împotriva unui adversar străin, ci împotriva poporului rus.

— Poți să dovedești asta?

— În Rusia nu se *dovedesc* astfel de lucruri, Allon. Pur și simplu, se știe că sunt adevărate.

Criza fabricată, a continuat Serghei Morozov, a avut efectul scontat. După escaladarea războiului din Cecenia, Vladimir Vladimirovici a văzut cum îi crește vertiginos rata de popularitate. În decembrie, Boris Elțîn, președintele bolnav și cu mintea începțoșată de alcool, a anunțat că demisionează și l-a numit ca succesor pe un funcționar puțin cunoscut. Peste patru luni acesta a ajuns pentru prima oară față în față cu alegătorii Rusiei. Rezultatul n-a fost niciodată pus la îndoială. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Prima fază a operațiunii era încheiată. Arkadi Akimov și grupul lui de agenți KGB reușiseră să-l pună pe unul de-al lor în Marele Palat Kremlin. Faza a doua era pe cale să înceapă. Aveau să ajungă bogați. Bogați ca țarii. Neînchipuit de bogați. Destul de bogați ca să se răzbune.

24.

GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL

Dar, mai întâi, a spus Serghei Morozov, trebuia ca oligarhii să fie puși cu botul pe labe. Hodorkovski, care deținea gigantul energetic Yukos, era cel mai bogat, însă Gusinski, datorită imperiului său radiofonic Media-Most, era cel mai influent. Poliția a percheziționat sediul lui din centru la numai patru zile de la instalare. Hodorkovski a supraviețuit trei ani înainte să simtă pe pielea sa urgia Kremlinului. A fost scos din avionul personal în timpul unei opriri pentru alimentare în Siberia și și-a petrecut următorul deceniu în închisoare, în mare parte în lagărul de muncă silnică de lângă granița cu chinezii, unde ziua confecționa mănuși cu un deget, iar noaptea era la carceră.

— Prin comparație, Viktor a scăpat ușor. O casă luxoasă în Cheyne Walk, o moșie în Somerset, o vilă pe țărm în Antibes. Te întrebi de ce a riscat totul făcându-și de lucru cu un trădător ca Grigori Bulganov. Serghei Morozov a tăcut o vreme. Sau cu tine, Allon.

— Viktor credea că Rusia ar putea fi o democrație.

— Ai subscris și tu la fantezia asta?

— Eram pesimist cu prudență.

— Rusia nu va mai deveni niciodată o democrație, Allon. Nu putem trăi ca oamenii normali.

— O femeie foarte înțeleaptă mi-a spus cândva același lucru.

— Zău? Cine?

— Zi mai departe, Serghei.

După ce oligarhii au fost puși la locul lor, a zis el, a început jaful – o orgie de profituri pe spinarea clienților, scheme de mituire, sifonări, delapidări, taxe de protecție, fraude fiscale și furt în toată legea, care i-a îmbogățit pe oamenii din jurul noului președinte. Se considerau noua nobilime rusă. Și-au clădit palate, și-au comandat blazoane și călătoreau prin țară pe o rețea de drumuri particulare. Cei mai mulți au devenit multimiliardari, dar nimeni nu era mai bogat ca Arkadi Akimov. Firma lui de comerț cu petrol, NevaNeft, era cea mai mare din Rusia. La fel și firma lui de construcții, care a primit nenumărate proiecte guvernamentale, întotdeauna cu contracte umflate.

— Cum ar fi?

— Palatul prezidențial de la Marea Neagră. A început ca o vilă modestă, de circa o mie de metri pătrați. Însă până ca Volodea și Arkadi să termine, ajunsese să coste peste un miliard de dolari.

Asta era mărunțiș, a continuat Morozov, în comparație cu banii câștigați de Arkadi cu Jocurile Olimpice de la Soci. Pe plătitorii de taxe ruși, feeria de pe malul Mării Negre i-a costat peste 50 de miliarde de dolari, aproape de cinci ori estimarea inițială. Firma de construcții a lui Arkadi a primit cea mai mare bucată din plăcintă, o autostradă și o cale ferată de optzeci și patru de kilometri care duceau din Parcul Olimpic la stațiunile de schi din munți. Contractul valora 9,4 miliarde.

— A fost una dintre cele mai mari escrocherii din istorie. Cu doar o parte din acești bani americanii au trimis o sondă pe Marte. Arkadi ar fi putut să paveze cu aur drumul cheltuind mai puțin.

— Cât de mult crezi că l-a lăsat Vladimir Vladimirovici să-și țină pentru el?

— Știi vechiul proverb rusesc, Allon. Ce-i al meu e al meu și ce-i al tău e al meu.

— În traducere?

— Volodea controlează efectiv întreaga economie a Rusiei. E *toată* a lui. El e cel care îi alege pe cei care câștigă și pe cei care pierd. Iar cei care câștigă rămân câștigători numai dacă le îngăduie el.

— Își ia partea din toate?

Morozov a încuviințat din cap.

— Din toate.

— E cel mai bogat om din lume?

— Pe locul doi, aș zice.

— Cât de mult are?

— Mai mult de o sută de miliarde, dar mai puțin de două sute.

— Cu cât mai puțin?

— Nu cu mult.

— E ceva din toate astea pe numele său?

— S-ar putea să aibă un miliard-două depuși la MosBank pe numele său real, însă restul banilor sunt deținuți de membri de încredere din cercul lui intim, ca Arkadi. Se descurcă binișor Arkadi ăsta. NevaNeft e acum a treia firmă de comerț cu petrol din lume. Are o flotă de petroliere și a investit miliarde în conducte, rafinării, cisterne și terminale din Europa Occidentală.

Acum vreo cinci ani și-a mutat firma la Geneva și a creat o companie înregistrată în Elveția, pe nume NevaNeft Trading SA. Există și NevaNeft Holdings SA, care include restul imperiului lui.

— De ce la Geneva?

— A înlocuit de curând Londra pe postul de capitală mondială a comerțului cu petrol. Toate marile firme rusești au birouri acolo. De asemenea, se află convenabil de aproape de Zürich.

— Locația „Spălătoriei de rufe rusești".

Morozov a încuviințat din cap.

— Arkadi e un client ținut la mare preț. RhineBank câștigă anual comisioane de sute de milioane de dolari din spălarea banilor lui. Așa cum e de așteptat, nu pune multe întrebări.

— Și dacă ar pune?

— Ar descoperi că îi ajută pe Arkadi și pe prietenul lui din copilărie, din Aleea Baskov, să-și atingă cel mai important scop.

— Care este?

— Răzbunarea.

•

Arkadi a fost cel care a ales numele unității care se ascundea la vedere în NevaNeft Holdings. Voia ceva energic și ușor de ținut minte, ceva care să fie un omagiu al carierei muzicale pe care rectorul Conservatorului din Leningrad i-a refuzat-o. La fel ca toți tinerii pianiști ai Rusiei, a studiat capodoperele lui Ceaikovski și Rahmaninov, pe care îi venera. Însă memorase și câteva sonate ale compozitorului austriac considerat părintele cvartetului de coarde și al simfoniei moderne. S-a consultat cu Vladimir Vladimirovici, care i-a dat aprobarea. Peste două săptămâni, după ce avocații lui Arkadi au depus documentele necesare la Registrul Comerțului Elvețian, s-a născut Grupul Haydn SA.

— Cu ce se ocupă?

— Pe hârtie? Cercetarea pieței și consultanță managerială.

— Și în realitate?

— Propagandă, război politic, dezinformare, subversiune, operațiuni de influențare, din când în când asasinarea celor care pledează pentru democrație și a miliardarilor ruși aflați în exil.

— Măsuri active.

Serghei Morozov a încuviințat.

— Toate în scopul de a mina din interior Occidentul.

— Credeam că SVR ȘI GRU se descurcă deja de minune.

— Se descurcă, a zis Morozov. Însă Grupul Haydn oferă un strat suplimentar de negare plauzibilă, pentru că este o firmă particulară care operează în afara Rusiei. E mic, are vreo douăzeci de angajați. Toți sunt foști agenți de informații, cei mai buni dintre cei buni, și foarte bine plătiți.

— Câtă mână liberă are Arkadi?

— În esență, este directorul unui serviciu secret de elită. Dar cere aprobarea lui Volodea pentru chestiile mari.

— Cum ar fi uciderea lui Viktor Orlov?

— Desigur.

— Și chestiile obișnuite?

O mare parte dintre ele, a zis Morozov, înseamnă trimiterea pe ascuns de bani unor mișcări politice și sociale care sunt fie pro Kremlin, fie antisistem, mai ales acele mișcări de extremă dreaptă care se opun imigrării și integrării economice a Europei. Grupul Haydn a creat și un lanț de grupuri de experți-fantomă și jurnale online de politici publice care prezintă în lumină favorabilă vederile Kremlinului și pun sub semnul întrebării eficiența democrației și liberalismului occidentale.

Însă cea mai eficientă unealtă a unității, a zis Morozov, era promisiunea bogățiilor rusești. Politicieni, avocați, bancheri, oameni de afaceri, chiar și agenți secreți de rang înalt: cu toții au fost ținta coruperii cu bani rusești. Cei mai mulți au acceptat fără rezerve. Iar după ce au mușcat momeala inițială – contribuția, mita, ocazia care nu trebuie să fie ratată – nu mai aveau cum să scape din cârlig. Erau informatori aflați cu totul în proprietatea lui Kremlin Inc.

— Te-ai întrebat vreodată de ce atât de mulți membri ai aristocrației britanice și franceze sunt din senin pro-ruși? Este pentru că Arkadi îi cumpără pe rând, câte un lord, duce, conte, viconte și marchiz. Banii sunt cea mai puternică armă a Rusiei, Allon. O bombă nucleară nu poate fi detonată decât o dată. Însă banii pot fi folosiți în fiecare zi, fără consecințe negative și fără amenințarea distrugerii reciproce sigure. Banii rusești fac să putrezească pe dinăuntru integritatea instituțională a Occidentului. Iar Arkadi Akimov este cel care scrie cecurile.

— Pari să cunoști foarte bine activitățile Grupului Haydn, Serghei.

— Arkadi și cu mine am fost tovarăși în vechile zile rele din Berlin. De

asemenea, el e foarte bogat, ca să nu mai spunem că e prieten apropiat al șefului șefilor. Am avut grijă să rămân în grațiile lui.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Cu vreo două luni înainte să mă răpești. Ne-am întâlnit la sediul NevaNeft din Geneva. Arkadi este proprietarul clădirii din partea apuseană a Place du Port. Biroul lui e la ultimul etaj.

— Și Grupul Haydn?

— Sunt la etajul de dedesubt, al cincilea. Totul e de ultimă oră. Încuietori biometrice, sticlă izolată fonic, telefoane securizate. Și calculatoare, a zis Morozov. O mulțime de calculatoare.

— La ce le folosesc?

— Tu ce crezi?

— Cred că Grupul Haydn are o fabrică de troli în inima Genevei.

— Una foarte bună, a zis Morozov.

— Crezi că Arkadi încearcă să influențeze rezultatul alegerilor americane?

— Sunt scos din circulație de o vreme, Allon.

— Și dacă ar fi să te aventurezi să ghicești?

— Se înțelege de la sine, Kremlinului i-ar plăcea să rămână în funcție cel care este acum. Prin urmare, e logic ca Arkadi și Grupul Haydn să apese talerul balanței. Dar îi interesează mult mai mult să-i ajute pe americani să se distrugă singuri. Își petrec cea mai mare parte a timpului băgând zâzanie și semănând ranchiună în rețelele sociale și în alte forumuri de pe internet, inclusiv forumurile folosite de rasiști și alți extremiști. Arkadi mi-a spus că unul dintre agenții săi operativi a reușit să inspire câteva acte de violență politică.

— În ce fel?

— Șoptind anonim la urechea cuiva aflat pe punctul de a exploda. Te-ai uitat în ultima vreme la știrile din America? Oameni de acest fel nu sunt așa de greu de găsit.

Morozov a mai golit cu o zvâcnire a încheieturii un pahar de votcă.

— Dacă o să mai bei chestia aia, ficatul tău o să se prefacă în ciment.

— De parcă aș avea altceva de făcut.

Gabriel a luat dosarul și s-a ridicat.

— Mai e ceva ce ai uitat să-mi spui, Serghei?

— Doar un lucru.

— Te ascult.

— Dacă Arkadi poate să ajungă la Viktor Orlov, poate să ajungă și la tine.

25.

TIBERIAS, ISRAEL

La douăzeci și cinci de kilometri sud de Rosh Pina, înălțându-se din adâncimile Văii Iordanului, e muntele Arbel. Vechii evrei care trăiau pe munte pe vremea brutalei ocupații romane a Palestinei locuiau în peșteri fortificate săpate în coastele lui abrupte. Acum locuiau în trei așezări agricole îngrijite de pe vârful lui. Una dintre așezări, Kfar Hittim, se afla pe câmpia fierbinte pe care Saladin, într-o după-amiază arzătoare din vara anului 1187, a înfrânt oștirile înnebunite de sete ale cruciaților într-o bătălie culminantă care avea să lase din nou Ierusalimul în mâinile musulmanilor. Ari Shamron susținea că atunci când vântul bate din direcția potrivită, încă poate să audă ciocnirile săbiilor și răcnetele muribunzilor.

Vila lui de culoarea mierii se afla la marginea Kfar Hittimului, în vârful unui povârniș stâncos de unde se vedeau Marea Galileei și orașul sfânt Tiberias. Gilah, mult-răbdătoarea lui nevastă, l-a întâmpinat pe Gabriel în hol. Cu ochii ei melancolici și părul năvalnic încărunțit, semăna straniu de mult cu Golda Meir. Și-a desfăcut larg brațele și a cerut o îmbrățișare.

Gabriel, cu masca pe față, a rămas la distanță.

— Nu e sigur, Gilah. Am călătorit.

Cu toate acestea, ea l-a cuprins în brațe.

— Începeam să credem că n-o să te mai vedem niciodată. Dumnezeule, cât timp a trecut?

— Nu mă face să zic cu glas tare. E prea deprimant.

— De ce nu ne-ai spus că vii?

— S-a nimerit să fiu prin apropiere. Am vrut să vă fac o surpriză.

Ea l-a strâns tare.

— Ești prea slab.

— Întotdeauna spui asta, Gilah.

— O să-ți aduc ceva de mâncare. Ari lucrează la un nou radio. Izolarea nu i-a priit deloc.

A pus o mână pe obrazul lui Gabriel.

— Și nici lipsa ta.

S-a retras fără să mai zică nimic și a dispărut în bucătărie. Întărindu-se pentru ce e mai rău, Gabriel a coborât în încăperea care era atât biroul, cât și atelierul lui Shamron. Rafturile erau pline cu amintiri din viața secretă, printre care o cutiuță de sticlă cu unsprezece cartușe de calibrul 0.22. Eli Lavon le-a cules din holul unui bloc de locuințe aflat în Piața Annibaliano din Roma la câteva minute după ce Gabriel a omorât un palestinian pe nume Wadal Abdel Zwaiter.

— Zău că ar trebui să te debarasezi de lucrurile astea, Ari.

— Le păstrez pentru tine.

— Ți-am spus, nu le vreau.

— Unul dintre posturile americane pregătește un nou documentar important. Producătorii ar vrea să-mi ia un interviu cât mai sunt încă printre cei vii. Le-am sugerat că ar fi bine să vorbească și cu tine.

— De ca naiba aș vrea să vorbesc despre asta acum, după atâția ani? N-ar face decât să redeschidă răni vechi.

— Nu-i chiar un secret faptul că ai fost principalul pistolar al Operațiunii Urgia lui Dumnezeu. De fapt, știu de la cineva de încredere că le-ai povestit, în cele din urmă, copiilor despre lucrurile pe care le-ai făcut ca să-ți aperi țara și poporul.

— Există ceva ce *nu* știi despre viața mea?

Shamron a zâmbit.

— Nu cred.

Era cocoțat pe un taburet înalt la bancul de lucru, îmbrăcat în pantaloni kaki de bumbac frumos călcați și o cămașă de pânză. În fața lui era un radio Philco cu carcasă de lemn de palisandru. Nu se vedea pe nicăieri vechiul lui baston din lemn de măslin, doar un cadru de aluminiu care strălucea rece în lumina puternică a lămpii de lucru. Mâna dreaptă tremurătoare – aceeași cu care astupase gura lui Adolf Eichmann pe o stradă întunecoasă din Argentina – i s-a întins spre pachetul de țigări Maltepe.

— Nici să nu te gândești, Ari.

— De ce nu?

— Pentru că nu vrei să-ți petreci ultimele zile de pe pământ conectat la un dispozitiv de ventilare.

— M-am resemnat cu această soartă de multă vreme, fiule.

Shamron a scos o țigară din pachet și a aprins-o cu vechea sa brichetă Zippo.

— Vrei, cel puțin, să-ți dai jos masca aia? Arăți ca unul dintre doctorii mei.

— E pentru binele tău.

— Doctorii îmi spun același lucru de câte ori mă împung cu ceva ascuțit.

Și-a mijit ochii printr-un nor de fum spre măruntaiele radioului scoase la iveală.

— Ce te aduce până în Tiberias?

— Tu, *abba.*

— Oi fi eu bătrân, dar nu-s senil.

— A trebuit să stau un pic de vorbă cu Serghei Morozov.

— Despre vechiul nostru prieten Viktor Orlov?

Gabriel a încuviințat din cap.

— Presupun că moartea lui Viktor are ceva de-a face cu banii.

— De unde ți-o fi venit o astfel de idee?

— Vila de lux de pe malul Lacului Zürich de care ai făcut rost.

Shamron s-a încruntat.

— Aproape gratis, la numai patruzeci de mii de franci elvețieni pe lună. Aseară, când ar fi trebuit să celebrezi Sabatul cu soția și copiii, ți-a înmânat un dosar o tânără care lucrează la sucursala din Zürich a lui RhineBank, sălașul așa-zisei „Spălătorii de rufe rusești”. Acel dosar a fost pregătit de un investigator britanic cu un palmares impresionant în privința dezvăluirii secretelor rusești. Dosarul sugerează că omul de afaceri pe nume Arkadi Akimov este principalul deținător al imensei averi a președintelui rus.

— Ai pus un transmițător în casa conspirativă din Nahalal?

— O cârtiță, a răspuns Sharon. Se pare că printre angajații lui Arkadi sunt mai mulți foști agenți SVR ȘI GRU. Lucrează la o filială a firmei lui de comerț cu petrol numită Grupul Haydn. Investigatorul britanic n-a reușit să determine natura muncii unității.

— Măsuri active îndreptate împotriva Occidentului.

— O pagină din vechiul manual de strategii sovietic, a zis Shamron.

— Sunt cum nu se poate mai consecvenți.

— Ai de gând să-l scoți pe Arkadi Akimov din afaceri?

— Cu pagube maxime. Și RhineBank.

— Dată fiind istoria deplorabilă a firmei, nimic nu m-ar face mai fericit. Însă o operațiune de această amploare va consuma luni prețioase din

mandatul tău. Shamron a tăcut un pic. În afară, desigur, de cazul în care ai de gând să mai stai un mandat.

— Am învățat de mult să merg și să mestec gumă în același timp. Cât despre al doilea mandat, nu mi-a fost oferit.

— Și dacă ar fi?

— Am alte planuri.

— *Haaretz* pare să creadă că ai fi un bun prim-ministru.

— Îți poți închipui?

— De fapt, pot. Dar se zvonește că ai de gând să te retragi într-un *palazzo* care dă spre Gran Canale din Veneția. Shamron l-a fulgerat pe Gabriel cu o privire plină de reproș. Știu că a fost ideea Chiarei, dar ai fi putut să pui piciorul în prag.

— Autoritatea mi se sfârșește în pragul casei mele.

— Țara are nevoie de tine. Shamron a coborât vocea. Și eu am.

— Mai am un an și jumătate de mandat.

— Cu oarece noroc, o să fiu mort până atunci. Shamron a oftat, resemnat. Te-ai gândit un pic la un succesor?

— Speram să te conving pe *tine* să accepți postul.

— Sunt prea tânăr, a zis Shamron. Prea lipsit de experiență.

— Mai rămân Yaakov Rossman sau Yossi Gavish. Faptul că Yaakov e șeful Operațiunilor Speciale îi dă un avantaj. Însă Yossi are multă experiență operațională și ar fi un șef bun.

— Niciunul nu-i de calibrul tău.

— În cazul acesta, a zis Gabriel, poate că ar trebui să facem istorie.

— În ce fel?

— Numind prima femeie director general al Biroului.

Shamron a fost interesat de idee.

— Ai în minte vreo candidată?

— Una singură.

— Rimona?

Gabriel a zâmbit.

— E șefa Departamentului Colectarea Informațiilor, ceea ce înseamnă că răspunde de recrutarea și controlarea unei rețele mondiale de agenți. Se mai întâmplă și să fie nepoata ta.

— Poate că sunt etern, la urma urmei. Brusc, privirea lui Shamron a fost încețoșată de o amintire. Îți amintești când a căzut de pe scuter și și-a julit

pielea de pe șold? Bietul copil țipa de durere, dar eu eram așa de tulburat văzând atâta sânge, că n-am fost în stare s-o alin. Tu ai fost cel care i-a pansat provizoriu rana.

— Încă are cicatricea.

— Întotdeauna te-ai priceput să repari oamenii, Gabriel. Shamron a arătat spre circuitele și lămpile împrăștiate pe bancul de lucru. Eu nu sunt în stare decât să fac radiourile vechi să sune ca și cum ar fi iar noi.

— Tu ai construit o țară, Ari.

— Și un serviciu de informații, a subliniat el. Ai face bine să-mi primești din când în când sfatul.

— Ce sfat mi-ai da în privința lui Arkadi Akimov?

— Lasă pe altcineva să se ocupe de el.

— Cum ar fi?

— Elvețienii sau britanicii.

— Au fost de acord să desfășor operațiunea.

— Câtă generozitate din partea lor!

— Așa mi-am zis și eu.

— Și dacă lucrurile se îmbârligă?

— Elvețienii mi-au dat un permis de ieșire din închisoare.

— Ce o să faci în privința jurnalistei care i-a dat lui Viktor documentele contaminate?

— Cu ajutorul înșelăciunii, a zis Gabriel, recitând primele trei cuvinte din mottoul Biroului.

Shamron și-a stins țigara, strivind-o.

— Mai rămâne Arkadi.

— Mă gândesc să intru în afaceri cu el.

— Ce fel de afaceri?

— Spălare de bani, Ari. Ce altceva?

— Credeam că Arkadi își spală rufele prin RhineBank.

— Așa este.

— Și atunci de ce ar avea nevoie de tine?

— Încă mai lucrez la asta.

— *Există* o soluție destul de simplă, să știi.

— Care anume?

Shamron și-a aprins altă țigară.

— Închide „Spălătoria de rufe rusești”.

26.

BULEVARDUL REGELE SAUL, TEL AVIV

La trei niveluri sub holul principal din Bulevardul Regele Saul era o ușă pe care scria 456C. Încăperea de dincolo de ea fusese odinioară groapa de gunoi a calculatoarelor depășite și a mobilierului uzat, folosită adesea de personalul de noapte ca loc clandestin pentru întâlniri romantice. Încuietoarea fără cheie, cu cifru, avea drept cod versiunea numerică a datei de naștere a lui Gabriel, despre care se spunea că este cel mai bine păzit secret al Biroului. A doua zi dimineață, la ora zece, el a tastat codul și a intrat.

Rimona Stern, șefa Departamentului de Colectare a Informațiilor, și-a pus repede masca.

— Am auzit că aseară ai făcut o vizită în Tiberias.

— Doar atât ai auzit?

— Mătușa mea zice că ești prea slab.

— Mătușa ta zice asta întotdeauna înainte să mă îndoape.

— Cum rezistă?

— E închisă în casă cu unchiul tău de aproape șase luni. Cum crezi că rezistă?

În acel moment s-a deschis ușa și a intrat Yossi Gavish. Născut la Londra, educat la Oxford, încă avea un pronunțat accent britanic atunci când vorbea ebraica. Yossi era șeful cercetării, divizia analitică a Biroului, însă cursurile de actorie shakespeariană îl făcuseră și un agent de teren valoros. Existau o cafenea de pe țărm în Saint Barthélemy, a cărei chelneriță îl considera bărbatul visurilor sale, și un hotel din Geneva al cărui portar jurase să-l împuște de cum îl vede.

Au apărut peste o clipă Yaakov Rossman și doi agenți operativi, Mordecai și Oded. Apoi a sosit Eli Lavon, urmat de Dina Sarid, cea mai iscusită analistă a terorismului pe care o avea Biroul și cercetătoare de prim rang, care adesea observa legături trecute cu vederea de ceilalți. Dina, minionă și brunetă, șchiopăta un pic, în urma unei răni grave dobândite când un

sinucigaș cu bombă din Hamas s-a aruncat în aer într-un autobuz 5 din Tel Aviv, în octombrie 1994. Mama și două dintre surorile ei s-au numărat printre cei douăzeci și unu de oameni uciși în atac.

Apoi a intrat cu pas elastic Mihail Abramov. Era înalt și subțire, cu pielea palidă, fără sânge, și ochi ca de gheață, și de multă vreme îl înlocuise pe Gabriel ca principal executant la asasinarea țintelor stabilite, cu toate că talentele lui enorme nu se limitau la armele de foc. Era născut la Moscova, în familia a doi oameni de știință disidenți, și a emigrat în Israel în adolescență. Era însoțit de soția sa, Natalie Mizrahi. Era evreică algeriană născută în Franța, vorbea fluent arabă și era singurul agent secret occidental care izbutise să pătrundă vreodată în rândurile izolate ale Statului Islamic.

Pe coridoarele și în sălile de ședință din Bulevardul Regele Saul, cei nouă bărbați și femei adunați în camera de la subsol erau cunoscuți cu numele de cod „Barak", care în ebraică înseamnă „fulger", pentru strania lor capacitate de a se aduna și a lovi rapid. Erau un serviciu din interiorul serviciului, o echipă de agenți operativi inegalabilă și neînfricată și au sângerat împreună pe un șir de câmpuri de luptă secrete care se întindeau de la Moscova până în Munții Atlas din Maroc. Patru dintre ei erau acum puternici șefi de departamente. Și dacă Gabriel reușea să facă ce avea de gând, unul dintre ei avea să intre curând în istorie ca prima femeie director general al Biroului.

Rimona l-a privit atent cum se îndreaptă spre tablă – ultima tablă cu cretă din Bulevardul Regele Saul – și, cu câteva mișcări iuți ale mâinii stângi, scrie un nume: Arkadi Akimov, prieten din copilărie al președintelui rus, fost agent KGB specializat în măsuri active, proprietarul unei companii de informații numite Grupul Haydn, care încerca să submineze Occidentul pe dinăuntru.

În schimb, i-a spus Gabriel echipei sale, Biroul avea să-l submineze pe Arkadi Akimov. Aveau să-l doboare din locul important din Occident în care se cocoțase, să distrugă Grupul Haydn și să pună mâna pe cât mai mulți posibil dintre banii lui murdari, printre care cei pe care se întâmpla să-i păstreze pentru președintele Federației Ruse. RhineBank AG nu avea să fie cruțată. Și, dacă-i pe așa, nici alte firme de servicii financiare – elvețiene, germane, britanice sau americane – care ar putea fi prinse în această afacere.

Un atac de această amploare, i-a avertizat el, nu putea să fie pregătit din afară, doar dinăuntru. Isabel Brenner, agent de conformitate la sucursala

Zürich a lui RhineBank, deschisese o ușă a citadelei bine păzite a lui Arkadi. Aveau de gând să creeze o relație de afaceri cu Arkadi, să devină parteneri ai cleptocrației cunoscute ca Kremlin Inc. Fiecare pas al fuziunii lor va trebui să fie făcut cu extraordinar de mare atenție. Nimic, a zis Gabriel, n-avea să fie lăsat la voia întâmplării.

*

Dar cum să pătrunzi în anturajul unui bărbat care presupunea că fiecare telefon pe care îl folosește este piratat, că în fiecare încăpere în care intră sunt microfoane și că fiecare străin cu care își încrucișează drumul plănuiește să-l distrugă? Un bărbat care nu vorbește niciodată cu presa, care rareori iese din bula sa de protecție rusească și e înconjurat întotdeauna de bodyguarzi aleși din unitățile de elită *spețnaz*? Până și amplasamentul biroului său, aflat în Place du Port din Geneva, era un secret păzit cu strășnicie. Departamentul Administrativ a făcut rost de spațiu de birouri în clădirea de vizavi și doi dintre artiștii în supraveghere ai lui Eli Lavon s-au instalat a doua zi. I-au fotografiat pe toți cei care intrau și ieșeau pe ușa principală opacă a lui Arkadi și au trimis imaginile în Bulevardul Regele Saul, unde echipa a încercat să pună nume pe acele fețe. Într-una dintre fotografii era un bărbat suplu, cu păr argintiu, care cobora de pe bancheta din spate a unei limuzine Mercedes-Maybach. Descrierea lui Yossi Gavish era o capodoperă de concizie birocratică: „Akimov, Arkadi. NevaNeft Holdings, NevaNeft Trading și Grupul Haydn”.

Arkadi era și mai prudent în privința locuinței particulare. Câțiva ani a locuit discret în enclava bogătașilor, Cologny. Însă în vara lui 2016 s-a mutat într-un palat construit la comandă în Véchy, evaluat la peste o sută de milioane de franci elvețieni. Proiectul de construcție imens i-a înfuriat pe noii vecini, printre care o vedetă pop engleză care s-a plâns în presă. Identitatea proprietarului noii vile n-a fost dată publicității niciodată, doar se credea că este un om de afaceri rus, care poate că avea legături cu Kremlinul.

Se credea că același om de afaceri rus anonim este proprietarul celei mai mari reședințe particulare din stațiunea de schi franceză Courchevel, al unei vile luxoase pe Côte d’Azur, lângă Saint-Tropez, al unei vile în Rubliovka, o suburbie înconjurată cu zid din Moscova, și al unui apartament pe Manhattan’s Billionaire’s Row, cumpărat cu prețul uluitor de 225 de milioane de dolari. Avea iahtul obligatoriu, însă îl folosea rar, dat fiind că era

predispus la rău de mare. Avionul său personal era un Gulfstream, elicopterul personal era un Airbus H175 VIP. Vâjâia prin Geneva într-un convoi auto potrivit unui șef de stat.

În biografia oficială nu exista vreo referire la trecutul său în KGB, doar o perioadă fără nimic ieșit din comun în Ministerul de Externe Sovietic, slujbă care l-a dus pentru puțin timp în Berlinul de Est. Se făceau multe speculații pe tema relației lui cu președintele rus. Prin intermediul avocaților lui, a recunoscut că se știau din copilăria petrecută la Leningrad, însă a respins orice sugestie că ar face parte din cercul intim al președintelui. Avocaților le-a fost mai greu să tempereze știrile despre viața lui personală uneori turbulentă. Au fost două divorțuri cunoscute, amândouă fără vâlvă, și un șir de zvonuri despre relații și amante. Cea mai nouă soție era o fostă balerină, frumoasa Oksana Mironova, cu treizeci de ani mai tânără.

Deloc surprinzător, *Moskovskaia Gazeta* se număra printre cei mai severi critici ai lui. Revista dăduse la iveală legăturile lui cu palatul prezidențial de la Marea Neagră și cu miliardele pe care le-a câștigat din contractele de construcții umflate acordate pentru Jocurile Olimpice de la Soci. Câteva dintre articole fuseseră scrise de jurnalista de investigații dispărută, Nina Antonova. După ce s-a întors la Wormwood Cottage ca să aștepte mutarea permanentă, ea a alcătuit propriul dosar lămuritor care conținea toate acuzațiile nedovedite făcute vreodată împotriva lui Arkadi. A fost o lectură distractivă, ca și povestirea Olgăi Suhova despre întâlnirea cu scântei pe care a avut-o cu Arkadi la Moscova, în 2007, după ce au apărut rapoarte despre faptul că prietenul lui din copilăria leningrădeană se părea că are o uluitoare avere de vreo 40 de miliarde.

Din cât se știe, averea personală a președintelui rus crescuse substanțial de atunci încoace. La fel și a lui Arkadi Akimov, țâșnind în sus de la un flecușteț de 400 de milioane de dolari în 2012 la 33,8 miliarde de dolari, după cea mai recentă estimare a revistei *Forbes,* făcând din el al patruzeci și patrulea pe lista celor mai bogați oameni din lume. Imediat deasupra lui era un american care gestiona fonduri de investiții și imediat dedesubt era un chinez producător de electrocasnice. Se spunea că Arkadi, nu fără oarecare justificare, a fost dezamăgit de clasament.

Însă, ce-i drept, *Forbes* nu avea decât o parte a tabloului. Din estimarea averii lui Arkadi lipseau banii pe care spiridușii din „Spălătoria de rufe rusească” îi îngropaseră anonim în Occident. Din fericire, Gabriel avea

propriii spiriduși – cei nouă bărbați și femei care săpau de zor în încăperea de la subsol, la trei niveluri sub holul principal din Bulevardul Regele Saul.

În aproape toate privințele, erau la polul opus al bărbatului a cărui viață o desfăceau în bucățele. Aveau salariu de bugetar și trăiau modest. Nu furau, în afară de cazul în care primeau ordinul s-o facă. Nu ucideau, în afară de cazul în care erau în joc vieți nevinovate. Se purtau frumos cu nevestele și iubitele și își îngrijeau copiii cât de bine puteau, în vreme ce aveau un program de muncă imposibil de încărcat. Nu aveau vicii, pentru că cei cu vicii nu erau niciodată primiți în rândul lor.

Reușeau să-și desfășoare munca aproape fără ranchiune, pentru că vocile ridicate tindeau să ușureze răspândirea virusului. Până și Rimona Stern, care avea temperamentul aprig al unchiului său, reușea să-și moduleze vocea de obicei foarte sonoră. Distanțarea socială corectă nu era posibilă – nu în spațiul strâmt din vizuina lor subterană așa că își dezinfectau des birourile și se supuneau în mod regulat testării. Cumva, nu existau rezultate pozitive.

Gabriel își vâra capul pe ușa camerei 456C o dată sau de două ori pe zi, ca să vadă cum înaintează echipa și să pocnească din biciul operațional. Își dorea să se întoarcă pe teren cât mai curând posibil, ca nu cumva elvețienii să se răzgândească și să interzică accesul la Arkadi. Pentru Rimona și ceilalți era evident că e ispitit să-i dea oligarhului rus glonțul pe care îl merita cu asupra de măsură și să termine cu asta. Însă Arkadi Akimov – membru de încredere al cercului intim al președintelui rus, proprietarul unei firme particulare de spionaj care se războia cu Occidentul din interior – era mult prea valoros ca să fie omorât. El era cel pe care Gabriel îl căuta de foarte multă vreme. N-avea să lase nimic la voia întâmplării.

Dar cum să pătrundă în anturajul lui?

De obicei, un defect sau orgoliul era ceea ce îl făcea pe un om vulnerabil, însă Gabriel a spus echipei să caute singura calitate mântuitoare a lui Arkadi Akimov. Cu siguranță, i-a implorat, exista cel puțin *un* motiv pentru care oligarhul rus ocupa un loc pe planetă. Dina Sarid a fost cea care l-a descoperit, în vreme ce trecea în revistă site-ul în rest inutil al lui NevaNeft. Prin ramura caritabilă a companiei, Arkadi Akimov donase sute de milioane de dolari orchestrelor, conservatoarelor și muzeelor de artă din Rusia și din toată Europa Occidentală, adeseori cu prea puțină publicitate, sau chiar fără.

După cum s-a dovedit, Arkadi era, de asemenea, un frecvent sponsor de concerte și festivaluri, ceea ce îi permitea să se bată pe burtă cu cele mai

importante figuri din lumea muzicii clasice. O căutare pe bază de imagini prin rețelele sociale a scos la iveală o fotografie a rusului, despre care toată lumea știa că se ferește de fotografi, stând alături de violonistul francez Renaud Capuçon, cu un zâmbet larg. Arkadi avea aceeași expresie când s-a fotografiat cu violonista germană Julia Fischer. Și cu conaționalul ei Christian Tetzlaff. Și cu pianiștii Hélène Grimaud și Paul Lewis. Și cu dirijorii Gustavo Dudamel și Sir Simon Rattle.

Dina se îndoia de valoarea operațională a descoperirii sale. Totuși, a scos la imprimantă fotografiile pe hârtie de bună calitate și le-a pus pe biroul lui Gabriel. După o oră, la vizita lui de seară în camera 456C, el a scris pe tablă alte două nume. Unul era al unui vechi dușman; celălalt, al unei foste iubite. Apoi i-a prezentat echipei primul act al fuziunii plănuite între Birou și cleptocrația cunoscută ca Kremlin Inc. Avea să fie o întâlnire aparent întâmplătoare la un eveniment important, și Arkadi Akimov avea să facă pe dracu-n patru ca să participe și el. Cocktailurile și tartinele n-aveau să fie de ajuns. Gabriel avea nevoie de o vedetă de prim rang, o celebritate internațională a cărei prezență să facă participarea obligatorie pentru elita societății elvețiene. De asemenea, avea nevoie de un bancher care să joace rolul binefăcătorului serii, un model de perfecțiune al virtuților corporatiste renumit pentru că se dedică unor cauze care merg de la schimbările climatice până la reducerea datoriilor din Al Doilea Război Mondial. Exact genul de om pe care Arkadi Akimov ar fi tare bucuros să-l corupă cu bani rusești murdari.

27.

GENEVA

RhineBank AG din Hamburg nu era singura instituție financiară care făcuse afaceri grase cu Germania nazistă. Banca Națională a Elveției a acceptat câteva tone de aur de la Reichsbank în cei șase ani ai celui de-Al Doilea Război Mondial, și din asta s-a ales cu un profit frumușel de douăzeci de milioane de franci elvețieni. Și băncile mari din Elveția au acceptat să le fie clienți unii naziști de rang înalt – printre care nimeni altul decât Adolf Hitler,

care a depus drepturile de autor ale manifestului său antisemit *Mein Kampf* într-un cont la UBS din Berna.

Însă de cele mai multe ori șefii de partide și ofițerii superiori din organizația criminală SS au apelat la serviciile unor bancheri particulari discreți ca Walter Landesmann. Landesmann, care înaintea războiului era plevușcă în lumea bancară din Zürich, în primăvara lui 1945 era paznicul secret al unei uriașe averi câștigate necinstit, din care o mare parte n-a mai fost recuperată după ce clienții săi au fost arestați în calitate de criminali de război sau siliți să se refugieze în îndepărtata Americă de Sud. Nefiind omul căruia să-i scape vreo ocazie, Landesmann a folosit banii ca să-și transforme banca într-una dintre cele mai importante firme de servicii financiare din Elveția. Iar la moarte i-a lăsat-o moștenire singurului său copil, un tânăr bancher carismatic pe nume Martin.

Martin Landesmann știa foarte bine care era sursa creșterii rapide a băncii în perioada postbelică și n-a întârziat să se spele pe mâini de ea. Cu banii luați la vânzare a creat Global Vision Investments, o firmă cu capital privat care finanța întreprinderi noi cu deschidere spre viitor, mai ales în domeniile energiilor alternative și agriculturii sustenabile. Însă pasiunea lui trainică era fundația caritabilă One World. Martin le dădea medicamente bolnavilor, hrană flămânzilor și apă însetaților, adesea cu propriile mâini. Ca urmare, era foarte iubit de lumea bună din Aspen și Davos. În cercul său de prieteni influenți se aflau politicieni importanți și vedete din Silicon Valley și Hollywood, unde compania sa de producție finanța documentare pe teme ca schimbările climatice și drepturile imigranților. Cel mai recent film al său era autoportretul măgulitor *One World.* Legiunea de critici, mai ales din dreapta politică, se întreba de ce nu i-a zis mai bine *Sfântul Martin.*

Prima folosire atestată a poreclei a fost într-un profil nefavorabil din *Spectator.* Acum era folosită în mod regulat atât de apărătorii, cât și de detractorii lui. În taină, Martin o ura, poate pentru că nu semăna deloc cu adevărul. Cu toată pietatea lui corporatistă, era necruțător în urmărirea profitului, chiar și dacă era nevoie să distrugă pădurea tropicală sau să verse carbon în atmosferă. Printre cele mai profitabile firme ale sale era Keppler Werk GmbH, o companie metalurgică în care erau produse unele dintre cele mai bune valve de uz industrial din lume. Keppler Werk făcea parte dintr-o rețea globală de companii care furnizau tehnologie nucleară Republicii Islamice Iran, încălcând sancțiunile Națiunilor Unite – o rețea în care Gabriel

s-a infiltrat și apoi a folosit-o ca să saboteze patru instalații de îmbogățire a uraniului care până atunci nu erau cunoscute. Participarea lui Martin nu fusese voluntară.

Cu toate că declarațiile publice erau contrare, el nu se juca numai cu banii săi. GVI era proprietarul clandestin al lui Meissner Privatbank din Liechtenstein, iar Meissner Privatbank era portalul unei operațiuni sofisticate de spălare a banilor, folosită în principal de mafioți și oameni bogați care nu agreau impozitarea. Pentru un comision substanțial și puține întrebări, Martin transforma banii murdari în bunuri care puteau fi păstrate pe termen nelimitat sau transformate în bani lichizi. Gabriel și Graham Seymour știau de activitățile neoficiale ale lui Martin. Organele de control elvețiene nu știau. Din punctul lor de vedere, Sfântul Martin Landesmann era singurul bancher elvețian care nu călcase niciodată strâmb.

După ce a vândut la iuțeală banca întinată a tatălui său, a fugit din Zürichul rece, cenușiu, și s-a stabilit în Geneva cea mondenă. GVI avea sediul pe Quai de Mont-Blanc, însă adevăratul centru nervos al imperiului lui Martin era Villa Alma, marea lui proprietate de pe malul lacului, pe Rue de Lausanne. Șeful securității lui Martin, care lucra de mult timp la el, l-a întâmpinat pe Gabriel în curtea din față. Ultima lor discuție avusese loc pe deasupra țevii unui SIG Sauer P226. Gabriel fusese cel care îl ținea.

— Ești înarmat? a întrebat bodyguardul în groaznica lui germană elvețiană.

— Tu ce crezi? a răspuns Gabriel într-o *Hochdeutsch* corectă.

Bodyguardul a întins mâna cu palma în sus. Gabriel a trecut pe lângă el și a intrat în holul plin de lumină, unde Sfântul Martin Landesmann, scăldat într-un nimb auriu, aștepta în toată măreția lui. Era îmbrăcat, așa cum obișnuia, ca jumătatea de jos a unei game cenușii: pulover de cașmir de culoarea gresiei, pantaloni antracit, mocasini negri. În combinație cu părul lui argintiu strălucitor și ramele argintii ale ochelarilor, veșmintele îi dădeau un aer de seriozitate iezuită. Mâna pe care a ridicat-o în chip de salut era albă ca marmura. I s-a adresat lui Gabriel în engleză, cu un vag accent franțuzesc Martin nu mai vorbea limba din Zürichul său natal. În afară, desigur, de momentele în care amenința că va omorî pe cineva. În astfel de cazuri nu se potrivea decât germana elvețiană.

— Sper că tu și Jonas ați avut o șansă să vă regăsiți, a zis el prietenos.

— Ieșim mai încolo la un pahar.

— Îți cunoști situația în privința COVID-ului?

— Cumva, sunt tot negativ. Tu?

— Monique și cu mine ne facem zilnic testul.

Monique era soția lui Martin, născută la Paris și celebritate internațională pe cont propriu.

— Sper că o vei ierta dacă nu vine să te salute. Nu-i dornică să retrăiască afacerea cu Zoe Reed.

— Suntem doi în situația asta.

— Am dat nas în nas cu Zoe anul trecut la Davos, a zis din proprie inițiativă Martin. Transmitea pentru CNBC lucrările de după-amiază. Așa cum îți poți imagina, a fost destul de stânjenitor. Amândoi ne-am prefăcut că nu s-a întâmplat niciunul dintre lucrurile neplăcute din acea noapte.

— E mult timp de atunci.

— Și asociatul tău care mi-a piratat computerul?

— Îți trimite complimente.

— Fără ranchiună, sper.

— Un pic, a zis Gabriel. Dar hai să nu stăruim asupra trecutului. Sunt aici ca să vorbim despre viitor.

Martin s-a încruntat.

— Nu-mi dădusem seama că avem așa ceva.

— Și încă unul strălucitor.

— Ce o să facem?

— Să restabilim ordinea mondială și democrația liberală occidentală cât nu e prea târziu.

— Și cum o să facem asta?

— Intrând în afaceri cu Arkadi Akimov, a zâmbit Gabriel. Cum altfel?

•

Pe pereții din Villa Alma atârna o colecție de nivel mondial de tablouri ale pictorilor impresioniști și postbelici. Pe când se îndreptau spre terasa uriașă, Martin s-a mândrit cu cele mai noi achiziții, printre care un nud voluptuos pictat de Lucian Freud. Apele lacului, de un albastru catifelat, scânteiau în lumina orbitoare a soarelui. Martin a arătat spre masivul Mont Blanc, unde ghețarul Planpincieux era în pericol de prăbușire iminentă după câteva zile de temperaturi peste normal. Planeta, se temea el, se năpustea spre punctul din care nu mai exista întoarcere. Retragerea americanilor din Acordul de la Paris era un dezastru; se pierduseră patru ani irecuperabili. Avea încredere

că, dacă avea să câștige alegerile, candidatul Partidului Democrat avea să creeze la nivelul cabinetului un post dedicat complet combaterii schimbărilor climatice. Îi spusese o sursă din campanie că principalul candidat la această funcție era fostul senator și secretar de stat care negociase acordurile nucleare cu Iranul. Martin îl cunoștea bine. De fapt, fusese adesea musafir în locuințele secretarului din Georgetown, Nantucket și Sun Valley. Era adevărat ce se spunea despre cei bogați, și-a zis Gabriel, ascultând. Chiar că sunt diferiți.

— Și i-ai spus bunului tău prieten, secretarul, că tu ai fost cel care i-a ajutat pe iranieni să-și construiască acele serii de centrifuge? Că *tu* ai fost cel care a adus lumea în pragul altui război în Orientul Mijlociu?

— De fapt, n-a venit niciodată vorba. Tu și prietenii tăi din MI6 și CIA ați izbutit să țineți secretă identitatea mea, chiar și față de bărbatul care stătea în fața iranienilor la masa negocierilor.

— Te-am asigurat că o vom face.

— Iartă-mă că m-am îndoit de cuvântul tău. La urma urmei, știi ce se spune despre promisiuni, Allon.

— Eu fac tot ce-mi stă în puteri ca să mă țin de cuvânt.

— Ai făcut-o întotdeauna?

— Nu, Martin. Dar hai să nu intrăm într-un joc al relativismului moral. Amploarea duplicității tale taie respirația aproape în aceeași măsură ca priveliștea de pe terasa ta.

— Cel care n-a păcătuit să arunce prima piatră. Nu așa spune cartea cea bună?

— Nu a noastră. De fapt, noi am fost pionierii tehnicii.

— Nu-i totul o minciună, a zis Martin. Eu chiar vreau să fac lumea un loc mai bun.

— Avem asta în comun, tu și cu mine. Ca locuitor al unei țări cu resurse de apă și pământ arabil limitate, îți împărtășesc îngrijorarea în privința schimbărilor climatice. De asemenea, apreciez munca ta din Africa, deoarece fluxurile de migrație necontrolate sunt inerent destabilizante. Ca dovadă, nu trebuie să privim mai departe de Europa Occidentală, unde este în ascensiune extrema dreaptă antiimigranți.

— Ăia sunt rasiști cretini. Ca să nu mai vorbim de adepții autoritarismului. Mă tem pentru viitorul democrației.

— Și iată de ce vei anunța o nouă inițiativă a organizației One World

pentru promovarea libertății și a drepturilor omului, în special în Ungaria, Polonia, fostele republici ale Uniunii Sovietice și Rusia însăși.

— George Soros a pus stăpânire de mult pe acea piață. Apropo, și el mi-e prieten.

— În acest caz, sunt sigur că n-o să se supere dacă te alături cruciadei lui.

— Umbli după potcoave de cai morți, Allon. În Rusia nu va fi niciodată democrație.

— Nu curând. Însă inițiativa ta tot îi va înfuria pe Arkadi Akimov și bunul său prieten, președintele rus. Gabriel a tăcut un pic, apoi a adăugat: iată de ce Arkadi va dori să facă afaceri cu tine.

— Explică-mi, a zis Martin.

— Arkadi nu creează relații de afaceri cu occidentali importanți din preaplinul de bunătate al inimii sale. El folosește banii rusești ca pe o armă secretă cu care să facă Occidentul să putrezească pe dinăuntru. Ești o țintă ideală, un activist liberal cu aureolă de sfânt care are o taină întunecată. Arkadi te va folosi și, în același timp, te va compromite. Și după ce vei mușca momeala, vei fi un auxiliar aflat cu totul în puterea lui Kremlin Incorporate. Cel puțin, în ochii lor.

— Și de aceea nu fac niciodată afaceri cu rușii. Sunt prea corupți, chiar și pentru mine. Și mult prea violenți. Să nu mă înțelegi greșit, fac afaceri cu o mulțime de gangsteri, inclusiv cu italienii. De fapt, sunt destul de rezonabili. Ei își iau partea, eu îmi iau partea și toată lumea trăiește. Însă tipii ca Boris și Igor recurg rapid la violență dacă li se pare că au fost trași pe sfoară. Și apoi, a adăugat Martin, aveam impresia că Arkadi își duce rufele murdare la RhineBank.

— Așa este. Dar curând se va pomeni că are nevoie de o nouă curățătorie.

— Și dacă mă abordează?

— Te vei lăsa foarte greu. Însă după ce accepți să iei banii lui, vei sfida cât de multe legi poți, inclusiv în Marea Britanie și SUA.

— Și ce se va întâmpla atunci?

— Arkadi se prăbușește. Însă tu vei ieși cu reputația intactă, strălucitoare, întocmai ca după operațiunea din Iran.

— Și când mă caută Boris și Igor?

— Ai un acoperiș deasupra capului.

— Tu?

— Și elvețienii, a zis Gabriel.

Martin a chibzuit, făcând din asta un întreg spectacol.

— Presupun că n-am încotro, trebuie să spun da. Gabriel n-a zis nimic. Și cine o să plătească pentru acest proiect al democrației? a întrebat Martin.

— Tu. De asemenea, o să cumperi un tablou.

— Cât o să mă coste?

— O frântură din cât ai dat pe Lucian Freud acela. Cât a fost? Cincizeci de milioane?

— Cincizeci și șase.

Martin a șovăit, apoi a întrebat:

— Asta-i tot?

— Nu, a zis Gabriel. Mai e ceva.

28.

TALACKERSTRASSE, ZÜRICH

La trei și un sfert în acea după-amiază Isabel a auzit cum bate cineva la ușa biroului ei fără ferestre. Stilul și sunetul sugerau că este Lothar Brandt, spălătorul-șef din „Spălătoria de rufe rusești”. Prin urmare, a lăsat să treacă douăzeci de secunde până să-l poftească înăuntru. Lothar a închis ușa, ceea ce niciodată nu era semn bun, și a pus în fața lui Isabel un vraf de documente.

— Ce ai azi pentru mine? a întrebat ea.

El a deschis primul document la ultima pagină și a arătat spre locul semnăturii agentului de conformitate, marcat cu un semn roșu. Așa cum obișnuia, nu i-a dat nicio informație despre vânzare sau tranzacție sau părțile implicate. Cu toate acestea, Isabel a semnat.

Au intrat într-un ritm comod: pus în față, arătat, semnat. *Isabel Brenner…* Ca să alunge plictiseala, și poate ca să abată atenția lui Isabel de la faptul că săvârșește încălcări grave ale multor reguli bancare, Lothar și-a povestit amănunțit weekendul. El și cineva apropiat – prieten sau prietenă, n-a precizat – și l-au petrecut făcând drumeții prin Bernese Oberland. Isabel a mormăit ceva încurajator. În sinea ei, nu-și putea închipui soartă mai cruntă decât să bântuie prin Alpi singură cu Lothar. La fel ca Isabel, Lothar era

german. Nu era lipsit de inteligență, doar de imaginație. Odată, Isabel a fost silită să stea lângă el la o serată a companiei. I-a trebuit toată tăria pe care o avea ca să nu-și cresteze încheieturile cu cuțitul pentru unt.

— Și tu? a întrebat el din senin.

— Poftim?

— Weekendul tău. Ceva special?

Ea a descris două zile plictisitoare în care a stat la adăpost de coronavirus. Pe Lothar parcă-l lovise damblaua. Credea că virusul e o gogoriță fabricată de social-democrați și ecologiști ca să încetinească creșterea economică globală. Unde anume dăduse peste teoria asta, nu se știa.

Când Isabel a terminat de semnat primul vraf de documente, Lothar s-a întors cu al doilea, apoi al treilea. Piețele europene se închideau când a semnat pentru ultima dată. RhineBank încasase încă o chelfăneală, scăzând cu mai mult de două procente. N-avea importanță, și-a zis Isabel. Tipii cei răi de la biroul produselor derivate din Londra probabil că pariaseră cu rezultate grozave împotriva acțiunilor firmei.

Mai sus, starea de spirit din centrul de tranzacționare era de înmormântare. Herr Zimmer era închis în biroul ca un acvariu, aproape invizibil prin norul de fum de trabuc – dezactivarea detectoarelor de incendiu fiind unul dintre cele mai căutate privilegii ale cadrelor superioare de conducere din RhineBank. Așezat la masa de lucru, era prins într-o discuție însuflețită la difuzor. Dată fiind postura lui defensivă, persoana de la celălalt capăt era de la ultimul etaj al sediului lui RhineBank din Hamburg.

Isabel s-a ocupat de câteva chestiuni de rutină legate de conformitate, iar la șase și jumătate, după ce a salutat fetele de la recepție și paznicii din hol, a ieșit pe Talackerstrasse. Englezul chipeș într-un fel colțuros care își zicea Peter Marlowe a urcat împreună cu ea în tramvaiul 8. În Römerhofplatz s-au așezat pe bancheta din spate a unui BMW X5. Israelianul mic și șifonat a deplasat încet mașina de lângă bordură și a luat-o spre sud, către Erlenbach.

— Începusem să cred că n-o să te mai văd niciodată, a zis ea.

— Ăsta-i șpilul, iubire, i-a zâmbit bărbatul. Cum a fost ziua?

— Încântare peste încântare.

— E pe cale să devină mult mai interesantă.

— Slavă Domnului! Isabel s-a uitat la israelianul mărunt de la volan. E vreo șansă să conducă mai repede?

— Am încercat, a zis englezul deznădăjduit. Nu ascultă niciodată.

•

Isabel și-a pus degetele mâinii stângi pe brațul drept și a început să cânte partea pentru violoncel din *Triplu concert* al lui Beethoven în vreme ce mergeau de-a lungul lacului. Se apropia de sfârșitul celei de-a doua mișcări când au ajuns la vilă. Gabriel aștepta înăuntru, împreună cu câțiva oameni care nu fuseseră de față la vizita ei precedentă. A numărat cel puțin opt nou-veniți. Unul dintre ei era o femeie frumoasă, care ar fi putut să fie sau să nu fie arăboaică. Lângă ea stătea un bărbat cu pielea ca de porțelan și ochi fără culoare. O femeie trupeșă cu părul blond-șaten se uita la Isabel cu ceea ce părea să fie un pic de dispreț. Sau poate, și-a zis ea, era doar expresia ei firească.

Isabel s-a răsucit spre Gabriel.

— Prieteni de-ai tăi?

— S-ar putea spune.

— Sunt toți israelieni?

— Asta ar fi o problemă?

— De ce întrebi?

— Pentru că mulți europeni nu cred că statul Israel are dreptul să existe.

— Nu mă număr printre ei.

— Asta înseamnă că ai fi de acord să lucrezi cu noi?

— Presupun că depinde de ce vreți să fac.

— Aș vrea să duci la bun sfârșit treaba pe care ai început-o când i-ai dat acele documente Ninei Antonova.

— Cum?

— Ajutându-mă să-i distrug pe Arkadi Akimov și Grupul Haydn. E un serviciu de spionaj particular, a explicat Gabriel. Și poartă război cu democrația occidentală de la etajul cinci al biroului lui Arkadi din Geneva.

— Asta ar explica toți foștii agenți SVR ȘI GRU de pe statul de plată.

— Într-adevăr, ar explica. Zâmbind, Gabriel a început să se plimbe prin living. Nu ești singura de aici în seara asta care are un talent ascuns, Isabel. S-a oprit lângă un bărbat înalt, cu început de chelie, care arăta ca unul dintre profesorii ei de la London School of Economics. Yossi a fost un talentat actor shakespearian când era la Oxford. De asemenea, cântă un pic la violoncel. Nu ca tine, desigur. A arătat spre femeia care arăta a arăboaică. Iar Natalie a fost unul dintre cei mai buni medici din Israel înainte s-o trimit la Raqqa să devină teroristă pentru Statul Islamic.

— Vrei să devin și eu teroristă?
— Nu, a răspuns Gabriel. Spălătoare de bani.
— Sunt deja.
— Iată de ce Global Vision Investments din Geneva ar vrea să te angajeze.
— Nu-i firma lui Martin Landesmann?
— Ai auzit de el?
— Sfântul Martin? Cine n-a auzit?
— O să descoperi curând că Martin nu-i sfântul care se arată lumii.
— Uiți că am deja o slujbă?
— Nu pentru mult timp. De fapt, sunt convins că în câteva zile poziția ta la RhineBank va fi foarte greu de păstrat. Între timp, aș vrea să copiezi cât de multe documente incriminatoare ale „Spălătoriei de rufe rusești” poți să obții fără primejdie. Aș vrea și să continui să exersezi la violoncel.
— Ceva anume?
— Ai în repertoriu „Vocaliza” lui Rahmaninov?
— E una dintre piesele mele preferate.
— Ai asta în comun cu unul dintre cei mai mari clienți ai lui RhineBank.
— Zău? Cine?
Gabriel a zâmbit.
— Arkadi Akimov.

29.

KENSINGTON, LONDRA

Atât de alert era ritmul știrilor, încât moartea lui Viktor Orlov pierise din memoria colectivă a presei britanice. Prin urmare, a fost oarecum surprinzător când Procurorul Coroanei a acuzat-o pe bine-cunoscuta jurnalistă rusoaică Nina Antonova de complicitate la asasinarea lui Orlov și a emis mandate de urmărire intern și european pentru arestarea ei. Arma crimei, au afirmat autoritățile, a fost un teanc de documente contaminate cu noviciok care a fost dus la vila lui Orlov de pe Cheyne Walk în seara morții lui. Camerele de supraveghere au arătat-o pe jurnalistă venind și plecând din locuință, scurtul popas la hotelul Cadogan și trecerea ei prin aeroportul

Heathrow, unde s-a îmbarcat în cursa de noapte spre Amsterdam. După spusele autorităților olandeze, ea și-a petrecut noaptea într-un hostel preferat de tineri în faimosul Cartier al Felinarelor Roșii și se părea că a plecat din Olanda a doua zi cu pașaportul fals oferit de controlorii ei din serviciile secrete rusești.

În acuzație nu era pomenită deloc Sarah Bancroft, frumoasa agentă a CIA devenită dealer de artă la Londra, care a dat peste cadavrul lui Viktor Orlov. Și ea a fost luată prin surprindere de anunț, pentru că nimeni, nici măcar agentul MI6 cu care împărțea locuința tip *maisonette* din Kensington, nu se ostenise s-o avertizeze că va fi făcut. Nu-l mai văzuse pe Christopher din seara interogării Ninei, la Wormwood Cottage. Și nici nu mai avusese vreo comunicare semnificativă cu el, doar din când în când un SMS scris în stilul lui Peter Marlowe, identitatea lui sub acoperire. Se părea că șederea lui în Elveția avea să fie mai lungă decât prevăzuse. Nu era posibil să-l viziteze Sarah – cel puțin, nu în viitorul apropiat. Avea să încerce să ajungă la Londra curând, poate în următorul weekend.

Ca să înrăutățească lucrurile, prietenul lui Sarah, prim-ministrul, impusese noi restricții legate de coronavirus. N-avea rost să încerce să se furișeze până în West End, la galerie; din nou afacerile ajunseseră în comă. Așa că Sarah a stat la adăpost în Kensington și a pus la iuțeală pe ea două kile și jumătate nedorite.

Din fericire, în noile reguli era o excepție pentru exercițiile fizice. În colanți negri și adidași noi, Sarah a alergat cu pași mari pe trotuarele pustii din Queen's Gate spre intrarea în Hyde Park. După ce s-a oprit un pic să-și întindă mușchii pulpelor, a pornit pe o cărare din Kensington Gardens, apoi a luat-o în sus pe Broad Walk, spre hotarul nordic al parcului. Pasul îi era lejer și relaxat pe când alerga lin spre Marble Arch, însă când a ajuns la Speakers Corner gâfâia și avea în gură gust de rugină.

Ambiția sa fusese să dea ocol parcului de două ori, dar ieșea din discuție; pandemia îi afectase mult forma fizică. A reușit o ultimă izbucnire de formă fizică bună pe Rotten Row și apoi a mers în trap ușor înapoi pe Queen's Gate Terrace. Acolo a găsit ușa de la *maisonette* întredeschisă. În bucătărie, Gabriel turna apă îmbuteliată în ceainicul electric Russell Hobbs.

— Cum a fost alergarea? a întrebat-o.

— Deprimantă.

— Poate că ar trebui să încetezi să fumezi țigările lui Christopher.

— E vreo șansă să-l primesc înapoi?

— Nu curând.

— Pari încântat de perspectivă.

— Ți-am spus să nu-ți faci de lucru cu el.

— Mă tem că n-am avut prea multe de spus în această chestiune. S-a așezat pe un taburet lângă blatul de granit al corpului de bucătărie din mijlocul încăperii. Presupun că Nina nu va fi arestată prea curând.

— E improbabil.

— Chiar nu exista altă cale?

— E pentru binele ei, a răspuns Gabriel. Și pentru binele operațiunii mele.

— N-ai nevoie de un agent de teren terminat, cu mutriță drăgălașă?

— Ai de condus o galerie.

— Poate n-ai auzit, dar afacerile nu-s tocmai înfloritoare.

— N-ai vreun tablou de-al Artemisiei prin preajmă, nu?

— De fapt, chiar unul frumos.

— Cât vrei pe el?

— Cine plătește?

— Martin Landesmann.

— Viktor urma să-mi dea cinci, a zis Sarah. Însă dacă Sfântul Martin achită nota, cred că cincisprezece sună bine.

— Cincisprezece să fie. Dar m-aș simți mai bine dacă am pune o distanță între clientul meu și galeria ta de artă.

— Cum?

— Făcând vânzarea printr-un intermediar. Ar trebui să fie cineva discret. Cineva lipsit complet de morală sau scrupule. Se întâmplă să cunoști pe cineva care se potrivește cu descrierea?

Zâmbind, Sarah a luat telefonul și a tastat numărul lui Oliver Dimbleby.

•

A răspuns imediat, de parcă aștepta lângă telefon apelul lui Sarah. Ea l-a întrebat dacă îi poate acorda câteva minute ca să discute o chestiune oarecum delicată. Oliver a răspuns că, dacă e vorba de Sarah, are tot timpul din lume.

— Ce zici de ora șase? a întrebat ea.

Șase era în ordine. Dar unde? Barul de la Wilton era într-o zonă interzisă. Blestematul de virus.

— Ce-ar fi să vii în Mason’s Yard? O să pun la gheață o sticlă de șampanie.

— Potolește-te, inimă a mea care bubui.

— Ia-o încet, Oliver.

— Vine și Julian?

— S-a ferecat într-o încăpere fără microbi. Nu mă aștept să-l văd înainte de vara viitoare.

— Și prietenul ăla al tău? Cel cu Bentleyul bătător la ochi și nume născocit?

— Mă tem că e plecat din țară.

Ceea ce suna ca o muzică în urechile lui Oliver. A ajuns la Isherwood Fine Arts la câteva minute după șase și a pus un deget ca un cârnat pe butonul interfonului.

— Ai întârziat, a răspuns o voce metalică. Grăbește-te, Ollie. Se încălzește șampania.

Interfonul a țiuit, încuietorile s-au descuiat. Oliver a urcat scara cu carpetă nouă până în biroul pe care Sarah îl împărțea cu Julian și, găsindu-l pustiu, a luat liftul până în splendida sală de expoziții cu tavan de sticlă a galeriei. Sarah, în costum negru și pantofi cu toc, cu părul blond revărsându-i-se peste jumătate din față, scotea dopul unei sticle de Bollinger Special Cuvée. Oliver era atât de vrăjit de înfățișarea ei, încât abia după o vreme a observat pânza fără ramă pusă pe vechiul piedestal învelit în postav al lui Julian – *Cântăreața la lăută,* ulei pe pânză, aproximativ 152x134 centimetri, poate baroc timpuriu, destul de deteriorat și murdar.

Pleoștit, Oliver a întrebat:

— Asta e chestiunea oarecum delicată la care te refereai?

Sarah i-a înmânat un pahar cu șampanie și l-a ridicat pe al său, salutând.

— Noroc, Ollie.

El i-a urat la fel și apoi s-a uitat la tablou.

— Unde l-ai găsit?

— Unde crezi?

— Îngropat în depozitul lui Julian?

Ea a încuviințat.

— Atribuirea curentă?

— Cercul lui Orazio Gentileschi.

— Aiurea!

— Sunt cu totul de acord.

— Ai mai întrebat pe cineva?

— Niles Dunham.

— Destul de bun pentru mine, dar cum e cu proveniența?

— Beton. Sarah și-a ridicat paharul la buzele stacojii. Interesat?

Oliver și-a lăsat ochii să se plimbe peste formele ei.

— Fără îndoială.

— De tablou, Oliver.

— Depinde de preț.

— Paisprezece.

— Recordul pentru un Artemisia este patru virgulă opt.

— Recordurile sunt făcute ca să fie depășite.

— Mă tem că n-am paisprezece prin preajmă în acest moment, a zis Oliver, dar s-ar putea să am cinci. Șase, în cel mai bun caz.

— Cinci sau șase nu-i destul. Vezi tu, sunt foarte convinsă că o să scapi de el foarte curând. Sarah a coborât vocea. A doua zi, îmi închipui.

— Cât capăt pe el?

— Cincisprezece.

El s-a încruntat.

— Nu plănuiești ceva ilegal, nu?

— Necuviincios, a zis Sarah. Dar nu ilegal.

— Nimic nu-mi place mai mult decât ceva necuviincios. Dar mă tem că va trebui să ajustăm termenii târgului.

— Spune-ți prețul, Oliver. Sunt la mâna ta.

— Măcar de-ar fi așa. Și-a ridicat privirea spre luminator și s-a bătut cu vârful arătătorului peste buzele umede. În cele din urmă, a zis: Zece tu, cinci eu.

— Pentru o zi de muncă? Cred că trei milioane ar fi mai mult decât destul.

— Zece și cinci. Grăbește-te, Sarah. Ciocănelul e pe cale să cadă.

— Fie, Oliver. Ai câștigat. Și-a ciocnit paharul de șampanie de al lui. Îți trimit contractul mâine-dimineață.

— Și restaurarea?

— Cumpărătorul s-a gândit la cineva. Se pare că e foarte bun.

— Cu siguranță sper asta. Pentru că lăutăreasa noastră are nevoie de multă muncă.

— Păi, nu toți avem? a oftat Sarah. Aproape că am avut un atac de cord azi în Hyde Park.

— Ce făceai?

— Jogging.

— Cât de american! Oliver și-a umplut iar paharul. Prietenul ăla al tău chiar e plecat din țară?

— Fii cuminte, Oliver.

— De ce naiba să fiu? E al dracului de plictisitor.

30.

GENEVA – ZÜRICH

Martin Landesmann, bancher, filantrop, spălător de bani, evazionist al sancțiunilor nucleare internaționale, descendent al unei mândre, chiar dacă dubioase, dinastii de bancheri din Zürich, s-a aruncat în cea mai nouă inițiativă cu atâta energie și hotărâre, încât a uimit-o până și pe soția sa, Monique, care deslușise de mult ce se afla în spatele sfinteniei personajului public și se număra printre cei mai aspri critici ai lui, așa cum sunt adesea nevestele.

Fiind maestru în impunerea unei mărci și crearea imaginii, mai întâi s-a concentrat pe numele întreprinderii. S-a gândit că Freedom House[17] sună frumos și a suferit când a aflat că este numele unui grup de experți respectat, cu sediul în Washington. Gabriel a sugerat Global Alliance for Democracy[18]. Ce-i drept, era anost, iar acronimul în engleză era cumplit. Dar nu lăsa nimic pe seama imaginației, mai ales a imaginației rușilor, ceea ce era întregul rost al proiectului. Martin a comandat un logo potrivit de grandios și s-a născut One World Global Alliance for Democracy, dedicată promovării libertății și drepturilor omului.

A durat un pic, desigur. Însă Gabriel, chiar dacă simțea presiunea ceasului care ticăie, n-a arătat-o în niciun fel. Avea de spus o poveste, și avea de gând s-o deșire încet, fiecare element al intrigii fiind dezvăluit în ordinea corectă și cu amănuntele potrivite acordate fiecărui personaj și cadru. Nu era neapărat o poveste care să atragă mult public. Dar, la urma urmei, publicul lui Gabriel era mic – un fost agent KGB bogat care avea la dispoziție o unitate de elită de agenți operativi cibernetici. Nimic nu avea să fie lăsat la voia întâmplării.

Așa s-a întâmplat când a apărut One World Global Alliance for Democracy.

Site-ul poliglot, interactiv, al grupului a prins viață la nouă dimineața, ora Genevei, la aniversarea unei luni de la asasinarea lui Viktor Orlov la Londra. În conținutul scris și redactat în cea mai mare parte de către Gabriel și echipa sa era descrisă o planetă care se îndreaptă inexorabil spre autoritarism. Martin a lansat același avertisment sumbru într-un vârtej de interviuri la televiziuni. BBC i-a oferit treizeci de minute de timp de emisie prețios, la fel ca NTV al Rusiei, unde s-a angajat într-o dezbatere aprinsă cu gazda pro Kremlin a unei emisiuni cu mare audiență. Deloc surprinzător, Martin a pus-o cu botul pe labe.

Recenziile se împărțeau conform liniilor ideologice și partizane, dar asta era de așteptat. Presa progresistă a găsit multe lucruri de admirat în inițiativa lui Martin; marginalii populiști, mai puține. Un redactor american de știri de televiziune de extremă dreapta a categorisit cu dispreț Global Alliance for Democracy ca „George Soros reîncălzit". Dacă exista o amenințare la adresa democrației, a adăugat el, era de la cei care le știu pe toate, stângiștii statului excesiv de protector, ca Martin Landesmann. Gabriel a fost încântat să vadă că site-ul *Russia Today,* diviziunea de propagandă în limba engleză a Kremlinului, aproba din toată inima.

Nicio agenție de știri sau lider de opinie, indiferent de tendința ideologică, n-a pus sub semnul întrebării sinceritatea lui Martin. Și se părea că nici rușii, care în după-amiaza următoare au făcut prima tentativă de a pirata Global Alliance for Democracy. Unitatea 8200 a găsit originea atacului într-un computer dintr-o clădire de birouri din Place du Port, Geneva – aceeași clădire care găzduia birourile lui NevaNeft Holdings SA și ale filialei ei, Grupul Haydn.

Era clar că gambitul de deschidere al lui Gabriel atrăsese atenția țintei sale. Totuși, nu și-a îngăduit luxul sărbătoririi, pentru că ticluia deja următorul capitol al poveștii. Cadrul era biroul din Zürich al lui RhineBank AG, cunoscut și ca avanpostul cel mai murdar al celei mai murdare bănci din lume.

•

Primul la care a ajuns un e-mail a fost un corespondent al lui *New York Times* care mai scrisese cu competență despre RhineBank. Părea să fie trimis de un angajat de la sediul firmei. Nu era. Gabriel îl scrisese cu mâna sa, cu Yossi Gavish și Eli Lavon uitându-i-se peste umăr.

Erau anexate câteva sute de documente. O mică parte fuseseră luate din

arhiva lui Isabel Brenner. Restul fuseseră obținute clandestin de Unitatea 8200, care a făcut piratarea atât de iscusit, încât RhineBank nu și-a dat seama că intrase cineva în sistemul ei. Puse laolaltă, documentele ofereau dovezi incontestabile că sucursala din Zürich a firmei avea o unitate secretă, cunoscută ca „Spălătoria de rufe rusești", o bandă rulantă cu funcționare lină, care canaliza bani murdari din Rusia și depunea bani curați în întreaga lume. N-au fost implicate nicio altă sucursală sau departament al lui RhineBank, și niciunul dintre documente nu era legat de activitățile lui Arkadi Akimov sau ale corporației lui fantomă, Omega Holdings.

Articolul reporterului a apărut pe site-ul *Times* peste o săptămână. A fost urmat curând de articole similare în Wall *Street Journal, Bloomberg News, Washington Post, The Guardian, Die Welt* și *Neue Züricher Zeitung* – toate primiseră, la rândul lor, e-mailuri pline de documente. La sediul lui RhineBank, purtătoarea de cuvânt spilcuită a dat din colț în colț și a tăgăduit, în vreme ce la ultimul etaj Consiliul celor zece discuta opțiunile. A fost un acord unanim că un masacru total ar satisface setea de sânge a presei și organelor de control.

Ordinul a fost dat joi, la miezul nopții, și execuțiile au început la ora nouă dimineața. Douăzeci și opt de angajați din sucursala Zürich au fost concediați, printre care și Isabel Brenner, un agent de conformitate care semnase o mare parte dintre hârtiile „Spălătoriei de rufe rusești". Cumva, Herr Zimmer a izbutit să supraviețuiască. În biroul său ca un acvariu, i-a oferit lui Isabel un acord de încetare a contractului. Ea a semnat documentele în care scria că acceptă un cec compensatoriu de un milion de euro.

A ieșit pentru ultima dată din RhineBank la patru și un sfert în acea după-amiază, ducând o cutie de carton cu lucrurile sale, iar în seara următoare s-a mutat într-un apartament complet mobilat din Orașul Vechi din Geneva, al cărui proprietar era noul său angajator, Global Vision Investments. Grosul echipei lui Gabriel s-a dus cu ea la Geneva. Noua lor casă conspirativă era în cartierul diplomatic luxos Champel, cu un fleac de chirie lunară de șaizeci de mii pe lună.

Însă Gabriel a rămas la Zürich, însoțit doar de Eli Lavon și Christopher Keller. Una peste alta, operațiunea avusese un început promițător. Avea tabloul. Avea bancherul. Avea fata. Nu-i mai trebuia decât vedeta. Din acest motiv, după ce a cumpănit cu grijă riscurile, atât profesionale, cât și

personale, a luat telefonul și a sunat-o pe Anna Rolfe.

31.

ROSENBÜHLWEG, ZÜRICH

Vilele din Rosenbühlweg erau mari, și vechi, și înghesuite una într-alta. Însă una stătea pe propriul promontoriu și era înconjurată de un gard de fier impresionant. Gabriel a ajuns la ora stabilită, șapte și jumătate după-amiaza, și a găsit poarta încuiată. Bombardat de picături mari de ploaie, cu o șapcă trasă bine pe frunte, a apăsat cu degetul mare butonul interfonului și a așteptat aproape un minut răspunsul. Presupunea că o merită. Ruperea relației lor scurte și furtunoase nu se prea număra printre cele mai bune momente ale sale.

— Pot să te ajut cu ceva? a întrebat, în cele din urmă, o voce de femeie.

— Cu siguranță sper asta.

— Bietul de tine. Stai să văd dacă pot să-mi dau seama cum să-ți deschid. Că altfel o să te prăpădești.

A mai trecut o vreme până ca încuietoarea automată să se deschidă, în sfârșit. Ud până la piele, Gabriel a urcat treptele până la galeria exterioară amețitor de înaltă. Ușa s-a deschis când a atins-o. Holul nu se schimbase de la ultima lui vizită; același bol de sticlă mare stătea pe aceeași masă de lemn sculptat. A aruncat o privire în livingul sobru și în amintire a văzut un bărbat bine îmbrăcat, în vârstă și evident bogat, zăcând într-o baltă de sânge. Șosetele lui, și-a amintit brusc Gabriel, erau desperecheate. Unul dintre mocasinii de piele întoarsă, dreptul, avea talpa și călcâiul îngroșate.

— E cineva? a strigat, dar nu i-a răspuns decât un arpegiu catifelat în sol minor.

A urcat la etajul vilei și a urmat sunetul până în camera de muzică, unde Anna își petrecuse o mare parte din copilăria nefericită. Părea că nu e conștientă de venirea lui. Era pierdută în arpegiul simplu.

Tonică, a treia, a cincea…

Gabriel și-a scos șapca udă și, plimbându-se prin încăpere, s-a uitat la puzderia de fotografii înrămate care împodobeau pereții. Anna cu Claudio

Abbado. Anna cu Daniel Barenboim. Anna cu Elerbert von Karajan. Anna cu Martha Argerich. Doar într-una dintre fotografii era singură. Cadrul era Scuola Grande di San Rocco din Veneția, unde tocmai încheiase o interpretare electrizantă a piesei pentru care era faimoasă – Sonata „Trilul diavolului" a lui Giuseppe Tartini. Gabriel stătea la nici trei metri de ea, lângă tabloul lui Tintoretto *Ispita lui Hristos.* La terminarea recitalului o însoțise pe solistă în cabină, unde ea a găsit un talisman corsican ascuns în cutia viorii, alături de un bilețel scris de bărbatul care fusese angajat s-o omoare în seara aceea.

Spune-i lui Gabriel că îmi rămâne dator…

Vioara a tăcut. În cele din urmă, Anna a spus:

— N-am cântat niciodată „Trilul diavolului" mai bine decât în seara aceea.

— De ce crezi că s-a întâmplat asta?

— Frica, îmi închipui. Sau poate avea ceva de-a face cu faptul că mă îndrăgosteam.

A cântat pasajul languros de la începutul sonatei, apoi s-a oprit brusc.

— Ai reușit vreodată să-l găsești?

— Pe cine?

— Pe englez, desigur.

Gabriel a șovăit, apoi a zis:

— Nu.

Anna s-a uitat la el de sus, peste gâtul viorii.

— De ce mă minți?

— Pentru că, dacă ți-aș spune adevărul, nu m-ai crede. S-a uitat la vioară. Ce s-a întâmplat? Te-ai plictisit de Stradivarius și Guarneri?

— Nu e a mea. E un Klotz de la începutul secolului al XVIII-lea, împrumutată din moștenirea proprietarului original.

— Care era?

— Mozart. Anna i-a arătat vioara, ținută vertical. A lăsat-o la Salzburg când s-a dus la Viena. În clipa în care nu va mai fi periculos să mă întorc în studio, o voi folosi la înregistrarea celor cinci concerte pentru vioară compuse de el. Spre deosebire de cele mai multe viori vechi, nu a fost modernizată în secolul al XIX-lea. Sunetul ei e foarte armonios și voalat. I-a întins-o lui Gabriel. Vrei s-o ții? El a refuzat. Care-i problema? Te temi că o s-o scapi din mână?

— Da.

— Dar pui tot timpul mâna pe obiecte prețioase.

— Pot repara un Tițian. Dar pe asta, nu.

Ea și-a pus vioara sub bărbie și a cântat două note deodată, disonant, frapant, din sonata lui Tartini.

— Îmi umpli de apă podeaua.

— Asta din pricină că m-ai făcut dinadins să stau în ploaie.

— Ar fi trebuit să-ți iei o umbrelă.

— Nu iau niciodată cu mine o umbrelă.

— Da, a zis ea rece. E unul dintre lucrurile pe care mi le amintesc cel mai bine despre tine, alături de faptul că dormi întotdeauna cu un pistol pe noptieră. A pus cu grijă vioara în cutie și și-a încrucișat brațele pe piept. Cum procedează lumea într-o astfel de situație? Își strâng mâna sau se sărută fără pasiune?

— Profită de scuza pandemiei ca să păstreze distanța.

— Ce păcat! Speram la un sărut fără pasiune. A pus o mână pe pianul de concert Bechstein Sterling. Am avut relații cu mulți bărbați în viața mea…

— Mulți, a fost de acord Gabriel.

— Dar niciunul n-a dispărut fără urmă, ca tine.

— Am fost antrenat de cei mai buni.

— Îți amintești cât ai stat în vila mea din Portugalia?

— Șase luni.

— De fapt, șase luni și paisprezece zile. Și totuși, n-am primit în toți anii ăștia nici măcar un telefon sau e-mail.

— Nu-s o persoană normală, Anna.

— Nici eu nu-s.

Gabriel s-a uitat la fotografiile înșirate pe pereți.

— Nu, a zis după o vreme. Cu siguranță nu ești.

Anna era, după toate standardele obiective, cea mai bună violonistă din generația ei – cu tehnică strălucită, pasionată și fierbinte, cu o tonalitate lichidă inegalabilă, pe care o scotea din instrument prin forța pură a voinței sale neîmblânzite. De asemenea, era predispusă la schimbări imense ale dispoziției și la episoade de nechibzuință personală, printre care un accident la drumeție din care s-a ales cu o vătămare la faimoasa ei mână stângă, care i-a primejduit cariera. În Gabriel văzuse o forță stabilizatoare. Pentru o scurtă perioadă au fost unul dintre acele cupluri infinit de fascinante despre care citești în romane, violonista și restauratorul de artă, care locuiau

împreună într-o vilă pe Costa de Prata. Nu conta că Gabriel avea o identitate falsă, sau că avea pe mâini sângele unei duzini de oameni, ori că ea n-avea voie niciodată, în nicio împrejurare, să îndrepte spre el un aparat de fotografiat. Dacă n-ar fi fost câteva fotografii de supraveghere făcute de elvețieni, n-ar fi existat nicio dovadă că Gabriel Allon a cunoscut-o vreodată pe cea mai celebră violonistă din lume.

Din cât știa el, și ea ținuse secretă prezența lui. De fapt, o parte din Gabriel era surprinsă că își mai amintește de el; viața ei amoroasă de după despărțirea lor fusese la fel de tumultuoasă ca interpretarea. Avusese povești de dragoste cu un șir de moguli, muzicieni, dirijori, pictori, actori și cineaști. S-a măritat de două ori și de două ori a divorțat spectaculos. Din fericire sau nefericire, din niciuna dintre căsătorii n-a rezultat un copil. De curând, i-a spus cuiva care îi luă un interviu că a terminat cu dragostea, are de gând să-și petreacă ultimii ani ai carierei în căutarea perfecțiunii. Pandemia i-a dat peste cap planurile. Nu mai pusese piciorul într-un studio sau pe o scenă de la apariția la Tonhalle din Zürich cu Martha Argerich. Nu era surprinzător că își dorea cu disperare să cânte iar în fața publicului. Adorația unei mulțimi era pentru Anna ca oxigenul. Fără el, ar fi murit încetul cu încetul.

S-a uitat la verigheta de pe degetul lui.

— Tot căsătorit?

— De fapt, recăsătorit.

— Prima ta soție a…

— Nu.

— Copii?

— Doi.

— Soția ta e evreică?

— Fiică de rabin.

— De aceea m-ai părăsit?

— De fapt, mi s-a părut insuportabil faptul că exersai tot timpul, a zâmbit Gabriel. Nu mă puteam concentra la muncă.

— Mirosul solvenților tăi era groaznic.

— Evident, a zis Gabriel cu viclenie, eram condamnați de la bun început.

— Presupun că am avut norocul să se termine înainte ca cineva să fie rănit, a zâmbit Anna trist. Ei bine, cam asta-i tot. În afară, desigur, de motivul pentru care ai apărut la ușa mea după toți acești ani.

— Aș vrea să te închiriez pentru un recital.

— Nu-ți poți permite să mă plătești.

— Nu eu plătesc.

— Dar cine?

— Martin Landsmann.

— Sfinția Sa? L-am văzut pe Sfântul Martin la televizor mai deunăzi avertizând despre sfârșitul democrației.

— Are dreptate.

— Dar e un mesager imperfect, ca să nu zic mai mult. Anna s-a dus la fereastră, care dădea spre grădina din spatele vilei. Când eram mică, Walter Landesmann venea adesea în această casă. Știu exact de unde a avut Martin banii ca să-și facă acea firmă cu capital privat.

— Nu știi nici jumătate. Dar a fost de acord să mă ajute într-o chestiune de maximă urgență.

— O să fiu în primejdie?

— Absolut niciuna.

— Ce dezamăgire! S-a răsucit spre el. Și unde va fi acest recital?

— Kunsthaus.

— Un muzeu de artă? Cu ce ocazie?

Gabriel i-a explicat.

— Data?

— Jumătatea lui octombrie.

— Ceea ce îmi dă mai mult decât destul timp să curăț pânzele de păianjen ale coronavirusului. A scos din cutie vioara lui Mozart. Vreo preferință?

— Beethoven și Brahms, dacă nu te superi.

— Niciodată. Ce anume din Beethoven?

— Sonata în fa major.

— O încântare. Și din Brahms?

— Cea in re minor.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Cheia pasiunii înăbușite.

— Anna…

— Am cântat-o pe cea in re minor în seara aceea, la Veneția. Cred că e cam așa. A închis ochii și a cântat tulburătoarea temă de deschidere din a doua mișcare a sonatei. Sună mai bine pe Guarneri, nu crezi?

— Dacă zici tu.

Anna a lăsat în jos vioara.
— E tot ce-ți trebuie de la mine? Două mici sonate?
— Pari dezamăgită.
— Sinceră să fiu, speram ceva un pic mai…
— Cum?
— Primejdios.
— Bine, a zis Gabriel. Pentru că mai e ceva.

32.

LONDRA – ZÜRICH

Amelia March de la *ARTNews* a fost prima care a aflat. Sursa ei a fost manechinul devenit dealer de artă Olivia Watson, care, din motive niciodată lămurite, a avut parte de o vizionare privată. Dar unde Dumnezeu îl găsise? Nici măcar Olivia, cu toată evidenta ei înzestrare fizică, n-a fost în stare să-l momească să-i spună. Și nici n-a fost în stare să afle numele expertului în istoria artei care a oferit atribuirea actualizată. Evident, era incontestabil. Tăblițele de piatră de pe Muntele Sinai. Cuvântul lui Dumnezeu.

Amelia avea destulă minte ca să nu-l sune direct pe el; la fel ca majoritatea dealerilor de artă din Londra, era neobișnuit de priceput la împletirea unor jumătăți de adevăr cu minciuni sfruntate. În schimb, a făcut cercetări discrete în cercul lui la fel de rău-famat de complici, colaboratori și competitori ocazionali. Roddy Hutchinson, cel mai bun prieten al lui, a jurat că nu știe absolut nimic, ca și Jeremy Crabbe, Simon Mendenhall și Nicky Lovegrove. Julian Isherwood i-a sugerat Ameliei să vorbească cu noua sa parteneră, Sarah Bancroft, care era ea însăși o sursă nesfârșită de zvonuri. Amelia i-a lăsat un mesaj în căsuța poștală și câteva rânduri prin e-mail. N-a primit niciun răspuns.

Ceea ce nu i-a mai lăsat Ameliei nicio variantă în afară de a-l aborda direct pe dealer, întotdeauna o acțiune riscantă dacă erai femeie. La fel ca enigmatica Sarah Bancroft, el i-a ignorat apelurile telefonice și a refuzat să răspundă când ea s-a înființat la galeria lui din Bury Street și a sunat la ușă. În vitrină era o mică pancartă pe care scria FĂRĂ COMENTARII.

Era, și-a zis Amelia, vinieta perfectă cu care să-și înceapă articolul, pe care a început să-l scrie la sfârșitul acelei după-amiezi. Încă mai trudea la prima ciornă când redactorul-șef i-a trimis linkul la un articol care tocmai apăruse în *Neue Züricher Zeitung.* Se părea că dealerul de artă din Londra Oliver Dimbleby îi vânduse un tablou de Artemisia Gentileschi (până atunci atribuit eronat) – *Cântăreața la lăută,* ulei pe pânză, 152x134 centimetri – bancherului și activistului politic elvețian Martin Landesmann. Sfântul Landesmann acceptase cu generozitate să doneze tabloul muzeului Kunsthaus din Zürich, unde avea să fie expus după o restaurare generală. Muzeul plănuia să-l prezinte la o recepție de gală, la care violonista elvețiană de renume internațional Anna Rolfe avea să urce pe scenă pentru prima dată de la începutul pandemiei. Sponsorul evenimentului era noua companie a lui Landesmann, One World Global Alliance for Democracy. Din păcate, publicul larg nu era invitat.

Învinsă la potou, Amelia a scris un articol fără vigoare, însă profund, care o punea pe Artemisia – pictoriță barocă talentată, dar a cărei operă a fost mult timp umbrită de violarea ei de către Agostino Tassi – în rolul de simbol feminist. În restul presei britanice apărea dezamăgirea că un important dealer de artă din Londra a înlesnit plecarea unuia dintre tablourile pictate de Artemisia nici mai mult, nici mai puțin decât în Elveția. Singurul punct luminos, mârâia *The Guardian,* era că acea *Cântăreață la lăută* avea să atârne într-un muzeu, ca să fie văzută de toată lumea, nu pe peretele altui bogătan.

În ceea ce-i privește, cei din Kunsthaus s-au bucurat de norocul care dăduse peste ei. Din cauza amenințării pandemiei care plutea încă deasupra capetelor, doar două sute cincizeci de oaspeți aveau să fie invitați la gală. Deloc surprinzător faptul că bătălia pe bilete era aprigă. Oricine era cineva – cei aplaudați și cei disprețuiți, cei insultător de bogați și cei doar bogați, cu mic, cu mare – s-a luptat cu colții și ghearele ca să participe. Martin era asediat de telefoane de la prieteni, asociați și chiar câțiva dușmani de moarte. Fiecăruia i s-a spus să sune la un anumit număr, care suna în casa conspirativă din Erlenbach, unde Gabriel și Eli Lavon se delectau hotărându-le soarta. Christopher, care se dădea drept coordonatorul de evenimente de la Global Alliance for Democracy, era cel care transmitea verdictele. Printre cei cărora li s-a refuzat invitația au fost Karl Zimmer, șeful sucursalei din Zürich a lui RhineBank, și doi membri de rang înalt din Consiliul celor zece.

După trei zile nu mai rămăseseră decât douăzeci de bilete. Gabriel păstra două pentru Arkadi Akimov și soția lui, Oksana. Din păcate, cei doi nu-și manifestau interesul pentru participare.

— Poate că el și-a programat deja altceva, a sugerat Eli Lavon.

— Cum ar fi?

— Poate că plănuiește să răstoarne în sera aceea o democrație. Sau poate că Vladimir Vladimirovici i-a cerut să vină la Moscova ca să-și treacă în revistă portofoliul de investiții.

— Sau poate, cumva, nu știe că evenimentul sezonului va avea loc la Kunsthaus din Zürich și el n-a primit o invitație.

— Și nici n-o să primească, a zis Lavon cu un aer grav. Nu până ce nu stă pe labele din spate și imploră să primească.

— Și dacă n-o face?

— Atunci nu vom avea de arătat niciun rezultat al eforturilor noastre, în afară de un tablou al Artemisiei Gentileschi și un nou ONG prodemocrație. Dar în niciun caz nu-l vei invita pe Arkadi Akimov să participe la recepție. Ar fi împotriva întregii noastre doctrine operaționale. Lavon i-a aruncat o privire lui Christopher. Intrăm în tramvai *înaintea* țintei, nu în urma ei. Și întotdeauna, *întotdeauna,* așteptăm ca ținta să facă prima mișcare.

Gabriel a recunoscut că așa este. Dar după alte trei zile fără vreun contact era scos din minți de îngrijorare. Yuval Gershon, directorul Unității 8200, a fost cel care i-a adus pacea, în sfârșit. Unitatea tocmai interceptase telefonul dat de o oarecare Ludmila Sorova de la NevaNeft la Global Alliance for Democracy. Peste cinci minute ea a sunat la numărul din casa conspirativă. După ce i-a ascultat cererea, Christopher a pus apelul în așteptare și i-a zis lui Gabriel:

— Oksana Akimova și soțul ei ar fi onorați să participe la recepția de la Kunsthaus.

— Dacă ai un dram de respect de sine, a zis Lavon, o să-i spui că e prea târziu.

Gabriel a șovăit, apoi a încuviințat din cap încet.

Christopher a dus receptorul la ureche și a scos apelul de pe linia de așteptare.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Sorova, dar mă tem că nu mai sunt bilete. Dacă ne-ați fi sunat mai devreme… După o tăcere, a zis: Da, o donație către Global Alliance for Democracy ar influența, cu siguranță, gândirea noastră.

La ce fel de contribuție s-a gândit domnul Akimov?

•

După câteva oferte și contraoferte s-a ajuns la uluitoarea sumă de douăzeci de milioane de franci elvețieni, un pic mai mult decât dăduse Martin pe *Cântăreața la lăută.* El se angajase să trimită pictura la Kunsthaus, restaurată la splendoarea ei originară, la timp pentru gală. Conservatorul-șef al muzeului, respectatul Ludwig Schenker, era sceptic. După ce văzuse fotografii cu rezoluție mare ale pânzei, a calculat că o restaurare corectă ar dura șase luni, dacă nu mai mult. Fiind specialist în pictura barocă italiană, s-a oferit să fie consultant. Martin s-a împotrivit politicos. Restauratorul la care se gândea pentru acest proiect nu lucra bine cu alții.

— E bun omul dumneavoastră? s-a interesat domnul Schenker.

— Mi s-a spus că este unul dintre cei mai buni.

— Îi cunosc lucrările?

— Fără îndoială.

— Pot măcar să-i împărtășesc unele observații pe care le am?

— Nu, a zis Martin. Nu puteți.

Fotografiile cu rezoluție mare nu dezvăluiau decât o parte din vătămare. De exemplu, nu reprezentau cu precizie gradul șocant în care pânza de patru sute de ani se lăbărțase cu timpul. Gabriel a conchis că n-are de ales, trebuie să refacă dublura pânzei, o lucrare delicată care implica adăugarea unei bucăți noi de pânză de in pe spatele pânzei originale și apoi repunerea ei într-o ramă. Când procedura a fost încheiată, s-a apucat de partea cea mai plictisitoare a restaurării, îndepărtarea lacului vechi și a murdăriei de pe suprafață cu ajutorul unor bețișoare cu vată înmuiate într-un amestec atent dozat de acetonă, proxitol metilic și alcooluri minerale. Fiecare bețișor putea să curețe cam trei centimetri pătrați de pictură până să se murdărească prea tare. Noaptea, când nu visa sânge și foc, îndepărta lacul îngălbenit de pe o pânză mare cât Piața San Marco.

Lucra în camera dinspre grădină a casei conspirative, cu ferestrele deschise ca să iasă vaporii primejdioși ai solventului. Christopher și Eli Lavon aveau destulă minte ca să nu se uite la el când lucrează. Un curier al Biroului i-a adus pensulele și pigmenții din Strada Narkiss, împreună cu vechiul său CD-player mânjit cu vopsele și câteva dintre înregistrările sale preferate de muzică clasică. Restul materialelor, printre care chimicalele și două lămpi cu halogen puternice, le-a cumpărat de acolo.

De două ori pe săptămână, Isabel se ducea la casa conspirativă din Geneva la un curs intensiv cu elementele de bază ale meseriei. După felul în care străpunsese cu succes apărarea „Spălătoriei de rufe rusești”, avea un talent înnăscut pentru disimulare. Nu mai avea nevoie decât de un pic de șlefuire. Christopher și Eli Lavon erau instructorii ei, și tehnicile pe care i le-au inculcat erau împrumutate atât din tradițiile britanice, cât și din cele israeliene. Ca urmare, educația ei n-a avut de suferit. În frăția internațională a agenților secreți, cei din MI6 și din Birou erau unanim considerați cei mai buni controlori de agenți din domeniu.

Gabriel rămânea observator de la distanță al antrenamentului lui Isabel, pentru că avea de terminat o restaurare și de condus un serviciu. Făcea naveta între Zürich și Tel Aviv, și de două ori s-a dus la Londra ca să discute cu Graham Seymour. Mai rămăseseră zece zile până la gală și *Cântăreața la lăută* nu era nici pe departe gata să reapară în ochii publicului. Câteva porțiuni mari aveau nevoie de retușare, printre care veșmântul chihlimbariu al tinerei cântărețe și fața ei, pe care Artemisia o pictase minunat în semiprofil, cu o expresie atât senină, cât și concentrată. Mai era și o undă de prevestire rea, credea Gabriel, poate că o aluzie la primejdia care o aștepta pe fată imediat în afara siguranței din camera ei de muzică.

Dat fiind că nu mai restaurase nicio pictură a Artemisiei, Gabriel ar fi preferat să lucreze cu o încetineală migăloasă. Însă termenul-limită care îi atârna deasupra capului nu îngăduia asta. N-avea importanță; după ce studiase metoda italiană de restaurare, putea să fie la nevoie cel mai rapid dintre pictori. De obicei, operele lui Puccini, mai ales *La Boheme,* erau fondul muzical obișnuit. Însă restaurarea tabloului *Cântăreața la lăută* a fost făcută mai ales pe două sonate pentru vioară – una de Beethoven, cealaltă de Brahms – și o piesă tulburătoare a lui Serghei Rahmaninov, compozitorul preferat al oligarhului Arkadi Akimov.

În a doua seară de miercuri din octombrie, Isabel a venit în casa conspirativă pentru ultima ședință cu Christopher și Eli Lavon. De această dată i s-a alăturat o femeie care era idolul ei, renumita violonistă din Elveția Anna Rolfe. Repetiția lor nu implica muzică, doar coregrafie – punerea lesnicioasă și aparent printr-o întâmplare fericită a lui Arkadi Akimov în mâinile lui Martin Landesmann. După aceea, Anna s-a furișat în camera dinspre grădină ca să-l vadă pe Gabriel la lucru, știind foarte bine că îi abătea astfel atenția.

El a pus vopsea pe pensulă și a atins cu ea obrazul cântăreței la lăută.

— La ce crezi că se gândește?

— Fata din tablou?

— Fata din camera de alături.

— Probabil se întreabă cum se face că ne cunoaștem. Anna s-a încruntat.

— Chiar te irita faptul că exersam?

— Niciodată.

— Bine. Pentru că eu nu oboseam niciodată să te privesc cum lucrezi.

— Crede-mă, devine plictisitor.

— La fel ca mine.

Ea a tras un pic de pielea de pe maxilar.

— Presupun că nu poți lucra un pic la mine înainte de recitalul de sâmbătă seara.

— Mă tem că n-am niciun minut de pierdut.

— O să termini la timp?

— Asta depinde de câte întrebări mai ai de gând să-mi pui.

— De fapt, nu mai am decât una.

— Vrei să știi ce s-a întâmplat cu englezul care fusese angajat să ne omoare pe noi în seara aceea, la Veneția.

— Da.

— Vorbește cu fata în camera de alături, a zis Gabriel.

— Ăla chipeș de te dă pe spate, bronzat superb? Anna a oftat. Chiar trebuie să glumești cu orice?

33.

KUNSTHAUS, ZÜRICH

Ca să ajungi la intrarea în muzeul Kunsthaus, în care se află cea mai mare și mai importantă colecție din Elveția de tablouri și alte obiecte de artă începând cu secolul al XII-lea, nu traversezi o piață istorică și nu urci pe trepte de piatră monumentale. Traversezi doar o mică esplanadă de lângă Heimplatz, care la ora opt în seara de sâmbătă era luminată ca ziua de luminile televiziunilor și logoul One World Global Alliance for Democracy.

Directorul muzeului i-a implorat pe invitații la gală să folosească transportul public ca să reducă amprenta de carbon a evenimentului. În afară de patru femei tinere care au coborât dintr-un tramvai 5, nimeni nu s-a conformat. Cei mai mulți au zăbovit un pic în fața galeriei exterioare a muzeului, ca să se lase fotografiați de presă. Și câțiva, printre care directorul general al lui Credit Suisse, au acceptat să dea scurte interviuri. Martin a vorbit aproape zece minute, în vreme ce Monique strălucea orbitor într-o rochie de la Dior Haute Couture. Deloc surprinzător, rochia, cu decolteul ei spectaculos, a fost cea care a făcut curând vâlvă în rețelele sociale.

Christopher Keller, în costum negru și cravată, ținând plăcuța cu lista, observa de la locul său din hol parada de bani și frumusețe trecătoare. Pe ecusonul laminat de la rever scria că este Nicolas Carnot, angajat la Global Vision Investments. *Monsieur* Carnot a fost cel care, la patru și jumătate în acea după-amiază, mult mai târziu decât ar fi preferat directorul, a dus *Cântăreața la lăută* la noua ei casă. Acum tabloul era într-o încăpere de lângă sala de spectacol, cu paznici înarmați. Într-o cameră alăturată, tot cu paznici înarmați, era Anna Rolfe. *Monsieur* Carnot dăduse instrucțiuni stricte personalului muzeului ca în niciun caz – în afară, *poate,* de izbucnirea războiului atomic – să nu fie deranjată înainte de recital.

Telefonul lui Christopher a vibrat la primirea unui mesaj. Era despre locul unde se afla invitatul secret al serii, oligarhul Arkadi Akimov. După ce călătorise până la Zürich din casa lui de lângă Lacul Geneva cu elicopterul firmei, domnul Akimov se apropia de Kunsthaus într-un convoi de limuzine închiriate. Prin reprezentanta lui, o anumită Ludmila Sorova, ceruse două bilete suplimentare la gală pentru paza personală. Cererea i-a fost refuzată și i s-a explicat domnului Akimov că bodyguarzii nu erau considerați potriviți cu acel eveniment.

Alt cuplu care arăta prosper a intrat în hol – magnatul farmaceutic cu sediul în Basel Gerhard Müller și soția lui subnutrită, Ursula. Christopher, ca un școlar cuminte, le-a bifat numele pe listă și, ridicând din nou privirea, a zărit o procesiune de trei mașini Mercedes Clasa S identice oprind lângă Heimplatz. Din prima și a treia mașină au ieșit șase bodyguarzi. Toți veterani din unitățile de elită *spețnaz,* toți cu sânge pe mâini. Și toți înarmați, și-a zis Christopher, care nu era. Nu avea decât clipboardul cu lista și pixul și un ecuson laminat pe care scria că e Nicolas Carnot, un nume pe care îl pescuise din trecutul său complicat.

Mai avea și zâmbetul ironic, pe care l-a arborat ca pe o armură când Arkadi Akimov și soția lui, Oksana, au coborât din al doilea Mercedes. Falanga de bodyguarzi i-a escortat de-a curmezișul esplanadei până la intrarea în muzeu. Spre marea ușurare a lui Christopher, n-au încercat să-i urmeze în hol.

Acolo a putut să-i privească în voie. Arkadi Akimov, băiatul bolnăvicios de pe Aleea Baskov, era acum o persoană suplă, cu ținută dreaptă și aer poruncitor, cu păr argintiu rărit pieptănat cu grijă peste chelia rusească mare și piele netedă bine întinsă peste pomeții rusești pătrați. Gura era mică și nu zâmbea, ochii erau piezișI și pătrunzători. Christopher și-a zis că sunt ochii unui gangster antrenat de Centrala din Moscova. Privirea lor a trecut peste el fără să se oprească, poposind apoi aprobator pe Oksana. Estimarea profesională a lui Christopher era că Arkadi își considera soția tânără și frumoasă un pic mai mult decât un obiect. Dumnezeu s-o aibă în pază dacă îl mânia vreodată. Ar ucide-o și și-ar găsi alta.

Akimovii i-au urmat pe Mulleri spre sala de spectacol pe un traseu pregătit anume, care i-a dus pe lângă unele dintre cele mai populare atracții ale muzeului, printre care lucrări de Bonnard, Gauguin, Monet și Van Gogh. Christopher, înarmat cu plăcuța și ecusonul, s-a dus în sală pe un drum direct. Ospătari cu veston alb serveau șampanie și *hors d'oeuvres* în foaier primilor sosiți. În sală, rânduri ordonate de scaune erau așezate în fața unei platforme dreptunghiulare pe care se aflau un pian mare de concert și un piedestal acoperit cu postav. Tehnicienii din departamentul de spectacole al muzeului făceau ultimele reglaje ale microfoanelor și luminilor.

Christopher s-a strecurat pe o ușă din stânga scenei și a auzit imediat sunetul înăbușit al viorii Annei Rolfe, două octave dintr-o simplă gamă in re minor. Paznicul postat în fața ușii pălăvrăgea cu imperturbabila Nadine Rosenberg, care o acompania de multă vreme pe Anna. Isabel era într-o cameră de vizavi. Îmbrăcată în rochie de seară, cu părul coafat, se privea în oglinda luminată de deasupra mesei de machiaj. Violoncelul ei William Forster II din 1790 era pus pe un suport în colț.

— Cum arăt? a întrebat.

— Remarcabil de calmă pentru cineva care e pe cale să împartă capul de afiș cu Anna Rolfe.

— Crede-mă, e doar fațada.

— Vreo ultimă întrebare?

— Ce se întâmplă dacă el nu mă abordează după spectacol?

— Presupun că va trebui să improvizezi.

Ea a ridicat violoncelul de pe suport și a cântat linia melodică din „Someday My Prince Will Come”. Christopher o fredona în vreme ce traversa sala de spectacol spre foaier. Mulțimea de demnitari invitați se împărțise în două tabere, una în jurul lui Martin Landesmann, cealaltă în jurul lui Arkadi Akimov. Ospătarii cu tăvi în mâini făceau naveta între cele două grupări, însă altfel domnea o pace plină de răceală. Era, și-a zis Christopher, un început perfect al serii.

•

În casa conspirativă din Erlenbach, Gabriel și Eli Lavon priveau aceeași scenă pe ecranul unui laptop. Imaginea ajungea la ei prin amabilitatea Unității 8200, care preluase controlul sistemului de securitate al muzeului și rețelei vizuale interne – totul cu știința și aprobarea tacită a serviciului de informații elvețian.

Puțin înainte de ora opt, ușile sălii de spectacol au fost deschise pe dinăuntru și a sunat un clopoțel ritual, întrucât invitații erau toți groaznic de bogați și nedeprinși să urmeze instrucțiuni, l-au ignorat. Într-adevăr, până să fie toți așezați pe locurile atribuite, programul atent plănuit de Gabriel deja se desfășura cu o întârziere de douăzeci de minute. Martin și Monique, sponsorii și gazdele evenimentului, ocupau două scaune în mijlocul primului rând. Arkadi și Oksana Akimov, care donaseră douăzeci de milioane de franci elvețieni organizației One World Global Alliance for Democracy, primiseră și ei locuri de onoare. Așa cum fusese instruit, Martin se purta ca și cum rusul și soția lui erau invizibili.

În cele din urmă, directorul muzeului a pășit pe scenă și a ținut o lungă cuvântare despre importanța artei și culturii într-o epocă a conflictelor și nesiguranței. Remarcile lui au fost doar un pic mai puțin plicticoase decât cele ale conservatorului-șef, Ludwig Schenker, despre Artemisia Gentileschi și incredibila regăsire a *Cântăreței la lăută,* puține dintre ele semănând cât de cât cu adevărul. Măcar de această dată Martin a fost, slavă Domnului, taciturn. La ordinul lui, doi curatori au pus tabloul pe piedestal, iar Monique și directorul au dat jos cu un gest grațios pânza albă de pe el. În sala de spectacol din Kunsthaus aplauzele au fost frenetice. În casa conspirativă din Erlenbach au fost mai scurte, dat tot sincere.

Gabriel și Eli Lavon au privit cum tabloul *Cântăreața la lăută* e dus de pe

scenă și Martin prezintă spectacolul serii. Simpla pronunțare a numelui ei a ridicat publicul în picioare, inclusiv pe oligarhul Arkadi Akimov. Răspunsul ei la adorație a fost superficial, mecanic. La fel ca Gabriel, avea capacitatea să blocheze orice i-ar fi abătut atenția, să se închidă într-un cocon de tăcere impenetrabil, să se plaseze în alt timp și loc. Pe moment, cel puțin, cei două sute cincizeci de invitați nu existau.

Nu erau decât acompaniatoarea și iubita sa Guarneri. Lăuta sa, cum îi plăcea să-i zică. Doamna ei grațioasă. Și-a sprijinit instrumentul sub bărbie și a pus arcușul pe coarda la Tăcerea a părut să dureze o veșnicie. Prea îngrijorat ca să privească, Gabriel a închis ochii. O vilă lângă mare. Lumina brun-gălbuie a apusului. Muzica fluidă a unei viori.

•

Ambele sonate aveau câte patru mișcări și durata aproape identică – douăzeci de minute Brahms, douăzeci și două Beethoven. Isabel a urmărit ultimele minute ale recitalului Annei din ușa deschisă de lângă scenă. Anna ardea cu flăcări mari, publicul era vrăjit. Și când te gândești că Isabel avea să-i urmeze curând. Cu siguranță, și-a spus brusc, nu-i cu putință. Trăia unul dintre frecventele sale vise neliniștite, asta era tot. Sau poate că fusese o mică scăpare de vreun fel, o eroare în program. Alisa Weilerstein avea să cânte după aceea. Nu Isabel Brenner, fost agent de conformitate la cea mai murdară bancă din lume, cea care câștigase cândva premiul trei la ARD International Music Competition.

Pierdută în gânduri, a tresărit instinctiv când în sală a izbucnit o furtună de aplauze. Martin Landesmann a fost primul care s-a ridicat în picioare, urmat pe loc de un bărbat cu păr argintiu aflat la câțiva metri la dreapta lui. Isabel s-a chinuit să-și aducă aminte numele lui, dar degeaba. Era un nimeni, un nimic.

Cu microfonul în mână, Anna a cerut liniște, și cei două sute cincizeci de oameni de vază înșirați în fața ei s-au supus. Ea a mulțumit audienței pentru că sprijină muzeul și cauza democrației și pentru că i-au dat ocazia să cânte din nou în public după o absență atât de lungă. Fiind bogată și privilegiată, ea reușise să se ascundă de virusul ucigaș. Însă aproape două milioane de oameni din întreaga lume – cei bătrâni, cei bolnavi, cei săraci, cei înghesuiți în locuințe precare sau cei care trudesc plătiți cu ora în industriile esențiale – nu fuseseră la fel de norocoși. Le-a cerut celor de față să-i păstreze în inimă pe morți și să-și amintească de cei cărora le lipsesc resursele esențiale pe

care cei mai mulți dintre ei le consideră de la sine înțelese.

— Pandemia, a continuat ea, a pricinuit pierderi mari în lumea spectacolului, mai ales în muzica clasică. Îmi voi relua cariera atunci când se vor redeschide, în sfârșit, sălile de concert. Cel puțin, așa sper, a adăugat cu modestie. Dar, din nefericire, mulți tineri muzicieni talentați n-au de ales, trebuie s-o ia de la capăt. Cu acest gând în minte, doresc să v-o prezint pe o prietenă dragă mie, care va interpreta ultima piesă din această seară, o compoziție minunată a lui Serghei Rahmaninov, intitulată „Vocaliza".

Isabel și-a auzit numele răsunând în sală și, cumva, picioarele au izbutit s-o ducă pe scenă. Publicul a dispărut în clipa în care a început să cânte. Cu toate acestea, simțea greutatea privirii lui. Oricât s-ar fi trudit, nu izbutea să-și amintească numele lui. Era un nimeni. Era un nimic.

34.

KUNSTHAUS, ZÜRICH

Anna Rolfe avusese de gând să-și mai facă o scurtă apariție pe scenă la sfârșit, însă publicul nu i-a îngăduit să plece. Ce-i drept, o mare parte din adorație era îndreptată spre Isabel. Felul în care interpretase tulburătoarea compoziție de șase minute a lui Rahmaninov fusese revoluționar.

În cele din urmă, Anna a luat-o de mână pe Isabel și au plecat împreună din sala de spectacol. Se părea că apariția bruscă a unei migrene – se știa că Anna suferă de migrene paralizante – n-avea să-i permită să umble printre invitați la recepția de după recital, așa cum fusese plănuit. Tânăra Isabel cea uluitoare consimțise să-i țină locul. Din motive legate de securitatea operațiunii, Gabriel nu-i spusese Annei toate motivele pentru care născocise șarada complicată din acea seară. Nu știa decât că are de-a face cu bărbatul cu înfățișare slavă care o mâncase din ochi pe Isabel de la locul lui din rândul întâi.

Anna și-a luat rămas-bun de la Isabel cu formalism pedant și s-a retras fiecare în cabina sa. Un paznic de-al muzeului stătea în fața ușii Annei. Pe masa de machiaj era cutia viorii, alături de pachetul de Gitanes. Și-a aprins una, încălcând regulamentul strict antifumat al muzeului, și pe loc s-a gândit

la Gabriel, cu pensula în mână, clătinând din cap spre ea cu reproș.

Presupun că am avut norocul să se termine înainte ca cineva să fie rănit…

Sunetul unor pași de femeie pe coridor a smuls-o pe Anna din gânduri. Era Isabel, care pleca din cabină să-și joace rolul de vedetă la recepție. Anna era ușurată că nu era nevoie de prezența sa, pentru că n-o îngrozea nimic mai tare decât o încăpere plină cu necunoscuți. Prefera compania viorii sale Guarneri.

Și-a lipit blând buzele de melcul viorii.

— E vremea de culcare, grațioasă doamnă.

A lăsat țigara să cadă într-o sticlă de Eptinger pe jumătate băută și a deschis cutia viorii. Cuibărit printre lucrurile ei – un arcuș de rezervă, corzi suplimentare, sacâz, surdine, lubrifiant pentru chei, cârpe pentru curățat, unghieră, o șuviță din părul mamei sale –, era un plic cu numele ei scris de mână pe partea din față. Nu fusese acolo când s-a dus pe scenă, și îi lăsase paznicului instrucțiuni stricte să nu permită intrarea nimănui în cabină în lipsa ei. La fel îi spusese paznicului și englezul ăla de te dădea pe spate, bronzat superb. O făcuse cu poate cel mai puțin convingător accent franțuzesc din câte auzise Anna vreodată.

A șovăit un pic, apoi a luat plicul. Era de foarte bună calitate, ca și cartonașul cu chenar dinăuntru.

Anna a recunoscut scrisul.

S-a ridicat, a smucit ușa și s-a năpustit pe coridor. Paznicul s-a uitat la ea ca la o nebună. Evident, reputația o precedase.

— Am crezut că ți-am spus să nu lași pe nimeni în cabină cât sunt pe scenă.

— N-am lăsat, Frau Rolfe.

Ea i-a fluturat pe la nas plicul.

— Și atunci cum naiba a ajuns asta în cutia viorii mele?

— Trebuie să fi fost *Monsieur* Carnot.

— Cine?

— Francezul care a adus tabloul la muzeu în această după-amiază.

— Unde e acum?

— E chiar aici, a venit răspunsul de departe.

Anna s-a răsucit pe călcâie. Bărbatul stătea lângă scena pe jumătate luminată, cu o jumătate de zâmbet ironic pe față.

— Tu? El a ridicat un deget la buze, apoi a dispărut. Ticălosule, a șoptit ea.

•

Cântăreața la lăută, ulei pe pânză, 152x134 centimetri, atribuit inițial cercului lui Orazio Gentileschi, acum atribuit ferm fiicei lui Orazio, Artemisia, și restaurat la splendoarea lui inițială de către Gabriel Allon, era pe un piedestal din centrul foaierului, având de o parte și de alta doi paznici ai muzeului, cu înfățișare blândă. Demnitarii invitați orbitau cu venerație în jurul picturii, ca pelerinii la Kaaba din Meca. Podelele goale și pereții răsunau de incantațiile lor.

Isabel, încă neobservată, se gândea la seria de împrejurări, lanțul de ghinioane și întâmplări fericite care o adusese la gală. În povestea pe care și-o spunea erau câteva omisiuni evidente, însă în rest păstra câteva fapte confirmabile. Copil-minune, la șaptesprezece ani a câștigat un premiu important, dar a hotărât să se înscrie la o universitate obișnuită, nu la conservator. După ce și-a luat licența la London School of Economics a lucrat la RhineBank, întâi la Londra, apoi la Zürich. A părăsit firma în împrejurări pe care nu avea voie să le discute – lucru deloc neobișnuit în cazul angajaților lui RhineBank – și acum lucra pentru Martin Landesmann, la Global Vision Investments din Geneva.

Și de ce se uită așa la mine bărbatul acela?

Bărbatul cu părul cărunt care nu zâmbea și avea la braț manechinul slav cu păr ca pana corbului. De evitat cu orice preț, și-a spus Isabel.

A cules un pahar cu șampanie de pe o tavă din apropiere. Efervescența i-a dus alcoolul de la buze în sânge cu viteză uimitoare. A auzit că îi rostește cineva numele și, răsucindu-se, a dat de o femeie aflată spre sfârșitul vârstei mijlocii, a cărei ultimă vizită la chirurgia plastică o lăsase cu o expresie de groază pură.

— Piesa pe care ai cântat-o era de Ceaikovski? a întrebat ea.

— Rahmaninov.

— E foarte frumoasă.

— Așa mi-am zis întotdeauna.

— Vine și Anna? Aștept cu nerăbdare s-o cunosc.

Isabel a explicat că Anna nu se simțea bine.

— Întotdeauna e ceva, nu-i așa?

— Pardon?

— E blestemată, sărăcuța de ea. Știi de mama ei, firește. Groaznic.

Femeia s-a îndepărtat, ca smulsă de o pală de vânt, și alta i-a luat locul.

Era Ursula Müller, nevasta costelivă a lui Gerhard Müller, client al lui RhineBank.

— Cânți ca un înger! Și chiar arăți ca un înger.

Era limpede că Herr Müller e de acord. La fel și bărbatul cărunt cu manechinul atârnat de braț. Înaintau prin mulțime spre Isabel. Ea s-a lăsat trasă în direcția opusă și a fost pasată ca un platou cu mâncare de la un cuplu strălucitor, plin de bijuterii, la altul.

— Îți taie răsuflarea! a exclamat cineva.

— Mă bucur tare mult că v-a plăcut.

— Un triumf! a declarat altcineva.

— Sunteți prea amabil.

— Mai spune-ne o dată numele.

— Isabel.

— Isabel și mai cum?

— Brenner.

— Unde-i Anna?

— Mă tem că nu se simte bine. Va trebui să vă mulțumiți cu mine.

— Când e următorul spectacol?

Curând, și-a zis ea.

Nu mai avea unde să se ascundă. I-a dat paharul unei ospătărițe – șampania nu-i pria – și a pornit spre tablou, însă bărbatul cărunt și mireasa-copilă i-au tăiat calea. El avea pe fața lată, slavă, ceva care aducea a zâmbet. I s-a adresat lui Isabel într-o germană perfectă, cu accentul unui Ostländer.

— Cu excepția lui Rostropovich, poate, n-am mai auzit niciodată „Vocaliza” interpretată mai bine.

— Ei, zău așa, a răspuns Isabel.

— Este adevărul. Dar de ce Rahmaninov?

— De ce *nu* Rahmaninov?

— Sonata pentru violoncel face parte din repertoriul tău?

— Dumnezeule, da.

— Și al meu.

— Ești violoncelist?

— Pianist. Bărbatul a zâmbit. Nu ești elvețiancă.

— Nemțoaică. Însă trăiesc aici, în Elveția.

— La Zürich?

— Înainte. Dar m-am mutat nu de mult la Geneva.

— Biroul meu e în Place du Port.

— Al meu, peste pod, pe Quai de Mont-Blanc.

El s-a încruntat, nedumerit.

— Nu ești muzician profesionist?

— Sunt analist de proiecte la o firmă elvețiană cu capital privat. Analist financiar.

Lui nu-i venea să creadă.

— Cum e cu putință?

— Analiștii financiari câștigă mult mai bine decât muzicienii.

— La ce firmă lucrezi?

Ea a arătat spre Martin Landesmann.

— La cea a bărbatului care stă exact acolo.

— Sfântul Martin?

— Urăște să i se spună așa.

— Așa am auzit.

— Îl cunoști?

— Doar din auzite. Cine știe de ce, pare să mă ignore în seara asta, ceea ce e ciudat, dacă ne gândim că am donat douăzeci de milioane de franci elvețieni organizației lui prodemocrație ca să particip la recitalul din această seară.

Isabel s-a prefăcut spectaculos că se gândește.

— Ești…

— Arkadi Akimov. Bărbatul s-a uitat spre fată. Iar ea este soția mea, Oksana.

— Sunt sigură că Martin ar fi onorat să te cunoască.

— Te-ar deranja?

Isabel a zâmbit.

— Nici vorbă.

•

Două camere de supraveghere ale muzeului priveau spre colțul din foaier în care domnea Martin – una din dreapta lui, cealaltă direct de deasupra capului. Prin prima, Gabriel și Eli Lavon au văzut cum Isabel Brenner, fostă angajată la RhineBank-Zürich, în ultima vreme la Global Vision Investments din Geneva, își croiește drum prin mulțimea înghesuită. De câteva ori a fost silită să se oprească pentru a accepta încă un compliment. Nimeni dintre cei care îi făceau urări nu dădea atenție rusului cu păr argintiu care venea pe

urma ei – oligarhul Arkadi Akimov, prieten din copilărie cu conducătorul autoritarist cleptocrat al Rusiei, cu o avere de 33,8 miliarde de dolari la cea mai recentă estimare făcută de *Forbes.* Pe moment, cel puțin, era un nimeni. Un nimic.

Când Isabel a ajuns, în cele din urmă, la țintă, Gabriel a trecut la a doua cameră de supraveghere, care oferea o vedere ca din satelit a scenei pe care avea să se desfășoare ultimul spectacol al serii. Din nou a fost o întârziere, dat fiind că acoliții și admiratorii strânși în jurul lui Martin au primit-o cu exaltare pe Isabel în mijlocul lor. În cele din urmă, ea a pus o mână pe brațul lui Martin, un gest de intimitate deliberat pe care cu siguranță îl observa oligarhul. Telefonul din buzunarul de la piept al smochingului lui Martin, confecționat manual de Senszio din Geneva, oferea transmisiunea audio.

Îmi pare tare rău că te întrerup, Martin. Însă aș vrea să-ți prezint pe cineva pe care tocmai l-am cunoscut…

N-au fost strângeri de mână, doar aplecări reținute ale capului, de la un miliardar la altul. Discuția a avut un ton cordial, însă conținutul era ostil. Pe la jumătate, oligarhul i-a oferit lui Martin o carte de vizită, ceea ce a dus la un ultim schimb tensionat de replici. Apoi oligarhul a șoptit ceva direct la urechea lui Martin și, luându-și de mână soția, s-a retras.

Petrecerea a continuat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic nelalocul lui. Dar cu zece kilometri la sud, într-o casă conspirativă de pe malul Lacului Zürich, aplauzele lui Eli Lavon au fost spontane și prelungite. Gabriel a potrivit timpul de pe înregistrarea conversației și a dat clic pe *PLAY.*

— Mulțumesc pentru contribuția generoasă la Global Alliance, Arkadi. Am de gând s-o folosesc la finanțarea eforturilor noastre în Rusia.

— Păstrează-ți banii, Martin. Cât despre cele douăzeci de milioane, a fost un preț mic pentru privilegiul de a participa la mica ta serată de azi.

— De când douăzeci de milioane înseamnă un preț mic?

— E mult mai mult acolo de unde au venit, dacă ești interesat.

— La ce te gândești?

— Ești liber săptămâna viitoare?

— Săptămâna viitoare nu-i bine, dar s-ar putea să am un minut sau două în cealaltă săptămână.

— Sunt un om ocupat, Martin.

— Suntem doi în această situație.

— Făcând lumea un loc sigur pentru democrație?

— Cineva trebuie s-o facă.

— Ar trebui să rămâi la schimbările climatice. Cum dau de tine?

— Suni la centrala GVI, ca toată lumea.

— Am o idee mai bună. Ce-ar fi să mă suni mai bine tu?

— Ce ai în mână, Arkadi?

— O carte de vizită. Sunt în vogă.

— Dacă ți-ai fi făcut temele, ai ști că nu accept niciodată cărți de vizită. Sun-o pe Isabel. O să aranjeze ea ceva.

— A fost extraordinară în seara asta.

— Ar trebui s-o vezi cu un desfășurător.

— Unde ai găsit-o?

— Nici să nu te gândești, Arkadi. E a mea.

În acel moment, oligarhul s-a aplecat în față și i-a spus lui Martin ceva la ureche. Zarva recepției a acoperit remarca, însă expresia lui Martin sugera că a fost o insultă. Gabriel a resetat înregistrarea, a activat un filtru care reducea mult din zgomotul de fond și a dat clic pe *PLAY.* De această dată ultimul cuvânt al oligarhului se auzea clar:

— Norocosule.

35.

QUAI DU MONT-BLANC, GENEVA

Ludmila Sorova a sunat-o pe Isabel luni dimineața la ora zece. Isabel a așteptat până joi ca să o sune, la rândul său. Tonul ei era de afaceri, energic, ca o femeie care are o grămadă de lucruri de făcut. Al Ludmilei era bosumflat – era limpede că așteptase o veste de la Isabel mai curând. Cu toate acestea, a încercat să înceapă o pălăvrăgeală despre interpretarea ei la Kunsthaus. Evident, domnul Akimov fusese nespus de încântat.

Isabel a îndreptat rapid conversația spre motivul pentru care sunase, și anume cererea domnului Akimov de a se întâlni cu Martin Landesmann. Erau două ferestre în programul lui de săptămâna viitoare – marți la trei și miercuri la cinci și cincisprezece minute –, dar în rest era prins cu întâlniri și videoconferințe legate de noua sa inițiativă, Global Alliance for Democracy.

Ludmila a spus că trebuie să se consulte cu domnul Akimov și revine cu un telefon înainte de sfârșitul zilei. Isabel a avertizat-o să nu tărăgăneze, pentru că timpul domnului Landesmann este limitat.

A încheiat convorbirea și apoi a notat în agenda GVI legată în piele data, ora și subiectul. Ridicând iar privirea, a observat că pe mobil o așteaptă un mesaj.

Bine jucat.

A șters mesajul și, ridicându-se, și-a urmat noii colegi în sala de ședințe plină de lumină a GVI. Era o echipă surprinzător de mică – doisprezece analiști supra-educați de sexul și diversitatea etnică cerute, toți tineri, și atrăgători, și devotați, și toți convinși că Martin este cu adevărat un patron sfânt cu responsabilitate corporativă și dreptate ecologică, așa cum susținea el că este.

Se întruneau de două ori pe zi. Ședința de dimineață era dedicată investițiilor și achizițiilor propuse sau iminente; cea de după-amiază, „viitorului așa cum ne-ar plăcea să fie". Discuțiile aveau dinadins o natură nedisciplinată și un ton politicos. Nu exista niciuna dintre dușmăniile și rivalitățile dintre birouri care erau tipice în ședințele de la RhineBank, mai ales la sucursala Londra. Martin, cu cămașa descheiată la gât și sacoul stil sport făcut la comandă, strălucea de inteligență și viziune. Rareori rostea o frază în care să nu apară *sustenabil* sau *alternativă.* Avea de gând să dezlănțuie economia post-pandemică de mâine – o economie verde, fără carbon, care să îndeplinească în aceeași măsură nevoile muncitorilor și consumatorilor și să nu provoace și mai mari vătămări planetei. Nici măcar Isabel nu putea să nu fie emoționată de spectacolul dat.

El i-a cerut să rămână în urmă când ceilalți au ieșit din sală.

— Cum a fost convorbirea telefonică? a întrebat.

— Dacă e să ghicesc, o să te întâlnești cu Arkadi marți după-amiază, la ora trei.

Zâmbind, Isabel s-a întors în biroul său și a găsit beculețul roșu pentru mesaje clipind pe telefon ca o baliză pe canal. Era Ludmila Sorova gâfâind, care spunea că domnul Akimov se poate întâlni cu domnul Landesmann și marți, și miercuri, marți fiind preferata. Spera să aibă o veste de la Isabel înainte de sfârșitul zilei, întrucât și timpul domnului Akimov era limitat.

„Mă întreb de ce". Isabel a șters mesajul. Apoi a întrebat, fără să se adreseze cuiva anume:

— Ce crezi?

Peste câteva secunde, telefonul i-a vibrat la sosirea unui mesaj.

Nu e nimic care să nu poată să aștepte până mâine.

„Exact cum mă gândeam”.

Isabel a pus câteva hârtii în poșeta atârnată pe umăr, a îmbrăcat o haină matlasată ușoară și a coborât la parter. Afară, cele mai înalte vârfuri ale masivului Mont Blanc erau îmbujorate de ultima lumină roșiatică a apusului, însă firmele de neon Rolex și Hermès ardeau în vârful clădirilor elegante care mărgineau malul sudic al Ronului. În Place du Port, a trecut pe lângă clădirea de birouri urâtă în care, la ultimul etaj, Ludmila Sorova aștepta ca pe ghimpi s-o sune ea. Următoarea piață era trapezoidala Place de Longemalle. Englezul, îmbrăcat scandalos în denim și piele, bea un Kronenbourg la o masă așezată în față la Hôtel de la Cigogne. Eticheta de pe sticlă era îndreptată spre Isabel, ceea ce însemna că nu este urmărită.

Ca să ajungă în Orașul Vechi trebuia să traverseze Rue du Purgatoire. Clădirea unde locuia dădea spre magazinele și cafenelele din Place du Bourg-de-Four. Israelianul mărunțel care îi amintea lui Isabel de un negustor de cărți rare ședea turcește pe piatra cubică, lângă vechea cișmea. Era îmbrăcat în haine soioase de vagabond și ținea în mâini un carton zdrențuit pe care scria că cere mâncare și bani de la trecători. Acum cartonul era ținut cu partea care trebuie în sus, ceea ce însemna că împărtășește părerea englezului că Isabel nu este urmărită.

Sus, în apartament, a deschis ferestrele și obloanele spre aerul răcoros al toamnei și și-a turnat vin dintr-o sticlă de Chasselas desfăcută. Violoncelul îi făcea semn să vină. L-a scos din cutie, i-a pus o surdină pe gât și a așezat arcușul pe corzi. Suita în sol major pentru violoncel a lui Bach. Toate șase mișcările. Fără partitură. Fără nicio greșeală. După aceea, publicul său obișnuit de sub ferestre a cerut un bis, niciunul cu mai mare entuziasm decât micul vagabond care ședea pe piatra cubică de la poalele cișmelei.

•

Isabel a sunat-o pe Ludmila a doua zi dimineață și a dat undă verde întâlnirii de marți la ora trei. A pus câteva condiții pentru întâlnire, niciuna negociabilă, întrucât era presată de timp. Durata întâlnirii avea să fie de patruzeci și cinci de minute, niciun minut în plus. Domnul Akimov trebuia să vină singur, fără asociați, avocați sau alți paraziți.

— Și fără bodyguarzi, vă rog. Global Vision Investments nu este acel gen

de locuri.

În următoarele zile Isabel n-a putut fi contactată deloc, cel puțin în ceea ce o privea pe Ludmila Sorova. N-a răspuns la e-mailuri sau la telefoane – nici la apelul urgent al Ludmilei, de marți, la 14.50, despre sosirea iminentă a domnului Akimov la sediul GVI. Era inutil, dat fiind că Isabel vedea de la fereastra biroului înspăimântătorul lui convoi motorizat năpustindu-se spre ea peste Pont du Mont-Blanc.

Când a ajuns ea în holul de la intrare, el sărea din limuzină. Urmărit de o haită de bodyguarzi, a traversat trotuarul și a năvălit pe ușa rotativă. Avea ținuta unui general victorios care venea să dicteze termenii predării. Expresia i s-a îmblânzit când a dat cu ochii de Isabel, care stătea lângă biroul pazniculuI.

— Isabel! a strigat el. E minunat să te revăd.

Cu mâinile încleștate la spate, ea a încuviințat din cap oficial.

— Bună ziua, domnule Akimov.

— Țin să-mi spui Arkadi.

— O să mă străduiesc.

Isabel a verificat pe telefon ora, apoi a arătat spre lifturi.

— Pe aici, domnule Akimov. Și, dacă nu vă supărați, spuneți-le paznicilor dumneavoastră să rămână aici, în hol, sau în mașinile lor.

— Cu siguranță aveți sus o sală de așteptare.

— Așa cum i-am explicat asistentei dumneavoastră, Martin îi consideră supărători.

Arkadi le-a mormăit bodyguarzilor ceva în rusește și a urmat-o pe Isabel într-un lift care aștepta. Ea a apăsat butonul etajului opt și a privit drept înainte când ușile s-au închis, ținând strâns la piept o mapă legată în piele, ca pe un scut. Arkadi și-a tras în jos manșetele cu butoni. Parfumul lui scump plutea între ei ca un gaz lacrimogen.

— Ai spus în seara aceea că ai locuit la Zürich.

— Da, a zis Isabel.

— Cu ce te ocupai acolo?

— Lucram la bancă. La fel ca toată lumea.

— De ce ai plecat de la acea bancă și ai venit la Geneva?

„Am plecat din cauza ta”, și-a zis ea în gând. Apoi i-a răspuns:

— Am fost dată afară, dacă chiar trebuie să știi.

Arkadi i-a privit imaginea reflectată în ușile liftului.

— Care a fost delictul tău?

— M-au prins cu mâna în casa de bani.

— Cât ai furat?

Ea i-a întâlnit privirea reflectată și a zâmbit.

— Milioane.

— Ai putut să păstrezi ceva din ele?

— Nicio centimă. De fapt, am trăit pe stradă până a apărut Martin. El m-a curățat și mi-a dat o slujbă.

— Poate că este un sfânt, la urma urmei.

Când s-au deschis ușile, Arkadi a poftit-o pe Isabel să iasă prima. De-a lungul coridorului pe care l-a condus erau fotografii cu Martin angajat în activități filantropice în țările aflate în curs de dezvoltare. Arkadi n-a făcut niciun comentariu despre altarul faptelor bune ale lui Martin. De fapt, Isabel avea o bănuială sâcâitoare că în acel moment el îi evalua calitatea fundului.

S-a oprit la ușa sălii de ședințe și a arătat cu mâna.

— Pe aici, domnule Akimov.

Bărbatul a trecut pe lângă ea fără să zică nimic. Martin părea să aibă atenția atrasă de ceva ce citea pe mobil. Un singur scaun era de fiecare parte a mesei de lemn lungi pe care se aflau mai multe feluri de apă minerală. Decorul creat cu multă grijă părea mai potrivit cu întâlnirile la vârf Est-Vest cu miză mare decât cu o conspirație criminală. Nu mai lipsea, și-a zis Isabel, decât strângerea de mână obligatorie în fața fotografilor de presă.

În loc de asta, cei doi bărbați au schimbat între ei un salut posomorât, nerostit, peste bariera mesei. Martin a marcat primul gol al meciului prin faptul că nu avea cravată, iar adversarul său era îmbrăcat mult prea elegant. Încercând să egaleze scorul, Arkadi s-a așezat pe scaun fără să fie invitat. Martin, într-o demonstrație vicleană de jiu-jitsu corporatist, a rămas în picioare, păstrând astfel controlul de pe terenul înalt.

S-a uitat la Isabel și a zâmbit.

— Asta-i tot deocamdată, Isabel. Mulțumesc.

— Desigur, Martin.

Isabel a ieșit, a închis ușa și s-a întors în biroul său. Ceasul digital de pe masa de lucru arăta 15.04. Patruzeci și unu de minute, și-a zis. Și niciun minut mai mult.

36.

QUAI DU MONT-BLANC, GENEVA

Lucru deloc surprinzător, Martin se împotrivise instalării în sala de ședințe de la Global Vision Investments a unor camere de supraveghere și microfoane ascunse. Se înduplecase doar după ce Gabriel i-a jurat solemn că dispozitivele – absolut *toate* – aveau să fie scoase la încheierea operațiunii. Erau cu totul patru camere și șase microfoane de înaltă rezoluție. Transmisia codificată ricoșa dintr-un receptor de la releul cel mai apropiat de noua casă conspirativă a echipei, în zona diplomatică Champel. Nu și-au bătut capul să creeze o poveste de acoperire pentru a-și explica prezența. Serviciul local de securitate era un partener anonim al acțiunii lor.

Prima veste a ajuns la ei la două și jumătate, când supraveghetorii din echipa lui Eli Lavon aflați în Place du Port au raportat sosirea unui convoi motorizat – o limuzină Mercedes-Maybach și două Range Rover – la sediul lui NevaNeft. Arkadi Akimov a ieșit pe ușa opacă a clădirii peste cincisprezece minute, iar la 14.55 asculta explicația lui Isabel că prezența bodyguarzilor lui nu este binevenită în cadrul cu carbon zero al lui Global Vision Investments. Transmisia de la telefonul ei a murit când a intrat în lift, iar când semnalul audio a revenit, ea stătea la ușa sălii de ședințe. Martin și Arkadi se fulgerau din priviri pe deasupra mesei ca boxerii profesioniști în mijlocul ringului.

Asta-i tot deocamdată, Isabel. Mulțumesc.

Desigur, Martin.

Isabel s-a retras, lăsându-i pe cei doi miliardari singuri în sala de ședințe. În cele din urmă, Martin a desfăcut una dintre sticlele cu apă minerală gazoasă și a turnat încet în două pahare.

— Crezi că o să bea din ea? a întrebat Eli Lavon.

— Arkadi Akimov? Gabriel a clătinat din cap. Nici dacă ar fi ultima picătură de apă de pe pământ.

•

— Dacă preferi, a zis Martin, am și apă plată.

— Nu mi-e sete, mulțumesc.

— Nu bei apă?

— Nu, decât dacă e apa mea.

— De ce te temi așa de tare?

— Capitalismul din Rusia e un sport de contact.

— Asta e Geneva, Arkadi. Nu Moscova. În cele din urmă, Martin s-a așezat. Ca să se consemneze…

— Nu văd pe nimeni consemnând ceva, tu vezi?

— Ca să se consemneze, a repetat Martin, am acceptat această întâlnire din politețe față de tine, și pentru că trăim și muncim în apropiere. Dar n-am de gând să fac afaceri cu tine.

— Nu mi-ai auzit oferta.

— Știu deja care este.

— Zău?

— E aceeași pe care le-ai făcut-o altor nenumărați oameni de afaceri occidentali.

— Te asigur că tuturor le-a mers remarcabil de bine.

— Eu nu sunt ca ei.

— Așa s-ar zice. Arkadi s-a uitat la fotografiile de pe pereții sălii de ședințe a lui Martin. Pe cine crezi că păcălești cu rahaturile astea?

— Fundația mea caritabilă a schimbat milioane de vieți în întreaga lume.

— Fundația ta caritabilă e o înșelătorie. Și asta ești și tu, a zâmbit Arkadi. O să vreau un pic de apă, te rog. Plată, dacă nu te superi.

Martin a turnat într-un pahar apă gazoasă și l-a împins peste masă.

— Unde ai învățat tacticile de negociere? La KGB?

— N-am fost niciodată agent KGB. Asta e, așa cum se spune, poveste de adormit copiii.

— Nu asta am citit în *The Atlantic.*

— I-am dat în judecată.

— Și ai pierdut procesul.

Arkadi a dat paharul deoparte fără să fi băut.

— E clar că ai un departament de publicitate mai bun decât al meu. Cum altfel se explică faptul că presa n-a scris niciodată despre relația ta cu un anume Sandro Pugliese din ’Ndrangheta italiană? Sau despre legăturile tale cu Meissner PrivatBank of Liechtenstein? Și apoi au fost acele componente pentru centrifuge pe care le vindeai iranienilor prin acea firmă germană a ta. Cred că era Keppler Werk GmbH.

— Mă tem că mă confunzi cu cineva.

— Presupun că este posibil. La urma urmei, oamenii de succes ca noi sunt întotdeauna acuzați de rele. Pe mine mă acuză că sunt agent KGB, că îmi datorez averea relației cu președintele Rusiei. Toate astea nu-s nimic mai mult decât fanatism antirusesc. Rusofobie! A bătut în masă, ca să sublinieze. Ca atare, uneori mi se pare necesar să-mi desfășor afacerile într-un fel care îmi protejează identitatea. La fel ca tine, îmi închipui.

— Global Vision Investments este una dintre cele mai respectate firme cu capital privat din lume.

— Și exact de aceea aș vrea să fac afaceri cu tine. Am un volum enorm de capital în exces care stă nefolosit. Mi-ar plăcea să investești în numele meu acel capital, folosind autorizația ireproșabilă a GVI.

— N-am nevie de banii tăi, Arkadi. Am destui de-ai mei.

— Averea ta netă e o bagatelă de trei miliarde, dacă e să credem cea mai recentă listă din *Forbes*. Îți ofer șansa să fii destul de bogat ca să schimbi cu adevărat lumea. A tăcut un pic. Te-ar interesa, Sfinte Martin?

— Nu-mi place să mi se zică așa.

— A, da. Cred că am citit asta în același articol care pomenea disprețul tău față de cărțile de vizită profesionale.

— Și unde anume se află acest exces de capital al tău?

— O parte din el e deja aici, în Occident.

— Cât de mult?

— Hai să zicem șase miliarde de dolari.

— Și restul?

— La MosBank.

— Ceea ce înseamnă în ruble.

Arkadi a încuviințat din cap.

— Despre câte ruble vorbim?

— Patru sute de miliarde.

— Cinci miliarde și jumătate de dolari?

— Cinci virgulă patruzeci și șapte, la rata de schimb de azi. Dar cine stă să numere?

— De unde provin?

— Firma mea de construcții a primit de curând un contract pentru un mare proiect de lucrări publice în Siberia.

— Chiar ai de gând să *construiești* ceva?

— Cât mai puțin posibil.

— Așadar, banii au fost deturnați din Trezoreria Federală.

— E un fel de a spune.

— Nu fac afaceri cu bunuri jefuite de la stat. Sau în ruble, dacă-i pe-așa.

— Atunci presupun că va trebui să-mi schimbi rublele jefuite în valută forte înainte să investești banii în numele meu.

— În ce?

— Lucrurile obișnuite. Firme private și concerne industriale, mari bunuri imobiliare, poate un port sau două. Aceste active vor fi deținute de Global Vision Investments, însă adevăratul proprietar vor fi câteva companii-fantomă pe care le vei crea pentru mine. Vei păstra activele în registrele tale până când voi considera potrivit să mă descotorosesc de ele.

— Tocmai am creat un ONG care are scopul de a promova răspândirea democrației în întreaga lume, inclusiv în Federația Rusă.

— Ai mai multe șanse să încetinești creșterea nivelului mărilor decât să aduci democrația în Rusia.

— Dar ai înțeles ce vreau să zic.

— Faptul că acum te-ai declarat oponent al guvernului rus este în avantajul nostru. Nimeni n-ar visa măcar că faci afaceri cu cineva ca mine. Arkadi și-a admirat ceasul de la mână – de la Patek Philippe din Geneva, un milion de franci elvețieni – și s-a ridicat în picioare. Mi s-a spus că timpul tău este limitat, ca și al meu. Dacă te interesează oferta, trimite-mi vorbă la birou nu mai târziu de joi, ora cinci după-amiaza. Dacă n-am nicio veste de la tine, o să fac afaceri cu altcineva. Fără supărare.

— Și dacă mă interesează?

— O să redactezi un prospect amănunțit și o să mi-l aduci la vila mea din Féchy sâmbătă. Oksana și cu mine am invitat la prânz câțiva prieteni. Sunt sigur că ție și frumoasei tale soții vi se vor părea interesanți ceilalți invitați.

— Am planuri pentru acest weekend.

— Anulează-le.

— Sâmbătă țin un discurs în fața unei adunări de lideri ai societății civile, la Varșovia.

— Altă cauză pierdută.

— O să-mi trimit avocatul cu prospectul.

Arkadi a zâmbit.

— Nu discut afaceri cu avocații.

•

Isabel s-a întors în sala de ședințe exact la ora 15.45. Părea că nu era nimic schimbat de când plecase. Acum, ca și atunci, un bărbat stătea pe scaun, iar altul în picioare, însă Arkadi, nu Martin, era cel care stătea în picioare. Aerul dintre ei era încărcat de electricitatea ultimului schimb de replici.

Isabel l-a însoțit pe Arkadi până la lifturi și i-a urat o seară plăcută. Când s-a întors în sala de ședințe, l-a găsit pe Martin stând gânditor la fereastră, ca și cum ar fi pozat într-un clip promoțional pentru One World Foundation.

— Cum a mers?

— Arkadi Akimov ar dori să spălăm și să ascundem pentru el unsprezece miliarde și jumătate de dolari.

— Asta-i tot?

— Nu, a răspuns Martin. Mă tem că mai e ceva.

La șapte și un sfert în acea seară, în vreme ce făcea ordine pe masa de lucru deja impecabilă, Isabel a primit un SMS de la un număr pe care nu l-a recunoscut, în care i se spunea să cumpere în drum spre casă niște vin. Expeditorul a avut amabilitatea să-i sugereze un magazin de pe Boulevard Georges-Favon. Proprietarul i-a recomandat un Bordeaux cu preț rezonabil, dar dintr-un an excepțional, și l-a pus într-o sacoșă de plastic pe care Isabel a dus-o pe străzile liniștite din Orașul Vechi spre Place du Bourg-de-Four. Vagabondul era la locul său obișnuit de lângă cișmea. Părea să nu-și dea seama că își ține pancarta cu susul în jos.

Isabel a lăsat câțiva bani în paharul lui și a traversat piața spre intrarea în clădirea sa. Ajunsă sus, a desfăcut sticla de vin și și-a turnat într-un pahar. Din nou violoncelul a chemat-o la el, însă de această dată nu l-a băgat în seamă, deoarece gândurile îi erau în altă parte. Oligarhul Arkadi Akimov o invitase la prânz sâmbătă, în vila lui din Féchy. Și acum era supravegheată de serviciul secret particular rusesc numit Grupul Haydn.

37.

GENEVA – PARIS

A doua zi dimineață, Martin a sunat-o pe Isabel la șapte și jumătate, când ea încerca să-și revină sub biciuirea dușului după o noapte în mare parte

nedormită.

— Îmi pare rău că te sun așa devreme, dar voiam să te prind înainte să plec spre birou. Sper că nu e un moment nepotrivit.

— Nicidecum. Era prima minciună a zilei. Isabel era sigură că aveau să mai fie. E vreo problemă?

— De fapt, o ocazie. Însă mă tem că va fi nevoie să te duci la Paris în această după-amiază.

— Ce păcat!

— Nu-ți face griji. Promit să-ți fac șederea cât mai plăcută posibil.

— Cât timp voi fi plecată?

— Probabil o noapte, însă ar trebui să-ți iei lucruri ca pentru două, ca să fie mai sigur. Îți spun restul când ajungi aici.

Și cu asta convorbirea s-a încheiat. Isabel și-a terminat dușul, apoi a verificat prognoza meteo la Paris. Era aproape identică cu cea de la Geneva, frig și cenușiu, dar fără ploaie. Și-a împachetat lucrurile potrivite și și-a pus pașaportul în poșetă. Hainele pentru acea zi, un costum-pantalon ajustat, atârnau pe spatele ușii dormitorului. După ce s-a îmbrăcat a chemat un Uber și a coborât în Place du Bourg-de-Four.

Nu se vedea vagabondul, însă doi bărbați din Grupul Haydn își luau micul-dejun într-una dintre cafenele. Unul dintre ei, cel cu părul mai închis la culoare, a urmărit-o pe Isabel până în Rue de l'Hôtel-de-Ville, unde aștepta mașina comandată. Când a ajuns la sediul GVI, Martin bătea cu ciocănelul în masă ca să facă ordine în ședința de dimineață. Care a durat aproape o oră și n-a fost discutată oferta profitabilă făcută de oligarhul Arkadi Akimov de a spăla și ascunde în Occident unsprezece miliarde de dolari jefuiți de la statul rus.

La sfârșitul ședinței, Martin a chemat-o pe Isabel în biroul său ca să-i explice de ce urma să plece curând la Paris. O întâlnire la micul-dejun la Hotel Crillon cu un întreprinzător francez ingenios – sau, cel puțin, așa zicea Martin. I-a dat lui Isabel niște materiale pe care să le cerceteze în tren și cheia unui apartament. Adresa era scrisă pe un cartonaș cu inițialele lui, ca și codul din opt cifre al interfonului de la stradă. Isabel a memorat informația și apoi a pus cartonașul în distrugătorul de documente al lui Martin.

Trenul ei a plecat din Gare de Cornavin la două și jumătate. Agentul cu păr închis la culoare din Grupul Haydn, după ce a urmat-o pe jos până la gară, a însoțit-o în călătoria de trei ore până la Gare de Lyon. O mașină care aștepta

a dus-o pe Quai de Bourbon, la numărul 21, o stradă rezidențială elegantă pe latura nordică din Île Saint-Louis.

Apartamentul era la ultimul etaj, al cincilea. Cu cheia lui Martin în mână, a ieșit din lift și a găsit ușa întredeschisă. Gabriel aștepta în hol, cu arătătorul lipit de buze.

A luat valiza din mâna lui Isabel și a tras-o înăuntru.

— Iartă-mă că te-am înșelat, a zis, închizând ușa fără zgomot. Dar mă tem că nu exista altă cale.

•

Livingul era întunecat. Gabriel a apăsat un comutator de pe perete și o constelație de lumini ascunse de pe tavan a risipit întunericul. Decorul a surprins-o pe Isabel. Se aștepta la grandoare, un Versailles în miniatură. În schimb, s-a pomenit într-o expoziție a eleganței nonșalante afectate. Nu era reședința principală a cuiva – nici măcar secundară, și-a zis ea. Era un loc de dormit confortabil pentru acele ocazii în care proprietarul foarte bogat se pomenea la Paris pentru câteva zile.

— Al tău? a întrebat ea.

— De fapt, al lui Martin.

— Îi lasă pe toți angajații lui să-l folosească?

— Doar pe cei cu care are o relație romantică.

Expresia ei scandalizată era artificială.

— Eu și Martin?

— Lucrurile astea se întâmplă.

— Biata Monique!

— Din fericire, n-o să afle niciodată. Gabriel a redus luminile. Aș dori să te arăți un pic la fereastră.

— De ce?

— Pentru că asta e ceea ce face o tânără femeie când ajunge în mărețul apartament de pe malul Senei al amantului ei.

Isabel a pornit spre fereastră.

— Scoate-ți mantoul, te rog.

Ea s-a supus și l-a aruncat neglijent pe spătarul unui fotoliu. Apoi s-a strecurat printre draperiile de culoarea fildeșului și a deschis fereastra batantă din mijlocul camerei. Vântul serii i-a învolburat părul. Și, cinci etaje mai jos, un angajat al companiei private de informații cu numele Grupul Haydn a fotografiat-o.

Ea a închis fereastra, a ieșit de după draperii și l-a găsit pe Gabriel așezându-i frumos mantoul.

— Nu-ți plac lucrurile care nu sunt la locul lor, nu?

— Ai observat?

— E greu să nu observi. Totul e întotdeauna ca la carte. Picturi, violoniști, bancheri elvețieni, angajați nemulțumiți ai celei mai murdare bănci din lume. Și pari să ai o poveste de acoperire de fiecare dată.

— E o parte esențială a doctrinei noastre operaționale. Îi zicem „o mică minciună care să acopere minciuna cea mare”.

— Care e mica minciună?

— Că ai o aventură cu Martin Landesmann.

— Și minciuna cea mare?

— Că ești aici cu mine.

— De ce?

— Pentru că nu era sigur să ne întâlnim la Geneva. Bărbatul a tăcut un pic. Și pentru că trebuie să iau o hotărâre grea.

— Prânzul de sâmbătă la Arkadi?

El a încuviințat din cap.

— E vreo șansă să nu fi știut că Martin o să fie la Varșovia în acest weekend?

— Absolut niciuna. A fost un vicleșug isteț din partea lui. A vrut tot timpul să te invite ca să ne pună la încercare buna-credință. Dacă nu te duci, va bănui că există o problemă.

— Și dacă accept?

— Vei fi studiată atent de câțiva foști și actuali agenți secreți ruși, căutând semnele de stingherealã sau înșelăciune. De asemenea, te vei confrunta cu întrebări aparent nevinovate despre trecutul tău, mai ales despre timpul petrecut la RhineBank. Dacă izbutești cumva să treci acest examen, sunt toate probabilitățile ca Arkadi să meargă mai departe cu afacerea.

— Și dacă îl pic?

— În cel mai bun caz, Arkadi o să-ți dea papucii și n-o să mai auzim niciodată de el. Dacă avem ghinion, te va supune unui interogatoriu de cu totul alt soi. Și îi vei spune totul, pentru că asta face cineva atunci când un pistol rusesc încărcat e ațintit spre capul său. Gabriel a coborât vocea. Iată de ce înclin să-mi transform jetoanele în bani și să-mi văd de drum.

— Am un cuvânt de spus în această chestiune?

— Nu, Isabel. Ți-am cerut să-i oferi lui Martin Landesmann experiența ta profesională și să prezinți pe cineva la o recepție plină de lume, unde nu erai în nicio primejdie. Dar nu te-am pregătit niciodată să intri singură în lumea lui Arkadi.

— E doar un prânz.

— Nu-i niciodată *doar* un prânz. Arkadi va începe să te testeze din clipa în care intri pe ușă. Va presupune că nu ești cine susții că ești. După ce te-a condus prin repertoriul tău obișnuit, îți va lua partitura și te va sili să improvizezi. Recitalul nu se va încheia decât atunci când el o să fie convins că nu ești o amenințare.

— Sunt în stare să improvizez.

El a privit-o cu îndoială.

— Trebuie să spun că n-am mai auzit niciodată „Someday My Prince Will Come" cântat la violoncel. Tonalitatea ta era foarte plăcută, dar în rest interpretarea n-a fost convingătoare.

— Atunci presupun că va trebui să mai încercăm o dată.

— Nu există a doua încercare, Isabel. Nu când este vorba despre ruși.

— Dar peste câteva ore Arkadi o să aibă impresia că sunt amanta lui Martin – nu-i așa?

— Așa sper.

— Și atunci de ce mama naibii și-ar lăsa Martin Landesmann iubita tânără și frumoasă să participe la un prânz în vila lui Arkadi dacă n-ar crede că e în siguranță?

Gabriel a zâmbit.

— Asta a fost o improvizație?

Ea a încuviințat din cap.

— Ce crezi?

Înainte să-i poată răspunde, telefonul lui a vibrat la sosirea unui mesaj.

— Avionul amantului tău tocmai a aterizat la Le Bourget.

— Care sunt planurile noastre?

— O cină liniștită la o cafenea din apropiere.

— Și apoi?

— Mica minciună care să acopere minciuna cea mare.

— Care e mica minciună?

— Că îți petreci noaptea făcând dragoste cu Martin.

— Și cea mare?

— Că o s-o petreci cu mine.

38.

ÎLE SAINT-LOUIS, PARIS

Martin și Isabel au mers pe jos, mână în mână, pe Quai de Bourbon, care era luminat de felinare, până la o braserie aflată lângă Pont Saint-Louis. Pe cealaltă parte a canalului îngust se înălța Notre-Dame, cu arcele butante ascunse de schele și turla absentă. Rusul care o urmărise pe Isabel de la Geneva mânca într-un restaurant de alături. Yossi Gavish și Eli Lavon, într-un local de vizavi. Pe la jumătatea mesei, Yossi a declarat brusc că porția de *coq au vin* din farfuria sa e imposibil de mâncat, provocând o înfruntare înflăcărată cu bucătarul jignit, și cearta a ajuns curând pe trotuar. Lavon a reușit să dezamorseze situația, iar cei doi potrivnici și-au cerut scuze unul altuia și și-au jurat prietenie veșnică, spre încântarea spectatorilor din localurile din jur. Gabriel, care văzuse incidentul prin intermediul telefonului lui Isabel, a regretat doar că nu era de față, pentru că a fost unul dintre cele mai bune spectacole de teatru de stradă operațional pe care îl auzise de ceva timp.

Îi dăduse instrucțiuni lui Martin s-o îmbie pe Isabel cu un pahar sau două de vin la cină. Au băut Sancerre la apetitive și un vin de Burgundia bun la felul principal. Pe când se întorceau pe jos în apartament, pasul lui Isabel era languros, râsul mai cristalin în noapte. Rusul s-a ținut după ei până la ușă, apoi a traversat Pont Marie până la o cafenea plutitoare de pe celălalt mal. Masa îi oferea o vedere directă spre fereastra dormitorului lui Martin, unde Isabel a apărut puțin înainte de miezul nopții îmbrăcată doar cu o cămașă bărbătească. Rusul a făcut câteva fotografii cu smartphone-ul – departe de ideal, însă combinate cu observațiile vizuale, mai mult decât suficiente.

Martin s-a ivit rapid la fereastră, fără cămașă, și a tras-o pe Isabel înăuntru. Rusul de la cafenea putea fi iertat dacă a presupus că perechea s-a întors în pat. De fapt, cei doi s-au dus în splendida sufragerie a lui Martin, unde Gabriel aștepta în penumbră, cu mâinile așezate pe masă. I-a spus lui Isabel să se așeze pe scaunul din fața lui și a refuzat-o când i-a cerut să-și mai

pună ceva pe ea. Faptul că era pe jumătate dezbrăcată o stingherea. Avea același efect și asupra lui Gabriel. El și-a ferit un pic privirea când a pus prima întrebare.

— Cum te cheamă?

— Isabel Brenner.

— Numele adevărat.

— Este numele meu adevărat.

— Unde te-ai născut?

— La Trier.

— Când ai primit primul violoncel?

— La opt ani.

— Ți l-a dat tatăl tău?

— Mama.

— Ai participat la ARD International Music Competition când aveai nouăsprezece ani?

— Șaptesprezece.

— Ai câștigat locul doi pentru interpretarea Sonatei în mi minor pentru violoncel a lui Brahms?

— Locul trei. Și era în fa major.

— De când lucrezi pentru spionajul israelian?

— Nu lucrez pentru spionajul israelian. Lucrez pentru Martin Landesmann.

— Martin lucrează pentru spionajul israelian?

— Nu.

— Ai o relație sexuală cu Landesmann?

— Da.

— E îndrăgostit de tine?

— Trebuie să-l întrebi pe el.

Întrebările lui Gabriel au încetat.

— Cum m-am descurcat?

— Dacă dorința ta este să mori sâmbătă după-amiază, te-ai descurcat de minune. Totuși, dacă dorești să supraviețuiești prânzului din vila lui Arkadi, avem mult de lucru. Acum spune-mi numele tău.

— Isabel.

— De ce i-ai dat acele documente Ninei Antonova?

— Nu i le-am dat.

— De când lucrezi pentru Gabriel Allon?

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Minți, Isabel. Și acum ești moartă.

•

Următorul interogatoriu simulat a fost mai rău decât primul, iar cel de după a fost echivalentul unei mărturisiri semnate. Dar până la ora patru dimineața – cu câteva idei valoroase din partea unui delincvent care izbutise să convingă lumea că e un sfânt – Isabel mințea cu ușurința și siguranța de sine a unui agent secret foarte bine antrenat. Până și Gabriel, care căuta orice scuză ca să apese pe butonul de oprire, a trebuit să admită că ea era mai mult decât capabilă să răspundă la câteva întrebări la un prânz oficial cu oaspeți. Însă nu-și făcea iluzii despre capacitatea ei de a rezista la o presiune susținută în stil KGB. Dacă Arkadi și bandiții lui o legau de un scaun, trebuia să recurgă imediat la primul ei plan de salvare, să declare că, pe când era angajată la RhineBank din Londra, fusese silită să lucreze pentru spionajul britanic. Și dacă asta nu mergea, avea să ofere numele lui Gabriel.

Era deja aproape cinci dimineața. Isabel a reușit să doarmă câteva ore, iar la nouă și un sfert a urcat cu greu într-un taxi ca să ajungă la Gare de Lyon. Puțin mai târziu, Martin s-a dus la Le Bourget, însă Gabriel a rămas în apartament până spre sfârșitul după-amiezii, când Eli Lavon a hotărât că nu mai sunt supravegheați de Grupul Haydn. Au mers împreună la ambasada Israelului din primul arondisment și s-au dus la subsol, în camera comunicațiilor securizate. În limbajul Biroului i se spunea „Sfânta Sfintelor”.

Pe ecran era o imagine de la sediul GVI. Martin, arătând deloc obosit după o noapte nedormită, prezida ședința de după-masă a personalului. La sfârșit, Isabel și-a strâns hârtiile și s-a întors în biroul său, de unde a sunat-o pe Ludmila Sorova la NevaNeft. Ludmila a pus-o în așteptare și peste o clipă a răspuns Arkadi.

— Începusem să cred că n-o să mai dai vreun semn.

— Bună ziua, domnule Akimov.

— Te rog, Isabel. Trebuie să-mi spui Arkadi.

— Încă mă mai trudesc cu asta.

— Pari obosită.

— Da? A fost o zi plină.

— Sper că în legătură cu mine.

— De fapt, așa a fost.

— Să înțeleg că Martin e interesat de oferta mea?

— În vreme ce vorbim se lucrează la prospect. Mi-a cerut să-l duc la Féchy sâmbătă după-amiază.

— Vii la prânz, sper.

— N-aș vrea să-l ratez. La ce oră trebuie să ajung?

— Pe la unu. Dar nu-i nevoie să faci rost de mașină. O să-ți trimit eu.

— Nu-i nevoie, domnule Akimov.

— Țin neapărat. De unde să te ia?

Isabel a spus numele unui obiectiv turistic important din Geneva, nu adresa blocului său. Apoi, după un ultim schimb de amabilități, convorbirea s-a încheiat, în „Sfânta Sfintelor", tăcerea era mormântală.

După multă vreme, Eli Lavon a zis:

— Poate că muzicienii clasici nu pot să improvizeze, la urma urmei.

— Și ce ar fi trebuit să spună altfel?

— Ar fi trebuit să-i spună lui Arkadi că e perfect în stare să ajungă la Féchy pe cont propriu.

— Sunt sigur că a făcut-o. De fapt, putem asculta înregistrarea, dacă vrei.

— N-a insistat destul.

— Iar când Arkadi a amenințat că propune altcuiva afacerea?

Neprimind răspuns, Gabriel a derulat înapoi și a apăsat pe *PLAY.*

— Ție îți pare obosită?

— Niciun pic.

— Și atunci de ce a zis asta Arkadi?

— Pentru că știe unde a fost ea noaptea trecută. Și vrea ca Isabel și Martin să știe că el știe.

— De ce?

— *Kompromat.*

— Și ce o să facă Arkadi cu această bucățică gustoasă de *kompromat* pe care i-am pus-o în față cu atâta generozitate?

— O s-o folosească pentru a-l ține pe Martin în frâu. Cine știe? Ar putea chiar s-o folosească pentru a face târgul mai acceptabil, dacă crede că Martin își trage o parte prea mare din pradă.

— Deci, l-am prins? Asta e ceea ce spui, Eli?

Lavon a șovăit, apoi a încuviințat.

Gabriel a dat mai tare sonorul transmisiei din telefonul piratat al lui Isabel.

— Ce fredonează?

— Elgar, mocofanule.

— De ce Elgar?

— Poate că încearcă să-ți spună că ar prefera să nu ia masa de prânz cu un bandit antrenat de Centrala din Moscova.

— N-are cum s-o omoare în Elveția – așa e, Eli?

— Fără îndoială. O s-o ducă cu mașina peste graniță, în Franța, a zis Lavon. Apoi o s-o omoare.

39.

FÉCHY, CANTONUL VAUD

Ziua de sâmbătă a început înnorată, cenușie, însă pe la sfârșitul dimineții soarele strălucea pe pavajul din Rue du Purgatoire. Isabel aștepta pe treptele de la cenușiul Temple de la Madeleine, una dintre cele mai vechi biserici din Geneva. Hainele ei, toate noi, erau potrivite pentru un prânz oficial pe malul lacului împreună cu ruși grotesc de bogați – pantaloni Max Mara, pantofi cu toc Ferragamo, pulover de cașmir și o jachetă Givenchy, geantă mare Louis Vuitton. Înăuntru era o propunere amănunțită de spălare și ascundere a unsprezece miliarde și jumătate de dolari jefuiți de la statul rus. Ea și Martin dăduseră forma finală a documentului în seara trecută, târziu, într-o ședință-maraton la sediul GVI.

S-a uitat la ceasul de la mână – un Jaeger-LeCoultre Rendez-Vous cu diamante, cadou de la Martin – și a văzut că este exact ora douăsprezece. Ridicând privirea, a zărit un Mercedes Clasa S care se apropia pe strada îngustă. Șoferul a oprit lângă trepte și a coborât geamul din partea pasagerului.

— Doamna Brenner?

Ea s-a așezat pe bancheta din spate și au pornit pe drumul de o jumătate de oră până la Féchy, un sat viticol bogat din cantonul Vaud, pe malul nordic al Lacului Geneva. Deloc surprinzător, vila lui Arkadi era cea mai mare din localitate. Holul de prost gust era o replică a Sălii Andreievski din Marele Palat Kremlin, de dimensiuni mai mici, dar nu mai puțin împodobită.

— Ce crezi? a întrebat el.

— N-am cuvinte, a zis Isabel sincer.

Au trecut prin două uși aurite și au intrat într-o reproducere a Sălii Alexandrovski. Apoi au fost o serie de saloane oficiale, fiecare cu o temă distinctă. Ba o casă țărănească, ba un palat de la malul mării, ba o bibliotecă cu pereții acoperiți de cărți a unui mare intelectual rus. Doar într-una dintre camere erau oameni, un salon plin de lumină, în care trei tinere cu membre lungi pozau ca pentru o ședință foto. S-au uitat la Isabel cu o invidie vizibilă.

În cele din urmă au ieșit pe o terasă mare, unde vreo sută de ruși sorbeau șampanie în lumina rece a soarelui de toamnă. Isabel a trebuit să ridice vocea ca să fie auzită peste muzică.

— Mă așteptam la un prânz restrâns.

— Nu fac lucruri restrânse.

— Cine sunt acești oameni?

Arkadi s-a uitat la un bărbat bine hrănit, care avea brațul încolăcit pe după mijlocul unei femei imposibil de frumoase.

— Presupun că îl recunoști.

— Sigur că da.

Bărbatul era Oleg Jirinovski, președintele gigantului energetic al statului rus, Gazprom. Tânăra pe care o pipăia era nevasta lui numărul patru. Descotorosirea de numărul trei îl costase câteva sute de milioane de lire sterline într-un tribunal din Londra.

Arkadi a arătat spre alt invitat.

— Și el?

— Dumnezeule mare!

Era „Nebunul” Maxim Simonov, regele nichelului din Rusia.

— Sau el?

— Să fie oare…

— Oleg Lebedev, zis și domnul Aluminiu.

— E adevărat că e cel mai bogat om din Rusia?

— Pe locul al doilea.

Arkadi a cules două pahare cu șampanie de pe tava unui chelner care trecea pe acolo și i-a dat unul lui Isabel.

— Cred că drumul de la Geneva a fost confortabil.

— Foarte.

— Și ai adus propunerea?

Isabel a bătut cu palma în poșeta Vuitton.

— Poate că ar trebui s-o vedem acum. Așa putem să ne destindem și să ne

bucurăm de restul după-amiezii.

Înăuntru, au urcat o scară grandioasă și au intrat în camera de lucru oficială a lui Arkadi. Era lipsită de vulgaritatea țaristă placată cu aur din restul vilei. Ținând sus paharul cu șampanie, Isabel a pus mâna dreaptă pe clapele unui pian Bösendorfer și a cântat pasajul de deschidere din *Sonata lunii* a lui Beethoven.

— Există ceva ce nu poți să faci? a întrebat Arkadi.

— Nu pot să cânt restul acestei sonate. Cel puțin, nu mai pot.

— Tare mă îndoiesc de asta. A condus-o la o zonă cu fotolii de lângă ferestre și a deschis o cutie împodobită de pe măsuța de cafea lăcuită. Puneți aici mobilul, te rog.

Isabel s-a supus. Apoi a scos din poșetă prospectul și i l-a dat lui Arkadi.

— E singurul exemplar?

— În afară de dosarul original. Se află pe un computer neconectat la internet din biroul meu.

El și-a pus ochelarii de citit și a răsfoit încet paginile.

— Sunt o mulțime de proprietăți imobiliare comerciale britanice și americane.

— Asta pentru că pandemia a creat un exces de proprietăți disponibile. Credem că aceste active pot fi achiziționate la prețuri favorabile și că valoarea le va crește după ce economia americană își revine la situația dinaintea pandemiei.

— Cât de mult va trebui să păstrez proprietățile ca să am profit?

— Trei până la cinci ani, cu marjă de siguranță.

El a coborât din nou privirea.

— Cincizeci de milioane de dolari pentru o companie de hrană organică din Portland?

— Credem că este subevaluată și pregătită pentru o viitoare creștere economică.

— O sută de milioane pentru un fabricant de panouri solare? A mai dat o pagină. Două sute de milioane pentru o companie care fabrică turbine eoliene? S-a uitat la Isabel pe deasupra ochelarilor. Ai uitat că mă ocup cu comerțul de produse petroliere?

— Deținerea acestor companii îți va permite să-ți răscumperi păcatele cu carbonul.

Zâmbind, el a aplecat din nou privirea.

— Trei sute de milioane pentru un distribuitor de componente pentru avioane din Salina, Kansas?

— Dacă vei cumpăra principalul competitor al firmei, vei fi jucătorul dominant de pe piața americană.

— E de vânzare?

— Auzim zvonuri.

El s-a întors la secțiunea de proprietăți imobiliare a documentului.

— Cel mai înalt bloc de birouri din Canary Wharf, Londra?

— O ocazie de neratat.

— Un turn comercial și rezidențial pe Brickell Avenue din centrul orașului Miami?

— E un chilipir la șase sute de milioane. Mai mult, vei putea să procesezi zeci de milioane de dolari prin revânzarea unor apartamente de lux în coproprietate de la etajele superioare.

— Să procesez?

Isabel a zâmbit.

— „Spălare” e un cuvânt așa de urât.

— Ceea ce ne aduce la comisionul vostru. Arkadi a întors foile până la începutul documentului. Un miliard și jumătate pentru consultanță și alte taxe, plăcile unei corporații-fantomă cu răspundere limitată, înregistrată în Channel Islands. A ridicat privirea. Cam piperat, nu crezi?

— Plătești bunul renume al lui Martin. Nu este ieftin.

— Se pare că nici rata de schimb valutar.

Isabel n-a răspuns.

— Presupun că aveți pe cineva în minte pentru această treabă?

— Sucursala din Londra a lui RhineBank. Sunt cei mai buni din domeniu.

— Și tu ai de unde să știi. La urma urmei, acolo ți-ai început cariera. Ai fost recrutată de RhineBank după ce ai absolvit London School of Economics.

— E clar că mi-ai cercetat trecutul.

— Te așteptai la altceva?

Isabel a ignorat întrebarea.

— Ai găsit ceva interesant?

— N-ai fost concediată de la RhineBank-Zürich din cauză că te-au prins cu mâna în casa de marcat. Ai fost concediată din cauză că lucrai pentru așa-zisa „Spălătorie de rufe rusească”. Cei mai mulți dintre colegii tăi își caută încă serviciu, dar tu ai izbutit să aterizezi în picioare la Global Vision

Investments din Geneva. Arkadi a coborât vocea. Iar acum ești în camera mea de lucru, oferindu-te să *procesezi* peste unsprezece miliarde și jumătate de dolari din banii mei.

— Sunt aici, domnule Akimov, pentru că, cine știe de ce, ai insistat să vin.

— Te asigur, intențiile mele au fost onorabile.

— Zău?

— Speram doar să te pot cunoaște mai bine.

— În cazul acesta, cum vrei să încep?

— Cântând restul din *Sonata lunii.*

— Ți-am spus, nu mi-o amintesc.

— Te-am auzit de prima dată, Isabel. Dar nu te cred.

40.

FÉCHY, CANTONUL VAUD

— Mecanic și fără pasiune, a declarat Arkadi la sfârșitul primei mișcări. Dar e evident că ai putea s-o cânți foarte bine dacă ai vrea.

— Ce zici de asta?

Isabel a cântat primul pasaj din „When I Fall in Love”[19].

— Ți s-a întâmplat vreodată? a întrebat Arkadi.

— Să mă îndrăgostesc? O dată sau de două ori.

— Și acum ești îndrăgostită?

Isabel s-a ridicat de la pian fără să răspundă și și-a reluat locul.

— Unde rămăseserăm?

— La RhineBank a răspuns Arkadi.

— A fost fondată în 1892 în Orașul liber și hanseatic Hamburg, care, după cum știi, este pe râul Elba, nu pe Rin. În prezent, pe locul patru dintre cele mai mari bănci din lume, cu venituri de circa douăzeci și șase de miliarde și active în valoare de unu virgulă șase trilioane.

Arkadi s-a uitat la ea fără nicio expresie.

— Spune-mi despre munca ta acolo.

— Am semnat un acord de confidențialitate ca parte din pachetul de plecare. N-am voie să discut nimic din ce am făcut la RhineBank.

— Te-ai ocupat vreodată de tranzacții legate de o companie numită Omega Holdings?

— Arkadi, te rog.

— În sfârșit!

Zâmbetul lui părea aproape sincer.

— Nu cunoșteam identitatea *nici unuia* dintre clienți, a explicat Isabel. Doar semnam tranzacțiile.

— Și atunci de ce naiba te-au concediat?

— Făceam parte din „Spălătoria de rufe rusești". A trebuit să plecăm toți.

— Tu ai fost persoana care le-a strecurat ziarelor documentele?

— Da, Arkadi. Eu am fost cea care a făcut-o.

— Mă bucur că am lămurit asta. Alt zâmbet. Acum spune-mi cum ai ajuns să lucrezi pentru Martin Landesmann.

— În felul obișnuit. Mi-a oferit un post.

— De ce ție?

— Presupun că voia priceperea mea.

— Priceperea?

— Știu cum să procesez fonduri fără să fiu prinsă.

— Și când ai început să te culci cu el?

Isabel a lăsat cu bună știință să se strecoare o notă falsă în negare.

— Martin e un bărbat cu o căsnicie fericită.

— La fel ca mine, a răspuns Arkadi. Și e evident că voi doi aveți o aventură pasionată. Sper doar, pentru binele lui Martin, să nu devină niciodată publică. Reputația lui excelentă ar avea de suferit.

— Sună a amenințare.

— Zău?

— De ce ești așa de îngrijorat? a întrebat Isabel. Martin și cu mine suntem cei cărora li se cere să respecte legislația împotriva spălării banilor. Și noi suntem cei care vor fi amendați sau chiar judecați pentru acțiunile lor, dacă suntem prinși. Tu, clientul, nu înfrunți un astfel de risc.

— Îngrijorarea mea e geopolitică, nu juridică. Dar continuă, te rog.

— Tu ești cel care a venit la noi, Arkadi. Îți amintești?

— Îmi amintesc că ai cântat una dintre compozițiile mele preferate, a compozitorului meu preferat, la o recepție care m-a costat douăzeci de milioane de franci elvețieni ca să particip. Și îmi amintesc că atunci când mi-am exprimat interesul să fac afaceri cu Martin, amândoi v-ați lăsat tare greu.

— Ne-am lăsat tare greu pentru că nu credeam că e o idee bună să facem afaceri cu rușii.

A pus prospectul în poșetă și s-a ridicat.

— Din motive care acum sunt mult prea evidente.

— Unde crezi că te duci?

— Înapoi la Geneva.

— De ce?

— Scuze, Arkadi. Nu mai facem nicio afacere.

— Nu crezi că ar trebui să te consulți cu Martin înainte să dai cu piciorul unui câștig de un miliard de dolari?

— Martin o să facă orice îi spun eu.

— Nu mă îndoiesc.

Isabel a deschis capacul cutiei împodobite care bloca semnalul telefonului, dar Arkadi a închis-o cu un pocnet ascuțit înainte să poată scoate telefonul.

— Ia loc, te rog.

— Plec.

— Cum ai de gând să ajungi înapoi la Geneva?

— O să chem un Uber.

Isabel a reușit să zâmbească.

— Sunt în vogă.

— Nu va fi ușor fără telefon, nu?

Mâna lui stătea în continuare pe capacul cutiei.

— Și apoi, n-ai luat masa de prânz.

— Mi-a pierit pofta de mâncare. Isabel a scos prospectul din poșetă și l-a lăsat să cadă pe masă. Cum rămâne, Arkadi?

— Am nevoie de câtva zile de gândire.

Isabel s-a uitat la ceasul de la mână.

— Ai un minut.

•

Vocea lui Arkadi a fost prima pe care Gabriel și echipa lui au auzit-o când telefonul lui Isabel, după o dispariție de douăzeci și șapte de minute, s-a reconectat la rețeaua de mobile Swisscom. Ciudat, oligarhul rus o mustra blând că a trecut prea repede printr-un pasaj din *Sonata lunii* a lui Beethoven. Informațiile de geolocație și altitudine ale telefonului arătau că se află încă în camera lui de lucru, așa cum arătau și imaginile prinse de camera video. S-a concentrat în treacăt pe fața lui Isabel cât și-a verificat

mesajele. Nu era nimic în expresia ei care să arate că este constrânsă în vreun fel, cu toate că era evident din mișcarea imaginii că îi tremură un pic mâna.

A lăsat telefonul să cadă în golul întunecat al poșetei sale Vuitton și l-a urmat pe Arkadi la parter până pe terasa vilei, unde au circulat prin mulțimea alcătuită numai din ruși. Arkadi a prezentat-o pe Isabel ca „o asociată", descriere care acoperea tot soiul de păcate. Președintele Gazpromului, Oleg Jirinovski, a fost încântat; „Nebunul" Maxim Simonov, regele nichelului, a fost evident topit. A invitat-o pe Isabel pe iahtul său, cel numit foarte potrivit *Dracul împielițat,* în anuala croazieră de vară pe Mediterana. Isabel, înțeleaptă, a refuzat.

La trei și un sfert i-a spus lui Arkadi că are de analizat ceva – o oportunitate de investiție licită într-o firmă norvegiană de comerț online – și trebuie să se întoarcă la Geneva. Fără nicio tragere de inimă, el a condus-o la mașină. Șoferul a lăsat-o la Temple de la Madeleine și, urmată de doi agenți operativi din Grupul Haydn, a mers pe jos până în Place du Bourg-de-Four. În apartament, a cântat Suita in re minor pentru violoncel a lui Bach. Toate cele șase mișcări. Fără partitură. Fără nicio greșeală.

PARTEA A TREIA

ADAGIO CANTABILE

41.

GENEVA – LONDRA

La trei zile după prânzul oficial din palatul lui Arkadi Akimov din Féchy, locuitorii vechiului oraș Geneva, aflat pe malul lacului, și-au ținut cu toții răsuflarea pentru că America s-a dus la urne. Președintele în exercițiu republican a avut ceea ce părea să fie un avantaj impresionant la început în statele-cheie ale bătăliei, Wisconsin, Michigan și Pennsylvania, dar a văzut cum avantajul său se evaporă pe măsură ce primele voturi la fața locului și trimise prin poștă erau înregistrate. Vizibil zguduit, miercuri dimineața, devreme, a apărut în fața suporterilor în Camera de Est a Casei Albe și, lucru uluitor, le-a cerut comisiilor electorale să sisteze numărarea voturilor. Totuși, numărătoarea a continuat, iar sâmbătă rețelele de televiziune l-au declarat învingător pe candidatul democrat. Milioane de americani s-au revărsat pe străzi, într-o erupție spontană de bucurie și ușurare profundă. Lui Isabel i se părea că sărbătoresc căderea unui tiran.

Luni, viața la Geneva și-a reluat cursul în mare parte normal, chiar dacă guvernul a impus din nou purtarea măștii, din cauza unei creșteri bruște a numărului cazurilor de COVID. Isabel a lucrat din apartamentul din Orașul Vechi până spre sfârșitul dimineții, apoi a zburat la Londra cu Gulfstreamul lui Martin, cel mai mic dintre cele două avioane particulare. Când a ajuns la Aeroportul London City a trecut printr-o verificare superficială a pașaportului ei german, apoi a urcat în limuzina care o aștepta. Au pornit spre vest, unde, pe Fleet Street, era sediul lui RhineBank-Londra, fostul ei loc de muncă.

Chiar în fața clădirii era o cafenea unde Isabel prânzise adesea. Cu masca pe față, s-a așezat la o masă de pe trotuar și a comandat cafea. La patru și

jumătate a verificat indexul FTSE 100 și a văzut că prețul acțiunilor din Londra scăzuse cu aproape două procente. Ca urmare, a așteptat până la 16.45 ca să-l sune pe Anil Kandar.

— Ce mama dracului vrei?

— Sunt bine, Anil. Tu ce mai faci?

— Ai văzut prețul acțiunilor noastre în ultima vreme?

— Cred că e un pic sub zece. Stai așa, verific.

— La ce te gândești, Isabel?

— Bani, Anil. O grămadă de bani.

— Te ascult cu atenție.

— Nu-i ceva ce se poate discuta la telefon.

— Genul meu preferat de afacere. Unde ești?

— Peste drum.

— Douăzeci de minute, a zis Anil și a închis.

Era aproape cinci și jumătate când el a ieșit, în cele din urmă, pe ușa lui RhineBank. Ca de obicei, era îmbrăcat complet în negru, stil pe care îl adoptase când era la New York, unde își câștigase reputația unuia dintre cei mai nesăbuiți brokeri din RhineBank. Ca răsplată, i s-a dat controlul departamentului piețelor globale, poziție care i-a permis să acumuleze o avere personală cu nouă cifre. Locuia într-o vilă victoriană imensă într-o suburbie de lux a Londrei și se ducea la muncă în fiecare dimineață într-un Bentley cu șofer. Era născut în Virginia de Nord, studiase la Yale și Wharton School, acum vorbea engleza cu un pronunțat accent britanic. La fel ca hainele negre, era un lucru pe care îl îmbrăca de cum se trezea dimineața.

S-a așezat la masa lui Isabel și a comandat un ceai Earl Grey. Mirosul de apă de colonie, tonic capilar și tutun era copleșitor. Era mirosul, și-a amintit Isabel, lui RhineBank-Londra. A scos capacul de pe cană și și-a aruncat în gură o pastilă de Nicorette.

— Arăți bine, Isabel.

— Mulțumesc, Anil, i-a zâmbit ea. Tu arăți ca dracu'.

— Presupun că am meritat asta.

— Ai meritat. Te-ai purtat groaznic cu mine când lucram aici.

— Nu era personal. Erai o mare belea.

— Încercam doar să-mi fac meseria.

— La fel și eu. Anil a suflat peste ceai. Dar am auzit că te-ai dat pe brazdă după ce te-ai mutat la sucursala din Zürich. Lothar Brandt mi-a spus că ai

semnat fiecare hârtiuță pe care ți-o punea în față.

— Și uite ce mi-a adus asta, a șoptit ea.

— O slujbă la Sfântul Martin Landesmann.

— Vorba umblă repede.

— Mai ales când toți ceilalți care au fost dați afară își caută încă un serviciu bun. Din fericire, am reușit să limităm pagubele la sucursala din Zürich.

Lui Anil îi plăcea să-l folosească pe „noi” când se referea la conducere. Avea ambiția ca într-o bună zi să devină membru al Consiliului celor zece, poate chiar directorul executiv al firmei. Fiind american prin naștere și de origine indiană, avea să trebuiască să plătească din greu privilegiul. De aici obiceiurile lui de tranzacționare nesăbuită. Anil n-avea strop de morală personală sau profesională. Pe scurt, era modelul de angajat al lui RhineBank.

— Cum ți-e registrul de tranzacții zilele astea? a întrebat Isabel.

— Nu așa de interesant cum era cândva. Consiliul celor zece ne-a trimis un ordin de încetare absolută după masacrul de la Zürich. Gata cu tranzacțiile rusești riscante până se liniștesc apele.

— S-au liniștit?

— Am făcut câteva încercări. În principal afaceri mici. Douăzeci de milioane aici, patruzeci de milioane dincolo. Mărunțiș.

— Și?

— Merge strună. Nicio crâcnire de la organele de control britanice sau americane.

— Consiliul celor zece știe cu ce te îndeletnicești?

— Cunoști vorba veche, Isabel. Ce nu știe Hamburgul… Anil a scos din ambalaj altă Nicorette. Mă tem că intru în simptomele de sevraj și n-o să fie o priveliște frumoasă. Așadar, ce-ar fi să-mi spui despre ce-i vorba?

— Global Vision Investments ar vrea să beneficieze de serviciile departamentului piețelor globale al lui RhineBank. În schimbul acestor servicii, suntem pregătiți să fim foarte generoși.

— Ce fel de servicii?

Isabel a zâmbit.

— Oglindă, oglinjoară…

— Despre câți bani vorbim?

— Nu mărunțiș, Anil. Nici pe departe.

Anil a tras în piept primul Dunhill înainte să ajungă la Victoria Embankment. Până atunci, Isabel schițase parametrii de bază ai afacerii. Acum, pe când mergeau de-a lungul Tamisei spre Parlament, a intrat în detalii – mai ales de dragul publicului său, care urmărea discuția prin intermediul telefonului din poșetă. Reprezentanții clientului ei, a explicat, aveau să cumpere pachete de acțiuni stabile de la RhineBank-Moscova în ruble. Simultan, Anil avea să cumpere aceeași cantitate din aceleași acțiuni stabile de la reprezentanții clientului lui Isabel din Cipru, Channel Islands, Bahamas sau Insulele Cayman. Una peste alta, patru sute de miliarde de ruble aveau să fie schimbate și transferate din Rusia în Occident. Dată fiind mărimea extraordinară a proiectului, va trebui să fie făcut pe bucățele – cinci miliarde, zece miliarde, una sau două tranzacții pe zi, mai multe dacă nu era nicio reacție din partea organelor de control. În cele din urmă, banii aveau să-și croiască drum în conturi de la Meissner Privatbank din Liechtenstein, lucru pe care nu i l-a dezvăluit lui Anil. Nu i-a spus nici numele misteriosului client rus, doar suma pe care era gata s-o plătească lui RhineBank-Londra în comisioane și taxe pentru alte servicii.

— Cinci sute de milioane?

Anil era, în mod previzibil, consternat.

— Nu mă ating de ei pentru mai puțin de un miliard.

— Ba o să te atingi, Anil. Deja îți lasă gura apă. Singura întrebare este dacă o să suni sau nu în seara asta la Hamburg, ca să primești aprobarea Consiliului celor zece.

El a aruncat în râu, cu un bobârnac, mucul țigării.

— Ceea ce Hamburgul nu știe…

— Cum o să explici suma suplimentară de cinci sute de milioane din registrul tău?

— O s-o împrăștii. Nu vor ști niciodată de unde au venit.

— E bine de știut că nu s-au schimbat multe de când am plecat. Isabel i-a dat lui Anil un stick de memorie. Ai aici toate conturile și locurile în care au fost deschise.

— Când vrei să pornim?

— Ce zici de mâine?

— Nicio problemă.

Anil a pus stickul în buzunarul pardesiului negru.

— Presupun că zvonurile despre Martin Landesmann sunt adevărate, la

urma urmei.

— La ce zvonuri te referi?

— Că nu-i vreun sfânt. Și, se pare, nici tu nu ești.

I-a aruncat lui Isabel o privire piezișă pofticioasă.

— Iar îți lasă gura apă, Anil.

— Ai vreme să sărbătorim la un pahar?

— Trebuie să mă întorc în seara asta la Geneva.

— Dar data viitoare când vii în oraș?

— Probabil nu. Nu mă înțelege greșit, Anil, dar chiar arăți ca dracu'.

•

Când Isabel a ajuns la Aeroportul London City, avionul lui Martin făcuse plinul și primise permisiunea să decoleze. Când a intrat în cabină, englezul a ridicat privirea de pe laptop.

— Ce-ai zice acum de paharul ăla?

— Aș ucide pentru o băutură.

— Cred că șampania se potrivește, nu?

— Dacă ții neapărat.

Englezul a intrat în chicinetă și a ieșit peste o clipă cu o sticlă de Louis Roederer Cristal desfăcută. A turnat în două pahare și i-a întins unul lui Isabel.

— Pentru ce bem? a întrebat ea.

— Pentru alt spectacol remarcabil oferit de tine.

— Am o idee mai bună. Isabel a ridicat paharul. Pentru cea mai murdară bancă din lume.

Englezul a zâmbit.

— Fie-i țărâna ușoară.

42.

QUAI DU MONT-BLANC, GENEVA

A doua zi dimineață la ora șapte, un broker de acțiuni rus pe nume Anatoli Bershov și-a sunat omul din RhineBank-Moscova în numele unui client neidentificat și a cumpărat câteva mii de acțiuni ale unei companii

biotehnice americane care a creat și a produs un echipament de testare pentru coronavirus folosit pe scară largă. Peste cinci minute, același broker și-a instruit reprezentantul din Cipru, un oarecare domn Constantinides, să *vândă* un număr identic de acțiuni al firmei unui oarecare Anil Kandar, șeful departamentului piețelor globale din RhineBank-Londra. Prima tranzacție a fost efectuată în ruble, a doua în dolari. Domnul Constantinides a virat imediat profitul unei bănci cipriote corespondente – se afla în aceeași clădire din Nicosia, deținută de acționari ruși anonimi – și banca corespondentă cipriotă l-a virat în insulele din Marea Caraibilor, unde a țopăit dintr-o firmă de împrumut în alta până ce a ajuns, în cele din urmă, la Meissner Privat-Bank din Liechtenstein.

Până atunci, banii trecuseră prin atâtea companii-fantomă fragile, încât era imposibil de găsit punctul de plecare. Ca să pună capac, Meissner a ascuns banii în spatele unui strat final de obscuritate corporatistă înainte să-i trimită la Credit Suisse din Geneva, unde au poposit într-un cont controlat de Global Vision Investments. Un funcționar de la Credit Suisse i-a trimis un e-mail de confirmare unei directoare din GVI pe nume Isabel Brenner, care, fără ca acel funcționar să aibă habar, era mâna ascunsă din spatele întregii înșelătorii cumplite.

Anatoli Bershov i-a dat al doilea telefon omului său din RhineBank-Moscova puțin după ora trei după-masa. De această dată, clientul său dorea să achiziționeze câteva mii de acțiuni ale unui conglomerat gigantic american de mâncare și băutură. Bancherul de la care Anil Kandar a cumpărat un număr identic de acțiuni era în Bahamas. Fondurile au ricoșat între câteva bănci dubioase din Bahamas, toate aflate pe aceeași stradă din Nassau, înainte să traverseze Atlanticul în direcția opusă și să-și afle lăcașul temporar în Meissner Privatbank of Liechtenstein. Credit Suisse a intrat în posesia banilor la patru și un sfert, ora Genevei. Un e-mail de confirmare i-a fost trimis lui Isabel Brenner, la Global Vision Investments.

Tranzacțiile au produs peste o sută de pagini de înregistrări, printre care și două documente interne ale GVI pe care era nevoie atât de semnătura lui Isabel, cât și de cea a misteriosului client al lui Anatoli Bershov. Din fericire, biroul lui era de cealaltă parte a Ronului, în Place du Port. Isabel a ajuns acolo la ora cinci după-amiaza și, după ce și-a pus telefonul într-o cutie ornamentată de blocare a semnalului, a fost primită în sanctuarul lui Arkadi de la etajul șase – cu un etaj deasupra birourilor misterioasei filiale a lui

NevaNeft, numită Grupul Haydn. Spre surprinderea sa, Arkadi însuși a semnat documentele acolo unde era pus semn.

Când s-a întors la sediul GVI, Isabel a fotocopiat documentele, împreună cu alte înregistrări relevante, și a pus originalele în seiful din biroul său. Copiile le-a dat unui curier care le-a dus într-o vilă închiriată în cartierul diplomatic Champel. Sosirea lor a fost motivul unei scurte sărbătoriri. La trei luni după debutul ei improbabil, operațiunea dădea primele roade. Gabriel și Biroul erau acum acționari minoritari ai cleptocrației cunoscute sub numele Kremlin Inc.

•

Anil Kandar a propus să se oprească pentru un timp, cât să-și dea seama dacă organele de control ale lui RhineBank de la Financial Conduct Authority au observat tranzacțiile neobișnuite. Isabel și-ar fi putut asigura fostul coleg că FCA le cunoaște foarte bine activitatea, ca și Serviciul Secret de Informații al Maiestății Sale. Însă a fost de acord cu pauza, câtă vreme era scurtă. Clientul ei, a scris ea într-un e-mail formulat pe ocolite, nu era prea răbdător din fire.

Patruzeci și opt de ore s-au dovedit a fi suficiente pentru a potoli îngrijorarea lui Anil, și vineri dimineața Anatoli Bershov a luat cu asalt Microsoftul. La fel și Anil Kandar. Într-adevăr, la nici cinci minute după ce Bershov a mizat câteva miliarde de ruble pe conglomerat la RhineBank-Moscova, Anil a cumpărat un număr de acțiuni identic de la domnul Constantinides din Cipru, însă Anil și-a plătit acțiunile cu dolari americani. Banii au apărut într-un cont al GVI de la Credit Suisse spre sfârșitul dimineții, iar profitul celei de-a doua tranzacții în oglindă a apărut pe la jumătatea după-amiezii. Arkadi a semnat documentele în seara aceea la sediul NevaNeft.

După aceea a invitat-o pe Isabel la un pahar de șampanie. Ea a încercat să se eschiveze, sub pretextul unei chestiuni urgente la birou, însă Arkadi a insistat. Ludmila Sorova a adus o sticlă de Dom Perignon și două pahare, și aproape toată ora următoare, în vreme ce ultima lumină dispărea de pe cerul Genevei, au dezbătut meritele celor patru concerte pentru pian ale lui Rahmaninov. Isabel a declarat că al doilea era, evident, cel mai bun. Arkadi a fost de acord, chiar dacă avusese întotdeauna o slăbiciune pentru al treilea, plin de forță, și îi plăcea în mod deosebit o înregistrare recentă a pianistului rus Daniil Trifonov.

Conversația l-a lăsat gânditor.

— Ei, dacă aș putea vorbi așa cu Oksana, s-a jeluit el.

— Nu-i place Rahmaninov?

— Oksana preferă muzica de dans electronică. I-a zâmbit lui Isabel sfios. Poate că ți-e greu să crezi, dar nu m-am însurat cu ea pentru intelect.

— E foarte frumoasă, Arkadi.

— Dar puerilă. Am fost tare ușurat când s-a purtat bine la recitalul Annei Rolfe. Nu mult înainte de pandemie am dus-o la un concert de vioară de Ceaikovski. După aceea am jurat că nu mai fac asta cât trăiesc.

— Cine era solista?

— Olandeza aceea tânără.

— Janine Jansen?

— Da, ea este. O cunoști și pe ea?

— Nu ne-am întâlnit niciodată, a răspuns Isabel.

— Nu e Anna Rolfe, dar e foarte talentată. Arkadi a mai turnat șampanie în paharul lui Isabel. Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc cum se face că o cunoști pe Anna.

— Ne-a făcut cunoștință Martin.

— Da, desigur. Se explică, a zis Arkadi. Martin cunoaște pe toată lumea.

În vreme ce mergea spre casă pe străzile întunecate din Orașul Vechi, Isabel a ajuns la concluzia neliniștitoare că Arkadi e interesat să extindă parametrii relației lor la o componentă romantică sau, Doamne apără și păzește, sexuală. I-a împărtășit lui Gabriel îngrijorarea luni seara, în cursul altei întâlniri organizate cu grijă în apartamentul lui Martin din Île Saint-Louis, la Paris. A doua zi dimineață, la o cafea în cafeneaua de pe Fleet Street, l-a informat pe Anil Kandar că trebuie să crească ritmul tranzacțiilor ilicite, în oglindă. El a răspuns cu patru tranzacții mari care au produs aproape o sută de milioane de dolari.

Anil a mai aranjat patru tranzacții în oglindă miercuri și alte patru joi. Dar captura de vineri – șase tranzacții mari, cu profituri de peste două sute de milioane – a fost cea care a bătut recordul. Isabel a obținut semnăturile necesare într-o apariție spre sfârșitul după-amiezii la sediul NevaNeft și pentru a doua oară a fost invitată să zăbovească la un pahar de șampanie. Natura intimă a conversației n-a mai lăsat vreo îndoială că Arkadi era îndrăgostit cu disperare de violoncelista nemțoaică frumoasă care îi spăla banii rusești murdari. Prin urmare, a fost ușurată când, puțin după ora șase

după-amiaza, Martin a apărut pe ecranul televizorului uriaș montat pe peretele biroului lui Arkadi.

În cele din urmă, Arkadi a zis:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Despre relația mea cu Martin?

— Da.

— Martin și cu mine suntem colegi. Isabel a tăcut un pic, apoi a adăugat: Așa cum suntem noi doi, Arkadi.

El a îndreptat spre ecran o telecomandă și a dat sonorul mai tare.

— Dă bine la televizor, nu-i așa? Și când te gândești că niciun cuvințel din ce spune nu-i adevărat.

— Nu-i totul minciună. Doar a neglijat să pomenească unul sau două amănunte pertinente.

— Cum ar fi?

— Numele celui care îi finanțează orgia de cumpărături plănuită.

— Nu există un astfel de om, a zâmbit Arkadi. E domnul Nimeni.

Isabel și-a încleștat atât de tare degetele pe piciorul paharului cu șampanie, încât a fost surprinsă că nu s-a frânt. Arkadi n-a părut să observe, avea privirea ațintită la televizor.

— Și te mai înșeli într-o privință, a zis el după o vreme. Ludmila Sorova mi-e colegă. Tu, Isabel, ești cu totul altceva.

•

Gazda emisiunii de la CBC în care a apărut Martin nu era alta decât Zoe Reed. Tema erau zvonurile care circulau pe Wall Street, că Global Vision Investments are în vedere câteva afaceri în SUA, inclusiv în sectorul perturbat al proprietăților imobiliare comerciale, pe care firma l-a evitat în trecut. Martin a fost mai evaziv ca oricând. Da, a recunoscut el, are câteva tentacule în America. Cele mai multe în sectoarele energetic și tehnologic orientate spre viitor, în care el fusese activ în mod tradițional, însă proprietățile imobiliare comerciale nu ieșeau din discuție. GVI se aștepta la o revenire bruscă posptandemică în SUA, după ce se va fi vaccinat un procentaj suficient din populație. Ideea că pandemia avea să schimbe pentru totdeauna natura muncii era greșită. Americanii, a declarat Martin, aveau să revină curând în birourile lor.

— Dar asta nu înseamnă că ne vom putea întoarce la vechile obiceiuri. Trebuie să ne facem locul de muncă mai verde, mai inteligent și mult mai

eficient din punctul de vedere al energiei. Nu uita, Zoe, nu există vaccin pentru creșterea nivelului mărilor.

— E adevărat că aveți în vedere un bloc-turn din centrul orașului Chicago?

— Avem în vedere mai multe proiecte diferite.

— Și cum rămâne cu harababura politică americană din prezent? Nu sunteți deloc îngrijorați pentru stabilitatea pieței?

— Instituțiile democratice ale Americii, a zis Martin cu diplomație, sunt destul de puternice ca să reziste la provocarea actuală.

Interviul nu prea lăsa îndoieli în privința intențiilor lui Martin. Rămânea de văzut doar când și unde și cât de mult. Așteptarea unui răspuns n-a fost lungă – de fapt, cinci zile –, cu toate că bunul respectiv a fost o surpriză. Isabel a obținut semnăturile necesare de la sediul NevaNeft și a trimis copii ale documentelor la vila închiriată în Champel. Kremlin Inc. era acum mândrul proprietar al unui turn cu șaizeci de etaje de birouri și locuințe pe Brickell Avenue din Miami, ceea ce însemna că Gabriel era acum mândrul proprietar al lui Arkadi Akimov. Venise, în sfârșit, vremea să ia un partener suplimentar – un partener cu puterea de foc financiară care să transforme imperiul lui Arkadi în cenușă. Dar mai întâi avea o trebușoară, fără legătură cu asta, de care să se ocupe în Bulevardul Regele Saul.

43.

TEL AVIV – LANGLEY, VIRGINIA

Mohsen Fakhrizadeh susținea că nu este altceva decât un umil profesor de fizică la Universitatea Imam Hussein din centrul Teheranului. În realitate, era un oficial de rang înalt în Ministerul Apărării iranian, ofițer de carieră în Corpul de Gărzi Revoluționare și conducătorul programului de arme nucleare al Iranului. Patru dintre oamenii de știință de frunte din acest program fuseseră asasinați brutal de agenții Biroului. Însă Fakhrizadeh, care locuia într-un complex înconjurat de ziduri și de o mulțime de bodyguarzi, scăpase cu viață din câteva atentate. Norocul i s-a terminat, totuși, în ultima vineri din noiembrie 2020, pe un drum din apropiere de orașul Absard. Operațiunea, plănuită luni întregi, s-a desfășurat cu precizia unui cvartet de

coarde de Haydn. La căderea nopții, întreaga echipă de doisprezece oameni a Biroului se furișase afară din țară, iar lumina călăuzitoare a programului nuclear iranian zăcea în coșciugul lui, învelit în giulgiu.

Gabriel a prezidat asupra asasinării lui Fakhrizadeh din centrul de operațiuni din Bulevardul Regele Saul. Printre primele telefoane pe care le-a primit după aceea a fost cel de la directorul CIA, Morris Payne – nicio surpriză, dat fiind că Gabriel neglijase să informeze Langley că lovitura este iminentă. După ce i-a oferit fără tragere de inimă felicitările, Payne s-a întrebat dacă Gabriel e liber să se ducă la Washington pentru analizarea ulterioară a operațiunii. Payne avea o fereastră în program luni. Fereastra, a zis el, are scris pe ea numele lui Gabriel.

— Marți ar fi mai bine, Morris.

— În cazul acesta, a răspuns Payne, ne vedem luni dimineață la ora zece.

În realitate, Gabriel abia aștepta călătoria, pentru că era datorată de mult. Și-a petrecut weekendul cu Chiara și copiii în Ierusalim și duminică seara, târziu, a urcat în avionul său spre Washington. Un comitet de primire de la Agenție l-a întâmpinat pe pista Aeroportului Dulles și l-a condus la Langley. Morris Payne, care n-avea treabă cu ceremoniile, l-a primit pe Gabriel în biroul său de la etajul șase, nu în holul alb strălucitor de la intrare. Payne, mare și greoi, cu fața ca a unei statui din Insula Paștelui, studiase la West Point, dreptul și managementul afacerilor la Ivy League și era fost membru al Congresului, profund conservator, dintr-una dintre Dakote. Creștin evlavios, avea temperament vulcanic și un remarcabil repertoriu de înjurături, pe care i l-a prezentat lui Gabriel în vreme ce-l mustruluia pentru asasinarea lui Fakhrizadeh. În versiunea lui despre evenimente, Gabriel săvârșise o trădare de proporții biblice când nu l-a avertizat despre operațiune. Dornic să rezolve chestiunea, Gabriel a recunoscut că a greșit și și-a cerut iertare.

În cele din urmă, mânia lui Payne s-a domolit. Erau, la urma urmei, aliați apropiați care făcuseră împreună multe în timpul celor patru ani ai mandatului președintelui. Payne a fost unul dintre așa-zișii adulți din încăpere care încercaseră să țină în frâu cele mai rele impulsuri ale președintelui. Spre deosebire de alți adulți – generalii decorați și oamenii cu experiență în politica externă –, el reușise să rămână în grațiile președintelui, în principal prin veșnica măgulire a egoului său fragil. Se vorbea că are de gând să preia mantia populistă a președintelui și să candideze la Casa Albă în următorul ciclu electoral. Deocamdată era șeful unei agenții pe care șeful lui

n-o putea suferi. În fiecare zi semna, ascultător, informațiile care aveau să fie incluse în informarea zilnică a președintelui. A recunoscut în fața lui Gabriel că redacta cu grijă materialul, astfel încât cele mai primejdioase secrete ale Americii să nu ajungă în mâinile comandantului suprem.

— A observat?

— De luni de zile nici măcar nu s-a ostenit să citească informarea zilnică. Oricum ai lua-o, sistemul securității naționale din cea mai puternică națiune din lume e pe pilot automat.

— Cât timp mai are de gând să conteste rezultatele alegerilor?

— Mă tem că e o luptă pe viață și pe moarte. E singurul fel în care știe el să joace. Întreabă-i fostele neveste.

Payne s-a uitat la ceas.

— Șeful Departamentului Persia ar vrea să ni se alăture, dacă nu te deranjează.

— Peste o clipă, Morris. Mai întâi e ceva ce trebuie să discut cu tine între patru ochi. Este vorba despre o operațiune pe care am lansat-o după asasinarea lui Viktor Orlov la Londra.

— Cum ai ajuns să fii amestecat în afacerea Orlov?

— E poveste lungă, Morris.

— Unde are loc operațiunea asta a ta?

— La Geneva.

Expresia lui Payne a arătat limpede că Geneva, oraș al culturii și diplomației internaționale, nu este pe gustul lui.

— Ținta? a întrebat.

— Arkadi Akimov. Are o companie numită…

— Știu cine este Arkadi Akimov.

— Știai că scoate pe furiș din Rusia banii Țarului și îi ascunde în Occident? Sau că are un serviciu privat de spionaj, cunoscut ca Grupul Haydn, care operează din sediul lui din Place du Port?

— Ne-au ajuns la urechi astfel de zvonuri.

— De ce n-ați făcut nimic?

— Pentru că președintele are alergie la operațiunile împotriva intereselor financiare rusești. Se învinețește dacă rostesc măcar cuvântul *Rusia.*

— Și iată de ce nu v-am poftit la petrecere, Morris.

— Atunci de ce mi-o spui acum?

— Brickell Avenue, numărul 1395. E un turn de șaizeci de etaje în districtul

financiar din Miami.

— Ce-i cu el?

— Arkadi și cu mine l-am cumpărat săptămâna trecută cu bani jefuiți din Trezoreria Federală a Rusiei.

Gabriel a zâmbit.

— A fost un chilipir, la patru sute de milioane.

•

— Ce firme fac tranzacțiile în oglindă? a întrebat Payne când Gabriel și-a încheiat informarea.

— De fapt, nu-i implicată decât o instituție financiară.

— Americană?

— Germană.

— RhineBank?

— Cum ai ghicit?

— Ești conștient, a zis Payne cu grijă, că RhineBank este principalul creditor al președintelui.

— Nu mă interesează finanțele președintelui, Morris. Nu vreau decât să le ceri discret celor de la Departamentul Trezoreriei și federalilor să închidă ochii pe moment la activitățile mele.

— Ai uitat să pomenești firma cu capital privat din Geneva pe care o folosești.

— Global Vision Investments.

— Sfântul Martin Landesmann? Tipul ăla de stânga, ecologist?

— E un fel de a-l descrie.

— Am auzit că acum se ocupă de democrație.

— A intrat în asta la propunerea mea. Eu am creat Global Alliance for Democracy ca să-l plasez pe Martin pe radarul Grupului Haydn.

Morris Payne nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Nu-i rău, Gabriel. Dar care este scopul operațiunii?

— După ce eu și Arkadi terminăm orgia de cumpărături, o să le cer celor din SUA să confiște bunurile pe care le-am achiziționat cu fondurile rusești jefuite și să înghețe conturile lui Arkadi din întreaga lume. Dată fiind simpatia față de Rusia a șefului tău, această răfuială va trebui să aștepte până după ceremonia de învestire.

— Ce te face să crezi că noua echipă o să fie favorabilă?

— Haide, Morris. Zău.

— Și britanicii? a întrebat Payne.

— Downing Street va lua în vizor bunurile lui Arkadi din Marea Britanie și, simultan, autoritățile elvețiene îi vor bloca firma din Geneva și îi vor expulza angajații, printre care și cei din Grupul Haydn. Arkadi nu va avea de ales, va trebui să se întoarcă la Moscova.

— Dacă ai dreptate în privința Grupului Haydn, calculatoarele lor sunt echivalentul din serviciile secrete al Sfântului Graal.

— Deja le-am cerut eu.

— Cine ia banii?

— Oricine în afara Țarului.

— Dacă punem noi mâna pe ei, riposta de la Moscova va fi viguroasă.

— Acei bani sunt un mijloc de distrugere în masă, Morris. El îi folosește ca să șubrezească pe dinăuntru Occidentul. Împărțirile politice ale Occidentului sunt reale, însă rușii au ațâțat flăcările. Se pricep de minune la acest joc. Îl joacă de mai mult de un secol. Dar acum au la dispoziție o nouă armă. Supremația dolarului le dă Statelor Unite puterea să-i dezarmeze. Trebuie să acționați.

— Nu eu. Eu am plecat de aici pe 20 ianuarie la prânz. Payne a tăcut, apoi a adăugat: Dacă supraviețuiesc până atunci.

— Ai necazuri?

— Se pare că n-am dovedit suficientă loialitate după alegeri.

— Ce a vrut el să faci?

— Următorul subiect, a zis Payne.

— Tranzacțiile în oglindă.

— O să vorbesc cu Trezoreria și cu federalii.

— Discret, Morris.

— Agenția știe să țină un secret.

— Nu pentru voi îmi fac eu griji, a zis Gabriel. Îți amintești acea operațiune cu nume de cod pe care o desfășuram în Siria împotriva Statului Islamic? Cea pe care șeful tău i-a descris-o amănunțit în Biroul Oval ministrului de externe al Rusiei?

— M-am făcut vânăt la față, a zis Payne.

— Am fost doi în situația asta, Morris.

44.

GENEVA

A doua zi dimineață operațiunea a luat viteză. Nemaifiind ținut în frâu de amenințarea supravegherii financiare a americanilor, Gabriel i-a spus lui Isabel să-l preseze pe Anil Kandar să facă tranzacții în oglindă și mai mari. Captura zilnică de dolari spălați a crescut brusc, și la sfârșitul săptămânii erau destui bani lichizi în casă pentru a finanța altă achiziție. De această dată a fost turnul de birouri despre care se vorbea, de pe West Monroe Street, în Chicago, pe care Martin l-a cumpărat cu 500 de milioane de dolari de la un trust imobiliar cu sediul în Charlotte. I-a dat gestiunea clădirii aceleiași companii care se ocupa de clădirea de pe Brickell Avenue, numărul 1395. Nimeni implicat în afacere nu s-a gândit măcar la posibilitatea ca adevăratul proprietar să fie Arkadi Akimov și prietenul lui din copilărie de pe Aleea Baskov. Nimeni, în afară de directorul CIA, care i-a trimis lui Gabriel un mesaj securizat de felicitare pentru ultima lui mișcare pe piața imobiliară americană.

Însă partenerul rus al lui Gabriel părea să ignore complet faptul că imperiul său financiar – ca să nu mai vorbim despre serviciul privat de spionaj – era în pericol grav. În fiecare după-amiază primea cu bucurie în birou instrumentul prăbușirii sale și semna documentele care aveau să-i pecetluiască soarta. Atât de mare încredere avea Arkadi în Isabel, încât din a doua săptămână a lunii decembrie ea n-a mai trebuit să-și pună telefonul în cutia care bloca semnalul de pe biroul Ludmilei Sorova. Înregistrările veneau în sprijinul îngrijorării ei legate de starea sufletească a lui Arkadi. Încercând să mai tempereze înflăcărarea rusului, Gabriel a trimis-o pe Isabel la Paris, la o întâlnire amoroasă cu Martin, într-o seară de miercuri, însă șiretlicul a părut să aibă efectul opus. Ca multimiliardar, Arkadi Akimov era învățat să capete ceea ce dorește. Și ceea ce dorea era s-o aibă pe Isabel Brenner în patul lui.

Gabriel n-avea de gând să-și lase agenta să fie atrasă într-un triunghi amoros – fie el și fictiv. Însă, folosită judicios, afecțiunea lui Arkadi putea fi folosită ca să grăbească ceasul operațiunii. Gabriel pusese la cale deja mai mult decât suficiente abateri financiare ca să sfărâme NevaNeft și Grupul Haydn. Acum nu mai avea nevoie decât de schimbarea administrației din Washington. Pe 14 decembrie, Colegiul Electoral a confirmat oficial

înfrângerea președintelui actual. Ultimul pas al procesului, confirmarea în mare măsură formală din partea Congresului, avea să aibă loc peste trei săptămâni, pe 6 ianuarie. Președintele învins le-a cerut republicanilor din Camera Reprezentanților și Senat să folosească ocazia pentru a răsturna rezultatul alegerilor. „E prea curând ca să ne predăm”, a scris el pe Twitter. „Oamenii sunt cu adevărat furioși”. De asemenea, un număr-record dintre ei mureau de coronavirus. Însă președintele, disperat să rămână la putere, părea să nu observe sau să nu se sinchisească.

N-a părut să observe nici că bancherul și activistul politic elvețian cu înclinație spre stânga Martin Landesmann își vârâse tentaculele în piața imobiliară comercială americană. Însă următoarea achiziție a lui Martin a fost mai apropiată de palmaresul său: un fabricant de turbine eoliene din Arizona. Chiar a doua zi a înhățat SunTech, fabricant de panouri solare cu sediul în Fort Lauderdale. A urmat AeroParts din Salina, Kansas, urmat curând de Columbia River Organic Foods din Portland.

Ultima achiziție din an, un turn de birouri din Canary Wharf, Londra, a fost în vinerea acelei săptămâni, începutul neoficial a ceea ce promitea să fie cea mai deprimantă perioadă a sărbătorilor de iarnă de la cele mai întunecate zile din cel de Al Doilea Război Mondial încoace. Isabel a dus documentele însoțitoare la sediul NevaNeft la cinci și jumătate și, pentru prima oară după multe zile, Ludmila Sorova i-a cerut să-i dea telefonul înainte să intre în biroul lui Arkadi. Peste o oră, când a ieșit în Place du Port, poșeta îi atârna pe umărul stâng, nu pe cel drept, semnalul că e o problemă. Pe când traversa Rue du Purgatoire l-a sunat pe Martin și i-a explicat cu calm despre ce este vorba.

— N-ai să ghicești cine m-a invitat la cină mâine-seară.

— Ce i-ai spus?

— Am spus că o să-i dau răspunsul dimineață.

— Cine mai participă?

— Nimeni.

— Cum adică?

— Oksana pleacă pentru câteva zile la Moscova. Vom fi doar noi doi. Ce vrei să fac, Martin?

•

El a sunat-o la ora nouă dimineața cu răspunsul. Tonul afectat trăda faptul că vorbea în numele lui Gabriel.

— În ce mă privește, e în ordine. De fapt, s-ar putea să fie bine pentru afacerile viitoare.

— Și dacă încearcă să mă seducă?

— Improvizează. După o pauză, Martin a adăugat: Dacă crezi că îl poți manipula.

— Dacă te pot manipula pe tine, îl pot manipula și pe Arkadi Akimov.

— Nu mi-am dat seama că sunt *manipulat.*

— Presupun că data viitoare va trebui să mă străduiesc mai mult.

— Așa să faci.

Isabel avea de gând să-l sune pe Arkadi la prânz ca să-i dea vestea, dar el a sunat-o la cinci minute după ce Martin a închis. Nu părea deloc surprins că ea i-a acceptat invitația, însă era evident că e bucuros.

— Șoferul meu o să te ia de acasă la șapte, a zis și a închis brusc.

Nu s-a ostenit să-i ceară lui Isabel adresa.

45.

FÉCHY, CANTONUL VAUD

Vila de prost gust a lui Arkadi scânteia ca un pom de Crăciun, dar în încăperile ca niște peșteri atmosfera era de părăsire bruscă. Isabel și-a imaginat că șoferul o dusese din greșeală la vila lui Gatsby din West Egg în dimineața de după tragicul accident al lui Myrtle în valea cenușii. De fapt, aproape că se aștepta să-l găsească pe Arkadi așa cum și-a găsit Nick Carraway enigmaticul vecin – aplecat peste o masă în hol, îngreunat de deprimare sau de somn. În schimb, Arkadi a primit-o plin de voioșie în livingul oficial. La fel ca biroul de la etaj, era decorat impecabil, însă aici pianul era un Bechstein Concert B 212, nu Bösendorfer.

A scos dintr-o frapieră de cristal o sticlă de Montrachet destupată și a turnat în două pahare. Dându-i unul, a sărutat-o delicat pe amândoi obrajii. Șocul a fost ca o scânteie de electricitate statică.

— Arăți minunat, Isabel. Ce-i drept, întotdeauna arăți așa.

Arkadi a înălțat paharul.

— Îți mulțumesc că mi-ai acceptat invitația. Mă temeam că n-o să vii.

— De ce?

— Din cauză că ultima ta vizită aici a fost…

— Pe alocuri neplăcută, a zis Isabel.

— Dar fructuoasă, nu?

— Incredibil.

— Sper că Martin a avut grijă de tine.

— A fost foarte generos.

— Știe că ești aici?

— Tu ce crezi?

— Cred că l-ai sunat în clipa în care ai plecat din biroul meu aseară și l-ai întrebat ce să faci.

— Îmi asculți convorbirile? a întrebat Isabel jucăuș.

— Firește.

Zâmbetul lui era dezarmant.

— Și îți citim SMS-urile și e-mailurile.

— Așa mi-ai descoperit adresa?

— Sigur că nu. Pur și simplu te-am urmărit până acasă într-o seară când ai plecat de la serviciu.

Arkadi a deschis o cutie chinezească lăcuită.

— Telefonul, te rog.

Isabel l-a pus înăuntru și a închis capacul.

— Așa te porți cu toate femeile pe care încerci să le cucerești?

— Este așa de vizibil?

— Este, de ceva vreme.

— Și totuși, Martin te-a lăsat să vii.

— Pentru că l-am asigurat că e o cină de afaceri și nu se va întâmpla nimic.

— *Este o* cină de afaceri. Cât despre faptul că se va întâmpla sau nu ceva… Arkadi a ridicat din umeri. Asta depinde numai și numai de tine.

Afară, grădinile cu terase ale lui Arkadi erau luminate ca Forul Roman noaptea.

— E frumos, a remarcat Isabel.

— Da, a spus Arkadi distant. Dar nu la fel de frumos ca tine.

Ea i-a acceptat complimentul în tăcere.

— Pot să te întreb ceva, Isabel?

— Nu.

— De ce o femeie ca tine s-a încurcat cu un bărbat însurat? Și te rog să nu

te ostenești să negi.

— M-ai urmărit și la Paris?

— Apartamentul este pe Quai du Bourbon.

— Iau asta drept un „da”.

Arkadi a oftat.

— Ți-ai dat seama, cu siguranță, că atunci când lucrezi pentru un om ca mine nu te poți aștepta să ai vreo zonă de intimitate.

— Nu lucrez pentru tine. Lucrez pentru Martin Landesmann.

— Și când se va plictisi de tine?

— O să mă consolez cu faptul că acum sunt o femeie foarte bogată.

— Cât de bogată?

— Arkadi, te rog.

— Șapte cifre? Poate opt?

A fluturat mâna disprețuitor.

— Asta nu înseamnă nimic. Sunt gata să te fac bogată cu adevărat. Destul de bogată ca să ai o vilă ca asta. Mai bogată decât în cele mai fantastice visuri ale tale.

— Și ce ar trebui să fac în schimb?

— Părăsește-l pe Martin Landesmann și vino să lucrezi pentru mine.

Isabel nu și-a putut stăpâni râsul.

— Ce-i așa de amuzant?

— Credeam că vrei să-ți fiu amantă.

— Vreau, a zis Arkadi. Dar sunt un bărbat foarte răbdător.

*

Sufrageria avea candelabre de cristal și era plină de lumina lumânărilor. Fuseseră pregătite două locuri la un capăt al mesei absurd de lungi. Chelneri cu veston alb au servit felul întâi, linte verde și caviar.

— Trebuie să fi trudit toată ziua preparând asta, a glumit Isabel.

— Bucătarul meu a lucrat cu Alain Ducasse la Paris.

— Ce coincidență! Și al meu.

— Ai ajutoare la treburile casnice în bojdeuca aia din Orașul Vechi?

— Am o femeie foarte cumsecade din Senegal care deretică în fiecare vineri după-amiază.

— Ai nevoie de ceva mai mare.

— Mă gândesc la un loc din Cologny.

— Bună idee. Poate că asta va fi de ajutor.

I-a oferit lui Isabel un document pe o singură pagină, care schița termenii ofertei lui. Printre ei erau un bonus unic la semnare de cincizeci de milioane de franci elvețieni – echivalentul a 56 de milioane de dolari – și un salariu anual de zece milioane de franci, însă Isabel avea să-și câștige cea mai mare parte din bani din bonusurile anuale. Scrisoarea promitea că nu vor fi niciodată mai mici de opt cifre.

— Nu știu nimic despre comerțul cu petrol.

— Nu vei lucra în acea parte a companiei. De fapt, nici măcar nu vei avea un birou în sediul NevaNeft. Al tău va fi în apropiere, pe Rue de Rhône.

— Ce voi face acolo?

— Oficial, vei deține o mică firmă de investiții.

— Ce voi face *cu adevărat?*

Arkadi a zâmbit.

— Procesare.

Isabel a pus oferta pe masă.

— E o greșeală, Arkadi. Sunt mai valoroasă pentru tine la GVI.

— Relația mea cu Martin a fost extrem de fructuoasă. Acele minunate turnuri de birouri din America și Londra sunt dovada. Însă GVI singur nu poate face față volumului de procesare de care am nevoie. Îmi trebuie o duzină de Martini care să lucreze nonstop. Tu o să stai pe podium cu o baghetă în mână. Vei fi capelmaistrul meu.

Isabel a bătut cu vârful degetului în document.

— Nu pomenește nimic despre culcatul meu cu tine.

— Avocatul m-a sfătuit să nu pun asta în scris.

— E în fișa postului?

— Nu fi absurdă.

— Și dacă nu sunt interesată?

— O să-mi frângi inima, dar n-o să influențeze relația noastră de muncă. A împins scrisoarea peste masă. Poți s-o păstrezi. Gândește-te oricât de mult timp ai nevoie.

Cu asta, a lăsat deoparte subiectul. Isabel s-a pregătit de o propunere sexuală, însă a fost plăcut surprinsă când el a întrebat-o despre copilăria petrecută în Trier. Vizitase orașul în 1985, a spus, pe când lucra ca diplomat sovietic. Isabel a ascultat cu fals interes minciunile lui Arkadi, cu o mână sub bărbie. Sperase doar să fie pe jumătate la fel de convingătoare. Evident, își jucase rolul foarte bine. Cum altfel se explica faptul că Arkadi îi oferise o

poziție superioară la Kremlin Inc? Din păcate, n-o putea accepta, deoarece Kremlin Inc. avea să se confrunte curând cu o perioadă nemaiîntâlnită de turbulență a pieței.

S-au întors în living la cafea. Arkadi s-a așezat la Bechstein și a cântat *Sonata lunii. A* fost o interpretare demnă de Murray Perahia sau Alfred Brendel.

— Ți-ai greșit vocația, a zis Isabel.

— Tu și cu mine avem asta în comun.

A coborât capacul pianului.

— De obicei, femeile se topesc când cânt piesa asta. Dar nu și tu, Isabel.

Ea s-a uitat la ceasul de la mână.

— E târziu.

— Am cântat așa de prost?

— A fost încheierea perfectă a unei seri minunate.

— Și o să te gândești la oferta mea?

— Desigur.

El s-a ridicat de la pian și a ridicat capacul cutiei care bloca semnalul.

— Ce faci de sărbători?

— Mă ascund de virus. Tu?

— Oksana și cu mine petrecem Crăciunul aici, la Féchy, dar sărbătorim revelionul cu câțiva prieteni la Courchevel.

— *Câțiva* prieteni?

— De fapt, o să fie un grup destul de mare.

— Credeam că stațiunea de schi e închisă din cauza pandemiei.

— Este. Însă am cumpărat toate snowmobilele din Les Trois Vallées ca să-mi duc oaspeții în vârful muntelui. Câteva personaje importante din Moscova vin cu avionul pentru asta.

I-a dat lui Isabel telefonul.

— Țin neapărat să vii și tu.

— N-aș vrea să deranjez.

— N-o să deranjezi. De fapt, unul dintre oaspeți mi-a cerut anume să te invit.

— Zău? Cine?

Arkadi a luat-o pe Isabel de braț.

— Șoferul meu o să te ducă înapoi la Geneva.

46.

GENEVA – COSTA DE PRATA, PORTUGALIA

A doua zi dimineață, Isabel a fost trezită de telefon când abia trecuse de opt. A atins semnul *ACCEPT* și a ridicat telefonul la ureche.

— N-am citit oare undeva că nu te dai niciodată jos din pat înainte de prânz?

— Reporterii ăștia, a zis Anna Rolfe cu dispreț.

— Dacă îmi amintesc bine, era un citat direct.

Anna a râs.

— Sper că nu te-am trezit.

— Ba ai făcut-o. M-am culcat destul de târziu.

— Cum îl cheamă?

— Prefer să nu spun.

— Am avut și eu câteva astfel de nopți, a recunoscut Anna.

— Am citit și despre ele.

Anna a întrebat-o pe Isabel ce planuri are pentru sărbători. Isabel i-a dat același răspuns ca lui Arkadi în seara trecută, că are de gând să stea la adăpost în apartamentul său din Orașul Vechi.

— Am o idee mai bună, a zis Anna. Hai să facem o călătorie. Doar noi două.

— Unde?

— E surpriză.

— Ce să iau cu mine?

— O valiză, presupun.

— Căldură sau frig?

— Frig, a zis Anna. Și umed.

— Mă temeam că o să spui asta.

— Ne vedem la Aeroportul Geneva la prânz. Martin a fost de acord să ne împrumute avionul lui.

— La prânz *azi*?

— Da, sigur.

— Cu violoncelul sau fără?

— Cu violoncelul, a răspuns Anna înainte să închidă. Bineînțeles, cu

violoncelul.

Isabel a închis ochii și a încercat să mai doarmă un pic, dar n-avea rost; un șuvoi de soare intra pe fereastră și gândurile i se învârteau. Se îndoia că telefonul neașteptat de la Anna fusese așa de spontan cum suna. De fapt, Isabel era convinsă că avea de-a face cu invitația pe care i-o făcuse Arkadi după ce cântase *Sonata lunii*. În acel moment avea în mână telefonul și liniuțele arătau că se reconectase la rețea. Ceilalți ascultau.

În bucătărie, Isabel a făcut cafea și s-a uitat la ultimele știri despre alegerile din America. Se spunea că avocații președintelui detronat pregătesc un ultim apel la Curtea Supremă pentru răsturnarea rezultatelor din terenul de luptă esențial, Pennsylvania. Era, spunea un analist juridic, ultimul act disperat al unui om disperat.

Isabel a închis televizorul. A făcut duș, s-a îmbrăcat și și-a împachetat destule haine ca să stea câteva zile într-un climat umed, friguros. La 11.45, supravegheată de doi angajați ai Grupului Haydn, și-a pus valiza și violoncelul pe bancheta din spate a unui Uber pe Rue de l'Hôtel-de-Ville. Dat fiind că era duminică, drumul până la terminalul privat de la Aeroportul Geneva n-a durat decât zece minute. Anna era deja în Gulfstreamul lui Martin, cu mobilul la ureche.

— Impresarul meu, a șoptit, apoi și-a continuat discuția până ce avionul a decolat și s-a pierdut semnalul.

Și pe telefonul lui Isabel scria *NO SERVICE.* Cu toate acestea, Anna a pus amândouă telefoanele într-o pungă de blocare a semnalului și a închis clapa cu arici.

— De când călătorești cu o cutie Faraday?

Anna a zâmbit, dar n-a răspuns.

— Unde mergem? a întrebat Isabel.

— La vila mea din Portugalia.

— Doar noi două?

— Nu. Prietenul nostru comun va fi și el acolo.

— Pot să-ți pun o întrebare?

— E o poveste lungă, Isabel.

— Are sfârșit fericit?

Anna a zâmbit trist.

— N-am avut norocul ăsta.

•

Un Audi le aștepta la FBO din Aeroportul Lisabona. Spre spaima lui Isabel, Anna a ținut să conducă ea. Pe când goneau bezmetic spre nord pe A8, a vorbit fără întrerupere despre cariera sa, căsniciile ratate, poveștile de dragoste dezastruoase și lupta de o viață cu tulburarea bipolară – totul spre folosul telefonului lui Isabel, care se odihnea pe consola centrală, complet încărcat și conectat la rețeaua de mobile a Portugaliei, MEO.

— Și tu? a întrebat Anna în cele din urmă. Spune-mi despre munca ta la Martin.

— Cumpărăm tot ce ne cade sub ochi.

— Am citit ceva despre un zgârie-nori din Miami.

— Și Chicago, și Londra.

Isabel a aruncat o privire spre vitezometru.

— Nu crezi că ar trebui să încetinești un pic?

— Mai iute, zici?

Până să ajungă la Costa de Prata, soarele era un disc portocaliu arzător atârnat deasupra unei mări de aramă. Vila Annei era pe un deal împădurit cu vedere spre satul de pescari Torreira. Anna a trecut ca fulgerul prin poarta deschisă și peste o clipă a frânat pe pietrișul din curtea din față, unde un bărbat vârstnic aștepta în lumina tot mai slabă a după-amiezii. Cu părul lui alb și fața ca pielea tăbăcită, îi amintea lui Isabel de Pablo Picasso. Părea ușurat că au ajuns întregi de la Lisabona.

— El e Carlos, a explicat Anna. Când nu se ocupă de acoperișul meu și de via mea, are grijă de mine. Dacă n-ar fi fost el, n-aș mai fi avut mâna stângă, și cu atât mai puțin o carieră. Nu-i așa, Carlos?

Fără să-i bage în seamă întrebarea, el și-a îndreptat privirea spre un Volkswagen Passat combi.

— Aveți un musafir, a zis, grav.

— Zău? Cine?

— *Señor* Delvecchio. A sosit mai devreme în această după-amiază.

— După atâția ani?

— A spus că îl așteptați.

— Te-ai purtat grosolan cu el, sper.

— Firește, *Señora* Rolfe.

Isabel și-a lăsat telefonul în Audi și a urmat-o pe Anna în vilă. În livingul mobilat confortabil au dat de alt membru al personalului care părea îngrijorat. Era Maria Alvarez, de multă vreme bucătăreasa și menajera Annei.

— Ce ai făcut cu el? a întrebat Anna.

Menajera a arătat spre terasă, unde o siluetă stătea lângă balustradă, privind cum soarele se scufundă în Atlantic.

— Ai face bine să mai pui un tacâm la cină.

— Cum vă este voia, *Señora* Rolfe.

Anna a rămas în living, în vreme ce Isabel a ieșit pe terasă.

— Cine e *Señor* Delvecchio? a strigat spre silueta de lângă balustradă.

Gabriel i-a răspuns peste umăr.

— A fost cineva care eram eu.

— Personalul Annei nu pare să te placă prea tare.

— Pe drept cuvânt, mă tem.

— Ai rănit-o?

— Evident.

— Ticălosule, a șuierat Isabel.

Înăuntru, Anna umplea trei pahare cu vin de Porto chihlimbariu, rece. I-a dat unul lui Gabriel și a zâmbit.

— Sunt convinsă că personalul meu s-a purtat cordial cu tine când ai ajuns.

— Nu pot decât să-mi imaginez ce le-ai spus despre mine după ce am plecat.

Și-a scos telefonul din buzunarul de la piept al hainei.

— Trebuie să vorbesc cu Isabel între patru ochi.

Anna s-a dus la canapea și s-a așezat.

— Dacă nu pleci din cameră, vei rămâne aici sub pază înarmată în tot viitorul previzibil.

— Asta sună minunat. De fapt, cred că o să rămân aici în carantină cât durează molima.

— Te rog să te carantinezi în camera de alături. Sau, și mai bine, ce-ar fi să te duci sus să exersezi? Știi cât de mult îmi plăcea să te ascult cântând la nesfârșit același arpegiu.

Anna și-a luat paharul și s-a retras. Gabriel s-a așezat pe locul ei și a tastat pe telefon o parolă lungă. Peste o clipă s-a auzit un bărbat vorbind într-o germană prețioasă, cu accent de Ostländer.

— *Câteva personaje importante din Moscova vin cu avionul pentru asta. Țin neapărat* să *vii și tu.*

— *N-aș vrea* să *deranjez.*

— N-o să deranjezi. De fapt, unul dintre oaspeți mi-a cerut anume să te invit.

— Zău? Cine?

A oprit înregistrarea.

— S-ar zice că seara s-a desfășurat bine.

— Nu așa de bine cum spera Arkadi.

— S-a dat la tine?

— E un fel de a descrie lucrurile.

— Și alt fel?

— Arkadi ar vrea să facem un aranjament de lungă durată.

— Sexual?

— Și profesional.

Isabel i-a dat scrisoarea de ofertă a lui Arkadi.

— Termenii sunt foarte generoși, a zis Gabriel după ce a citit-o. Dar, mai exact, ce vrea să faci pentru toți acești bani?

— Ar vrea să-i fiu capelmaistru.

— Adică?

— Vrea să fiu legătura dintre Kremlin Incorporated și industria occidentală a serviciilor financiare. Isabel a tăcut un pic. Spălătoreasa-șefă.

— E clar că e impresionat de munca ta.

— Așa s-ar părea.

Gabriel a potrivit timpul de pe înregistrare și a apăsat pe *PLAY.*

— De fapt, unul dintre oaspeți mi-a cerut anume să te invit.

— Zău? Cine?

A oprit din nou înregistrarea.

— Aseară, după ce ai ajuns cu bine acasă, l-am sunat pe un vechi prieten care lucrează la DGSI, serviciul francez de securitate internă. Și l-am întrebat pe vechiul prieten dacă guvernul lui știe de vreun rus de rang înalt care are de gând să sărbătorească Anul Nou la Courchevel. Iar vechiul prieten, după ce și-a sunat un cunoscut de la Service de la Protection, mi-a spus numele.

— Ce este Service de la Protection?

— SDLP este o unitate de elită din Police Nationale care se ocupă de președinte și de demnitarii străini aflați în vizită.

— Personajul ăsta important din Moscova e un oficial al guvernului?

— De rang foarte înalt.

— Cine este?

— Directorul general al Kremlin incorporated, a zâmbit Gabriel. Barosanul.

47.

COSTA DE PRATA, PORTUGALIA

Pe vechiul prieten al lui Gabriel de la DGSI francez îl chema Paul Rousseau. Împreună au distrus divizia de terorism extern a Statului Islamic, ceea ce i-a adus lui Gabriel admirația și recunoștința serviciilor de securitate franceze. Din acest motiv, Rousseau i-a dezvăluit amănunte bine păzite despre iminenta vizită în Franța a președintelui rus – amănunte pe care Gabriel i le-a destăinuit lui Isabel în decorul familiar din vila Annei Rolfe de pe Costa de Prata.

Președintele rus, a explicat el, urma să ajungă la ora două după-amiaza în ajunul Anului Nou. Avionul lui, un Iliușin Il-96 modificat, avea să aterizeze la Aeroportul Chambéry. De acolo avea să zboare cu un elicopter al guvernului francez pe scurtul drum până la Courchevel, unde avea să participe la o petrecere în cabana luxoasă care îi aparține oligarhului Arkadi Akimov. Se presupunea că la petrecere vor participa și câțiva oameni de afaceri și politicieni francezi, printre care câteva figuri de frunte din extrema dreaptă, pe care președintele rus o sprijinea clandestin. O echipă de doisprezece agenți din Serviciul de Securitate Prezidențială rus – o așa-zisă „amprentă ușoară”, în limbajul din domeniul protecției – avea să-l păzească înăuntrul cabanei. SDLP avea să se preocupe de perimetru, cu sprijin din partea agenților din Police Nationale. Plecarea din cabană era prevăzută la miezul nopții și un minut. Plecarea de la Aeroportul Chambéry era prevăzută la unu și cincisprezece minute.

— Doar dacă, desigur, nu întârzie, ceea ce se întâmplă de obicei.

La fel ca multe lucruri din Noua Rusie, a continuat Gabriel, Serviciul de Securitate Prezidențială era o rămășiță a KGB-ului. Cunoscut înainte ca *Deviatka,* slujise ca gardă pretoriană a elitei Partidului Comunist. Acum nu-i proteja decât pe președintele rus, familia lui și pe prim-ministru. Agenții erau aleși în principal din unitățile de elită *spețnaz.* Erau ucigași în costume frumoase și devotați cu fanatism omului pe care îl slujeau.

— Totuși, francezii aveau să predomine cât timp președintele rus urma să se afle pe teritoriul lor. Courchevel e foarte izolat, doar un drum de intrare și ieșire, o pistă pentru avioane în vârful muntelui, un pic mai mult decât un héliport. Dacă e o problemă, le pot cere prietenilor francezi să-l blocheze.

— Deci, nu-i niciun risc?

— E întotdeauna un risc când sunt implicați rușii. Dar cred că ne putem descurca. Altfel, nu te-aș lăsa să participi.

— Arkadi n-ar intra la bănuieli dacă aș refuza?

— Nu, dacă ai avea o scuză solidă.

— Cum ar fi?

— Un caz grav de COVID, care impune spitalizarea la Geneva.

— Mica minciună care să acopere minciuna cea mare?

De la etaj s-a auzit un arpegiu în sol minor. Gabriel s-a ridicat, s-a dus la șemineul mare de piatră și a clădit pe grătar un rug din lemn de măslin uscat, peste un strat de vreascuri.

— Cât timp ai locuit aici? a întrebat Isabel.

— Șase luni și paisprezece zile. După câteva luni, pe când lucram la un tablou la Veneția, am cunoscut femeia cu care aveam să mă însor într-o bună zi.

— Într-o bună zi?

— Viața mea era cam complicată.

— Nu la fel de complicată ca a mea.

— Mie trebuie să-mi mulțumești pentru asta.

— Eu am fost cea care i-a dat Ninei documentele.

— Și acum ai fost invitată să petreci revelionul cu președintele Rusiei.

— Întocmai așa cum ai plănuit de la bun început?

— Nu prea. A pus pe vreascuri un chibrit aprins și s-a întors pe canapea. Președintele rus și cu mine suntem prinși de mulți ani într-un război sângeros. În ultima vreme avantajul a fost de partea mea, însă a egalat scorul când l-a omorât pe prietenul meu Viktor Orlov. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să mă omoare și pe mine. De fapt, a încercat în câteva rânduri. De două ori a încercat să mă omoare cu o bombă. Ultima a fost legată de trupul unui copil.

— Doamne Dumnezeule, a șoptit Isabel.

— Mă tem că Dumnezeu n-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Președintele rus nu-i un politician, Isabel. E nașul unui regim

de gangsteri care au arme nucleare. Nu sunt gangsteri obișnuiți. Sunt gangsteri ruși, ceea ce înseamnă că sunt printre cei mai cruzi, mai violenți oameni de pe pământ. De aceea am mers până în pânzele albe ca să te protejez. Și de aceea șovăi să te las să mergi la Courchevel.

— De ce crezi că vrea să mă cunoască?

— Dacă e să ghicesc, vrea să-ți pună vreo două întrebări înainte să-i dea voie lui Arkadi să te angajeze. La urma urmei, sunt banii lui. Arkadi nu-i decât un comis-voiajor.

— Și dacă trec testul?

— Vom avea un agent în inima lui Kremlin Incorporated. Gabriel a tăcut un pic. L-am avea în buzunar.

— Pe Barosan?

El a încuviințat din cap.

— Și când se termină?

— Mă tem că o să ai o mulțime de timp ca să exersezi la violoncel.

— Cât timp va trebui să rămân ascunsă?

— Dacă ieși acum din joc, nu mult. Însă dacă accepți o slujbă la Kremlin Incorporated…

A lăsat ideea neterminată.

— Îți apreciez sinceritatea.

— Pe tine nu te-am mințit niciodată. Doar pe Arkadi.

— El îți crede minciunile. Și pe ale mele.

— Iar improvizezi?

La etaj, Anna cânta Capriciul nr. 10 al lui Paganini. Zâmbind, Isabel a ridicat privirea spre tavan.

— Nu-ți place s-o auzi exersând?

— Nespus.

— Acum mă minți?

Gabriel a închis ochii.

— Niciodată, Isabel.

•

Mai târziu în seara aceea, după o cină portugheză tradițională servită cu dispreț de Maria Alvarez, Gabriel a încercat s-o pregătească pe Isabel pentru șocul de a fi în aceeași încăpere cu cel mai puternic om din lume. O trecere în revistă rapidă a fotografiilor și imaginilor video din presă arăta marea schimbare a înfățișării lui în cele două decenii de când ajunsese la putere.

Gata cu obrajii supți și cearcănele întunecate. Acum avea fața de ceară a unui cadavru expus în mausoleu. Brațul drept, rupt într-o încăierare pe stradă în Leningrad, atârna țeapăn când mergea. În mod intenționat grosolan și vulgar, îi plăcea stânjeneala celorlalți. Pe rând, lideri americani și vest-europeni au ieșit de la întrevederi consternați de purtarea lui. Lăsarea într-o rână, vintrele împinse în față, privirea moartă.

— La fel ca prietenul său Arkadi Akimov, vorbește cursiv germana, așa că, fără îndoială, o să ți se adreseze în limba ta maternă, nu în engleza pe care o vorbește prost. Poți să-i urezi An Nou fericit, dar nu încerca în alt fel să-l antrenezi în conversație. Lasă-l pe el să pună întrebări, răspunde-i scurt și la obiect. Și dacă te simți speriată, nu șovăi s-o spui. E un ucigaș în serie. E obișnuit ca oamenii să fie speriați în prezența lui.

Pregătirea lui Isabel a continuat în dimineața următoare, după ce Eli Lavon și Christopher Keller au sosit de la Geneva. Lavon, care vorbea rusa și germana, s-a oferit să-l întruchipeze pe Vladimir Vladimirovici într-o simulare a întâlnirii. Exercițiul s-a încheiat repede însă, când la încercarea sa de a părea amenințător Isabel n-a avut nicio reacție, în afara unei expresii de milă. Mai târziu, după o pauză de prânz, ea a trecut cu brio printr-o serie de simulări de interogatoriu. Gabriel l-a efectuat pe ultimul. Când s-a terminat, i-a pus pe masă pistolul Beretta de 9 mm.

— Și ce se întâmplă dacă vor începe să-ți fluture pe la nas unul dintr-astea? Sau te lovesc cu el? Ce faci atunci, Isabel?

— Le spun tot ce vor să știe.

— Tot, a repetat Gabriel. Inclusiv numele și numărul meu de telefon. E clar?

Ea a încuviințat.

— Spune-l, te rog.

Ea s-a supus.

— Repetă-l, te rog.

Ea a oftat.

— Am refăcut întregul bilanț al lui RhineBank în mai puțin de o oră. Sunt în stare să țin minte un număr de telefon.

— Fă-mi pe plac.

Isabel a repetat fără greșeală numărul, apoi s-a lăsat moale pe spătar, sleită de puteri. Ce îi trebuia ei, și-a zis Gabriel, nu era antrenament suplimentar, ci câteva zile de odihnă binemeritată.

A lăsat-o în seama Annei Rolfe și și-a îndreptat atenția asupra sarcinii de a muta operațiunea din Elveția în încântătorul sat de schi Courchevel. Aflat la 135 de kilometri sud de Geneva, era terenul de joacă exclusiv al celor frumoși și bogați, în special ruși bogați. Cabana lui Arkadi era pe Rue de Nogentil. Departamentul Administrativ a înhățat o proprietate vacantă de pe aceeași stradă, cu numai treizeci de mii pe noapte, ședere minimă de șapte nopți, fără excepții în sezonul de vârf, fără returnarea sumei dacă se anulează rezervarea. La fel ca președintele rus, Gabriel plănuia să meargă cu o „amprentă ușoară". În afară de Christopher Keller, toți cei din echipă aveau să fie israelieni, cu toate că pașapoartele, permisele de conducere și cărțile de credit arătau că sunt orice altceva în afară de asta.

În dimineața de Crăciun pregătirile erau terminate. Nu mai rămânea decât invitația lui Arkadi, pe care Isabel încă n-o acceptase. Din nou Gabriel a așteptat ca miliardarul rus să ia inițiativa. Arkadi a petrecut sărbătoarea în liniște cu tânăra sa soție la Féchy; Isabel, cu prietena sa Anna Rolfe, pe Costa de Prata. La jumătatea dimineții s-au plimbat pe plaja măturată de vânt și seara au luat cina cu trei vechi prieteni, printre care și un englez chipeș care cândva fusese angajat s-o omoare pe Anna în timpul unui recital la Veneția. A fost, a declarat ea, cea mai plăcută serată pe care o dăduse de mulți ani.

N-a venit nicio veste de la Arkadi în prima zi de Crăciun, nici în a doua. Însă luni, pe douăzeci și opt, a sunat-o pe Isabel și, cum ea n-a răspuns, i-a lăsat un mesaj lung în căsuța vocală. Ea a așteptat până spre sfârșitul dimineții de marți ca să-l sune.

— Dar de ce nu? a întrebat Arkadi, pleoștit.

— Pentru că nu cunosc pe nimeni de acolo și nu vorbesc nicio boabă de rusă.

— Pe lista invitaților sunt mulți care nu sunt ruși. Și dacă nu participi, prietenul meu din Moscova o să se supere.

— Cine este, Arkadi?

— O persoană foarte importantă din Kremlin. E tot ce am voie să spun.

Isabel a oftat lung.

— Asta mi-a sunat a „da", a zis Arkadi.

— Cu două condiții.

— Spune-le.

— Mă ocup singură de transport.

— Nu-i așa de ușor să conduci în susul muntelui.

— Sunt nemțoaică. Mă descurc.

— Și cealaltă?

— Să fii cuminte, mai ales când e prin preajmă soția ta.

— O să mă străduiesc.

Isabel i-a aruncat o privire lui Gabriel, care a înclinat o dată din cap.

— Prea bine, Arkadi. Ai câștigat.

— Minunat! Mi-am luat deja libertatea să-ți rezerv cel mai mare apartament din Hotel Grand Courchevel. Șeful recepției se numește Ricardo. A promis să aibă mare grijă de tine.

— Nu trebuia să te deranjezi.

— Măcar atât să fac.

— La ce oră e petrecerea?

— Primii musafiri ar trebui să ajungă pe la nouă. Cabana mea este pe Rue de Nogentil din Jardin Alpin. E cea mai mare din Courchevel, s-a împăunat el înainte să închidă. N-ai cum să n-o găsești.

48.

COURCHEVEL, FRANȚA

Jean-Claude Dumas, directorul general al elegantului Palace K2, a fost cel care a rostit celebrele vorbe disprețuitoare despre clienții din Hotel Grand Courchevel, că sunt „babalâci și părinții lor”. Erau treizeci de camere de mărime modestă și mobilate discret. Nu veneai la Grand pentru instalații aurite și camere cât un teren de fotbal. Veneai pentru a gusta Europa așa cum era cândva. Veneai ca să zăbovești la un Campari în barul din hol sau să tândălești la o cafea și *Le Monde* în sala pentru micul-dejun. Dar niciodată în costum de schi, să fim înțeleși; clienții se îmbrăcau pentru pistele de schi abia după micul-dejun. Serviciul de Internet wireless al hotelului, un adaos recent, făcut în silă, la scurta listă de dotări, era considerat de toată lumea cel mai slab din Courchevel, dacă nu din toți Alpii francezi. Clienții fideli de la Grand rareori se plângeau.

În ajunul Anului Nou, la unu și jumătate după-amiaza, în holul impecabil din Grand era o tăcere de mormânt. Barul era închis prin decret

guvernamental, ca și sala pentru micul-dejun, sala pentru grătare, sala de sport, salonul de tratamente și piscina interioară. În bucătărie era o echipă minimă, serviciul în cameră „fără contact” fiind singura opțiune de luare a mesei în hotel. În prezent erau ocupate numai două dintre camere. Cu teleschiurile și cluburile de noapte din stațiune închise, Courchevel era un oraș-fantomă aurit.

Ca urmare, cele mai multe hoteluri erau închise în perioada crucială a sărbătorilor de iarnă. Dar nu și mândrul Grand. De dragul vechilor angajați sezonieri, conducerea refuzase să capituleze în fața pandemiei care se intensifica, chiar dacă asta însemna să aibă pierderi operaționale zilnice. Complet neașteptat, hotelul fusese răsplătit cu un asalt de rezervări pentru revelion. Se părea că oligarhul Arkadi Akimov hotărâse să dea cu piciorul precauției și găzduia un chef monstru la uriașa lui cabană din Jardin Alpin. Douăzeci și patru dintre musafirii lui Arkadi hotărâseră cu înțelepciune să doarmă după aceea la Grand, în loc să rişte coborârea înșelătoare a muntelui. Din păcate, cei mai mulți erau ruși, care nu erau pe placul conducerii. Înainte de molimă li s-ar fi spus – printr-un e-mail politicos sau la telefon de către Ricardo, recepționerul-șef – că nu mai sunt camere libere. Însă realitățile economice dure ale prezentului au cerut ca Grandul să-și coboare un pic standardele exigente și să-și deschidă ușile spre năvălitorii din Răsărit.

Însă unul dintre musafirii lui Arkadi era o anume Isabel Brenner – cetățean german, rezidentă la Geneva, rezervare pentru o noapte într-un apartament Deluxe Prestige, cu totul VIP. Ricardo s-a angajat să se ocupe personal de orice ar avea nevoie *Madame* Brenner, după care a lăsat asistenta în așteptare fără sfârșit. Pentru insolență, a primit un telefon de la nimeni altul decât Arkadi, care l-a amenințat nu prea voalat cu violență fizică dacă șederea lui *Madame* Brenner avea să fie altfel decât absolut perfectă. Ricardo, spaniol din Țara Bascilor, n-avea motive să se îndoiască de autenticitatea avertismentului miliardarului. Cu doisprezece ani înainte, un jurnalist de investigații rus pe nume Aleksandr Lubin fusese înjunghiat mortal în camera 237. Ricardo a fost cel care a găsit cadavrul, la aproape douăzeci și patru de ore de la asasinat.

Dată fiind rata actuală de ocupare a hotelului periculos de scăzută, el le-a oferit musafirilor lui Arkadi opțiunea de cazare la ora două după-amiaza, fără taxă suplimentară. Prin urmare, când ceasul a arătat 13.45, a ieșit

șovăielnic din grota recepției și a luat o poziție defensivă înăuntrul ușilor mari, duble, de sticlă ale hotelului. Peste o clipă i s-a alăturat prezența liniștitoare a lui Philippe, un bărbat frumos clădit care fusese în trupele de parașutiști francezi și purta la reverul imaculat cheile încrucișate ale lui International Concierge Institute.

Philippe s-a uitat automat la ceasul de la mână când un Mercedes a oprit în fața treptelor de la intrarea în Grand.

— Poate că asta a fost o greșeală, a zis el încet.

— Poate că nu, a răspuns Ricardo, în vreme ce singurul pasager al limuzinei cobora de pe bancheta din spate.

Femeie atrăgătoare, în jur de treizeci și cinci de ani, păr blond cu cărare într-o parte, cu haine nepretențioase, dar scumpe. Șoferul era o brută uriașă, mai degrabă bodyguard decât șofer. Ricardo a arătat spre mica umflătură din partea stângă a hainei lui, sugerând prezența unei arme de foc ascunse.

— Fost militar, a declarat Philippe.

— Rus?

— Ție îți pare că arată a rus?

— Și femeia?

— Vom ști într-o clipă.

Thierry, valetul, a scos din portbagajul Mercedesului o singură valiză.

— Rușii, a zis Ricardo, nu vin niciodată la Courchevel cu o singură valiză.

— Niciodată, a încuviințat Philippe.

Femeia și-a luat rămas-bun de la șofer și a pornit pe trepte în sus. Avea privirea un pic distantă, ca și cum ar fi ascultat o muzică din depărtare. Era o muzică frumoasă, și-a zis Ricardo. Muzică bună. Nu tehno-mizeria EDM care bubuia spărgând timpanele în fiecare seară la Les Caves.

S-a retras în grota recepției și l-a privit pe Philippe care deschidea ușa cu un gest și mai grațios decât obișnuia. Portarul a salutat-o pe femeie într-o franceză mieroasă și ea i-a răspuns în aceeași limbă, cu toate că s-a văzut imediat că franceza nu este limba ei maternă. Ricardo, care de obicei își petrecea câteva ore pe zi vorbind cu oameni din alte țări, avea urechea bine antrenată pentru accente. Tânăra cea grațioasă, care părea să asculte o muzică pe care n-o putea auzi decât ea, avea cetățenie germană.

— *Madame* Brenner? a întrebat-o când a ajuns la recepție.

— Cum v-ați dat seama?

— Am ghicit.

Ricardo i-a oferit zâmbetul său șlefuit de hotelier și i-a înmânat cardul camerei.

— M*onsieur* Akimov a achitat întreaga notă. Dacă e ceva ce putem face pentru dumneavoastră, vă rog să nu ezitați să cereți.

— Mi-ar prinde bine o cafea.

— Mă tem că barul e închis, dar există un Nespresso în apartamentul dumneavoastră.

— Cum e sala de sport?

— Închisă.

— Și salonul de tratamente?

Ricardo a încuviințat din cap.

— Toate spațiile publice ale hotelului sunt închise prin decret guvernamental.

— Cred că o să fac o plimbare.

— O idee bună. Thierry o să vă ducă valiza în cameră.

— Este vreo farmacie prin apropiere?

— Coborâți pe Rue de l'Église. Farmacia este pe dreapta.

— Mulțumesc, a zis femeia și a ieșit.

Ricardo și Philippe au rămas alături în ușă, privind-o cum coboară treptele.

— Nu-i de mirare că Arkadi vrea să ne îngrijim de ea așa de bine, a zis Ricardo când ea nu s-a mai văzut.

— Crezi că ea este…

— Amanta lui? Nicio șansă, a zis Ricardo. Nu ea. Două limuzine au oprit. Patru ruși. Un munte de bagaje. Nicio mască la vedere.

Ricardo a clătinat din cap.

— Poate că asta a fost o greșeală.

— Poate că ai dreptate, a încuviințat Philippe.

49.

COURCHEVEL, FRANȚA

Baza principalului teleschi din Courchevel avea nemișcarea unui

monument construit de o civilizație dispărută de mult, gondolele goale legănându-se ușor în lumina strălucitoare a soarelui după-amiezii. Isabel a trecut pe lângă o paradă de magazine de lux – Dior, Bulgari, Vuitton, Fendi –, toate cu obloanele trase. Alături se aflau un punct de închiriere de schiuri, și el închis, și o cafenea micuță, unde doi clienți, bărbat și femeie, beau cafea din pahare de carton la o masă așezată pe trotuar. Bărbatul avea căciulă de schi și ochelari de soare cu lentilă unică. Femeia, cu părul negru și tenul măsliniu, îl beștelea într-o franceză rapidă, vehementă.

Mica minciună care să acopere minciuna cea mare…

Zâmbind, Isabel a traversat și a intrat în farmacie. Pe când își descria simptomele femeii cu halat alb de la tejghea, a auzit sunetul clopoțelului electronic de la ușă. Peste o clipă, o voce senzuală cu accent rusesc a zis:

— Isabel? Tu ești?

Era Oksana Akimova. Purta un costum de schi Fusalp care îi sublinia formele. Pielea îi strălucea de frig și de soare.

Gâfâind, a zis:

— Când ai ajuns?

— Acum câteva minute.

— Ți-e rău?

— Doar un pic de rău de mașină.

— Ce-ar fi să vii să schiezi cu noi? Zăpada e perfectă, iar pantele sunt absolut pustii.

— Sinceră să fiu, nu mă dau în vânt după schi. Cred că o să mă întorc la hotel, să mă odihnesc înainte de petrecere.

— Cel puțin vino să bei ceva cu noi. Am pus stăpânire pe terasa de la Le Chalet de Pierres.

La pharmacienne a pus pe tejghea medicamentele. Isabel a plătit cu cardul și a urmat-o pe Oksana în stradă. Urmărite cu privirea de perechea de la cafenea, au mers pe lângă aceeași paradă de magazine cu obloanele trase până la baza teleschiului, unde Oksana lăsase snowmobilul Lynx roșu cu negru.

— Presupun că e adevărat, a zis Isabel.

— Ce anume?

— Că Arkadi a cumpărat toate snowmobilele disponibile din Les Trois Vallées.

— Nu mă îndoiesc.

Oksana s-a așezat la ghidon și a pornit motorul.

— Nu sunt îmbrăcată pentru asta, a strigat Isabel peste gălăgie.

— Nu-s decât câteva sute de metri pe coastă în sus.

Isabel s-a înghesuit pe șa și a cuprins cu brațele mijlocul Oksanei. Era șocant de suplu, ca talia unei adolescente.

— Chiar cred că am nevoie să mă întind în pat înainte de petrecere.

— Nu te prosti. Poți să tot dormi mâine.

Oksana a pornit în susul coastei și a băgat viteză, în loc să meargă în linie dreaptă, a fost încântată să-și arate iscusința la manevrarea mașinăriei puternice. La fel ca Anna Rolfe, a ignorat rugămințile lui Isabel să încetinească.

Le Chalet de Pierres, o atracție turistică în Courchevel, era pe partea stângă a pantei. Alte patru Lynxuri erau parcate afară, și o colecție de schiuri și bețe viu colorate se rezemau ca niște bețivi de suport. Posesorii lor, vorbitori de rusă, erau adunați într-un colț însorit al terasei mari. Mesele erau pline de resturi de mâncare și câteva sticle de Bandol roze, cele mai multe, goale.

Un rus ars de soare a îndesat un pahar cu vin în mâna lui Isabel, în vreme ce Oksana făcea prezentările.

— Hei, voi ăștia, ea e Isabel. Isabel, sunt ei, ăștia.

— Bună, Isabel! au răspuns rușii într-un glas, iar Isabel a zis:

— Bună, voi, ăștia.

Oksana își aprindea o țigară.

— Nu le iei?

— Poftim?

— Medicamentele pe care le-ai cumpărat la farmacie.

Isabel a deșurubat capacul flaconului și a înghițit o tabletă cu vinul roze.

— Unde-i Arkadi?

— La aeroport, așteptând sosirea oaspetelui de onoare al serii.

— Cine e?

— Arkadi nu ți-a spus?

Isabel a clătinat din cap.

— Doar că ține neapărat să mă cunoască.

— Trebuie să te consideri norocoasă, a zis Oksana. Ai fost atinsă de mâna fermecată.

— Ce înseamnă asta?

— În Rusia nu poți să ai succes sau să te îmbogățești decât dacă cineva care are putere sau influență îți pune mâna pe umăr. Arkadi a pus mâna pe tine. Curând o să fii la fel de bogată ca un oligarh.

— Dar nu sunt rusoaică.

— Uită-te în jur, Isabel. Vezi aici pe altcineva care nu e rus? Acum ești una dintre noi. Bun-venit la petrecerea care nu se sfârșește niciodată! Oksana a zâmbit ironic. Bucură-te cât durează.

Dintr-odată, în vale a răsunat *flap-flap-flapul* îndepărtat al elicelor. A trecut un moment până să se arate primul elicopter. Curând l-au urmat alte două. Pe când coborau spre aerodromul de pe vârful muntelui din Courchevel, petrecărețiii adunați pe terasă au izbucnit într-o versiune furtunoasă a imnului de stat al Federației Ruse.

Ochii Oksanei străluceau de emoție.

— De ce nu cânți? a întrebat.

— Nu știu cuvintele.

— Cum se poate?

— Sunt nemțoaică.

— Prostii! Oksana și-a aruncat brațul pe după umerii lui Isabel. Uită-te în jur, Isabel. Acum ești una dintre noi.

•

Elicopterele erau Airbus H215 Super Puma conduse de militari francezi. În primul erau președintele Federației Ruse, un mic anturaj de asistenți și patru agenți ai Serviciului Rus de Securitate Prezidențială. Alți opt bodyguarzi ruși erau înghesuiți în al doilea elicopter, împreună cu câteva lăzi cu echipament pentru comunicații securizate. Al treilea Airbus era rezervat echipei franceze din Service de la Protection. Dat fiind că primiseră misiunea să păzească perimetrul, agenții aveau să-și petreacă revelionul afară, în climatul alpin nemilos, în loc să fie la Paris, cu prietenii și rudele. Se spunea că moralul este excesiv de scăzut.

O echipă de avangardă a SDLP sosise în acea dimineață la Courchevel ca să supravegheze cabana de proporțiile unui hotel de pe Rue de Nogentil, în care președintele rus avea să sărbătorească Anul Nou împreună cu prietenul său din copilăria petrecută la Leningrad și trei sute de invitați. Dacă agenții s-ar fi ostenit să bată la ușa locuinței mai modeste de la numărul 172 – treizeci de mii pe noapte, ședere minimă de șapte nopți, fără excepții, fără rambursare –, ar fi descoperit un grup multinațional de turiști care veniseră

la Courchevel, aparent dintr-un capriciu, în ciuda faptului că zona de schi era închisă. La o cercetare mai amănunțită a locului, s-ar fi descoperit prezența unei mari cantități de echipamente electronice sofisticate și câteva arme de foc.

De asemenea, s-ar fi descoperit că turiștii erau, de fapt, agenți ai mult-lăudatului serviciu secret israelian. Unul dintre ei era Gabriel Allon, un om care ducea o luptă lungă și aprigă cu Rusia revanșardă și cu organele răuvoitoare ale securității statului rus. Altul era vechiul lui prieten și complice Eli Lavon, șeful Departamentul de Supraveghere fizică și electronică numit Neviot. Alți doi șefi de departament, Rimona Stern de la Colectarea Informațiilor și Yossi Gavish de la Cercetare, se strecurasem și ei neștiuți în Courchevel. În acest moment beau cafea în cafeneaua de vizavi de farmacie. Ocupanții dinainte ai mesei lor mergeau pe jos prin fața vitrinelor întunecate care mărgineau Rue de la Croisette. Bărbatul cu căciulă de schi și ochelari de soare cu lentilă unică era Mihail Abramov. Era însoțit de soția sa vorbitoare de franceză, Natalie Mizrahi.

Ultimul membru al echipei – cunoscut sub numele Nicolas Carnot, Peter Marlowe sau, mai exact, Christopher Keller – era împrumutat de la serviciul de spionaj britanic. Ascuns în hainele unui schior de fond, bea cidru fierbinte pe terasa de la Le Chalet de Pierres, privind o ceată de ruși beți care cântau o variantă gălăgioasă, disonantă, a imnului lor național. Două femei frumoase, o rusoaică și o nemțoaică, stăteau un pic mai departe de grup. Transmisia audio de la telefonul nemțoaicei, care era înfofolită în mantoul ei elegant din blană shearling, se auzea în cabana închiriată pe Rue de Nogentil.

— De ce nu cânți?

— Nu știu cuvintele.

— Cum se poate?

— Sunt nemțoaică.

— Prostii! Uită-te înjur, Isabel. Acum ești una dintre noi.

Cântecul s-a stins, ca și huruitul elicelor. Cel puțin pentru asta Gabriel era recunoscător. Sunetul îi deșteptase o amintire neplăcută.

Bucură-te să vezi cum moare soția ta, Allon…

S-a dus la fereastra încăperii mari și boltite a cabanei și a privit convoiul motorizat care cobora pe șerpuitoarea Rue de l'Altiport. Pe când trecea pe la picioarele lui, și-a făcut mâna pistol și l-a ațintit spre silueta de pe bancheta

din spate a unui Peugeot 5008 blindat. Banditul de pe Aleea Baskov din Leningrad. Nașul unui regim de gangsteri care au arme nucleare.

Convoiul și-a continuat drumul pe Rue de Nogentil încă o sută de metri, apoi a intrat în curtea din față a cabanei de dimensiunile unui hotel. Pe dată, agenții din SDLP și Police Nationale au alcătuit un punct de control la capătul nordic al străzii – prin care curând avea să fie silită să treacă frumoasa nemțoaică de pe terasa localului Le Chalet de Pierres. La patru și un sfert, după o călătorie de groază cu snowmobilul în josul coastei, ea s-a întors la hotel, unde recepționerul-șef născut în Spania a informat-o că *Monsieur* Akimov și-a luat libertatea de a aranja mașina ei pentru seară.

— *Cât de grijuliu din partea lui! La ce oră?*

— *Nouă fix,* Madame *Brenner.*

— *Spune-i șoferului să nu mă aștepte înainte de nouă și jumătate. Nu există nimic mai rău decât să ajungi la o petrecere prea devreme. Ești de acord, Ricardo?*

— *Da,* Madame *Brenner. Absolut nimic.*

50.

COURCHEVEL, FRANȚA

Isabel s-a trezit cu o senzație de paralizie și fără să-și aducă aminte că a dormit. Patul pe care era întinsă îi era necunoscut, ca și încăperea întunecată în care se afla. Alarma de pe mobil scotea un sunet înalt – ciudat, pentru că nu-și amintea s-o fi programat. Două voci bărbătești care vorbeau rusește undeva în apropiere i-au sporit confuzia.

În cele din urmă a făcut telefonul să tacă și l-a ridicat la ochi. Evident, era ora 20.15 în ajunul Anului Nou. Dar unde mama naibii se afla? A tastat parola din opt cifre, a apăsat pe semnul „prognoza meteo” și pe ecran a apărut previziunea pentru stațiunea de schi franceză Courchevel. Și atunci și-a amintit. Avea să meargă în seara aceea la o petrecere în casa unui oligarh rus care voia ca ea să-i fie tăinuitoare-șefă de bogății jefuite și, dacă era docilă, parteneră sexuală extraconjugală. La un moment dat în timpul serii – momentul exact nu fusese niciodată specificat –, avea să fie invitată la

întâlnirea cu un personaj foarte important de la Kremlin. Vorbitor fluent de germană, avea să i se adreseze lui Isabel în limba ei maternă. Ea avea voie să-i ureze „An Nou fericit”, dar nu trebuia să facă nicio altă încercare de a-l antrena în conversație. Dacă era tulburată în timpul întâlnirii, îi era îngăduit să i-o spună.

E un ucigaș în serie. E obișnuit ca oamenii să fie speriați în prezența lui.

Conform mobilului lui Isabel, era un pic de ninsoare. Dând deoparte draperia de camuflaj de la fereastră, a văzut că este adevărat. Apoi a lipăit până în bucătărioară și a pornit aparatul Nespresso. Un diavolitto dublu i-a alungat ultimele pânze de păianjen din cap, dar a lăsat-o cu o senzație de nervozitate.

Senzația a dispărut la duș. Ca să evite nehotărârea din ultimul moment în privința hainelor, își împachetase o singură rochie Max Mara scurtă, neagră, la care a adăugat o brățară cu diamante, un șirag dublu de perle Mikimoto și ceasul scandalos de scump Jaeger-LeCoultre Rendez-Vous. Luase cu ea o mască – neagră, ca să se asorteze cu rochia –, dar a pus-o în poșeta plic. Petrecerea, ilegală în condițiile carantinei naționale stricte din Franța, avea, fără îndoială, să se transforme într-un eveniment cu contaminare masivă. Isabel presupunea că va fi norocoasă dacă va supraviețui acelei seri.

La nouă și un sfert telefonul de pe noptieră a vibrat și a luminat intermitent la un apel. Era Ricardo, mașina ei sosise. A mai rămas în cameră cincisprezece minute, adăugând un ultim strop de răsfăț la machiaj, apoi a coborât în hol. Philippe, portarul, practic a făcut drepți când ea a ieșit din lift.

Afară, Thierry, valetul, a ținut o umbrelă deasupra capului lui Isabel pe când se așeza pe bancheta din spate a unui Mercedes. Spre marea ei ușurare, șoferul era un francez chipeș pe nume Yannick, nu alt rus. Pe când mașina se desprindea de trotuar, el a pornit sistemul audio. Concertul în de major pentru violoncel al lui Haydn, frumoasa mișcare a doua.

Isabel a simțit un junghi de panică.

— Ți-a spus *Monsieur* Akimov să pui asta? a întrebat.

— Cine, *Madame?*

— N-are importanță.

Isabel și-a privit chipul în geamul portierei. Fusese atinsă de mâna fermecată, s-a îmbărbătat. Acum era una dintre ei. Îi avea în buzunar.

•

Șoferul lui Isabel era Yannick Fournier, treizeci și trei de ani, căsătorit, cu

doi copii, fără cazier, suporter al echipei de fotbal Olympique Lyonnais. Dispecerul îi spusese să rămână în zona Jardin Alpin din Courchevel până ce clienta era gata să se întoarcă la hotel. Pe când mergeau pe Rue de Bellecote a spus numărul telefonului său mobil, pe care clienta l-a introdus în telefonul ei. Eli Lavon, cocoșat deasupra unui computer din centrul de operațiuni improvizat în cabană, a fotografiat-o cu camera telefonului înainte ca ea să-l pună la loc în poșeta plic.

— Pare neliniștită, a observat Gabriel.

— Lui i s-ar părea ciudat dacă n-ar fi.

— Lui Vladimir Vladimirovici?

— Cui altcuiva?

S-a lăsat tăcerea. Nu se auzea decât muzica din sistemul audio al mașinii.

— De ce a pus șoferul Haydn? a întrebat Gabriel. Și de ce un concert de violoncel?

— E o coincidență.

— Nu cred în coincidențe, Eli. Și nici tu.

Lavon a tastat ceva pe computer și pe ecran a apărut semnul unui fișier audio. L-a deschis, a reglat timpul și a dat clic pe *PLAY.*

— *Arkadi a pus mâna pe tine. Curând o* să *fii la fel de bogată ca un oligarh.*

Lavon a apăsat pe *PAUSE.*

— Nu-ți pierde sângele-rece acum.

— Poate că el se joacă cu mine.

— *Uită-te în jur, Isabel. Vezi aici pe altcineva care nu e rus? Acum ești una dintre noi. Bun-venit la petrecerea care nu se sfârșește niciodată.*

Lavon a oprit înregistrarea.

— Vorbele Oksanei Akimova sugerează că pe agenta ta n-o paște nicio primejdie.

— Ascultă restul.

Lavon a apăsat pe cursor.

— *Bucură-te cât durează.*

Luminița albastră care pulsa pe ecran arăta că mașina lui Isabel ajunsese la punctul de control. Peste o clipă s-au auzit doi bărbați care vorbeau în franceză. Unul era șoferul lui Isabel. Celălalt era un agent din Service de la Protection.

— *Numele?*

— *Isabel Brenner.*

— Deschideți portbagajul, vă rog.

Inspecția a fost scurtă, zece secunde, nu mai mult. Apoi capacul s-a închis cu o bufnitură. Gabriel a văzut luminița albastră care clipea înaintând în zona temporar rusească din Courchevel. Peste o clipă, agenta lui avea să fie la cheremul gărzii pretoriene de la Kremlin. Erau devotați cu fanatism omului pe care îl slujeau. Ucigași în costume frumoase.

51.

RUE DE NOGENTIL, COURCHEVEL

În acel moment, doi dintre bodyguarzii ruși stăteau ca doi stâlpi la intrarea în cabana lui Arkadi. Unul ținea un clipboard, iar celălalt, un magnetometru portabil. Evident, Isabel fusese selecționată pentru o cercetare suplimentară; pipăiala pe care a îndurat-o din partea celui cu magnetometrul se învecina cu o agresiune sexuală. Când s-a terminat, în sfârșit, tovarășul Clipboard i-a scotocit poșeta ca și cum ar fi căutat un lucru de valoare pe care să-l fure. N-a găsit nimic interesant în afară de telefon, și i-a cerut lui Isabel să-l deblocheze în fața lui. Ea a tastat cât a putut de repede cele opt cifre și a apărut ecranul principal. Satisfăcut, rusul i-a înapoiat aparatul și i-a poruncit lui Isabel să se distreze bine la petrecere.

Înăuntru, o fată costelivă ca un manechin, cu machiaj de scenă și o rochie cu paiete lipită pe corp, a luat mantoul lui Isabel și apoi i-a făcut un semn nepăsător spre camera cea mare a cabanei. Se așteptase la un decor care să se armonizeze cu exteriorul din bușteni, dar încăperea era albă, și modernă, și plină de opere de artă contemporană mari, viu colorate. Într-o parte era o scară deschisă care ducea la o galerie de la etaj, unde lângă balustradă stăteau de pază alți doi bodyguarzi ruși fără expresie. Dedesubtul lor, vreo două sute de petrecăreți cu pahare în mâini zbierau unul la altul peste muzica asurzitoare. Isabel simțea cum vibrațiile valurilor de sunet i se târăsc ca niște gângănii pe brațele goale. Sau poate, și-a zis, nu sunt decât particule de coronavirus. S-a gândit să-și pună masca, însă a hotărât să n-o facă. Până și bieților francezi care asigurau servirea le lipsea protecția.

A doua fată-manechin, îmbrăcată exact la fel ca prima, a arătat fără vorbe

spre masa cu cocktailuri. Alte câteva femei se mișcau printre musafiri ca niște suflete de pe cealaltă lume, rezemându-se din când în când de brațul unui bărbat care nu era însoțit. Isabel a presupus că sunt cadouri oferite oaspeților. Una era agățată de „Nebunul” Maxim Simonov, regele nichelului, care discuta aprins cu secretarul de presă al Kremlinului. Secretarul de presă, un mincinos neobișnuit de iscusit, avea câteva case luxoase, printre care un apartament pe Fifth Avenue, și mergea regulat în concediu în locuri calde, ca Dubai și Insulele Maldive. La încheietura stângă avea un ceas Richard Mille ediție limitată care valora 670.000 de dolari, mai mult decât câștigase el în întreaga sa carieră de umil slujitor al poporului rus.

Nu era singurul exemplu de oameni inexplicabil de bogați din încăpere. De exemplu, era fostul vânzător de hotdogi care acum era mândrul posesor oficial al câtorva firme rusești foarte valoroase, printre care și compania de internet din umbră care se amestecase în alegerile prezidențiale americane din 2016. Și fostul instructor de judo care acum construia conducte de petrol și generatoare. Și fostul director al Teatrului Mariinsky, care, nu se știe cum, adunase o avere personală de peste 10 miliarde de dolari.

Și apoi, desigur, era fostul agent KGB care era acum proprietarul firmei de comerț cu petrol cu sediul în

Geneva, numită NevaNeft. În acest moment stătea lângă balustradă, alături de bodyguarzi, fără îndoială uitându-se după Isabel.

Luându-și privirea care nu vede a fetelor-manechin, Isabel s-a dus la cea mai apropiată masă cu cocktailuri, unde s-a apropiat de un bărbat de vreo patruzeci de ani cu înfățișare înfloritoare.

— Pot să-ți cumpăr o băutură? a răcnit el într-o engleză cu accent american.

— Cred că sunt gratuite, i-a strigat Isabel.

I-a cerut ospătarului un pahar de șampanie, iar americanul a comandat o votcă.

— Nu ești rusoaică, a subliniat el.

— Pari dezamăgit.

— Întotdeauna am auzit că fetele rusoaice pică ușor.

— Mai ales fetele ca ea. Isabel a făcut semn cu capul spre unul dintre manechinele ambulante. Dacă e să ghicesc, au fost aduse cu avionul pentru această ocazie.

— La fel cu caviarul.

Isabel a zâmbit.

— De ce ești aici?

— Afaceri, a zbierat el.

— Cu ce te ocupi?

— Lucrez la Goldman Sachs.

— Condoleanțe. Unde?

— La Londra. Dar tu?

— Cânt la violoncel.

— Frumos. Cum de-l cunoști pe Arkadi?

— Poveste lungă.

— E telefonul tău?

— Poftim?

El a arătat cu degetul spre poșeta pe care ea o ținea în mâna stângă.

— Cred că te sună cineva.

Aruncând o privire spre galerie, l-a văzut pe Arkadi lângă balustradă cu telefonul la ureche. Ochii lui căutau prin mulțime, ceea ce sugera că încă nu descoperise unde e Isabel. Ea a hotărât să mai rămână un pic împreună cu străinul cu înfățișare înfloritoare. Cu toate că avea alergie la americani, acesta părea destul de inofensiv.

— Frumoasă poșetă, a zis el când telefonul n-a mai sunat.

— Bottega Veneta, a explicat Isabel.

— Frumos și ceasul. Cât câștigă violonceliștii?

— Tata e unul dintre cei mai bogați oameni din Germania.

— Zău? Al meu e unul dintre cei mai bogați din Connecticut. Ce faci în restul vieții tale?

— Sinceră să fiu, n-am nici cea mai mică idee.

Telefonul a început din nou să sune.

— Te rog să mă scuzi.

— Ai uitat asta. Bărbatul i-a înmânat un pahar de șampanie. Cum te cheamă?

— Isabel.

— Isabel și mai cum?

— Brenner.

— N-o să te uit, Isabel Brenner.

— Te rog să nu mă uiți.

S-a îndepărtat de el și a încercat zadarnic să-și scoată telefonul din poșetă

în vreme ce ținea paharul cu șampanie. În cele din urmă a ridicat privirea spre balustradă și l-a văzut pe Arkadi cum îi urmărește truda cu evident amuzament. I-a făcut cu o mână semn să vină și cu cealaltă a arătat spre capătul scării. Peste o clipă, o întâmpina cu câte o sărutare pe fiecare obraz. Manifestarea de afecțiune nu i-a scăpat Oksanei, care se uita la ei de jos.

— Te-am văzut cu Fletcher Billingsley, a răcnit Arkadi.

— Cine?

— Tânărul bancher chipeș de la Goldman Sachs.

— Ne-ai fost necredincios, Arkadi?

— Relația mea cu Fletcher e complet legitimă.

— În ce postură mă pune asta pe mine?

El a mângâiat-o pe umăr.

— Presupun că de-acum știi numele bărbatului care vrea să te cunoască.

— Cred că da. De fapt, unul dintre bodyguarzii lui m-a pipăit zdravăn înainte să mă lase să intru.

— Mă tem că ești pe cale să mai treci o dată prin asta.

A condus-o printr-o ușă într-un salonaș – o anticameră, și-a zis Isabel. Pereții erau împodobiți cu fotografii înrămate ale bărbatului care o aștepta de cealaltă parte a următoarei uși. Cele mai multe fotografii îl înfățișau întâlnindu-se cu oameni importanți și ocupându-se de chestiuni de stat importante, însă într-una dintre ele mergea pe matca pietroasă a unui pârâu, cu pieptul lipsit de păr dezgolit în lumina palidă a soarelui rusesc.

— Vine aici des? a întrebat Isabel, însă singurul răspuns al lui Arkadi a fost să ridice capacul altei cutii ornamentate de blocare a semnalului.

Isabel și-a pus automat telefonul înăuntru.

Arkadi a închis capacul și a făcut semn cu capul spre agentul din Serviciul Rus de Securitate Prezidențială. Pipăiala lui a fost și mai agresivă decât cea de care avusese parte Isabel înainte. Când s-a terminat, el i-a cerut poșeta.

Arkadi a pus mâna pe clanță.

— Ești pregătită?

— Da, cred că da.

— Emoționată?

— De fapt, un pic speriată.

— Nu-ți face griji, i-a șoptit la ureche Arkadi în vreme deschidea ușa. E obișnuit cu asta.

52.

RUE DE NOGENTIL, COURCHEVEL

Peste drum, în cabana închiriată pe Rue de Nogentil, Gabriel și cei șase membri ai echipei sale erau adunați în acel moment în jurul unui laptop care arăta transmisia codificată de pe telefonul piratat al lui Isabel. Timp de vreo trei minute aparatul fusese deconectat de la rețeaua de mobile SFR Mobile, probabil ca urmare a faptului că fusese pus într-un container de blocare a semnalului. Acum era în mâinile unui agent al Serviciului Rus de Securitate Prezidențială. După ce a tastat parola corect din prima încercare, acum căuta prin căsuța cu apelurile vocale recente.

— Acum știm de ce băieții de la ușa din față au pus-o să-și deblocheze telefonul, a zis Eli Lavon.

— Au cum să ne găsească softul instalat acolo? a întrebat Gabriel.

— Nu, decât dacă vor conecta telefonul la un computer. Și chiar și atunci tehnicianul va trebui să fie al naibii de bun ca să-l găsească.

— *Sunt* buni, Eli. Sunt ruși.

— Dar noi suntem mai buni. Iar tu ai fost meticulos când a fost vorba despre comunicațiile ei.

— Atunci de ce i-au furat parola?

Gabriel s-a uitat la computer.

— Și de ce Igor îi citește acum mesajele?

— Pentru că șeful lui Igor i-a spus să le citească. Asta face un bandit rus înainte să angajeze pe cineva care nu e rus să-i spele banii.

— Crezi că ea îl poate manipula?

— Dacă arată respect și supunere…

— Ce, Eli?

— O să-l avem în buzunar.

•

Decorul încăperii se potrivea cu restul cabanei, luminos și modern, nimic din bușteni sau rustic, sau sugerând o cabană de schi. Pe de altă parte, nu părea să fie în cameră nici ceva din Arkadi. În afară de pian, alt Bösendorfer. Negru și foarte bine lustruit, stătea părăsit pe un covor cenușiu și nimeni nu cânta la el. Într-un colț stăteau patru bărbați. Era evident că doi sunt din

paza președintelui. Ceilalți doi duhneau a birocrație; fără îndoială, erau *apparatciki* din Kremlin. În apropiere era un morman de componente electronice plumburii, cu luminițe roșii și verzi care clipeau. Era echipamentul, și-a zis Isabel, unui telefon securizat la nivelul de șef de stat. Receptorul era înțepenit între umărul și urechea președintelui rus.

Purta un pulover negru pe gât, nu cămașă, și un sacou sport de cașmir care arăta scump. Părul blond, cu cărare dreaptă și bine periat, îi acoperea mai puțin din scalp decât sugerau fotografiile recente. Expresia de pe fața lui îngrijită de medici era de iritare, ca și cum ar fi fost ținut în așteptare. Era aceeași expresie, și-a zis Isabel, pe care le-o arăta de obicei omologilor lui occidentali înainte să se lanseze într-un pomelnic de o oră de plângeri, reale și închipuite.

Arkadi a condus-o pe Isabel la un aranjament de mobilier contemporan de lângă fereastra panoramică foarte înaltă. Priveliștea era spre vest, spre pantele întunecate ale zonei de schi. Când s-au așezat, președintele a început să vorbească, o izbucnire în limba rusă, urmată de o pauză lungă. După un minut sau două a vorbit a doua oară și din nou a urmat o tăcere lungă. Isabel a presupus că era implicată o traducere.

— Pare important.

— De obicei este.

— Poate că ar trebui să aștept afară.

— Mi-ai spus că nu vorbești rusa.

— Nicio boabă.

— Atunci te rog să rămâi acolo.

Arkadi privea pe fereastră, cu un arătător sprijinit meditativ pe obraz.

— Sunt sigur că nu va dura mult.

Isabel și-a privit mâinile și a observat că încheieturile degetelor erau albe. Președintele rus vorbea din nou, numai că acum în engleză; îi ura persoanei de la telefon un An Nou fericit. Când s-a încheiat conversația i-a dat telefonul unui asistent și i s-a adresat în rusă lui Arkadi din cealaltă parte a încăperii.

— O mică criză acasă, i-a explicat Arkadi lui Isabel. Vrea să așteptăm afară până mai dă vreo două telefoane.

S-au ridicat în același timp și, urmăriți cu privirea de președintele rus, s-au întors în anticameră. În scurta lor absență veniseră alți trei agenți din Serviciul de Securitate Prezidențială. Unul era tovarășul Clipboard, santinela

de la intrare.

Arkadi se uita la telefon.

— Cum e hotelul tău? a întrebat.

— Minunat. Regret doar că nu pot să stau mai mult.

— Când ai de gând să pleci?

— Șoferul lui Martin vine după mine la prânz.

Arkadi a ridicat brusc privirea de pe telefon, dar n-a spus nimic.

— E vreo problemă?

Zâmbetul lui părea silit.

— Speram că ni te poți alătura mâine la un mic-dejun târziu.

— Chiar trebuie să mă întorc la Geneva.

— Cifre de analizat?

— Întotdeauna.

Telefonul lui Arkadi a vibrat la un apel. Conversația a fost scurtă și în mare parte unilaterală.

— Se pare că criza nu-i așa de mică, la urma urmei, a zis după ce a închis. Nădăjduiesc doar că o să mă ierți că te-am târât până la Courchevel degeaba.

A făcut semn cu capul spre tovarășul Clipboard.

— Ghenadi o să te însoțească înapoi la petrecere. Te rog să-mi spui dacă îți trebuie ceva.

— Tot ce-mi trebuie, a zis Isabel, e telefonul meu.

Arkadi l-a scos din cutie și i l-a dat. Mișcarea n-a trezit aparatul. Isabel a apăsat butonul de pe o latură, însă n-a obținut nicio reacție. Telefonul era închis.

L-a pus în poșetă și l-a urmat pe tovarășul Clipboard pe un coridor și într-un lift care aștepta. Ceilalți doi paznici s-au înghesuit și ei înăuntru. Unul a apăsat un buton pe care scria B.

— Unde mă duceți?

— La petrecere, a răspuns tovarășul Plăcuță.

— Petrecerea e la parter.

Când s-au deschis ușile liftului, duhoarea de clor a fost copleșitoare. Tovarășul Clipboard a prins-o pe Isabel de braț și a tras-o afară din lift. Un singur om stătea pe marginea piscinei, luminat slab de lumina albăstrie a apei. Era Fletcher Billingsley, americanul bogat de la Goldman Sachs pe care îl întâlnise la barul de sus.

S-a apropiat de ea cu un zâmbet binevoitor și i s-a adresat într-o engleză cu accent rusesc.

— Ți-am spus că n-o să te uit, Isabel.

N-a rostit nicio amenințare sau avertizare, ceea ce, fără voie, a fost cavaleresc din partea lui, deoarece nu i-a dat lui Isabel prilejul să se pregătească pentru durere. Acum stătea în picioare, foarte dreaptă, și în clipa următoare era îndoită ca un briceag. El a întins-o cu o surprinzătoare duioșie pe podeaua cu dale reci, unde ea s-a luptat zadarnic să tragă aer în piept. Cabana părea să se învârtească. Bun-venit la petrecerea care nu se sfârșește niciodată. Bucură-te cât durează.

53.

RUE DE NOGENTIL, COURCHEVEL

Bărbatul a ridicat-o pe Isabel în picioare și a dus-o cu de-a sila într-un living cu mobilier luxos. Acolo a îmbrâncit-o într-un perete din plăcuțe ceramice, apoi i-a îndesat capul sub apa sălcie, fierbinte, a unui jacuzzi. Din câte și-a dat seama, a înecat-o, pentru că atunci când și-a revenit zăcea pe dale, acoperită de propria vomă.

— Cum te cheamă? a întrebat o voce de deasupra.

— Isabel Brenner.

— Numele *adevărat.*

— Este numele meu adevărat.

— Pentru cine lucrezi?

— Global Vision Investments.

El a cules-o ca pe o păpușă de cârpă și i-a împins capul sub apă a doua oară. Era aproape inconștientă când, în cele din urmă, el i-a scos capul din apă.

— Cum te cheamă?

— Isabel. Mă cheamă Isabel.

— Pentru cine lucrezi?

— Am lucrat la RhineBank. Acum lucrez pentru Martin Landesmann.

El i-a tras o palmă care i-a umplut gura cu sânge și a azvârlit-o la podea.

— De ce faci asta? a suspinat ea.

El a scuturat-o violent.

— Cum te cheamă? Numele tău adevărat.

— Isabel, a strigat ea. Mă cheamă Isabel.

El i-a dat drumul și a ieșit din living – pentru cât timp, Isabel nu știa. Câteva minute, o oră. Când s-a întors, avea în mână o ganteră enormă. A fluturat-o prin aer fără efort, de parcă ar fi fost făcută din mucava.

— Ce mână ți-ar plăcea să-ți păstrezi?

— Te rog, a implorat Isabel.

— Dreapta sau stânga? Tu hotărăști.

— O să-ți spun tot.

— Da, știu.

A prins-o de mâna stângă.

— Asta e cea mai importantă, nu-i așa?

I-a apăsat palma pe dalele de gresie și și-a pus un picior ca de plumb pe antebrațul ei. Isabel își simțea osul radius arcuit până în pragul unei fracturi. L-a izbit în picior cu pumnul drept, dar în zadar. Era ca și cum ar fi fost făcut din piatră.

A ridicat gantera deasupra capului și a ațintit-o spre mâna stângă cu degetele răsfirate a lui Isabel.

— N-o lăsa să cadă, a implorat ea.

— Prea târziu.

Bărbatul a mai înălțat cu câțiva centimetri greutatea.

— Ar fi mai bine să închizi ochii.

Ea a întors privirea și l-a văzut pe Arkadi în ușa livingului, cu o expresie de repulsie. A rostit cu răceală câteva cuvinte în rusă, și bărbatul pe care Isabel îl cunoscuse ca Fletcher Billingsley de la Goldman Sachs a lăsat în jos greutatea și și-a luat piciorul de pe brațul ei.

Acum Arkadi se încrunta la picăturile din sângele lui Isabel de pe dale, ca și cum l-ar fi îngrijorat efectul lor negativ asupra valorii proprietății când avea s-o vândă. A pus peste sânge un prosop plușat și l-a apăsat cu vârful pantofului.

— N-o să dispară așa, a zis Isabel.

— Nicio grijă, o să facem o curățenie amănunțită după ce pleci.

Ea și-a șters sângele de pe față și l-a întins pe perna șezlongului.

— Și asta?

El i-a zâmbit fără veselie.

— Oricum, lui nu i-a plăcut niciodată scaunul ăla.

— Cui?

Ignorându-i întrebarea, el a mai spus câteva cuvinte în rusă și atacatorul lui Isabel a plecat.

— Presupun că numele lui adevărat nu e Fletcher Billingsley.

— Felix Belov.

— Unde a învățat engleza?

— Tatăl lui a fost trimis în *rezidentura* SVR din New York.

— Ce face când nu bate femei?

— Lucrează la o mică filială a lui NevaNeft. Poate că ai auzit de ea. Se numește Grupul Haydn.

Isabel s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat cu înțeles la mobilierul din lemn strălucitor și instalațiile aurite din living.

— Nu e și o saună sau cameră cu aburi?

Arkadi a făcut semn cu capul spre un pasaj.

— Cât ai plătit pentru acest loc?

— Cred că au fost douăzeci și cinci de milioane.

— Achiziție anonimă?

— Există și de alt fel?

— Omega Holdings?

— Tradewinds Capital.

— Și locul din Féchy? Tot Tradewinds?

— Harbinger Management.

— Și al cui e Harbinger?

Arkadi n-a zis nimic.

— A lui e și NevaNeft?

— Cea mai mare parte.

— E ceva din toate astea cu adevărat al tău?

— Oksana, presupun. Cel puțin, așa era.

A ridicat prosopul de pe podea și a șters cu el sângele lui Isabel de pe jacuzzi. Gânditor, a întrebat:

— Când ai început să lucrezi pentru el?

— Martin?

— Gabriel Allon.

Isabel nu s-a ostenit să nege.

— De cât timp știi?

— Eu sunt cel care pune întrebările. Și te-aș sfătui să răspunzi repede și sincer. Altfel, o să-i cer lui Felix să termine treaba pe care o începuse cu mâna ta.

— Am început să lucrez pentru el la puțin timp după ce l-ai omorât pe Viktor Orlov.

— Ești agent de informații profesionist?

— Dumnezeule mare, nu.

— Tu i-ai dat acele documente Ninei Antonova?

— Da, desigur.

— De aceea ai fost dată afară de la „Spălătoria de rufe rusești”?

— Nu, a răspuns ea. Aceea a fost opera lui Gabriel.

Arkadi a împăturit frumos prosopul însângerat.

— Global Alliance for Democracy?

— Gabriel a creat-o ca să pună o țintă pe spinarea lui Martin.

— Artemisia nou-descoperită? Recepția de la Kunsthaus? Anna Rolfe? Totul a fost… Vocea i s-a stins. Și Anil Kandar? A fost și el în complot?

— Anil nu-i decât un ticălos lacom. RhineBank o să se prăbușească, Arkadi. Și tu. Te avem în buzunar din clipa în care ai semnat documentele pentru acel bloc de birouri din Miami.

— Și atunci de ce ai venit aici în seara asta?

— O ocazie unică în viață.

De sus s-a auzit o izbucnire de aplauze tunătoare. Peste o clipă, președintele rus a început să vorbească. Fără îndoială, de la balustradă, și-a zis Isabel. Nimic nu le place mai mult bandiților din întreaga lume decât să privească în jos de la un balcon spre supușii lor.

Arkadi s-a strâmbat la ceva ce spusese stăpânul lui.

— E cam vulgar Volodea al nostru. Dar, ce-i drept, așa a fost întotdeauna. N-ar fi acum nimic dacă nu eram eu. Eu am fost cel care l-a ales. Eu am fost cel care i-a înlesnit urcarea în ierarhia birocrației din Kremlin. Și eu am fost cel care s-a asigurat că o să câștige acele prime alegeri prezidențiale. Și cum mă răsplătește? Tratându-mă la fel cum făcea când eram un băiețel bolnăvicios de pe Aleea Baskov, care voia să fie pianist.

— Ar fi trebuit să-ți urmezi visul, Arkadi.

— Am încercat. Bărbatul a închis ochii și și-a strâns cu degetul mare și arătătorul rădăcina nasului. M-ai făcut de râs.

— Sunt sigură că n-am fost prima.

— Am avut încredere în tine.

— N-ar fi trebuit.

— Știi ce o să se întâmple când ajung înapoi la Moscova? Cu un pic de noroc, o să cad de la o fereastră. Pe spate, desigur. Așa sar pe fereastră toți oamenii de afaceri în Rusia de azi. E o tradiție în minunata Rusie nouă, la crearea căreia am ajutat și eu. Nu stăm niciodată cu fața înainte când sărim. Cădem doar pe spate. A adăugat încet: Cel puțin așa nu vedem cum piatra cubică din curte se repede în sus să ne întâmpine.

— Poate este vreun târg de făcut.

— Este, a zis Arkadi. Dar *tu* va trebui să cazi la învoială.

— Ce vrei?

— Vreau să mi-l dai pe mână pe Gabriel Allon, așa încât cel mai vechi prieten pe care îl am să nu mă omoare. Și-a scos telefonul din buzunarul de la piept al hainei. Cât vrei? Un miliard? Două miliarde? Spune-mi prețul, Isabel.

— Chiar crezi că o să primesc banii tăi murdari ca să mă salvez?

— Nu-s banii mei, sunt ai lui. Și de ce ai fi tu altfel decât toți ceilalți care i-au primit? Și-a încleștat pumnul în părul lui Isabel, cu fața atât de schimonosită de disperare, încât ea aproape că nu-l mai recunoștea. Ce hotărăști, Isabel? Ai un minut.

— Îmi pare rău, Arkadi. Nu facem târgul.

— O hotărâre foarte neînțeleaptă. Și-a descleștat pumnul din părul ei. Poate că nu ești femeia de afaceri vicleană, lipsită de principii, care mi-am închipuit că ești.

— N-o să faci altceva decât să-ți înrăutățești soarta dacă mă omori.

— Cine vorbea de omorât?

A întins o mână spre obrazul ei umflat, dar ea s-a tras înapoi.

— Spune-mi ceva. A cui a fost ideea să cânți „Vocaliza” la recepție? A ta sau a lui Allon?

— A mea, a mințit ea.

— Ai dat un spectacol minunat în seara aceea. Ce păcat că n-o să te mai audă nimeni vreodată cântând! Și-a pus telefonul la loc în buzunarul de la piept. An Nou fericit, Isabel!

54.

RUE DE NOGENTIL, COURCHEVEL

La ora 23.30, la aproximativ nouăzeci de minute după ce Arkadi Akimov o chemase pe Isabel la întâlnirea cu președintele rus, telefonul ei lipsea în continuare din rețea. Era posibil ca întâlnirea să fi durat mai mult decât prevăzuseră. Mai era posibil și ca Isabel să fi lăsat telefonul în cutia de blocare a semnalului când s-a întors la petrecere. Totuși, cea mai plauzibilă explicație era că se întâmplase ceva rău în cabana monstruoasă aflată peste drum pe Rue de Nogentil.

Gabriel, un planificator de operațiuni prudent și hârșit în bătălii, se pregătise pentru o astfel de eventualitate. Cinci membri ai echipei sale plecaseră din casa conspirativă în vehicule închiriate și acum erau în poziții-cheie din Courchevel. Yossi parcase vizavi de hotelul lui Isabel; Rimona și Natalie, la o benzinărie pustie din apropierea intrării în sat. Christopher și Mihail, vârful violent al suliței lui Gabriel, erau într-un Audi Q7 pe Rue du Jardin Alpin, aproape de stația de gondole. Keller, deprins cu munca în aer liber și desăvârșit alpinist, adusese cu el rachete de zăpadă și bețe. Mihail nu avea decât o durere de cap provocată de altitudine și pistolul, un Barak SP-21 de 0.45, un calibru mare.

Numai Eli Lavon rămăsese cu Gabriel în casa conspirativă. La 23.59 au ieșit pe balcon și i-au ascultat pe musafirii matoliți ai lui Arkadi numărând tunător ultimele secunde ale celui mai nesuferit an. Convoiul motorizat a plecat la ora zero și cincisprezece minute. Evgheni Nazarov, nelipsitul purtător de cuvânt al Kremlinului, i s-a alăturat președintelui în Peugeotul SUV blindat. În spatele lor era un Mercedes-Maybach. În el erau Arkadi și Oksana Akimov.

— Mai târziu, ca de obicei, a zis Lavon. Dar de ce crezi că Arkadi merge cu el la aeroport?

— Poate că vrea să-și fluture mâna spre elicopter. Însă prezența soției lui sugerează că are de gând să fie în elicopter.

— La fel sugerează și asta.

Lavon i-a arătat lui Gabriel un mesaj de la echipa de supraveghere aflată la Geneva, în Place du Port. Câțiva angajați din Grupul Haydn tocmai intraseră în biroul lui Arkadi. La etajul cinci ardea lumina.

— Dacă e să ghicesc, a zis Lavon, distrug documente și șterg memoria computerelor.

Gabriel l-a sunat repede pe Christoph Bittel.

— Se pare că Arkadi fuge la Moscova.

— Dă-mi undă verde și o să ordon percheziționarea birourilor lui.

— Și a vilei din Féchy. Și fă-mi o favoare, Bittel.

— Ce anume?

— Fă ceva zgomot.

Gabriel a închis și a privit girofarurile convoiului motorizat care șerpuia în sus pe coastă.

— N-ar încerca s-o ducă în Rusia – ce zici, Eli?

— Chiar vrei să-ți răspund?

Convoiul ajunsese la aeroport. După un moment, primul elicopter Airbus Super Puma era în aer și se îndrepta spre nord-vest.

— Știi, a zis Lavon după o vreme, dacă Arkadi ar avea un strop de minte, ar rămâne aici, în Occident.

— Mi-a dat pe o tavă de argint unsprezece miliarde și jumătate de dolari din banii Barosanului. Mă cam îndoiesc că i s-a dat de ales.

Al doilea elicopter s-a înălțat, apoi al treilea.

— Ai face bine să-i dai drumul, a zis Lavon.

Gabriel a șovăit, apoi a tastat numărul.

— O să iasă urât.

•

Din pricina unui șir de atacuri mortale din partea unor militanți islamiști independenți, Paul Rousseau, conducătorul unității antiteroriste de elită numite Alpha Group, hotărâse să-și petreacă revelionul în biroul său de pe Rue Nelaton din Paris. Ca atare, când telefonul i-a sunat la 00.22, s-a gândit la ce e mai rău. Faptul că era Gabriel Allon n-a făcut decât să-i sporească senzația de catastrofă iminentă. Informarea israelianului a fost în ritm de mitralieră și, fără îndoială, doar parțial corectă.

— Ești sigur că au de gând s-o ducă în Rusia?

— Nu, a răspuns Gabriel. Dar cel puțin știu unde este.

— E israeliană agenta asta a ta?

— De fapt, e nemțoaică.

— Nemții știu…

— Următoarea întrebare.

— Elvețienii au emis un mandat intern de arestare pentru *Monsieur* Akimov?

— Încă nu.

— Ai depus o cerere de urmărire la Interpol?

— Paul, te rog.

— Nu-l putem reține fără o justificare legală. Avem nevoie de o hârtie.

— Atunci presupun că va trebui să ne gândim la o cale extra-legală ca să-l împiedicăm să plece din țară.

— Cum ar fi?

— Să închizi aeroportul, desigur.

— Într-adevăr, asta ar bloca la sol avionul președintelui rus.

— Exact.

— Vor fi repercusiuni diplomatice.

— Nu putem decât să sperăm.

Rousseau și-a căutat un adăpost birocratic.

— Nu-i ceva ce pot face de capul meu. Am nevoie de aprobarea unei autorități mai înalte.

— Cât de înalte?

— Pentru așa ceva… Palatul Élysée.

— Cum i se pare președintelui francez omologul său rus în aceste zile?

— Nu-l poate suferi.

— În cazul acesta, îmi permiți să-ți fac o sugestie?

— Nu te sfii.

— Sună la palat, Paul.

Și este exact ceea ce a făcut Rousseau, la ora 00.27. Președintele sărbătorea Anul Nou împreună cu câțiva prieteni apropiați. Spre marea surprindere a lui Rousseau, nu s-a împotrivit ideii de a bloca la sol avionul omologului său rus. De fapt, i-a plăcut.

— Sună turnul de control de la Chambéry, i-a zis lui Rousseau. Spune-le că acționezi în numele meu.

— Turnul va trebui să le dea piloților ruși un motiv pentru întârziere.

— Închideți radarul aeroportului. Și stingeți luminile de pe piste. Așa, piloții nu vor putea să încerce ceva prostesc.

— Și dacă o fac?

— Sunt sigur că tu și Allon o să vă gândiți la ceva, a zis președintele francez, și convorbirea s-a întrerupt.

55.

RUE DE NOGENTIL, COURCHEVEL

Ceasul de mână Jaeger-LeCoultre al lui Isabel încremenise la ora 22.47, cu cristalul spart. Prin urmare, n-a știut cât timp a trecut de la plecarea lui Arkadi. A bănuit că au fost cel puțin douăzeci și cinci de minute, pentru că aproximativ atât dura Sonata în mi minor pentru violoncel a lui Brahms. Și-a zis că interpretarea imaginară a piesei a fost remarcabilă, dat fiind că antebrațul său stâng, strivit de pantoful lui Felix Belov, probabil suferise cel puțin o fisură.

La sfârșitul recitalului a deschis ochii și l-a văzut pe rus rezemat de canat, privind-o intens.

— Ce făceai adineauri?

— Cântam la violoncel.

— Pe braț?

— Bravo, Fletcher.

El a intrat încet în living.

— Cântai Haydn oare?

— Brahms.

— Poți să cânți din memorie?

Ea a încuviințat din cap.

— Cântai la violoncelul tău imaginar când ai trimis asta?

I-a dat mobilul lui. Pe ecran era o copie a unui e-mail despre un pachet cu documente care fusese lăsat pe un teren de sport din Districtul 3, Zürich. Expeditorul era cineva pe nume domnul Nimeni. Primitorul era o cunoscută jurnalistă de investigație rusoaică pe nume Nina Antonova.

— Grupul Haydn preluase deja controlul computerului Ninei când ai trimis asta, a explicat Felix. Vreau să-ți mulțumesc că ne-ai oferit, în sfârșit, ocazia să-i dăm trădătorului Viktor Orlov moartea pe care o merita.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă Nina deschidea pachetul contaminat în avionul spre Londra?

— Ar fi murit, împreună cu câțiva oameni așezați în jur. Dar nu l-a deschis.

A dus pachetul direct în casa lui Viktor de pe Cheyne Walk și i l-a pus pe birou. A fost unul dintre cele mai reușite asasinate din lunga și glorioasa noastră istorie. Trădătorul Orlov a fost, în sfârșit, eliminat, iar băgăreața de Nina Antonova a fost discreditată total.

— Sper că vei avea parte într-o bună zi de recunoașterea pe care o meriți din belșug.

— Eu n-am fost decât comisionarul, a răspuns Felix, fără să observe ironia din remarca lui Isabel. Arkadi a fost cel care a făcut planul. S-a specializat în operațiuni de înscenare și măsuri active pe când lucra la KGB.

— Mă bucur că am lămurit asta. Isabel a aruncat telefonul în jacuzzi. Dar mă întreb de ce ai ales acest moment ca să mărturisești implicarea ta în uciderea lui Viktor Orlov.

Sus, muzica s-a oprit.

— Petrecerea s-a încheiat, a zis Felix. E vremea să facem o plimbare.

•

Lui Isabel i-a dat prin cap că, după ce muzica asurzitoare a fost oprită, cineva ar putea s-o audă că strigă după ajutor. Dar de-abia îi scăpase din plămâni prima răsuflare când Felix i-a pus mâna pe gură. Încercarea de rebeliune fizică a eșuat și ea. N-a fost nevoie decât de un pic de apăsare la baza gâtului și trupul i s-a înmuiat.

El a târât-o din pavilionul piscinei prin fața intrării într-un fals bar englezesc. La fel ca localurile cu băuturi din Londra, era gol. Următoarea ușă era a terenului de tenis interior, care, cine știe de ce, era luminat ca ziua, ca și patinoarul interior și marchiza din fața cinematografului. Atracția prezentată era *Din Rusia, cu dragoste.*

Dincolo de cinematograf era o arcadă cu jocuri mecanice și jocuri video de colecție, și lipit de arcadă era un club de striptease cu scenă și bară. Era un nou standard de vulgaritate, și-a zis Isabel. Nici măcar Anil Kandar, fostul ei coleg cu handicap etic din RhineBank-Londra, nu avea acasă club de striptease.

În sfârșit, au ajuns în enormul garaj pentru șase mașini al cabanei. Isabel, cu rochia udă din jacuzzi, s-a cutremurat în frigul brusc. Doar două dintre compartimente erau ocupate, unul cu un Mercedes AMG GT cu două uși, celălalt cu un Range Rover. Ușa ultimului compartiment era deschisă. Afară, pe alee, era un snowmobil Lynx cu o sanie pentru bagaje atașată de el.

Un costum arctic zăcea pe podeaua imaculată, alături de o pereche de

ochelari cu vedere de noapte, o pătură matlasată de protecție, o rolă de bandă adezivă solidă pentru împachetat, o prelată și niște frânghie de nailon. Isabel și-a încrucișat brațele pe piept, în vreme ce Felix o înfofolea în pătură și o lega cu banda adezivă. A trecut o vreme, probabil cât timp își punea pe el costumul arctic. Apoi a săltat-o pe Isabel pe umăr și a azvârlit-o ca pe un cadavru pe sania legată de Lynx.

Ea zăcea pe spate, cu capul în partea din față a saniei. S-a lăsat un pic în jos când Felix s-a așezat pe șa și a pornit motorul. Pe când se îndepărtau de cabană, Isabel a strigat după ajutor până ce n-a mai avut voce. Se îndoia că măcar Felix ar fi putut s-o audă. Huruitul ascuțit al motorului era ca al unui fierăstrău circular.

Mâna stângă îi stătea pe partea de sus a brațului drept. A închis ochii și a încercat să cânte uvertura concertului lui Elgar, dar în zadar. De data asta nu putea să audă în cap muzica. În schimb, s-a gândit la seria de împrejurări, lanțul de ghinioane și întâmplări fericite care o adusese la ananghia actuală. A fost telefonul, și-a zis – telefonul pe care președintele rus l-a primit înainte de întâlnirea lor. Asta a fost ce s-a întâmplat. Atunci a luat-o razna totul.

•

La cinci minute după oprirea muzicii, la ușa lui Arkadi Akimov a apărut un șir de mașini de lux cu șofer. Au pornit una câte una, la intervale regulate, și s-au alăturat unei a doua cozi de mașini de pe Rue de Nogentil, la capătul sudic. Acolo, din ordinul Palatului Élysée, musafirii care plecau au fost supuși unei a doua cercetări. Polițiștii francezi n-au găsit în niciuna dintre mașini ceea ce căutau – o nemțoaică de treizeci și patru de ani, în rochie Max Mara scurtă, neagră, și cu o poșetă plic de la Bottega Veneta.

Gabriel a urmărit acțiunile de la balconul casei conspirative, cu telefonul la ureche. La capătul celălalt era Paul Rousseau, la Paris. Rousseau, la rândul lui, era în contact cu turnul de control al Aeroportului Chambéry, care tocmai suferise o inexplicabilă și catastrofală pierdere de curent. Sau, cel puțin, asta i-a explicat turnul echipajului de pe avionul Iliușhin Il- 96 al președintelui rus.

— E vreo șansă s-o fi scos pe ascuns din cabană înainte să plece președintele? a întrebat Rousseau.

— Nu pe ușa din față și nu cu un automobil. Ori e într-unul dintre acele elicoptere, ori e încă în casă.

— Șeful unității de la SDLP zice că singurele adaosuri la grupul cu care

călătorește președintele sunt *Monsieur* Akimov și soția lui.

— Atunci rămâne casa.

— Nici să nu te gândești, l-a avertizat Rousseau.

— Speram că partea voastră s-ar putea ocupa de asta.

— Pe ce temei?

— Ceva inofensiv. O plângere de la vecini, de exemplu.

— La Courchevel, în ajunul Anului Nou?

— Există o primă dată pentru orice.

— Așa cum arată acest apel telefonic. Dar, fie ce-o fi, a continuat Rousseau, Palatul e tare dornic să evite Al Treilea Război Mondial. După ce confirmăm că agenta ta nu-i în niciunul dintre elicoptere, curentul de la Aeroportul Chambéry va reveni ca prin farmec.

Gabriel era pe cale să protesteze, când a auzit un sunet ca huruitul unui ferăstrău circular ridicându-se peste Les Trois Vallées.

— Auzi asta, Paul?

— Aud, a răspuns Rousseau.

— A ce îți sună?

— Sună a „tocmai au scos-o pe ușa din spate”.

•

De la postul lor de observație de pe Rue du Jardin Alpin, Mihail Abramov și Christopher Keller au auzit același sunet. La fel ca Gabriel, Mihail n-a recunoscut pe loc sursa, însă Christopher a știut imediat că e motorul unui snowmobil. S-a uitat la zona de schi și n-a zărit vreo lumină mișcătoare. Era limpede că cel care conducea snowmobilul stinsese farul ca să nu fie văzut, ceea ce sugera că îl folosea ca să transporte o nemțoaică de treizeci și patru de ani, în rochie Max Mara scurtă, neagră, și cu o poșetă plic de la Bottega Veneta.

Christopher s-a urcat pe acoperișul mașinii ca să vadă mai bine și a rămas acolo, scotocind cu privirea peisajul întunecat, pe când sunetul motorului se auzea tot mai slab. Era clar că merge spre sud-vest, spre piscul numit Dent de Burgin. În valea de sub el erau satul Morel și stațiunea de schi Meribel. Erau legate de Albertville prin D90, o cale de evadare perfectă. Desigur, în afară de cazul în care aveau de gând s-o arunce de pe creastă într-o crevasă și să-și vadă de treburile lor.

S-a dat jos de pe acoperiș și l-a găsit pe Mihail uitându-se liniștit la telefonul său Solaris securizat.

— Mesaj de la cartierul general, a explicat fără să ridice privirea.

— Ce zice?

— Cei de la cartierul general cred că fata noastră ar putea foarte bine să fie în acel snowmobil. În plus, sediul ar dori ca noi s-o luăm pe fată de pe acel snowmobil înainte să pățească ceva.

— Și cum ar trebui să facem asta fără să avem și noi un snowmobil?

— Cartierul general sugerează să improvizăm. Vorba lui, nu a mea.

Mihail a zâmbit.

— Ce bine că ți-ai luat rachetele de zăpadă!

— O să-ți arăt cum să le încalți.

— Nu mă dau în vânt după așa ceva. Și apoi, a adăugat Mihail, bătând cu palma în volan, eu conduc.

Christopher s-a încruntat.

— Spune-i *cartierului general* să pună un punct de control al poliției pe D90, la nord de Morel.

Mihail a apăsat pe butonul care deschidea hayonul.

— Se face.

Christopher s-a încălțat repede cu rachetele de zăpadă și a agățat o lanternă pe pieptul pufoaicei sale Gore-Tex. Peste cinci minute, pe când traversa o pantă de schi necurățată la vreo două sute de metri vest de Le Chalet de Pierres, a găsit pe zăpadă urme proaspete. Așa cum bănuise, se îndreptau spre sud-vest. A stins lanterna, și-a aplecat capul în vântul tăios ca un brici și a mers mai departe.

56.

AEROPORTUL CHAMBÉRY, FRANȚA

Arkadi Akimov fusese surghiunit în al doilea elicopter. Locul lui, singurul disponibil, era în partea din spate a cabinei în care bătea vântul, lângă lăzile cu echipamentul de comunicații securizate. Oksana era cocoțată ca un copil pe genunchiul lui, bosumflată. Zgomotul tunător scos de elice făcea imposibilă conversația, ceea ce era o binecuvântare. În mașină îl bumbăcise cu întrebări. De ce se întorceau la Moscova cu Volodea? Intraseră într-o

belea? Ce avea să se întâmple cu banii? Cine avea să aibă grijă de ea? Asta avea ceva de-a face cu Isabel? Atunci l-a bumbăcit cu pumnii în loc de întrebări. Și el a acceptat, cel puțin pe moment, pentru că o merita. Era convins că nu va fi singura înjosire pe care avea să o sufere. Aveau să urmeze multe după ce ajungeau în Rusia. Isabel îi sfâșiase lustrul de avere și putere. Îl distrusese. Era un nimeni, și-a zis. Un nimic.

Toți ceilalți opt pasageri îngrămădiți în al doilea Airbus erau agenți din paza lui Volodea. Pe când se apropiau de Chambéry, atmosfera din cabină devenea tot mai neliniștită. Arkadi nu-și dădea seama ce vorbesc, dar se părea că este o problemă la aeroport. A mutat-o pe Oksana pe celălalt genunchi și s-a uitat pe geamul din spate, în dreapta. Luminile din Chambéry sclipeau ca niște nestemate, dar era o mare pată neagră acolo unde ar fi trebuit să fie aeroportul.

În întuneric se vedea numai avionul Iliușin Il-96 de un alb strălucitor, cu luminile de aterizare și logoul arzând puternic. Elicopterul a aterizat la vreo sută de metri de coadă. Oksana a respins furioasă încercarea lui Arkadi de a o lua de mână pe când traversau pista întunecată. Bodyguarzii care mergeau în spatele lor au schimbat între ei câteva comentarii disprețuitoare pe seama lui.

Un om de nimic…

Volodea coborâse din elicopter și urca greoi scara din față, urmat de Evgheni Nazarov și alți asistenți apropiați. De la ușa din spate a avionului cobora a doua scară. Arkadi s-a uitat la unul dintre bodyguarzi și a fost informat, cu o aplecare insolentă a capului, că se va întoarce la Moscova în partea din spate a avionului, laolaltă cu slugile.

În cabină, el și Oksana s-au despărțit, poate că pentru ultima oară. Oksana s-a lăsat să cadă pe un scaun de pe partea stângă a avionului, lângă unul dintre bodyguarzii lui Volodea – cel mai arătos, firește. Arkadi s-a așezat de cealaltă parte a culoarului și și-a ațintit privirea în noapte. Gândurile îi erau pline de imaginea propriei morți. Date fiind opțiunile disponibile, căderea de la o fereastră aflată la înălțime ar fi fost, într-adevăr, preferabilă. Uciderea cu o neurotoxină, ca a trădătorului Viktor Orlov, ar fi rapidă și nu prea dureroasă. Uciderea cu poloniu însă ar fi lungă și chinuitoare, o simfonie de Șostakovici a suferinței.

Și apoi, și-a zis, era felul de moarte pe care KGB-ul o rezerva celor care îl trădaseră. O bătaie cruntă, un glonț milostiv în ceafă, un mormânt anonim.

Vîșaia mera… Cea mai mare pedeapsă. Pentru crima de a fi dat unsprezece miliarde și jumătate de dolari din banii lui cuiva de teapa lui Gabriel Allon, Arkadi se temea că avea să plece de pe lumea asta în cel mai rău fel imaginabil. Spera doar că Volodea o să aibă grijă de Oksana după ce el nu va mai fi. Poate că o va ține pentru el. În privința femeilor era veșnic nesătul.

Brusc, Arkadi și-a dat seama că Oksana îl strigă peste culoar. S-a răsucit repede, sperând că s-a îndurat de el, însă ea a arătat enervată spre partea stângă a hainei lui. Nu observase că îi sună telefonul.

Apelul era de la un număr necunoscut. L-a respins și a aruncat telefonul pe locul de alături. Imediat a început iar să sune. Același număr. Acum Arkadi a acceptat convorbirea și a ridicat șovăielnic telefonul la ureche.

— Te-am prins într-un moment prost, Arkadi? a întrebat o voce într-o germană cu accent berlinez.

— Cine ești?

— Tu cine crezi?

— Germana ta e bună, Allon. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Poți să-l suni pe cel care conduce snowmobilul înainte să iasă din aria de acoperire și să-i spui să se întoarcă.

— De ce aș face asta?

— Pentru că, dacă n-o face, o să-l omor. Și apoi o să te omor pe tine, Arkadi.

— Eu stau comod pe teritoriu rus. Ceea ce înseamnă că nu poți ajunge la mine.

— Avionul nu pleacă nicăieri până nu mi-o dai pe Isabel.

— Și dacă fac asta? Ce capăt în schimb?

— Nu trebuie să te întorci la Moscova să dai socoteală. Crede-mă, n-o să se sfârșească bine.

Arkadi și-a încleștat mâna pe telefon.

— Mă tem că am nevoie de ceva mai palpabil. Un bloc de birouri de pe Brickell Avenue din Miami, de exemplu.

— Banii au dispărut, Arkadi. Nu se mai întorc.

— Dar trebuie să-i ofer lui *ceva.*

— În cazul acesta, îți sugerez să improvizezi. Și repede.

Legătura s-a întrerupt.

Afară, pe pistă, echipajul și câțiva membri din paza lui Volodea erau prinși într-o discuție aprinsă cu doi oficiali ai aeroportului. Arkadi a închis ochii și a

văzut altceva, un om bătut și plin de sânge îngenuncheat într-o încăpere mică cu ziduri de ciment și o scurgere în mijlocul podelei.

Cea mai mare pedeapsă…

A deschis ochii cu o tresărire și s-a uitat la numărul din fișierul cu ultimele convorbiri. Poate că nu era inevitabil, și-a zis. Poate că Gabriel Allon, ultimul la care s-ar fi așteptat, tocmai îi oferise o cale de ieșire.

Acum Oksana flirta fără rușine cu vecinul. Arkadi a riscat să se ducă pe culoar spre despărțitura dintre luxosul compartiment din față și restul avionului. Ușa era încuiată. A ciocănit politicos și, neprimind răspuns, a ciocănit din nou. În cele din urmă, ușa s-a deschis, dând la iveală silueta elegantă a Tatianei Nazarova, alergătoare olimpică retrasă din activitate și actuala soție a lui Evgheni Nazarov. S-a uitat cu dispreț la Arkadi, de parcă i-ar fi adus cu întârziere felul principal.

— Volodea nu vrea să te vadă acum. Te rog să te întorci la locul tău.

A încercat să închidă ușa, însă Arkadi a vârât piciorul în deschizătură și și-a croit drum pe lângă ea. Luminile erau reduse, atmosfera era tensionată. Un asistent încerca să-i trezească pe cei din Palatul Élysée. Altul zbiera rusește la cineva din Moscova – probabil ministrul de externe al Rusiei. Nu că ar fi folosit la ceva. Era ajunul Anului Nou și ministrul de externe era unul dintre cei mai mari bețivani din lume.

Doar Volodea părea netulburat. Era tolănit într-o rână într-un fotoliu rotativ, cu mâinile atârnând peste rezemători, cu o expresie de supremă plictiseală. Arkadi s-a oprit în fața lui, ferindu-și privirea, și a așteptat permisiunea să vorbească.

Volodea a fost cel care a vorbit primul.

— Pot să presupun că această așa-zisă pană de curent nu-i o coincidență?

— A fost opera lui Allon, a răspuns Arkadi.

— Ai vorbit cu el?

— Acum o clipă.

— A închis curentul de capul lui, sau sunt implicați și francezii?

— N-a zis.

— Ce a *zis?*

— Vrea femeia.

— Cea pe care ai lăsat-o să-mi fure banii?

— N-am știut că lucrează pentru Allon.

— Ar fi trebuit să știi.

Prin tăcerea sa pocăită, Arkadi a recunoscut asta.

— E vreun târg de făcut?

— El zice că nu. Dar am avut impresia că ar putea fi pregătit să fie rezonabil. Lasă-mă să vorbesc iar cu el. Față în față, de data asta.

Volodea l-a privit cu ochi morți.

— Te gândești să treci de partea cealaltă? Să le vinzi secretele noastre lui Allon și amicilor lui de la MI6, în schimbul unei căsuțe la țară în Anglia?

— Sigur că nu, a mințit Arkadi.

— Bine. Pentru că nu te duci nicăieri.

Afară, pista s-a umplut brusc de lumină.

Volodea a zâmbit.

— Poate că ar trebui să te întorci la locul tău. Arkadi a pornit spre ușa compartimentului.

— N-ai uitat ceva, Arkadi Sergheievici?

S-a oprit și s-a răsucit pe călcâie.

Volodea a întins mâna.

— Dă-mi telefonul.

57.

MASIVUL VANOISE, FRANȚA

Avionul Iliușin al președintelui a plecat de pe Aeroportul Chambéry la ora 01.47, cu treizeci și două de minute mai târziu decât fusese planificat. Gabriel l-a întrebat pe Paul Rousseau dacă vreunul dintre pasageri a debarcat în mod neașteptat înainte de decolare. Rousseau le-a pus întrebarea celor din turnul de control din Chambéry, iar ei au verificat și cu echipa de la sol. Răspunsul a venit peste câteva secunde. Niciunul dintre pasagerii care călătoreau cu președintele rus nu era pe pistă, și nici altundeva, de altfel.

— Unde sunt elicopterele? a întrebat Gabriel.

— Încă sunt la aeroport.

— Am nevoie de unul.

— N-o s-o găsești în toiul nopții. O să organizăm o operațiune de salvare

mâine la prima oră.

— Dimineață o să fie moartă, Paul.

Rousseau i-a transmis cererea agentului cu cel mai mare grad din Service de la Protection, iar el le-a spus-o piloților elicopterelor. Toți trei s-au oferit să meargă.

— N-am nevoie decât de unul, a zis Gabriel.

— Ajunge acolo în douăzeci de minute.

Mihail Abramov l-a dus pe Gabriel pe drumul șerpuit spre micul aeroport din Courchevel. Elicopterul Airbus Super Puma a aterizat la 02.14. Gabriel a alergat pe pistă și a urcat în el.

— De unde începem? a strigat pilotul.

Gabriel a arătat spre sud-vest, spre piscurile din masivul Vanoise.

•

Când motorul snowmobilului s-a oprit, în cele din urmă, urechile lui Isabel au țiuit în tăcerea bruscă – o notă persistentă, dulce și pură, ca sunetul pe care îl scotea Anna Rolfe când punea arcușul pe corzile viorii ei Guarneri.

Următorul sunet pe care l-a auzit a fost scrâșnetul cu care Felix a sărit în zăpada înghețată. A slăbit funia de nailon care ținea prelata și a tăiat banda adezivă pe care o înfășurase în jurul păturii matlasate. Isabel a fost răsucită de două ori în sensul acelor de ceasornic și a aterizat lângă sanie. A încercat să se elibereze, dar degeaba. Zăpada o prinsese bine.

Felix stătea alături, râzând. În cele din urmă s-a aplecat și a smucit-o în picioare. Ea s-a înfășurat cu brațele, încercând să păstreze ultimul rest de căldură din trup.

El și-a tras în jos fermoarul costumului arctic și a scos un pistol.

— Răcoare? a întrebat.

Vibrația involuntară a fălcii lui Isabel i-a răpit pe moment capacitatea de a răspunde. O lună strălucitoare de trei pătrare lumina totul în jur. Se aflau într-o mică vale mărginită de piscuri. Nu se vedeau lumini, nimic care să-i îngăduie să se orienteze.

Încleștându-și dinții, a reușit să scoată un singur cuvânt:

— Unde…

— …ne aflăm?

Ea a încuviințat din cap.

— Are vreo importanță?

— Te rog…

El a arătat spre cel mai înalt munte care se vedea.

— E Aiguille de Péclet. Trei mii și jumătate de metri, cam așa ceva.

O rafală de vânt a dus de acolo prelata. Isabel s-a uitat la pătura care zăcea pe sanie.

— N-o să te salveze. Sunt cel puțin minus zece grade Celsius. O să fii moartă în două ore.

Prin urmare, așa avea el de gând să facă – moarte prin îngheț. Isabel și-a zis că estimarea lui Felix e generoasă. În rochia ei Max Mara scurtă udă și cu pantofii cu toc din piele întoarsă Jimmy Choo, probabil că în câteva minute avea să înceapă să sufere de efectele hipotermiei. Avea să fie confuză, vorbirea avea să-i devină împleticită, ritmul inimii și respirației aveau să încetinească. La un moment dat n-avea să mai fie în stare nici măcar să dârdâie. Acela era începutul sfârșitului.

S-a uitat din nou la pătură.

— Te rog…

Felix a pus o mână între omoplații lui Isabel și a împins-o spre liziera pădurii. Zăpada era rezonabil de favorabilă mersului pe jos – câțiva centimetri de praf proaspăt așternut pe stâncă –, însă pantofii cu toc Jimmy Choo erau, fără îndoială, o greșeală. Cu fiecare pas, tocurile de zece centimetri se împlântau în zăpadă.

— Mai repede, a cerut Felix.

— Nu pot, a răspuns Isabel, dârdâind.

El a mai împins-o o dată și ea a căzut cu fața în zăpadă. De data asta n-a mai încercat să se elibereze din îmbrățișarea înghețată, pentru că asculta un sunet îndepărtat și se întreba dacă nu cumva e doar o halucinație adusă de frig.

Era același sunet pe care îl auzise când stătea pe terasa de la „Le Chalet de Pierres” cu Oksana Akimova.

Era un elicopter.

•

Cu toate că Isabel nu știa, acel elicopter, un Airbus H215 Super Puma pilotat de militari francezi, era la o sută de metri deasupra piscului știrb Dent de Burgin, cu reflectorul măturând troienele de pe coasta de est. Nu se vedea niciun snowmobil Lynx, însă Gabriel a zărit ceea ce părea să fie o mică sferă de lumină în valea glaciară îngustă de dedesubt. Sfera de lumină, când a fost luminată de Airbus, s-a dovedit a fi un drumeț solitar. A făcut semn

spre elicopter încrucișându-și bețele deasupra capului și apoi a arătat spre zăpadă, semnalând că se ține după niște urme. Elicopterul a virat spre sud, spre Aiguille de Peclet. Drumețul solitar și-a înfipt bețele în zăpadă și și-a continuat drumul anevoios.

•

Felix a ridicat-o pe Isabel din locul în care zăcea.

— Mergi, i-a poruncit.

Ea nu credea că e în stare.

— Încotro? a întrebat, tremurând.

O mână a apărut peste umărul ei și a arătat spre un copac conic, brad sau pin, cu ramurile de jos troienite. A mers greoi mai departe, doi pași stângaci, apoi al treilea. Își închipuia ce ridicol trebuie să fi arătat. S-a silit să alunge gândul din minte și s-a concentrat pe sunetul elicopterului. Devenea tot mai puternic.

A mai făcut un pas și picioarele i s-au îndoit. Sau poate că le-a lăsat să se îndoaie; nici măcar ea nu știa sigur. Felix a smucit-o din nou în sus și i-a poruncit să meargă spre copac. Dar care era rostul acestui marș ritual spre moarte? Și de ce alesese un copac ca destinația ei?

Dintr-odată, Isabel a înțeles.

Sub ramurile copacilor există în zăpadă un punct slab cilindric, numit „puțul copacului”, unul dintre cele mai periculoase locuri de pe orice munte. Dacă ar fi căzut în el, n-ar mai fi fost în stare să se elibereze. De fapt, orice încercare de a se cățăra înapoi afară n-ar fi făcut altceva decât să-i grăbească pierzania. Zăpada instabilă din jurul copacului s-ar fi vărsat în puț ca apa pe o scurgere. Ar fi fost îngropată de vie.

A rămas pe loc și s-a răsucit încet. Felix n-a observat; cerceta cu privirea cerul în căutarea elicopterului. Fermoarul costumului arctic era coborât cu câțiva centimetri; gâtul era dezvelit. Pistolul era în mâna lui dreaptă, îndreptat spre zăpadă.

Improvizează…

Frigul nu reușise să scadă durerea din brațul stâng al lui Isabel, care zvâcnea. Însă brațul cu arcușul, întărit de aproape treizeci de ani de exersare, era bine. S-a aplecat, și-a scos pantoful din piciorul drept și l-a apucat strâns de partea arcuită. Și-a adus în minte o imagine, un Felix zâmbitor ținând în mână gantera imensă, și a repezit tocul cui al pantofului spre carnea dezgolită de pe gâtul rusului.

În clipa dinainte să-și ajungă ținta, el și-a coborât privirea de la cerul întunecat. Vârful tocului cui al lui Isabel a sfâșiat carnea moale de sub ochiul stâng și i-a spintecat fața până la colțul gurii.

Urlând de durere, el și-a acoperit rana cu mâna stângă. Mâna lui dreaptă era acum goală. Isabel a dat drumul pantofului și a prins pistolul cu amândouă mâinile. Era mai greu decât își închipuise. L-a ațintit spre mijlocul pieptului lui Felix și s-a tras înapoi încet.

Sângele țâșnea din rana feței și i se prelingea peste mâna stângă. Când a vorbit, în cele din urmă, era cu accentul de american bogat al lui Fletcher Billingsley.

— Ai mai folosit unul vreodată?

— Te rog, a zis ea.

— Te rog, ce?

A făcut un pas în față.

— Ai face bine să pui primul glonț pe țeavă și să scoți piedica. Altfel n-o să se întâmple nimic când o să apeși pe trăgaci.

Isabel a făcut încă un pas în spate.

— Ai grijă, Isabel. E drum lung până jos.

Ea s-a oprit. Nu mai dârdâia. Era începutul sfârșitului, și-a zis.

Pistolul era acum neclintit în strânsoarea ei. Și-a ajustat un pic ținta și a zis:

— Pleacă.

— De ce aș face asta?

— Pentru că, dacă nu…

Felix a lăsat mâna în jos, dând la iveală rana groaznică de pe față, și s-a năpustit orbește spre Isabel prin zăpadă. Apăsarea pe trăgaci s-a dovedit a fi mult mai dificilă decât se așteptase și reculul aproape că a doborât-o. Cu toate acestea, glonțul și-a nimerit ținta.

Acum el zăcea pe spate în zăpadă, cu mâinile încleștate la rădăcina gâtului, zvârcolindu-se de durere. Isabel a țintit mai jos și a apăsat a doua oară pe trăgaci. Pocnetul ascuțit al pistolului a stârnit ecouri în piscurile din jur și apoi s-a stins. După aceea n-a mai fost decât bătaia elicei. Era cel mai frumos sunet pe care îl auzise Isabel în viața ei.

PARTEA A PATRA

FINALE

58.

GENEVA – LONDRA – TEL AVIV

A început ca de obicei, cu scurgerea unei informații către un jurnalist respectat. În acest caz, scurgerea a fost de la elveținul Christoph Bittel din NDB, iar cel care a primit acest cadou editorial a fost un reporter financiar de la *Neue Züricher Zeitung.* Informația viza o percheziție efectuată în ajunul Anului Nou în casa și birourile oligarhului Arkadi Akimov. Au fost puține amănunte despre investigație, însă cuvintele „bănuit de spălare de bani" și „furt din activele de stat ale Rusiei" și-au găsit locul în articolul impecabil al reporterului. Arkadi Akimov n-a putut fi contactat pentru a comenta, întrucât se refugiase la Moscova – lucru ciudat, pentru că avionul lui particular era parcat pe pista Aeroportului Geneva, blocat de guvernul elvețian.

Mai târziu în acea dimineață, cu ajutorul lui Paul Rousseau din Paris, a ieșit la iveală faptul că Arkadi Akimov găzduise o petrecere de revelion în cabana sa din stațiunea de schi franceză Courchevel. Printre cei care au participat s-a aflat și președintele rus, care a călătorit în Franța fără vâlvă și a plecat puțin după miezul nopții, evident cu Arkadi Akimov în avion. Pe lista oaspeților, care, cumva, a fost făcută publică, apăreau câțiva oameni de afaceri francezi importanți și numeroși politicieni de extremă stângă. Niciunul dintre cei care au fost contactați pentru comentarii nu-și amintea nimic neobișnuit. De fapt, puțini își aminteau cât de cât ceva.

Următoarea lovitură a încasat-o sucursala din Zürich a lui RhineBank AG, care a fost duminică dimineața ținta unei percheziții extraordinare. Și în birourile de pe Fleet Street ale sucursalei din Londra a fost o percheziție, iar șeful departamentului piețelor globale, un anume Anil Kandar, a fost arestat

în vila sa victoriană din elegantul cartier Richmond-on-Thames. Autoritățile financiare elvețiene și britanice au fost neobișnuit de tăcute în privința motivului percheziților, spunând doar că sunt legate de cazul Akimov. Comitetul de conducere al lui RhineBank, Consiliul celor zece, a dat în grabă o declarație în care nega orice proastă administrare, semn sigur că banca s-a ținut de rele.

Uriașa amploare a infracțiunilor a fost dată publicității mai târziu în seara aceea într-un raport lung publicat de *Moskovskaia Gazeta* și *Financial Journal* din Londra, ambele controlate de moștenitorii răposatului Viktor Orlov. În articol erau expuse amănunțit vechile legături ale lui RhineBank cu membrii cercului de intimi ai președintelui rus, caracterizând imperiul de afaceri al lui Arkadi Akimov ca mecanism de achiziționare și ascundere a bogăției obținute pe căi necinstite. Conform unor documente interne din RhineBank, Akimov era un client vechi al așa-numitei „Spălătorii de rufe rusești", o unitate secretă din sucursala Zürich a firmei. Însă la sfârșitul lui 2020 el fusese atras într-o relație ilicită cu Martin Landesmann, bancher și activist politic cu sediul la Geneva, care colabora cu investigatorii elvețieni și britanici. La cererea lui Akimov, Landesmann a cumpărat câteva companii și proprietăți imobiliare, printre care clădiri de birouri din Miami, Chicago, și Canary Wharf din Londra. Însă adevăratul proprietar al acestor bunuri nu era nimeni altul decât președintele Rusiei.

Printre cele mai șocante aspecte ale articolului era datarea la Londra și numele reporterului care îl scrisese: Nina Antonova. A reieșit că jurnalista din Rusia dispărută fusese adăpostită în secret în Marea Britanie. Într-o notă explicativă la articolul principal, Nina Antonova a recunoscut că ea i-a dat, fără să știe, lui Viktor Orlov un pachet cu documente contaminate cu pulbere ultrafină de noviciok. Pachetul fusese pregătit, a spus ea, de un asociat al lui Arkadi Akimov pe nume Felix Belov. Lucru interesant, Belov se număra printre cei care participaseră la petrecerea de revelion din Courchevel. Se spunea că, la fel ca în cazul lui Arkadi Akimov, nu se cunoaște locul în care se află acum.

Evenimentele au trimis unde de șoc în sus și în jos în Whitehall. Unii membri ai Partidul Laburist, aflat în opoziție, precum și ziarele rivale au considerat că cei din Downing Street n-au gestionat bine chestiunea, mai ales acuzațiile oficiale făcute împotriva Ninei Antonova de către Serviciul de Procuratură al Coroanei. Prim-ministrul Jonathan Lancaster a recunoscut cu

voioșie că a fost un șiretlic neobișnuit, însă necesar, pentru a proteja jurnalista de serviciile secrete ale Rusiei. Apoi s-a lansat într-o mică răzbunare personală, ordonând ca National Crime Agency să pună sechestru pe o listă lungă de proprietăți foarte valoroase, inclusiv clădirea de birouri din Canary Wharf. Simultan, autoritățile elvețiene au înghețat bunurile companiei NevaNeft Holdings SA și au pus sechestru pe avionul lui Akimov și pe vila sa de pe malul Lacului Geneva. Surse din ambele țări au sugerat că nu este decât începutul.

Dar, în primul rând, de ce fusese vizat omul de afaceri rus? Și de ce a făcut afaceri tocmai cu Sfântul Martin Landesmann, ultimul om la care te-ai fi așteptat? Era posibil ca ONG-ul prodemocrație al lui Martin să fie un fel de fațadă operațională? Și cum rămâne cu gala senzațională de la muzeul Kunsthaus din Zürich? Imagini de la știri au arătat că Akimov și frumoasa lui soție au participat în seara aceea. Era cu putință ca vestita violonistă elvețiană Anna Rolfe să fie și ea implicată, cumva?

Și apoi era tabloul *Cântăreața la lăută*, ulei pe pânză, 152x134 centimetri, atribuit inițial cercului lui Orazio Gentileschi, acum atribuit ferm fiicei lui Orazio, Artemisia. Directorul lui Kunsthaus a respins sec întrebările despre autenticitatea tabloului, așa cum a făcut și cunoscutul dealer de artă londonez Oliver Dimbleby, care mijlocise vânzarea. Dar de unde îl cumpărase Dimbleby? Amelia March, de la *ARTNews,* a fost cea care a oferit răspunsul. Dimbleby, a spus ea, cumpărase tabloul de la Isherwood Fine Arts, unde stătea de la începutul anilor ’70. Sarah Bancroft, atrăgătoarea parteneră la conducerea galeriei, a spus că împrejurările vânzării sunt private și așa vor rămâne.

Lăsând-o deoparte pe Amelia March, reporterii care au umblat după frânturi de informații pe la marginile afacerii au găsit puține lucruri satisfăcătoare. Un purtător de cuvânt al lui Global Alliance for Democracy a promis că munca importantă a ONG-ului va continua mult timp. Prin intermediul agentului său de presă, Anna Rolfe a transmis că a cântat la gală ca o favoare făcută unui vechi și scump prieten. Se presupunea că acel prieten este Martin Landesmann, însă Martin a refuzat orice comentariu. Legiunea lui de critici de aripă dreaptă au spus că brusca lui tăcere e dovada că minunile chiar se pot întâmpla.

Evgheni Nazarov, purtătorul de cuvânt cu limba aurită al Kremlinului, a fost mai guraliv ca oricând, într-o conferință de presă bătăioasă ținută la

Moscova, a negat rapoartele că președintele rus este proprietarul anonim al bunurilor respective, sau că are avere secretă ascunsă în Occident. O purtătoare de cuvânt a administrației americane care avea să preia puterea a respins declarația ca ridicolă și a sugerat că președintele ieșit învingător în alegeri nu va aștepta mult până să ia măsurile adecvate. Administrația care ieșea de pe scenă – sau, cel puțin, ce mai rămânea din ea – s-a spălat pe mâini de toată mizeria. Președintele, care renunțase să simuleze că ar guverna, era concentrat pe o ultimă încercare de a răsturna rezultatele alegerilor din noiembrie. Secretarul de presă al Casei Albe a refuzat să spună dacă președintele a fost măcar informat despre această chestiune.

Exista cel puțin un oficial american de rang înalt, directorul CIA, Morris Payne, care a urmărit prăbușirea lui Arkadi Akimov cu un interes mai mult decât trecător, pentru că jucase un rol mic, dar nu neimportant, în realizarea ei. Payne știa ceea ce nu știau alții, că operațiunea împotriva lui Akimov și a furnizorilor lui de fonduri de la RhineBank a fost orchestrată nu de către elvețieni și britanici, ci de către maestrul israelian al spionajului, Gabriel Allon. Datorită unor anumite capacități tehnice ale NSA, Payne știa și de unele neplăceri care au apărut după petrecerea de revelion dată de Akimov la Courchevel – ceva ce avea de-a face cu o nemțoaică pe nume Isabel Brenner și un rus mort pe nume Felix Belov.

Cu toate că Payne n-avea să mai rămână mult în funcție, abia aștepta o prezentare a evenimentelor acelei seri. La drept vorbind, credea că are dreptul la ea. Cu toate acestea, a așteptat până la ora unsprezece dimineața în ziua de miercuri, 6 ianuarie, ca să-l sune pe Allon pe linia directă între Langley și Bulevardul Regele Saul. Spre exasperarea lui Morris Payne, nu i s-a răspuns la telefon. Tirada lui plină de înjurături a putut fi auzită în lungul și în latul etajului șase.

59.

TZAMAROT AYALON, TEL AVIV

Nu departe de Bulevardul Regele Saul, în districtul din Tel Aviv numit Tzamarot Ayalon, se află o colonie de treisprezece blocuri-turn noi cu

apartamente de lux. Într-unul dintre ele, cel mai înalt, era o casă conspirativă a Biroului. Ocupanta actuală cânta la violoncel zi și noapte, spre exasperarea vecinului ei, un magnat multimilionar din domeniul IT. Magnatul, deprins să i se facă pe plac, s-a plâns la administrația clădirii, iar administrația s-a plâns la Departamentul Administrativ. Gabriel s-a răzbunat aranjând ca tânăra violoncelistă să ia zilnic lecții cu cel mai căutat profesor din Israel. Nu-l îngrijora periclitarea securității. Fiica profesorului lucra ca analistă la Departamentul Cercetare.

Profesorul tocmai ieșea când a ajuns Gabriel.

— A cântat foarte frumos astăzi, a zis el. Tonalitatea ei e cu adevărat remarcabilă.

— Și starea ei de spirit?

— Ar putea fi mai bună.

Ea stătea în fața unei ferestre care dădea spre vest, cu violoncelul prins între genunchi, cu lumina soarelui pe față. Nu avea nicio urmă din chinurile suferite în mâinile lui Felix Belov, în afară de un pic de sânge într-un ochi, rezultatul unei hemoragii subconjunctivale. Gabriel îi invidia puterea de recuperare. Era tinerețea, și-a zis el.

Isabel a ridicat brusc privirea, surprinsă de prezența lui.

— Cât timp ai ascultat?

— Ore întregi.

Tânăra a lăsat în jos arcușul și și-a masat gâtul.

— Cum te simți?

Ea a dat deoparte violoncelul și și-a ridicat bluza, dezvăluind o vânătaie imensă colorată în purpuriu și grena.

Gabriel a tresărit.

— Încă te mai doare?

— Doar atunci când râd. Și-a lăsat în jos bluza. Presupun că putea fi mai rău. De câte ori închid ochii, îi văd cadavrul zăcând în zăpadă.

— Vrei să vorbești cu cineva?

— Credeam că asta fac.

— Aveai tot dreptul să faci ce ai făcut, Isabel. O să dureze, dar într-o bună zi o să te ierți pentru că ai avut curajul să-ți salvezi viața.

— Conform ziarelor, el e dat dispărut.

— Cred că am citit și eu ceva despre asta.

— O să-i apară cândva cadavrul?

— Dacă apare, n-o să fie în Franța.

— Engleza lui era impecabilă, a zis Isabel. Încă mi-e greu să cred că, de fapt, era rus.

— Sunt sigur că mulți dintre cititorii lui americani ar fi de acord cu tine.

Ea s-a încruntat.

— Care cititori americani?

— Felix Belov era șeful Grupului Haydn din filiala SUA. Chiar acum, când vorbim, specialiștii mei în cibernetică analizează hardurile. Am pus mâna pe întregul manual cu strategii ale operațiunilor de spionaj îndreptate împotriva Occidentului. A tăcut un pic. Și totul datorită ție.

— Cum ai reușit să ții numele meu ascuns de presă?

— De fapt, foarte ușor. Singurii care știu de tine sunt Martin și rușii.

— Și Anil Kandar?

— 1 s-a spus că, dacă îți pomenește măcar numele, o să-și petreacă următoarele două secole în închisoare.

— Și cât de lungă e condamnarea *mea*? a întrebat ea.

— Mă tem că va trebui să rămâi ascunsă până voi fi sigur că dorința de răzbunare a președintelui rus s-a mai stins.

— Nu-mi pare un om care lasă morții cu morții. A pus violoncelul în cutie. Ai aflat cu cine vorbea când am intrat eu în acea cameră?

— Serviciul britanic de informații despre comunicații a tras concluzia că apelul venea de la un telefon securizat din Washington, însă conversația nu a fost interceptată.

— Arkadi a fost alt om după acel telefon. Pusesem mâna pe ei, Gabriel. Și apoi au pus ei mâna pe mine. S-a ridicat și s-a dus la fereastră. Unde este biroul tău?

— Locul lui este în mod oficial secret.

— Și neoficial?

Gabriel a arătat spre sud-vest.

— Foarte aproape.

— Totul e aproape în Israel.

— Locuiești aici, în Tel Aviv?

— Ierusalim.

— Ești născut acolo?

Gabriel a clătinat din cap.

— Într-o mică așezare de agricultori din Valea Jezreel. Cei mai mulți dintre

cei care trăiau acolo erau supraviețuitori evrei-germani ai Holocaustului. Destul de mulți dintre ei erau muzicieni.

— Ne puteți ierta vreodată? a zis Isabel.

— N-am subscris niciodată la ideea de vinovăție colectivă. Însă Holocaustul a dovedit o dată pentru totdeauna că nu putem să ne bazăm pe alții să se îngrijească de siguranța noastră. Aveam nevoie de o țară proprie. Și acum avem una. Ești binevenită să stai, dacă vrei.

— Aici?

— Economia noastră e prosperă, democrația e stabilă și vom fi vaccinați mult înainte de restul lumii. De asemenea, avem o orchestră filarmonică extraordinară.

— Sunt nemțoaică.

— Asta erau și părinții mei.

— Și sunt împotriva ocupației.

— Mulți israelieni sunt. Trebuie să găsim o rezolvare corectă a problemei palestiniene. Ocupația permanentă nu este răspunsul. Observând surprinderea de pe chipul ei, a adăugat: E un beteșug întrucâtva comun printre cei care și-au petrecut viața ucigând ca să-și apere țara. În cele din urmă, cu toții devenim liberali.

— E tentant, a zis Isabel după o vreme. Dar cred că aș prefera să mă întorc în Europa.

— Va fi pierderea noastră.

— În Germania ar fi sigur?

— Dacă asta ți-e dorința, o să aranjez cu conducerea
BfV. Și elvețienii au fost de acord să-ți ofere un nou domiciliu, și britanicii. Dar, în locul tău, aș tinde să accept oferta Annei Rolfe.

— Care este?

— Vila ei de pe Costa de Prata.

— Cine va asigura paza?

— Barosanul.

Isabel s-a holbat la el, nevenindu-i să creadă.

— În contul lui Martin de la Credit Suisse există câteva miliarde de dolari în fonduri neinvestite.

— Asta chiar pare o justiție poetică.

— Am preferat întotdeauna justiția *reală.* Și după ce noua administrație americană începe să funcționeze normal, sunt convins că o să depisteze o

grămadă din banii lui.

— Dar va schimba asta ceva?

— În Rusia puterea este avere și averea este putere. Președintele rus știe că, dacă dispar banii, o să-i dispară și puterea. Deja au început protestele. Am de gând să le sprijin și eu, a zâmbit Gabriel. O să mă amestec *eu* în politica lui, de data asta.

•

Era șapte și câteva minute când convoiul motorizat al lui Gabriel a cotit pe Strada Narkiss. Sus, a cinat în tihnă cu Chiara și copiii, o extravaganță rară. Cu toate acestea, privirea i se îndrepta adesea spre televizorul din camera alăturată. La Washington, o sesiune comună a Congresului se pregătea să confirme rezultatele alegerilor prezidențiale. Președintele care ieșea din scenă se adresa unei mulțimi enorme de suporteri adunați în frig pe întinderea cu iarbă numită Ellipse. Sonorul era închis, însă, conform actualizărilor care se derulau în josul ecranului, el repeta afirmațiile nefondate că alegerile au fost furate. Cei adunați acolo, unii dintre ei în echipament militar, erau tot mai agitați. Lui Gabriel îi părea o situație incendiară.

Când au terminat cina a supravegheat îmbăierea copiilor, cu prea puține efecte vizibile. După aceea s-a așezat pe podea între paturile lor și a stat până ce i-a luat somnul – mai întâi pe Rafael și, după douăzeci de minute, pe Irene cea gureșă. Din obișnuință, s-a uitat la ceas. Era ora 22.17. I-a mai dat fiecărui copil o sărutare și, după ce a închis fără zgomot ușa după el, s-a dus să se uite la știrile din Washington.

60.

STRADA NARKISS, IERUSALIM

Insurecția a început încă dinainte ca președintele să-și încheie cuvântarea. Într-adevăr, la nici zece minute de când își avertizase suporterii că n-aveau să-și ia niciodată înapoi țara prin slăbiciune, că trebuie să-și arate puterea și să lupte ca niște diavoli, mii de omeni se scurgeau spre est pe Constitution Avenue. O avangardă de militanți – adepții supremației rasei albe,

neonaziști, antisemiți, teoreticieni ai conspirației QAnon – se strânseseră deja în fața baricadelor care înconjurau Capitoliul. Atacul a pornit la 12.53, iar la 14.11 primii răsculați au pătruns în clădire. Peste două minute au ajuns la poalele scării de lângă sala Senatului. Înăuntru, un senator republican din Oklahoma se împotrivea certificării voturilor celor unsprezece electori din Arizona. Vicepreședintele, care prezida, a amânat sesiunea și a fost evacuat de urgență de corpul său de pază.

În ultimele trei ore și jumătate răsculații au bântuit prin templul de marmură al democrației americane spărgând ferestre, dărâmând uși, răscolind prin birouri, mutilând opere de artă, furând documente și calculatoare, golindu-și intestinele și vezicile și căutând legiuitori pe care să-i răpească sau să-i omoare – inclusiv pe purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanților și pe vicepreședinte, pe care aveau de gând să-i spânzure pentru trădare, se pare că în spânzurătoarea pe care o ridicaseră pe peluză. Peste tot erau embleme ale rasismului și urii. O făptură cu barba măturoi din sudul Virginiei rătăcea pe coridoare cu un hanorac pe care scria CAMP AUSCHWITZ. Un bărbat din Delaware târa pe podeaua din Marea Rotondă un drapel de luptă confederat, un gest scandalos nemaivăzut în istoria americană.

După ce și-a asigurat suporterii că are de gând să li se alăture în marșul spre Capitoliu, președintele, încântat, a privit la televizor dezastrul. Se spune că singura lui preocupare era că gloata violentă, plină de ură, arată nețesălată, ceea ce credea că se reflectă în mod neplăcut asupra imaginii sale. În ciuda numeroaselor rugăminți din partea personalului Casei Albe și a aliaților din Congres, a așteptat până la ora 16.17 ca să le ceară răsculaților, pe care i-a descris ca „foarte speciali”, să plece din clădire.

La 17.40 asediul s-a încheiat, în sfârșit. Senatul și-a reluat lucrările la 20.06; Camera Reprezentanților, la ora nouă. A doua zi dimineață, la 03.42, în vreme ce în restul Washingtonului era stare de asediu strictă, vicepreședintele a anunțat oficial rezultatele alegerilor. Prima încercare de lovitură de stat din istoria Statelor Unite ale Americii eșuase.

•

Aliații Americii, uluiți de lucrurile la care fuseseră martori, au condamnat acțiunile președintelui în termeni rezervați de obicei tiranilor și bandiților din Lumea a Treia. Până și conducătorul autoritarist al Turciei a numit insurecția o rușine care a șocat omenirea. Gabriel și-a zis că a fost cea mai neagră zi din

istoria americană de la 11 septembrie încoace, cu toate că, într-un fel, și mai rea. Atacul fusese lansat nu de un dușman aflat departe, ci de ocupantul Biroului Oval. Cel mai apropiat aliat al Israelului, le-a spus el a doua zi dimineață șefilor de departamente siderați, nu mai era un exemplu care trebuia să fie urmat. Era un beculeț de alarmă roșu care pulsa, avertizând restul lumii libere că democrația nu trebuie niciodată să fie considerată de la sine înțeleasă.

Deloc surprinzător, presa pro Kremlin din Rusia a fost încântată de nenorocirea Americii, pentru că oferea o schimbare binevenită a subiectului de la scandalul tot mai amplu din jurul președintelui și al banilor lui. Gabriel a ațâțat flăcările comandând o piratare a lui MosBank, banca rusă folosită de cercul de intimi ai președintelui, și dându-i documentele furate Ninei Antonova. Ele au stat la baza altui raport exploziv despre furt violent și bogății neexplicate. Purtătorul de cuvânt al Kremlinului, Evgheni Nazarov, care s-a pomenit, lucru rar, că nu are cuvinte, a respins articolul ca fiind *fake news* scrise de un dușman al poporului.

Nicio veste despre oligarhul Arkadi Akimov. Avocații lui bine plătiți au încercat fără tragere de inimă o apărare în numele lui, dar în zadar; guvernul elvețian a pus sechestru sau a blocat toate bunurile pe care le-a putut identifica. NevaNeft, fără conducător, fără cârmă, și-a oprit activitatea. Pe conducte n-a mai curs petrol, rafinăriile și-au încetat activitatea, petrolierele stăteau în porturi sau brăzdau mările fără țintă. Se înțelege că clienții europeni și-au căutat un furnizor mai de încredere. Analiștii din domeniul energiei au prezis că exportul de petrol al Rusiei, care scăzuse abrupt în 2020, avea să se reducă și mai mult în noul an, dând o lovitură puternică economiei ruse și, poate, stabilității regimului.

RhineBank s-a descurcat un pic mai bine. La fiecare dezvăluire a unei abateri, valoarea acțiunilor ei se prăbușea. În vinerea de după atacarea Capitoliului, banca odinioară puternică din Hamburg era cotată sub patru dolari per acțiune la închiderea bursei la New York – funcționa cu „plămân artificial”, cum a zis un isteț de la CNBC, care mai târziu a fost silit să-și ceară scuze. Guvernul german, disperat să țină pe linia de plutire cea mai mare bancă a țării, a propus fuziunea cu un concurent pe plan național. Însă concurentul, după ce a trecut în revistă bilanțul catastrofal de grevat de datorii al lui RhineBank, s-a retras din negocieri, ceea ce a scăzut și mai mult valoarea acțiunilor. În vreme ce firma se apropia de punctul critic, Karl

Zimmer, șeful sucursalei Zürich, s-a spânzurat. A doua zi dimineață, Lothar Brandt, spălătorul-șef al acum defunctei „Spălătorii de rufe rusești”, a ales moartea prin ciocnirea cu un camion.

În biletul de sinucigaș al lui Brandt, care a reușit să ajungă la ziare, era pomenit numele unei foste colege pe care o acuza că este sursa documentelor date publicității. Gabriel a fost dezamăgit de dezvăluire, dar nu surprins: presupunea că este inevitabilă, la fel ca iminenta prăbușire a lui RhineBank. În ceea ce o privea, Isabel era ușurată. Era mândră de ceea ce făcuse și dornică să-și spună povestea, preferabil într-un interviu dat unei televiziuni importante. Gabriel nu era cu totul împotriva ideii. De fapt, se gândea că o creștere a profilului internațional al lui Isabel ar putea sluji la scăderea probabilității unei răzbunări a rușilor.

Stăteau pe terasa bătută de vânt a locuinței conspirative. Isabel tocmai terminase lecția din acea zi. Purta un pulover de lână ca să se apere de aerul rece de la sfârșitul după-amiezii și bea un pahar de sauvignon blanc din Galileea.

— Te-ai gândit la o dată?

— Pe la începutul lui iunie, aș zice.

— De ce iunie?

— Pentru că atunci este programată lansarea primei tale înregistrări.

— Ce înregistrare?

— Cea pe care o vei face la Deutsche Grammophon. Prietena ta, Anna Rolfe, a aranjat totul.

Ochii lui Isabel au strălucit.

— Când mă duc la studio?

— De îndată ce ești pregătită.

— De ce nu mi-ai spus?

— Tocmai am făcut-o.

— Ce vor să înregistrez?

— Au spus că tu alegi.

— Hotărăște tu.

Gabriel a râs.

— Orice în afară de Haydn.

•

În seara aceea, Camera Reprezentanților a votat punerea sub acuzare pentru a doua oară a președintelui SUA. Zece membri ai propriului partid,

printre care președinta Conferinței Republicane din Camera Reprezentanților, Liz Cheney din Wyoming, s-au aliat cu democrații în sprijinul acestui punct, făcând astfel să fie cea mai bipartită punere sub acuzare din istoria americană. O sută nouăzeci și șapte de republicani au votat împotriva înlăturării președintelui pe motivul incitării la insurecție. Mulți au părut mai preocupați de detectoarele de metal care fuseseră plasate în fața sălii de ședințe a Camerei Reprezentanților, considerând că dispozitivele le încălcau dreptul de a purta arme de foc pe holurile Congresului.

Dat fiind că nu mai rămăsese decât o săptămână din mandatul președintelui, judecarea de către Senat părea improbabilă. O preocupare mai urgentă era ceremonia de învestire care se apropia. Președintele desemnat de alegători era hotărât să depună jurământul în public, pe platforma care fusese ridicată pe Fațada de Vest a Capitoliului – aceeași platformă pe care o cotropiseră răsculații pe 6 ianuarie. Cu Washingtonul în stare de alertă maximă și site-urile extremiste înflăcărate de discuții amenințătoare, organizatorii ceremoniei de învestire au declarat-o „eveniment național de securitate specială”, ceea ce a pus Serviciul Secret la comanda pregătirilor.

Șuvoiul de amenințări i-a zguduit profund pe profesioniștii experimentați. Scenariile includeau bombe puse în mașini, lunetiști, pușcași care acționau simultan, un asalt direct asupra platformei investirii și ocuparea complexului de peste șapte hectare al Casei Albe de către suporteri înarmați ai fostului președinte. Planificatorii au fost siliți să ia în calcul și lucrul cândva de negândit, ca un atacator să poarte uniforma unui militar sau a unui polițist. Verificatorii de la FBI și Pentagon au încercat să elimine pe oricine avea legături sau simpatii extremiste. Doisprezece membri ai Gărzii Naționale care fuseseră repartizați la paza ceremoniei investirii au fost eliminați.

Surprinzător era faptul că niciuna dintre amenințările serioase nu venea de peste hotare. Tot șuvoiul era din cloaca americană rasistă violentă, înarmată și programată. Totuși, asta s-a schimbat odată cu telefonul primit de Gabriel de la Ilan Regev la ora 03.15 în ziua de luni, 18 ianuarie. Ilan era șeful unității cibernetice care scormonea prin calculatoarele Grupului Haydn. Dăduse peste ceva ce Gabriel trebuia să vadă pe loc. A refuzat să vorbească despre descoperire la telefon, n-a spus decât că timpul era important.

— Extrem de important, șefu’.

Era aproape șase dimineața când Gabriel a ajuns pe Bulevardul Regele Saul. Ilan, palid ca o stafie și slab ca un sărăntoc, aștepta în parcarea subterană. Era echivalentul lui Mozart în cibernetică. Primul cod de computer la cinci ani, prima piratare la opt, prima operațiune sub acoperire împotriva programului nuclear iranian la douăzeci și unu. Lucrase cu americanii la un virus cu numele de cod Olympic Games. Restul lumii îl numea Stuxnet.

I-a pus un dosar în mână lui Gabriel, care cobora de pe bancheta din spate a SUV-ului.

— Am găsit asta pe hardul lui Felix Belov ieri după-amiază, dar a fost nevoie de timp ca să spargem codificarea. Originalul era în rusă. Traducerea automată nu-i grozavă, dar e destul de bună.

Gabriel a deschis dosarul. Era o notă internă a Grupului Haydn din 27 septembrie 2020. Ilan marcase pasajul important. După ce l-a citit, Gabriel a ridicat privirea, alarmat.

— Ar putea să fie o aiureală, șefu'. Însă, date fiind împrejurările actuale…

— Ai găsit vreunul dintre mesaje?

— Lucrăm la asta.

— Lucrează mai intens, Ilan. Îmi trebuie un nume.

Gabriel a urcat în grabă scările și și-a luat o valiză pregătită deja cu schimburi și alte lucruri necesare pentru trei zile. Peste o jumătate de oră căra valiza în sus pe scara avionului său Gulfstream. A plecat de la Aeroportul Ben Gurion la 07.05 în direcția beculețului roșu de alarmă pâlpâitor, cunoscut cândva drept farul călăuzitor mondial al democrației.

61.

WILMINGTON, DELAWARE

Gabriel a așteptat până după aterizarea la Aeroportul New Castle ca să-l sune pe Jordan Saunders, consilierul pentru securitate națională desemnat de președintele învingător.

— Ce te aduce pe la noi? a întrebat Jordan.

— Trebuie să vorbesc cu șeful tău.

— Șeful nu vorbește cu niciun conducător sau oficial străin înainte de învestire. De altfel, nici eu nu vorbesc. O să ne vedem când prim-ministrul vine în vizită la Casa Albă.

— Nu știam că este programată o vizită.

— Nu este, a zis Saunders și a închis.

Gabriel l-a sunat din nou.

— Nu închide, Jordan. N-aș fi sunat dacă nu era ceva serios.

— Și eu sunt serios, Allon. Nu comunicăm cu oficiali străini. Nu după acel fiasco cu Flynn.

— Nu sunt ambasadorul rus, Jordan. Sunt directorul general al unui serviciu de informații prieten. Și am ceva ce trebuie să vă spun ție și șefului tău.

— De ce nu le spui celor de la Langley?

— Pentru că n-am încredere că informația va ajunge în mâinile cui trebuie.

— Care e natura informației? În mare.

— În mare, este legată de securitatea șefului tău.

Saunders n-a zis nimic.

— Ai dispărut, Jordan?

— Unde ești?

Gabriel i-a spus.

— Așa cum te poți aștepta, carnetul de bal al președintelui e plin astăzi. Ca și al meu.

— Cât timp îl văd înainte de Ziua Învestirii, e în ordine.

— De ce Ziua Învestirii?

— Nu la telefon, Jordan.

— Știi adresa casei?

Gabriel a spus-o.

— Te caut eu, a zis Saunders și a închis a doua oară.

Gabriel a închiriat un Nissan de la ghișeul Avis și s-a dus la un Dunkin' Donuts de pe North Market Street, în centrul Wilmingtonului. A comandat o cafea mare și două batoane cu jeleu și a ascultat știrile la radioul mașinii, în vreme ce clădirile din cărămidă netencuită din jur se întunecau.

Jordan Saunders a sunat la șase și câteva minute.

— Cred că îți pot oferi zece minute la șapte și un sfert.

— Vrei să-ți aduc ceva de la Dunkin'?

— O gogoașă Boston Kreme.

— S-a făcut, Jordan.

Google Maps a estimat o durată de șaisprezece minute a drumului până la casa președintelui. Gabriel a mai adăugat zece și a pornit fără grabă. A mers pe North Market Street spre West Eleventh, a virat la stânga și a intrat pe Delaware Avenue. Și-a schimbat denumirea de câteva ori până să ajungă la Kennett Pike. Barley Mill Road avea două benzi, era șerpuitoare și mărginită de copaci desfrunziți.

O mașină de patrulă de la Delaware State Police bloca intrarea aleii private care ducea la complexul președintelui învingător. Gabriel i-a înmânat un pașaport israelian unui agent al Serviciului Secret și și-a spus numele adevărat. Agentul n-a părut să-l recunoască. Evident, nu era așteptat.

Agentul s-a îndepărtat, a întrebat pe stația de emisie-recepție și după câteva minute a fost mulțumit să constate că israelianului cu tâmple încărunțite și ochi neobișnuit de verzi trebuia să i se permită accesul imediat. Gabriel a primit înapoi pașaportul și a înaintat spre următorul punct de control al Serviciului Secret, de unde a fost dirijat spre aleea circulară a președintelui.

Jordan Saunders, îmbrăcat elegant și tuns impecabil, aștepta în fața intrării în casa mare în stil colonial. Peste douăzeci de ani, Saunders avea să arate ca arhetipul diplomatului, din cei care poartă vestă, beau ceai la micul-dejun și trăiesc pe picior mare în Georgetown. Pe moment, cel puțin, putea să fie confundat cu unul dintre stagiari.

Gabriel i-a dat punga de la Dunkin Donuts.

— Ofranda de pace.

— Te-ai vaccinat?

— Acum două săptămâni.

Au ocolit casa spre grădina din spate. Printre pâlcurile de copaci întunecate Gabriel a zărit un lac mic, înghețat.

— Așteaptă aici, a zis Saunders și a intrat în casă.

Au trecut cinci minute până să apară. Alături de el era următorul președinte al Statelor Unite ale Americii. Spre deosebire de președintele democrat precedent, nu apăruse din senin ca să amețească națiunea cu elocința și înfățișarea atrăgătoare. De fapt, Gabriel nici nu-și mai amintea vremea în care el nu făcea parte din viața politică americană. Mai încercase de două ori să ajungă președinte și de două ori eșuase. Acum, în amurgul vieții, fusese chemat să vindece o națiune bolnavă și învrăjbită – o sarcină

grea pentru un conducător în floarea vieții, cu atât mai grea pentru unul încetinit de vârstă. Din păcate, el și Gabriel aveau în comun acea năpastă.

S-a apropiat de Gabriel cu prudență. Purta pantaloni de lână ajustați, un jerseu cu fermoar și un mantou elegant trei sferturi. La fel ca tânărul său asistent pe tema securității, purta două măști.

— Această întâlnire n-a avut loc. E clar, domnule director Allon?

— Este, domnule președinte.

El s-a uitat la dosarul din mâna lui Gabriel.

— Despre ce este vorba?

— Ceremonia dumneavoastră de învestire, domnule. Cred că ar trebui să vă gândiți să o faceți în interior, cu foarte puțini invitați.

— Și de ce să fac asta?

— Pentru că dacă n-o faceți, a zis Gabriel, ați putea avea cea mai scurtă președințe din istoria americană.

62.

WILMINGTON, DELAWARE

Gabriel și-a început informarea nu cu documentul pe care îl adusese din Tel Aviv, ci cu operațiunea care dusese la obținerea lui – operațiunea împotriva lui Arkadi Akimov și a unității private de spionaj ascunse în compania lui cu sediul la Geneva. Președintele știa despre scandalul aflat în desfășurare, care implica NevaNeft și averea personală a liderului rus, doar ceea ce culeseseră angajații săi din presă. Informarea zilnică de la serviciile de informații, care începuse să-i parvină, cu întârziere, nu conținea nimic despre poveste.

— Cei de la Langley au știut despre operațiune? a întrebat.

— Doar spre sfârșitul jocului.

— De ce?

— Pentru că administrația actuală nu era prea interesată să acționeze împotriva Rusiei.

— Câtă diplomație din partea dumneavoastră, domnule director Allon. Mai încercați o dată.

— N-am informat Agenția din cauză că m-am temut că președintele i-ar spune prietenului său din Kremlin. Din nefericire, am învățat curând că nu se poate avea încredere în el în privința informațiilor confidențiale. Omologul meu de la MI6 a fost și el foarte grijuliu cu informațiile pe care l-a lăsat să le vadă. La drept vorbind, la fel a fost și directorul CIA.

— Sugerați că este agent rus?

— Asta e o întrebare pentru serviciile dumneavoastră de informații.

— Nu le întreb pe ele. Vă întreb pe dumneavoastră.

— Agenții sunt de toate formele și mărimile. Și unii dintre ei nu-și dau seama că sunt agenți. Adesea, sunt cei mai valoroși.

Stăteau la distanța impusă de COVID în jurul unei mese din fier forjat, în curtea interioară. Numai Gabriel, care făcea informarea, nu purta mască. O privire aruncată ceasului de la mână i-a arătat că folosise patru dintre cele zece minute alocate. A deschis dosarul și a scos traducerea documentului găsit în computerul lui Felix Belov.

— Principala armă a Grupului Haydn erau banii rusești murdari, pe care i-a folosit ca să finanțeze partide antisistem și să corupă oameni de afaceri și politicieni importanți din Occident. Însă Grupul Haydn mai avea și o unitate sofisticată de război al informațiilor, asemănătoare cu Internet Research Agency.

— Compania din Sankt-Petersburg care s-a amestecat în alegerile din 2016.

— Exact. Din analiza pe care am făcut-o calculatoarelor Grupului Haydn a reieșit că la începutul verii trecute conturile lor de Twitter false au început să amplifice acuzațiile false ale președintelui că avea să fie furat în alegeri. Dar, mai amenințător, Grupul Haydn a început să se pregătească pentru viitor. Gabriel a ridicat documentul. Un viitor în care candidatul lor preferat pierdea alegerile și dumneavoastră erați pe punctul de a intra în Casa Albă.

— Ce aveți acolo, domnule director Allon?

— O notă internă scrisă de un agent operativ de vârf din Grupul Haydn, pe nume Felix Belov. Prezintă amănunțit complotul unei lovituri catastrofale pentru democrația americană, prin încurajarea pe ascuns a unui atentat la ceremonia de învestire. Frumusețea complotului, cel puțin din punctul de vedere al rușilor, este că urma să fie săvârșit de un cetățean american.

— Cine?

— Un agent căruia i se spune Rebel. Evident, unul dintre ciber-războinicii

Grupului Haydn l-a întâlnit pe Rebel pe un forum de pe *8kun.* Rebel este un extremist de dreapta care susține impunerea supremației naționaliștilor albi, regimul autoritarist în SUA, prin violență, dacă este nevoie. De asemenea, Rebel este un oficial din guvernul SUA care va avea acces la ceremonia de învestire.

— Cum?

— Se înțelege de la sine, documentul nu spune unde lucrează Rebel. Grupul Haydn a comunicat cu el în mod anonim. Rebel n-are habar că textele și mesajele directe pe care le-a primit erau de la o companie rusească privată de spionaj.

— Sunteți sigur că Rebel este bărbat?

— Am folosit pronumele masculin pentru ușurarea discuției. În document nu este precizat sexul lui Rebel.

— Pot să-l văd? a întrebat Jordan Saunders.

Gabriel i-a întins documentul.

Saunders a aprins lanterna telefonului.

— Știi dacă acest complot este activ?

— Nu, a recunoscut Gabriel. De fapt, n-avem cum să știm dacă nu cumva Arkadi Akimov a aruncat acel document în distrugătorul de hârtii la cinci minute după ce i-a aterizat pe birou. Însă, dacă aș fi în locul vostru, aș presupune că i l-a arătat prietenului său din Marele Palat Kremlin, iar prietenul i-a dat cale liberă.

— În niciun caz președintele rus n-ar aproba ceva atât de nesăbuit, a zis Saunders.

— Viktor Orlov s-ar putea să nu fie de acord cu tine.

Viitorul consilier în domeniul securității naționale și-a coborât privirea spre document.

— Unde se află bărbatul care a scris asta?

— A avut un accident nefericit în Alpii Francezi în ajunul Anului Nou.

— Ce fel de accident?

— A fost împușcat de două ori din apropiere. Gabriel s-a încruntat. Și m-aș simți mai bine dacă ai arunca telefonul ăla al tău în lac.

— Lacul e înghețat, iar telefonul e sigur.

— Nu așa de sigur cum crezi.

Gabriel s-a răsucit spre președinte.

— Există vreo șansă să vă răzgândiți…

— Niciuna, l-a întrerupt președintele. Este esențial să depun jurământul pe Fațada de Vest a Capitoliului, mai ales în lumina celor întâmplate acolo pe 6 ianuarie. Și apoi, miercuri securitatea va fi mai strictă ca oricând. Nu are cum să se întâmple ceva.

— O să aveți măcar grijă să li se spună celor din Serviciul Secret ce am descoperit noi?

— Jordan o să se ocupe de asta.

Gabriel s-a ridicat.

— În cazul acesta, nu vă mai răpesc timpul.

Președintele a arătat cu degetul scaunul lui Gabriel.

— Ia loc.

Gabriel s-a supus.

— Cine l-a împușcat pe Felix Belov?

— O tânără care s-a infiltrat în operațiunea lui Arkadi Akimov.

— Israeliancă?

— De fapt, nemțoaică.

— Profesionistă?

— Cântă la violoncel.

— Cântă bine?

— Nu rău, a zis Gabriel.

Președintele a zâmbit.

— Ce faceți miercuri?

— Aveam de gând să privesc ceremonia de învestire împreună cu soția și copiii.

— Ați vrea să participați la ceremonie ca invitat al meu?

— Aș fi onorat, domnule președinte.

— Minunat. A arătat cu capul spre consilierul său pe probleme de securitate națională. Jordan o să facă aranjamentele.

Dar Saunders părea că nu-l aude; încă citea nota internă a lui Felix Belov. Nu mai arăta ca un stagiar, și-a zis Gabriel. Arăta ca un tânăr foarte îngrijorat.

63.

CAPITOL HILL, WASHINGTON

Rebel, agenta rușilor care nu știa că e agenta rușilor, s-a trezit a doua zi la șase și un sfert. Dormitorul apartamentului său mic de la demisol, aflat lângă Lincoln Park, era în obișnuita dezordine matinală. A ridicat storul și un pic de lumină cenușie s-a prelins prin sticla mată securizată a singurei ferestre din încăpere. O pereche de Nike feminini trecea repede pe trotuarul de pe Kentucky Avenue, urmată peste câteva secunde de un terier frumos îmbrăcat. Asta era priveliștea din capitala națiunii la care avea dreptul Rebel pentru 1.500 de dolari pe lună, membre inferioare și câini, din când în când un șobolan, ca să schimbe ritmul.

Viața era diferită în orășelul din sud-estul statului Indiana în care Rebel avea reședința principală. Cu o sută cincizeci de mii cumpărai o casă frumoasă și cu două sute cincizeci puteai avea aproape un hectar. Venitul mediu era un pic peste treizeci de mii pe an, cu o treime din rezidenți trăind sub limita sărăciei. În oraș era o veche distilerie, dar în rest nu prea erau locuri de muncă, doar câte ceva în comerț și în restaurante pe Strada Mare sau, pentru puținii norocoși, slujba de casier la United Commercial. Mulți din oraș erau drogați în cea mai mare parte a timpului – optzeci la sută aveau rețete de analgezice –, iar delictele erau singura industrie în creștere. În toiul crizei opiaceelor, districtul lui Rebel din Indiana, cu o populație de cincizeci de mii de locuitori, a trimis mai mulți oameni la închisoare într-un singur an decât tot orașul San Francisco.

Prin urmare, era de înțeles că oamenii din orașul lui Rebel erau furioși. Elita educată – bancherii de pe Wall Street, administratorii fondurilor de investiții din Connecticut, inginerii de softuri din Silicon Valley, cei care fuseseră la școli din Ivy League[20] și făcuseră milioane apăsând pe butoane – era mai prosperă ca niciodată, în vreme ce oamenii din orașul lui Rebel rămâneau tot mai mult în urmă. Cei din elită își cumpărau hainele de la Rag & Bone; cei din orașul lui Rebel, de la Dollar General. În weekendurile de vară își duceau copiii la aquaparcul Water World, în afară de sfârșitul lunii, când aproape toți erau lefteri.

Mulțumită postărilor pe internet ale unui fost oficial din guvern care era cunoscut doar ca Q, Rebel cunoștea acum motivul situației jalnice din orașul său. Era cabala adoratorilor lui Satana, pedofili liberali, băutori de sânge,

care controlau sistemul financiar, Hollywoodul și presa. Cei din cabală răpeau și sodomizau copii, le beau sângele și le mâncau carnea, ca să extragă „adrenocromul” chimic care prelungea viața. Q era profetul, însă președintele era o făptură divină trimisă de Dumnezeu ca să distrugă cabala și să salveze copiii. Bătălia lui avea să culmineze cu Furtuna, când avea să declare legea marțială și să înceapă să-și aresteze și să-și execute dușmanii. Doar atunci avea să înceapă o eră a mântuirii și a iluminării, numită Marea Trezire.

Rebel, care se număra printre primii discipoli ai lui Q, era considerată acum expertă în domeniu – o Qologistă, cum își zice pe rețelele sociale, unde avea o jumătate de milion de urmăritori. Paginile sale erau anonime; nimeni nu știa că este o adeptă a lui Q. Își zicea Scorpia Q. Frumoasa blondă din poză nu semăna deloc cu ea.

Mulți dintre adepții lui o erau dezamăgiți că Furtuna n-a început după insurecția de la Capitoliu – sau, cum îi zicea Scorpia Q, „Qsurecția”. Erau dezamăgiți și de lunga tăcere a lui Q. În ultimele două luni ale lui 2020 făcuse o singură postare, și niciuna în noul an. Însă Rebel își păstrase încrederea în Q, în principal pentru că Q își păstrase încrederea în ea. Într-o mare parte din anul trecut comunicaseră direct prin serviciul de mesaje codificate Telegram. Q o avertizase pe Rebel să nu facă public ceea ce spune el și să nu spună nimănui că ține legătura cu el. Îi urmase instrucțiunile neabătut, fie și numai pentru că se temea că el ar putea să dispară. Ea era micul secret murdar al lui Q.

Unele dintre discuțiile lor erau lungi, ore în șir, până noaptea târziu, Rebel în pat, Q în ascunzătoare. Uneori el îi dezvăluia o mare taină despre cabală pe care nu le-o spunea și celorlalți adepți ai lui, dar de obicei pălăvrăgeau sau flirtau. La cererea lui Q, Rebel i-a trimis câteva poze nud. Q nu făcuse același lucru. Profeții nu trimit prin internet fotografii ale părților lor intime.

La jumătatea lui noiembrie, după ce *fake news* au declarat că președintele pierduse alegerile, discuțiile lor deveniseră serioase, sumbre. Q s-a întrebat dacă Rebel e gata să recurgă la violență ca să aducă Furtuna. Rebel l-a asigurat că este. Și dacă actul ei de violență avea ca urmare arestarea? Era pregătită să înfrunte temporar închisoarea, până ce trecea Furtuna și cabala era pedepsită? Da, a răspuns ea. Ar face orice ca să salveze copiii.

Atunci, spre sfârșitul lui decembrie, Q ia dezvăluit lui Rebel faptul că ea este aleasa – cea care avea să săvârșească actul care să dezlănțuie Furtuna.

N-a fost surprinsă de natura ordinului lui Q; era singura cale ca să împiedice cabala să pună laba pe Casa Albă. N-a fost surprinsă nici că a fost aleasă. Avea o poziție specială ca să o facă. Era singura.

Q ia poruncit lui Rebel să nu facă nicio modificare în viața ei care să trimită semnale de alarmă. În afară de scrisoarea scrisă de mână în care își explica acțiunile, ea a respectat cu strictețe securitatea operațională. Scrisoarea stătea pe noptieră, sub Glockul compact 32 de calibru .357.

În chicineta apartamentului a pornit cafetiera Krups și a cercetat în fugă câteva forumuri ale patrioților, în vreme ce aștepta cafeaua. Purta cămașa de noapte preferată, un tricou de fotbal american cu numărul 17 – Q fiind a 17-a literă a alfabetului. Discuțiile patrioților de pe Reddit erau destul de cuminți, însă pe unele dintre site-urile extremiste erau postări despre atacarea clădirilor guvernamentale și războiul civil care se apropia. Rebel a făcut și ea o postare incendiară – anonimă, firește – și apoi a aruncat câteva cugetări pe contul Scorpia Q, care au stârnit rapid reacții din partea urmăritorilor să-i flămânzi de Q. În cele din urmă a trecut pe contul deschis cu numele său real și a ocărât planul noii administrații de a reveni în Acordul de la Paris pe tema climatului. În primul minut a primit peste o mie de like-uri, distribuiri și citări. Adorația era ca un drog.

Și-a luat în dormitor o cană cu cafea și s-a îmbrăcat pentru sala de sport. Părea un lucru prozaic, dat fiind că fusese aleasă să aducă Marea Trezire, însă o ținea morțiș ca ea să se țină de programul obișnuit. În fiecare dimineață lucra neabătut la sală timp de două ore, o oră de aerobic urmată de o oră de rezistență, apoi făcea duș și se schimba pentru munca la birou. Nici măcar o formă ușoară de COVID, pe care a ascuns-o de colegi, nu i-a perturbat rutina. O variație în acest moment ar fi fost observată de subalterni. Și apoi, avea nevoie să-și limpezească mintea. I se tulbura din nou, auzea voci.

Ai încredere în plan…

Telefonul i-a semnalat un mesaj. Sunetul i-a spus că este de la Telegram, și Telegram însemna că este de la Q. El voia să știe dacă poate vorbi un minut. Cu răsuflarea tăiată, a tastat răspunsul.

Pentru tine, dragostea mea, am tot timpul din lume.

Ești singură?

I-a răspuns că este.

Planul s-a schimbat.

Cum?

El i-a explicat.

Ești sigur?

Ai încredere în plan.

Și cu asta, Q a dispărut. Rebel și-a pus telefonul și Glockul 32 în sacul de sport și a ieșit în dimineața friguroasă. A luat-o în sus pe Kentucky Avenue spre Lincoln Park, apoi a cotit la stânga spre partea de est a Capitoliului. Vocile îi șopteau la ureche. „Ai încredere în plan”, ziceau. „Bucură-te de spectacol”.

64.

WASHINGTON

Președintele învins a ieșit pentru ultima oară din Casa Albă a doua zi dimineață la ora 08.17, ceea ce îl făcea să fie singurul șef al executivului în mai bine de un secol și jumătate care nu participa la ceremonia de învestire a succesorului său. Washingtonul pe care l-a lăsat în urmă era o tabără înarmată, cu douăzeci și cinci de mii de soldați din Garda Națională desfășurați în jurul orașului, cei mai mulți de la Războiul de Secesiune încoace. O zonă roșie închisă se întindea de la Dealul Capitoliului până la Lincoln Memorial, și de la I-395 până la Massachusetts Avenue. Zona verde, cu accesul permis doar rezidenților și angajaților firmelor de acolo, era și mai mare. Podurile au fost închise, intrarea în stațiile de metrou din centru a fost blocată. Kilometrii întregi de garduri de peste doi metri care nu puteau fi escaladate, întărite pe alocuri cu bariere de ciment și având în vârf sârmă ghimpată, au dat orașului înfățișarea unei închisori uriașe.

În vreme ce președintele pleca de la Joint Base Andrews, președintele învingător în alegeri sosea la slujba ținută la Catedrala St. Matthew the Apostle. Gabriel, în camera sa din hotelul Madison, a auzit sirenele marelui convoi motorizat care mergea pe străzile pustii. Telefonul a sunat la nouă și câteva minute, pe când termina cu îmbrăcatul. Îl suna din Langley Morris Payne.

— Am tot încercat să dau de tine, a zis Morris în loc de salut.

— Scuze, Morris. Am avut de lucru până peste cap.

— Așa se poartă cineva cu prietenii?

— Ești prieten, Morris?

— Peste puține zile o să-ți dai seama că sunt cel mai bun prieten pe care l-ai avut.

— De fapt, cred că mă înțeleg destul de bine cu noua administrație.

— Cred și eu. Umblă un zvon răutăcios că participi la ceremonia de învestire ca invitat al președintelui.

— Unde ai auzit asta?

— M-au avertizat cei din Serviciul Secret. Mi-au spus și de așa-zisa amenințare de la un agent rus pe nume Rebel. Se înțelege de la sine că ar fi trebuit să aud de Rebel de la tine.

— N-am vrut să se piardă ceva în traducere.

— Tradu asta, s-a stropșit Payne. Rebel nu-i decât o aiureală. Rebel e o fantezie creată de tine ca să te dai bine pe lângă noua echipă și să primești o invitație la ceremonia de învestire.

— Dacă e cineva care ar trebui să participe la ceremonia de învestire, e șeful tău.

— E mai bine că a plecat din oraș. Țara are nevoie să meargă înainte. Și dacă repeți asta vreodată, o să tăgăduiesc în gura mare, din vârful celui mai înalt munte. Care este exact locul spre care mă îndrept.

— Când pleci de la Langley?

— Imediat după ce îmi spui ce s-a întâmplat cu adevărat în Franța în ajunul Anului Nou.

— Cineva l-a sunat pe președintele rus pe un telefon securizat din Washington și i-a spus că eu am plasat un agent în apropierea lui Arkadi Akimov.

Payne n-a spus nimic.

— Cine știa de operațiunea mea, Morris?

— Oamenii care era necesar să știe.

— Președintele era unul dintre ei?

— Dacă era, a zis Payne înainte să închidă, n-a auzit de la mine.

•

Gabriel s-a îmbrăcat cu paltonul, și-a pus fularul și a coborât. Cu masca pe față, a mers prin dimineața însorită, friguroasă, spre Dealul Capitoliului. Agenta Emily Barnes din Serviciul Secret al SUA, o femeie cu înfățișare

atletică, în jur de treizeci și cinci de ani, cu obrajii pistruiați, l-a întâmpinat la marginea zonei roșii.

I-a înmânat un ecuson.

— Ești înarmat?

— Nu. Tu?

Ea s-a bătut cu palma peste jacheta groasă.

— Un SIG Sauer P229.

Gabriel și-a atârnat la gât ecusonul și a urmat-o până la un punct de control unde a fost percheziționat meticulos. Odată intrați în zona roșie, s-au îndreptat spre Fațada de Est a Capitoliului. Vicepreședintele actual, care nu mai vorbea cu bărbatul pe care îl slujise cu credință timp de patru ani, tocmai sosea.

Agenta Barnes l-a condus pe Gabriel printr-o ușă care dădea în Aripa de Nord a Capitoliului.

— Ce părere ai despre „Puciul de la berărie”[21] de la noi? l-a întrebat.

— M-a umplut de greață.

— Și despre tipul cu hanoracul pe care scria Auschwitz?

— Mi-aș dori să fi umblat pe o stradă din Tel Aviv în hanoracul acela, nu pe holurile Capitoliului.

Ea a arătat spre o ușă.

— Este vechea sală a Curții Supreme. Judecătorii s-au întrunit aici până în 1860. Samuel Morse a trimis primul mesaj în alfabetul Morse din acea sală în 1844.

— Ce spunea în el?

— „Ce vrea să plinească Dumnezeu!”[22]

— Cât de profetic!

Au urcat pe niște trepte până la etajul întâi al Capitoliului. Marea Rotondă, pângărită cu doar două săptămâni înainte, strălucea în lumina caldă ce pătrundea pe ferestrele de sus ale cupolei.

Agenta Barnes a luat-o la dreapta.

— Ai un loc rezervat jos, pe peluză, însă președintele ne-a cerut să-ți oferim un tur rapid al platformei, ca să fii cu inima împăcată.

Au ieșit printr-o ușă pe structura temporară lipită de Fațada de Vest: optzeci de mii de kilograme de schele, treisprezece mii de foi de placaj, o jumătate de milion de cuie, zece mii de kilograme de tencuială și mortar și

patru mii cinci sute de litri de vopsea albă strălucitoare. La fel ca în rotondă, nu se vedeau urme ale stricăciunilor produse cu numai paisprezece zile înainte de către răsculați.

Cei trei președinți precedenți cu soțiile lor sosiseră și conversau cu ceilalți demnitari. Câțiva membri ai Congresului își căutau locurile, printre care și un senator neșesălat și detestat de toată lumea din Texas, care încercase să răstoarne rezultatul alegerilor. Agenta Barnes descria unele dintre măsurile extraordinare luate de Serviciul Secret pentru siguranța evenimentului. Gabriel se uita la cele două sute de mii de steaguri americane fluturând în adierea rece care sufla peste parcul National Mall pustiu.

Puțin înainte de ora unsprezece, familia președintelui învingător în alegeri a pășit pe platformă.

— Ar trebui să ne ducem jos, la locurile noastre, a zis agenta Barnes.

— Locurile noastre?

— Mă tem că te-ai pricopsit cu mine.

— Biata de tine!

Au intrat în Capitoliu, au coborât treptele și au ieșit pe peluza care cu două săptămâni înainte fusese călcată în picioare de răsculații puși pe jaf. Locurile lor erau aproape de platforma cu camerele video. Prima femeie vicepreședinte din istoria americană, fiica unor emigranți jamaicani și indieni, a depus jurământul la ora 11.42; noul președinte, la 11.48. Cu nouă minute înainte de începerea constituțională a mandatului, a urcat pe podium ca să țină discursul inaugural în fața unei națiuni răvășite de boală și moarte și sfâșiată de dezacordurile politice. Când s-a ridicat în picioare, Gabriel a căutat cu privirea pe platformă un agent rus cu numele de cod Rebel.

— Nu-ți face griji, a zis tânăra agentă a Serviciului Secret care stătea lângă el. N-o să se întâmple nimic.

•

Președintele a declarat că aceasta era ziua Americii, ziua democrației, o zi a istoriei și a speranței. Națiunea, a spus el, a trecut de veacuri prin încercări grele. Și totuși, instituțiile ei, tocmai instituțiile pe care predecesorul lui s-a trudit timp de patru ani să le distrugă, au făcut față provocării. Le-a cerut americanilor să înceteze războiul nedemn[23] – un război care asmuțea roșul împotriva albastrului, ruralul împotriva urbanului, conservatorismul

împotriva liberalismului – și i-a asigurat că democrația nu va cădea niciodată pe mâna unei gloate dezlănțuite ca aceea care invadase Capitoliul. Gabriel, impresionat de măreția ceremoniei, spera ca președintele să aibă dreptate. Cea mai veche democrație din lume supraviețuise ciocnirii cu autoritarismul, dar fusese la un pas de moarte.

Când discursul s-a încheiat, o vedetă a muzicii country a cântat „Amazing Grace", iar cea mai tânără poetă care a vorbit vreodată la o ceremonie de învestire a declarat că țara nu e stricată, e doar neterminată. După aceea, noul șef al executivului s-a retras în Camera Președintelui, o încăpere cu ornamente aurite aflată în partea dinspre Senat a Capitoliului, unde liderii Congresului l-au privit cum semnează o proclamație de Ziua Învestirii și câteva numiri în funcții din cabinet și subcabinet.

Apoi s-au dus în Marea Rotondă pentru tradiționala oferire de daruri, ceremonie care de obicei are loc la prânzul oficial al Învestirii. Unul dintre daruri, o fotografie înrămată a ceremoniei care tocmai se încheiase, a fost oferit de liderul minorității din Camera Reprezentanților, un californian care afirmase în mod repetat că președintele nu a câștigat alegerile. Președintele, dorind să arunce punți peste imensa scindare politică a națiunii, a acceptat cu eleganță ofranda.

Evenimentul final înainte de plecarea lui a fost pe treptele Fațadei de Est. Acolo președintele a trecut în revistă parada trupelor din toate ramurile armatei, o ceremonie datând de la prima ceremonie de învestire, a lui George Washington, care simboliza transferul puterii către un nou conducător civil, ales așa cum se cuvine. Puterea fusese transferată, într-adevăr, și-a zis Gabriel, privind ritualul din Piața de Est, dar nu în mod pașnic.

La sfârșitul ceremoniei, cel mai mare convoi motorizat pe care îl văzuse vreodată Gabriel s-a format la baza treptelor și noul președinte a urcat în limuzina sa. La ora două și un sfert mergea pe Independence Avenue spre Cimitirul Arlington pentru ceremonia depunerii unei coroane la Mormântul Soldatului Necunoscut.

— Ți-am spus că n-o să se întâmple nimic, a zis agenta Barnes.

— Aici te înșeli, a răspuns Gabriel.

— Ce vrei să zici?

— Trăiești într-o țară extraordinară. Ai mare grijă de ea.

— De ce crezi că lucrez la Serviciul Secret?

I-a oferit lui Gabriel cotul, în locul strângerii de mână.

— A fost o plăcere să te cunosc, domnule director Allon. Trebuie să spun că nu ești așa cum m-am așteptat.

— Zău? Cum anume?

Ea a zâmbit.

— Credeam că ești mai înalt.

•

Sârma ghimpată sclipea în lumina vie a iernii în vreme ce Gabriel cobora panta lină pe Constitution Avenue. A traversat bulevardul pustiu, intrând pe New Jersey Avenue, și s-a îndreptat spre nord, pe lângă platoul ierbos numit Lower Senate Park. În tăcerea adâncă a orașului blocat auzea pași în urma sa, înăbușiți, câte un scrâșnet scurt de cauciuc pe ciment. Femeie, a estimat. În jur de cincizeci de kilograme, gâfâind un pic. Pașii s-au apropiat când a ajuns la intersecția cu Louisiana Avenue. El a încetinit, ca și cum ar fi vrut să vadă unde se află, și s-a răsucit pe călcâie.

Femeie, rasă caucaziană, în jur de patruzeci și cinci de ani, 1,56 sau 1,58 m, solidă, îmbrăcată oficial, vizibil agitată. Nu, și-a zis Gabriel brusc. Era scoasă din minți. În mâna dreaptă avea un pistol, un Glock 32 de calibru .357 compact. Era o armă foarte puternică pentru o femeie atât de măruntă. Din fericire, era ațintit spre trotuar. Cel puțin pe moment.

Gabriel i-a zâmbit și i s-a adresat cu o voce pe care o folosea cu cei care nu erau în toate mințile.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ești Gabriel Allon?

— Mă tem că mă confunzi.

— Le mănânci carnea, le bei sângele.

— Cui?

— Copiilor.

Dumnezeule mare, nu! Era dusă cu pluta. Cu un terorist Gabriel poate că ar fi izbutit să discute, însă nu cu femeia asta. Neprotejat și neînarmat, nu putea decât să încerce.

— Ai fost înșelată, a zis el cu același ton calm. Nu există vreo cabală. Nu bea nimeni sângele copiilor. Furtuna n-o să vină niciodată. Totul e o minciună.

— Furtuna o să înceapă după ce te omor pe tine.

— Singurul lucru care o să se întâmple este că o să-ți distrugi viața. Acum pune pistolul binișor pe trotuar și pleacă. Îți promit că n-o să spun nimănui.

— Pedofilule, a șoptit ea. Băutorule de sânge.

Gabriel era încremenit ca un personaj dintr-un tablou. Douăzeci și cinci de mii de militari din Garda Națională, alte douăzeci și cinci de mii de agenți de poliție și personal de pază, și nimeni nu observase adepta QAnon îmbrăcată oficial care stătea pe New Jersey Avenue ținând în mână un .357 încărcat. Îi despărțeau trei metri, nu mai mult. Pe moment, pistolul era încă ațintit spre pământ. Trebuia să facă prima mișcare și să spere că ea nu era din forțele de ordine sau fusese în armată. Dacă era, nu încăpea îndoială că viața avea să i se sfârșească la colțul dintre New Jersey Avenue și Louisiana Avenue din nord-estul Washingtonului.

Buzele ei se mișcau ca ale un sinucigaș cu bombă care recită o ultimă rugăciune. „Ai încredere în plan”, șoptea. „Bucură-te de spectacol”.

Gabriel s-a repezit în față prea târziu, răcnind ca un nebun, pe când brațul drept al femeii se ridica în poziție de tragere. Glonțul puternic de calibru .357 a trecut prin el ca un obuz. În vreme ce îl învăluia întunericul morții, a mai auzit două împușcături, dubla executată de un profesionist antrenat. Apoi n-a mai fost nimic, doar o voce care îl chema de peste câmpurile înverzite din Valea Jezreel. Era vocea mamei sale, care îl implora să nu moară.

PARTEA A CINCEA

BIS

65.

WASHINGTON

Au trecut douăsprezece minute interminabile până ce prima ambulanță a reușit să-și facă drum prin punctele de control ale militarilor. Echipa de medici a găsit două victime împușcate, o femeie și un bărbat. Femeia, solidă, cu palton de lână, era împușcată de două ori în spate și n-a reacționat. Bărbatul, de înălțime și corpolență medie, părând de șaizeci și ceva de ani, sângera abundent dintr-o rană mare produsă de glonțul care îi traversase corpul, la câțiva centimetri sub clavicula stângă. Nu mai era conștient. Avea puls, dar extrem de slab.

Era încă în viață când ambulanța a ajuns la Spitalul Universitar „George Washington", dar a murit în secția de urgență de la parter, la ora 14.47. A fost reanimat și a murit a doua oară în timpul operației, însă din nou medicii au reușit să-i pornească inima. Puțin după ora șase seara era destul de stabil ca să fie dus în secția de terapie intensivă. Spitalul a declarat că starea sa era gravă, ceea ce reprezenta o formulă optimistă. Era viu, dar pe muchie de cuțit.

Doctorilor nu le-a fost spus numele pacientului a cărui viață încercau cu disperare s-o salveze, însă falanga de agenți ai Serviciului Secret și ai Poliției Metropolitane care păzea ușile secției de urgență sugera că e o persoană importantă. Asta sugera și sosirea câtorva oficiali de la ambasada Israelului, printre care și ambasadorul. El a confirmat că pacientul este un oficial de rang înalt al guvernului israelian, implicat în securitate și informații. Era esențial, a spus el, ca identitatea lui, chiar și prezența lui în spital, să rămână secrete – și ca el să supraviețuiască.

— Vă rog, i-a implorat ambasadorul, cu ochii în lacrimi, nu lăsați acest om

să moară. Nu așa.

Comentariul se referea la identitatea femeii care se presupunea că este răspunzătoare de starea gravă a pacientului: Michelle Lambert Wright, membră a Congresului, republicană din Indiana, aflată la al patrulea mandat. Conform celor de la FBI, care și-a asumat responsabilitatea anchetei, membra Congresului Wright îl urmărise pe israelian din Piața de Est a Capitoliului până la colțul dintre New Jersey Avenue și Louisiana Avenue, unde, după o scurtă discuție, l-a împușcat odată cu pistolul personal .357 Glock înainte să fie ea împușcată de două ori. Cei din FBI n-au numit persoana care a ucis-o pe membra Congresului, doar că era un agent al Serviciului Secret.

La cererea guvernului israelian, FBI a tăinuit și numele oficialului israelian de rang înalt care zăcea aproape mort în secția de terapie intensivă. Însă mai târziu în seara aceea *Washington Post* l-a identificat ca Gabriel Allon, directorul general al mult-lăudatului serviciu secret israelian. *Post* a dezvăluit și conținutul a două manifeste tulburătoare descoperite în apartamentul de pe Dealul Capitoliului al acelei membre a Congresului moarte, care sugerau că este o adeptă instabilă mintal a răspânditei teorii a conspirației numite QAnon. Primul dintre ele prezenta amănunțit motivele pentru asasinarea celui de-al patruzeci și șaselea președinte al Statelor Unite ale Americii în Ziua Investirii. Altul, actualizat, scris în ziua dinaintea ceremoniei, explica de ce îl luase ca țintă în locul lui pe Allon.

Purtătoarea de cuvânt a Casei Albe a dezvăluit detalii șocante în timpul unei ședințe de informare extraordinare, în după-amiaza următoare. Allon, a spus ea, se dusese în Delaware luni, 18 ianuarie, ca să-l prevină pe președintele învingător în alegeri că există o amenințare la viața lui în Ziua Învestirii. Complotul, după spusele lui Allon, avea origine rusească și implica un personaj cu vederi extremiste din guvernul SUA. Examinarea criminalistică ulterioară a telefoanelor și calculatoarelor deținute de membra Congresului Wright a arătat că ea fusese în contact cu cineva care pretindea că este obscurul Q. El îi ordonase să-l asasineze pe noul președinte, pentru a dezlănțui profețită Furtună și a aduce Marea Trezire. Însă în dimineața zilei de marți, 19 ianuarie, îi dăduse o nouă sarcină.

Nu era surprinzător, dată fiind politica scindată a Americii, că dezvăluirile n-au făcut altceva decât să lărgească prăpastia dintre partide. Un membru al Congresului de extremă dreaptă din Florida a respins așa-zisele manifeste ca

făcături iscusite plantate de agenții operativi ai „statului paralel”. Colegul lui din Ohio a mers și mai departe, sugerând că membra Congresului Wright, nu Gabriel Allon, a fost ținta asasinatului. Când a fost confruntat cu imaginea de pe camera de supraveghere care arăta limpede că membra Congresului l-a împușcat întâi pe Allon, omul din Ohio a rămas pe poziții. Banda video, a declarat el, e și ea un fals al „statului paralel”.

Bătălia de pe posturile de televiziune și din online a fost și mai aprigă, întrucât rețelele rivale și liderii de opinie duceau un război sfânt pe tema cumplitului eveniment care a mânjit cu sânge Ziua Învestirii. S-a vorbit de violență pe străzi, de război civil și de secesiune, chiar și de alt atac asupra Capitoliului. Cei care rămâneau fideli profețiilor discreditate ale QAnon vedeau dovada că prevăzuta Furtună mocnește, un personaj cu influență în mediul Q prezicând că va începe în clipa morții lui Allon. Însă cei care izbutiseră să iasă din văgăuna smintelii și să revină la realitate vedeau ceva mai primejdios – dovada că QAnon, odinioară disprețuită ca teorie a conspirației nevătămătoare, devenise letală. Le-au spus celor rămași în comunitatea credincioșilor să-și închidă conturile de pe rețelele sociale și să caute ajutor profesionist înainte să fie prea târziu.

Aproape uitat în tot vârtejul de resentimente a fost faptul că Gabriel Allon, devenind fără să știe ținta complotului rusesc de asasinat, se prea poate să fi salvat republica. El era inconștient și conectat la numeroase aparate de susținere a sistemelor vitale, neștiind nimic din evenimentele care se învârtejeau în jurul lui. În cele din urmă, la trei zile interminabile de la împușcare, a deschis ochii pentru prima dată. Când doctorii l-au întrebat dacă știe unde se află și ce i s-a întâmplat, a arătat că știe. Era în viață, dar pe muchie de cuțit.

•

CIA le-a oferit Chiarei și copiilor o casă conspirativă veche de pe N Street din Georgetown. Cum le era interzis să meargă la spital din cauza COVID-ului, așteptau cu neliniște fiecare nouă informație despre starea lui Gabriel. La patruzeci și opt de ore după ce și-a recăpătat cunoștința, a dat semne clare de ameliorare. Iar când au mai trecut două zile fără complicații, medicii și-au exprimat o încredere prudentă că ce era mai rău trecuse. În seara aceea, Chiara s-a dus din Georgetown la Foggy Bottom cu o mașină a ambasadei doar ca să fie mai aproape de el. Când i s-a spus că ea e în apropiere, Gabriel a zâmbit pentru prima dată.

Au vorbit un pic pe video a doua zi dimineață. Chiara i-a spus lui Gabriel că arată minunat, ceea ce nu era deloc adevărat. Cu fața suptă, numai piele și os, marcată de durere, arăta de-a dreptul groaznic, deloc ca el însuși. Cu toate acestea, medicii au asigurat-o că el continuă să facă progrese serioase. Glonțul de calibru .357, au explicat ei, lăsase în urmă un tunel de distrugeri – vase de sânge sfâșiate, vătămări ale țesutului moale, oase sfărâmate. Convalescența, au avertizat-o ei, avea să fie lungă și dificilă.

Ca pentru a le demonstra că se înșală, el s-a ridicat din pat și a făcut câțiva pași șovăielnici pe coridor. A doua zi a mers un pic mai departe, și până la sfârșitul săptămânii putea să facă un tur complet al secției de terapie intensivă. Asta i-a câștigat privilegiul unei rezerve cu fereastră care dădea spre Twenty-Third Street. Chiara și copiii i-au făcut semn cu mâna de pe trotuar, supravegheați de o echipă de pază de la ambasadă cu vestoane kaki.

Noul președinte a sunat în seara aceea. A spus că primise informații zilnice despre Gabriel și că se bucură de progresele lui. A întrebat dacă e ceva ce poate să facă.

— Impuneți sancțiuni zdrobitoare Rusiei, a răspuns Gabriel.

— Îi anunț mâine, odată cu sechestrul pe bunuri jefuite în valoare de câteva miliarde de dolari ascunse aici, în Statele Unite. O să-i pocnim cu altă rundă de sancțiuni după ce comunitatea serviciilor de informații stabilește în mod satisfăcător că în spatele atentatului la viața ta a fost Kremlinul.

— Mai bine atentatul la a mea decât la a dumneavoastră, domnule președinte. Sper doar să mă iertați că v-am stricat ceremonia de învestire lăsându-mă împușcat.

A acceptat să fie interogat de o echipă de la Langley și s-a supus unui interviu video cu cei de la FBI. Agenta Emily Barnes din Serviciul Secret Service, care pe moment era suspendată în așteptarea cercetării interne a acțiunilor sale, l-a sunat din apartamentul său din Arlington.

— Îți cer scuze, domnule director Allon. Ar fi trebuit s-o dobor în clipa în care a ridicat pistolul.

— Dar de ce te aflai acolo?

— A trecut chiar pe lângă mine la Capitoliu. Suntem antrenați să depistăm oamenii care au de gând să comită un act de violență. Era ca și cum ar fi purtat o firmă de neon. Când te-a urmat în jos pe New Jersey Avenue am știut că ești în primejdie, dar…

Vocea i s-a stins.

— Era membră a Congresului.

A doua zi dimineață a făcut cinci tururi complete ale etajului, ceea ce i-a adus urale furtunoase din partea asistentelor medicale. Ca răsplată, a fost cercetat pe toate părțile de către doctori, care au semnat hârtiile autorizând externarea. Factura pentru îngrijirea lui era astronomică. Președintele a ținut neapărat s-o plătească el. Măcar atât putea să facă, a zis.

Pentru prima dată în trei săptămâni, Gabriel și-a pus haine normale. Afară, un paznic de la CIA l-a ajutat să urce într-un SUV blindat. Șoferul l-a dus într-un ultim tur al orașului acoperit de zăpadă – Lincoln Memorial, Washington Monument, Capitoliul, colțul dintre New Jersey Avenue și Louisiana Avenue. Trotuarul era pătat cu sânge, al lui sau al ei, Gabriel nu-și dădea seama. A stat acolo un moment, sperând să audă vocea mamei sale, dar ea era din nou pierdută pentru el.

Ultima oprire a fost la casa conspirativă veche, din cărămidă aparentă, de pe N Street din Georgetown. În drum spre Aeroportul Dulles, Chiara și-a lăsat capul pe umărul lui Gabriel și a plâns. În astfel de momente, și-a zis el, procedurile familiare aduceau alinare.

66.

STRADA NARKISS, IERUSALIM

Timp de o lună după întoarcerea în Israel a rămas ascuns în apartamentul lor din Strada Narkiss, înconjurat de o mică armată de bodyguarzi. Cei mai mulți dintre vecini considerau barierele suplimentare și punctele de control un preț mic pentru faptul că trăiau în preajma unei comori naționale, dar pe câțiva îi iritau restricțiile. Existau chiar și câțiva eretici care se întrebau, nu fără rost, dacă împușcăturile din Washington au fost reale. La urma urmei, subliniau ei, își mai făcuse o dată dușmanii și conaționalii să creadă că e mort. Altă mare păcăleală din partea lui nu era deloc imposibilă.

Însă scepticii și-au înghițit la iuțeală obiecțiile în ziua în care s-a arătat pentru prima oară în public. Prilejul a fost o mult-așteptată întâlnire cu prim-ministrul în Strada Kaplan. Imaginile de la sosirea lui au șocat țara. Da, era încă izbitor de chipeș, însă părul îi era un pic mai cărunt și era limpede din

felul în care se mișca prudent că trupul îi fusese invadat de un glonț de calibru mare.

A stat cu prim-ministrul mai mult de o oră. După aceea cei doi bărbați au înfruntat întrebările reporterilor. Ca de obicei, prim-ministrul a vorbit cel mai mult. Nu, a răspuns el răspicat, nu va fi în acest moment o schimbare a conducerii în Bulevardul Regele Saul. Conducerea activității de zi cu zi a Biroului va rămâne în mâinile directorului adjunct, Uzi Navot, până ce Gabriel își va reveni suficient. Medicii stabiliseră ziua de 1 iunie ca dată estimativă a întoarcerii lui, ceea ce îi mai lăsa o lună din mandat. Îl informase pe prim-ministru că nu avea de gând să mai preia un mandat și propusese un posibil succesor. Prim-ministrul, când a fost întrebat cum a reacționat, a descris candidatul ca „o alegere interesantă".

Fără știrea publicului israelian, Gabriel și prim-ministrul au folosit întâlnirea pentru a semna un document cunoscut ca „Pagina Roșie", o autorizație de folosire a forței letale. A fost pusă în fapt după o săptămână la Teheran. Un bărbat pe motocicletă, o mină cu magnet, alt om de știință iranian din domeniul nuclear mort. Analiștii regionali au interpretat operațiunea ca pe un mesaj incisiv pentru inamicii Israelului că Biroul funcționează normal, și de această dată analiștii au avut dreptate. Noua administrație din Washington, care încerca să-i ademenească pe iranieni înapoi la masa negocierilor pe tema armelor nucleare, n-a oferit decât o exprimare reținută a dezaprobării. Faptul că Gabriel aproape a murit în Ziua Învestirii, au declarat analiștii, i-a adus beneficii la Casa Albă și la Ministerul de Externe.

Spre marea nemulțumire a Chiarei, Gabriel a ținut să supervizeze asasinarea din centrul de operațiuni de pe Bulevardul Regele Saul. Însă de cele mai multe ori a făcut Biroul să vină la el. Uzi Navot era musafir frecvent în Strada Narkiss, ca și Yossi Gavish, Eli Lavon, Rimona Stern, Yaakov Rossman și Mihail Abramov. O dată sau de două ori pe săptămână se adunau în living sau la una dintre cinele bogate ale Chiarei, ca să treacă în revistă operațiunile curente sau să plănuiască altele. Uneori îl pisau pe Gabriel să le spună numele pe care îl șoptise la urechea prim-ministrului, dar el refuza cu încăpățânare. Totuși, aveau încredere că nu ar încredința niciodată Biroul cuiva din afară, ceea ce însemna că unul dintre ei va avea ghinionul să pășească pe urmele unei legende.

Însă era clar că acela nu era el însuși. Încerca să-și ascundă durerea de

trupele sale, ca și de soție și copii, însă uneori cea mai mică mișcare îl făcea să se strâmbe. Rareori se întâmpla ca la vizita săptămânală la Centrul Medical Hadassah unul dintre doctori să nu-i spună că era norocos că e în viață. Dacă glonțul i-ar fi intrat în piept cu câțiva milimetri mai jos, ar fi sângerat de moarte înainte să ajungă ambulanța. Cu câțiva milimetri și mai jos, au declarat ei, ar fi murit pe loc.

I-au prescris o serie de exerciții ca să-și recapete forțele. În loc de asta, el a citit vrafuri de documente secrete. Și când avea chef, picta. Tablourile erau pline de forță și emoție, genul de picturi pentru care ar fi ajuns să fie cunoscut ca artist, nu ca asasin. Unul dintre ele era portretul unei nebune cu mâna încleștată pe un pistol.

— E mult mai bun decât merită, a zis Chiara.

— E o mizerie.

— Ești prea aspru cu tine.

— E din familie.

Atunci, stând în fața șevaletului, i-a spus pentru prima oară Chiarei că a auzit vocea mamei sale pe când murea. Și că a încercat s-o convingă pe nebuna din tablou, o membră a Congresului dintr-un ținut aflat în inima Americii, să lase jos pistolul.

— Ți-a spus ceva?

— M-a numit băutor de sânge. Și era evident că ea credea că este adevărat. Aproape că mi-a fost milă de ea. Chiar dacă aș fi avut un pistol…

Chiara i-a sfârșit gândul.

— Nu ești sigur că ai fi fost în stare să-l folosești.

În ciuda subiectului, Chiara credea că tabloul este destul de bun ca să fie pus pe perete, însă Gabriel l-a dus în depozitul în care ținea picturile mamei sale și lucrările primei sale soții, Leah. Spre sfârșitul lui aprilie, când campania agresivă de vaccinare națională a Israelului a permis redeschiderea unei mari părți din țară, i-a fost îngăduit s-o viziteze pentru prima oră în mai mult de un an. Spitalul unde se afla era pe Muntele Herzi, aproape de ruinele vechiului sat arab Deir Yassin. Ea suferea de o combinație de sindrom de stres posttraumatic și depresie psihotică și nu știa de pandemie sau că Gabriel aproape murise la Washington. Așezați sub un măslin, în răcoarea grădinii înconjurate de zid, au retrăit, cuvânt cu cuvânt, o conversație pe care o avuseseră într-o noapte cu ninsoare la Viena, cu aproape treizeci de ani înainte. I-a cerut din nou lui Gabriel să se asigure că

Dani are centura de siguranță prinsă cum trebuie. Acum, ca și atunci, Gabriel a asigurat-o că băiețelul e în siguranță.

Epuizat emoțional de întâlnire, s-a dus cu Chiara și copiii la Focaccia de pe Strada Rabbi Akiva, restaurantul preferat din Ierusalim al familiei Allon. Curând, fotografiile lor făceau furori pe rețelele sociale, împreună cu o discutare pe larg a comenzii făcute de Gabriel, ficăței de găină cu piure de cartofi. *Haaretz,* cel mai influent ziar din Israel, s-a simțit obligat să publice câteva sute de cuvinte despre acea imagine, citând doi dintre cei mai importanți medici din țară. Părerea unanimă era că Gabriel începe iar să arate ca el însuși.

În seara următoare au făcut un mult-întârziat pelerinaj în Tiberias ca să celebreze Sabatul cu familia Shamron. La cină, Ari l-a ironizat pe Gabriel că s-a lăsat împușcat de o membră a Congresului american – „Ce rușine! Cum ai putut să fii așa de neglijent?" –, înainte să-și îndrepte atenția spre viitor. Deloc surprinzător, vorbise cu prim-ministrul despre planul de succesiune al lui Gabriel. Prim-ministrul era intrigat de ideea de a numi o femeie, dar nu era sigur că Rimona este pregătită pentru funcție. Shamron credea că propunerea era în cel mai bun caz jumate-jumate, deși era convins că, dacă persevera cu încăpățânare, avea să fie în stare s-o târască pe Rimona peste linia de sosire.

— În afară de cazul…

— În afară de care caz, Ari?

— Că te pot convinge să mai stai un mandat.

Până și copiii au râs de această sugestie.

La sfârșitul cinei, Shamron l-a chemat pe Gabriel pe terasa care dădea spre Marea Galileei. După ce s-a lungit pe un fotoliu de lângă balustradă, a aprins cu vechea sa brichetă Zippo o țigară turcească urât mirositoare și s-a întors la subiectul ciocnirii lui Gabriel cu moartea la Washington.

— Altă premieră din partea ta, a subliniat Shamron. Erai singurul șef din istoria biroului care a ucis în timpul muncii. Și acum ești singurul care a fost împușcat.

— Primesc o citare prin ordin de zi pentru chestia asta?

— Nu, dacă am eu un cuvânt de spus. Shamron a clătinat alene din cap. Sper că a meritat.

— Foarte probabil am salvat viața noului președinte. N-o să uite asta.

— Cum rămâne cu ceilalți membri ai administrației?

— Nu sunt decât democrați, Ari. Nu-i ca și cum Ministerul de Externe o să fie condus de Hezbollah.

— Dar ne putem baza pe ei?

— Pe președinte și pe echipa lui?

— Nu, a zis Shamron. Pe americani.

— Președintele i-a asigurat pe aliații lor europeni tradiționali că America a revenit, dar ei încă nu sunt convinși. Nu, după cele prin care au trecut în ultimii patru ani. Iar atacul asupra Capitoliului i-a făcut și mai sceptici.

— Pe drept cuvânt, a răspuns Shamron. Cine erau creaturile care au vandalizat clădirea aceea frumoasă? Ce vor?

— Zic că își vor țara înapoi.

— De la cine? a întrebat Shamron, nevenindu-i să creadă. N-au citit istoria? Nu știu ce se întâmplă când o națiune se sfâșie singură? Nu-și dau seama ce norocoși sunt să trăiască într-o democrație?

— Ei nu mai cred în democrație.

— O vor face dacă ea dispare.

— Nu dacă partea lor e la cârmă.

— Un regim autoritarist în SUA? O familie domnitoare? Fascism?

— În zilele noastre îi zicem majoritarism.

— Cât de politicos, a comentat Shamron. Dar cum rămâne cu minoritățile?

— Voturile lor nu vor conta.

— Cum vor reuși asta?

— Știi vechea vorbă despre alegeri, Ari. Nu contează voturile, ci numărarea lor.

— Prietenul tău de la Moscova și-a dat seama de asta de mult.

Shamron a strivit țigara.

— Presupun că ai de gând să te răzbuni.

— Americanii fac asta pentru mine.

— Există sancțiuni, a zis Shamron cu tâlc, și apoi există *sancțiuni,* dacă pricepi unde bat.

— Am lucrat cu întreruperi pentru Birou de când aveam douăzeci și doi de ani, Ari. Știu unde bați când vorbești de sancțiuni. De fapt, sunt destul de bătrân ca să-mi amintesc vremea în care obișnuiam să-i zicem unui asasinat „tratament negativ”.

Shamron a ridicat o mână, întrebător.

— Ei bine?

— După ce am analizat mult chestiunea, înclin s-o las să treacă.

Shamron l-a fulgerat cu privirea pe Gabriel ca și cum ar fi pus la îndoială existența Creatorului.

— Dar *trebuie* să reacționezi.

— Știi câți ruși am omorât sau răpit de la izbucnirea micului nostru război privat? Nici măcar eu nu sunt sigur că-i pot număra. Și apoi, am luat de la el ceva mai important decât viața.

— Banii lui?

Gabriel a încuviințat.

— Și i-am dovedit poporului rus că el nu-i altceva decât un hoț. Cine știe? Cu un pic de noroc, următoarea cetate guvernamentală care va fi luată cu asalt de propriul popor va fi Kremlinul.

— O revoltă populară în Rusia?

— Asta e cea mai mare teamă a lui.

— Cea mai mare teamă a mea, a zis Shamron, e că la puțin timp după ce te muți în Italia o să citesc în ziar un articol despre faptul că ți-a fost pescuit cadavrul dintr-un canal din Veneția. Și de aceea ar trebui să-ți amâni plecarea până ce se liniștesc lucrurile.

— Cât timp crezi că ar dura?

— Zece sau cincisprezece ani, a zâmbit malițios Shamron. Ca să fim siguri.

— Chiara și copiii pleacă în ziua de după încheierea mandatului meu, cu sau fără mine.

— A fost așa de rău?

— Washingtonul a fost ultima picătură.

— Dar nu ultimul act, sper.

— I-am promis soției mele că-mi voi petrece ultimii ani pe pământ făcând-o fericită. Am de gând să mă țin de cuvânt.

— Și cum rămâne cu fericirea ta? a întrebat Shamron. Gabriel n-a răspuns.

— Încă îi mai jelești?

— În fiecare clipă a fiecărei zile.

— E vreun locșor în inima ta pentru mine?

— Tu nu pleci nicăieri.

— Te-am învățat să minți mai bine, fiule.

Shamron a tăcut o vreme.

— Îți amintești acea zi din septembrie când am venit la tine?

— De parcă ar fi fost ieri.

— Mi-aș dori să iau totul de la capăt.
— Viața nu merge așa, Ari.
— Da, a zis el. Mare păcat.

67.

MASON'S YARD, ST. JAMES'S

Prima recenzie la cea mai nouă înregistrare a îndrăgitului Concert m și minor pentru violoncel al lui Dvořák a apărut pe site-ul revistei *Gramophone.* Solista era Isabel Brenner, până atunci necunoscută; dirijorul era legendarul Daniel Barenboim. Simpatia dintre ei, scria autorul, era evidentă din fotografia de pe copertă și din forța interpretării lor – în special a domnișoarei Brenner, care a fost remarcabilă prin tonalitatea sa luminoasă, tulburătoare. Piesele de completare au fost „Waldesruhe" a lui Dvořák și Sonata în fa major pentru violoncel a lui Brahms. La piesele de cameră, Isabel a fost acompaniată de pianista Nadine Rosenberg, poate cel mai bine cunoscută pentru îndelunga sa colaborare cu renumita violonistă elvețiană Anna Rolfe.

Scurta biografie a artistei din toate materialele pentru presă prezenta remarcabila călătorie a lui Isabel de la anonimat la succesul muzical – cel puțin o parte din ea. S-a născut în vechiul oraș Trier, a studiat pianul cu mama sa înainte să treacă la violoncel. La șaptesprezece ani a primit premiul al treilea la prestigioasă ARD International Music Competition, ceea ce îi garanta admiterea la conservatorul pe care l-ar fi ales. În schimb, ea a luat diplome de licență în matematici aplicate de la Universitatea Humboldt din Berlin și de la London School of Economics și a demarat o carieră în industria serviciilor financiare – la care firmă, biografia nu spunea.

Însă o jurnalistă cu ochi de vultur din domeniul afacerilor de la *The Guardian,* împătimită ea însăși de muzica clasică, și-a amintit că o Isabel Brenner fusese legată de faimoasa „Spălătorie de rufe rusești" de la RhineBank, bancă a cărei recentă prăbușire afecta grav în prezent piețele financiare din întreaga lume. Jurnalista l-a sunat pe avocatul de la firma foarte importantă care îl reprezenta pe Anil Kandar, fost director la

RhineBank, care în prezent era judecat pentru spălare de bani și fraudă, și a întrebat dacă Isabel Brenner violoncelista era, de asemenea, Isabel Brenner finanțista germană murdară.

— Una și aceeași, a răspuns avocatul.

În mod neașteptat, povestea a produs o creștere remarcabilă a vânzărilor, ca și o recenzie exagerată, de cinci stele, din revista *BBC Music*. Însă senzaționalul interviu dat de Isabel lui Anderson Cooper în *60* M*inutes* a fost ceea ce a propulsat albumul pe locul 1 atât în Marea Britanie, cât și în SUA. Da, a recunoscut ea când a fost întrebată, a lucrat la „Spălătoria de rufe rusești" de la RhineBank, dar numai ca să poată strânge informații și să adune documente incriminatoare. Le-a dat acele documente jurnalistei de investigație Nina Antonova și legendarului maestru israelian al spionajului Gabriel Allon, care a înrolat-o într-o operațiune împotriva lui Arkadi Akimov. Cu Allon supraveghindu-i fiecare mișcare, pătrunsese în cercul intim al lui Arkadi și ajutase la spălarea și ascunderea unor bunuri jefuite de la statul rus în valoare de câteva miliarde de dolari.

— Arkadi a avut încredere în tine? a întrebat Cooper.

— Implicit.

— De ce?

— Muzica, presupun.

— Ai fost vreodată în pericol?

— De câteva ori.

— Ce ai făcut?

— Am improvizat.

•

Interviul a făcut senzație în întreaga lume, mai ales în Rusia, unde în dimineața următoare, devreme, cadavrul strivit al lui Arkadi Akimov a fost descoperit în curtea unui bloc de locuințe de pe Aleea Baskov din Sankt-Petersburg, unde ajunsese după o cădere de la fereastra unuia dintre etajele superioare. Poliția a declarat moartea sinucidere, în ciuda faptului că pe corp se vedeau mai multe vătămări produse cu un obiect contondent.

Isabel, care era ascunsă într-un loc nedezvăluit, a refuzat să comenteze. Și n-a vorbit despre asta nici când a ajuns în Anglia la jumătatea lui iulie pentru concertul de debut la Barbican Centre din Londra. A fost imposibil să faci rost de bilete – doar jumătate din numărul obișnuit erau la vânzare – și paza era neobișnuit de severă. Printre cei aflați în public era și bancherul elvețian

Martin Landesmann, cu soția, Monique.

După ce a revenit de trei ori pe scenă ca să mulțumească ovațiilor, Isabel a fost dusă repede, pe furiș, de-a curmezișul Londrei până într-un loc izolat și liniștit din St. James's, numit Mason's Yard. Acolo, în splendida sală de expoziție din Isherwood Fine Arts, a fost sărbătorită ca și cum ar fi fost membră a familiei, ceea ce chiar era.

— Sublim! a declarat Julian Isherwood.

— Într-adevăr, a fost de acord Oliver Dimbleby.

Sarah a scos-o pe Isabel din ghearele lui Oliver și i-a prezentat-o lui Jeremy Crabbe, care era la fel de vrăjit. Călcându-și pe inimă, el i-a cedat-o lui Simon Mendenhall, licitatorul șlefuit de la Christie's, iar Simon i-a livrat-o Ameliei March de la *ARTNews,* care era singurul reporter prezent.

După ce i-a oferit Ameliei un citat potrivit pentru articolul ei, Isabel i-a cerut scuze și s-a apropiat de singurul bărbat de la petrecere care nu părea interesat s-o cunoască. Stătea în fața unui peisaj de Claude, cu mâna sub bărbie și capul înclinat un pic într-o parte.

— E mai bun decât natura moartă din casa conspirativă de lângă lac, a zis ea.

— Mult, a fost de acord Gabriel.

Ea s-a uitat prin sală.

— Prieteni de-ai tăi?

— S-ar putea zice.

— Unde-i domnul Marlowe?

— Se ferește de femeia de acolo.

— Arată ca o femeie pe care am văzut-o cândva într-o revistă de modă.

— Pe ea ai văzut-o.

— De ce naiba se ferește de *ea?*

— Pentru că în prezent trăiește cu cea de acolo.

— Sarah?

Gabriel a încuviințat din cap.

— E altul dintre proiectele mele de restaurare. Ca și fostul fotomodel.

— Și eu credeam că viața mea e complicată.

Isabel l-a privit cu atenție.

— Trebuie să spun că arăți destul de bine pentru cineva care e norocos că e în viață.

— Ar fi trebuit să mă vezi acum câteva luni.

— Cât de rea e cicatricea?

— De fapt, am două.

— Încă te dor?

Gabriel a zâmbit.

— Doar atunci când râd.

•

El a fost primul care a plecat de la petrecere. Deloc surprinzător, nimeni n-a observat că nu mai e acolo. Isabel a plecat curând după aceea, însă ceilalți au mai zăbovit până aproape de miezul nopții, când a secat în sfârșit ultimul strop de Bollinger Special Cuvée. În drum spre ușă, Olivia Watson i-a trimis prin aer lui Sarah un pupic cuviincios cu buzele ei stacojii perfecte. Cu un zâmbet înghețat pe față, Sarah a șoptit:

— Cățea.

I-a supravegheat pe cei de la catering pe când strângeau sticlele golite și paharele murdare. Apoi, după ce a armat sistemul de securitate al galeriei, a ieșit în Mason's Yard. Christopher era rezemat de capota Bentleyului, cu un Marlboro neaprins între buze.

Bricheta Dunhill a scos o flacără.

— Cum a fost petrecerea?

— De ce n-ai întrebat-o pe Olivia?

— Mi-a zis să te întreb pe tine.

Încruntându-se, Sarah s-a așezat pe locul pasagerului.

— Știi, a zis pe când goneau pe Piccadilly, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu găseam acel Artemisia.

— În afară de Viktor, a subliniat Christopher.

— Da, l-a aprobat Sarah. Bietul Viktor.

Și-a aprins una dintre țigările lui Christopher și a acompaniat-o pe Billie Holiday în vreme ce Bentleyul zbura pe Brompton Road în Kensington. Când s-au oprit pe Queen's Gate Terrace ea a observat o lumină arzând la parterul din *maisonette.*

— Probabil că ai uitat…

— N-am uitat.

Christopher a vârât mâna în haină și a scos pistolul Walther PPK.

— Un moment.

•

Ușa era întredeschisă, bucătăria pustie. Pe blatul de granit, proptit de o

sticlă goală de roze corsican, era un plic. Pe partea din față era scris elegant de mână numele lui Christopher. Înăuntru era un cartonaș de bună calitate, cu chenar.

— Ce scrie? a întrebat Sarah din ușa deschisă.

— Se întreabă dacă nu cumva tu și cu mine n-ar trebui să ne căsătorim.

— Drept să spun, m-am întrebat și eu același lucru.

— În cazul acesta…

— Da?

Christopher a pus cartonașul înapoi în plic.

— Poate că ar trebui.

NOTA AUTORULUI

Romanul *Violoncelista* este o lucrare de divertisment și trebuie să fie citit ca atare, nimic mai mult. Numele, personajele, locurile și întâmplările descrise în poveste sunt rodul imaginației autorului sau au fost folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, afaceri, companii, evenimente sau localități nu este decât o coincidență.

Cei care vizitează Mason's Yard din St. James vor căuta în zadar Isherwood Fine Arts. Totuși, vor găsi extraordinara galerie cu vechi maeștri a prietenului meu Patrick Matthiesen. Patrick, un strălucit istoric al artei binecuvântat cu un ochi infailibil, n-ar fi îngăduit niciodată ca o pictură făcută de Artemisia Gentileschi și atribuită greșit să zacă în depozitul său aproape o jumătate de veac. Tabloul descris în *Violoncelista* nu există. Dacă ar exista, ar semăna foarte mult cu cel făcut de tatăl Artemisiei, Orazio, expus la National Gallery of Art din Washington.

La fel ca Julian Isherwood și noua sa parteneră la conducerea galeriei, Sarah Bancroft, locuitorii versiunii mele a lumii artei din Londra sunt cu toții fictivi, ca și bufoneriile lor uneori îndoielnice. Întâlnirea lor la un pahar în restaurantul Wilton's din mijlocul verii ar fi fost deplin permisă, dat fiind că localul din Londra, obiectiv turistic, își deschisese ușile pentru scurt timp, înainte ca o creștere a ratei de infectare cu coronavirus să-l silească pe prim-ministrul Boris Johnson să închidă toate afacerile neesențiale. De câte ori a fost posibil, am încercat să ader la condițiile predominante și la restricțiile ordonate de guvern. Însă când a fost nevoie mi-am îngăduit licența de a spune povestea fără povara strivitoare a pandemiei. Am ales Elveția ca scenă principală în *Violoncelista* deoarece acolo viața a decurs în linii mari normal până în noiembrie 2020. Acestea fiind spuse, un concert privat și o recepție la Kunsthaus Zürich, fie și pentru o cauză atât de meritorie ca democrația, probabil n-ar fi avut loc la jumătatea lui octombrie.

Îi cer preaplecată iertăciune celebrei Janine Jansen pentru comparația nu prea măgulitoare cu Anna Rolfe. Domnișoara Jansen este considerată, pe drept cuvânt, una dintre cele mai bune violoniste din generația sa, iar Anna, desigur, nu există decât în imaginația mea. Ea a apărut în al doilea roman despre Gabriel Allon, *Asasinul englez,* alături de Christopher Keller. Martin

Landesmann, bancherul meu elvețian devotat, chiar dacă are multe păcate, a apărut prima dată în *The Rembrandt Affair.* Povestea duelului sângeros dintre Gabriel și negustorul de arme rus Ivan Harkov este spusă în romanul *Moscow Rules* și în urmarea lui, *The Defector.*

Admiratorii lui F. Scott Fitzgerald au observat, fără îndoială, fragmentul strălucit din *Marele Gatsby* care apare în capitolul 32 din *Violonista.* Ca să se știe, sunt conștient de faptul că serviciul secret de informații al Israelului nu-și mai are sediul pe Bulevardul Regele Saul din Tel Aviv. Nu există o casă conspirativă în *moșav*-ul istoric Nahalal – cel puțin, nu una de care să știu eu –, iar Gabriel și familia sa nu locuiesc pe Strada Narkiss din Ierusalimul de Vest. Totuși, din când în când, pot fi văzuți la Focaccia de pe Strada Rabbi Akiva, unul dintre restaurantele mele preferate din Ierusalim.

Puternica instituție germană Deutsche Bank AG, nu fictiva mea RhineBank, a fost cea care a finanțat construirea lagărului de exterminare Auschwitz și fabrica din apropiere care producea granulele de Zyklon B. Și Deutsche Bank a fost cea care a câștigat milioane de *reichsmark* naziste prin arianizarea firmelor deținute de evrei. De asemenea, Deutsche Bank a plătit amenzi de miliarde de dolari pentru că a ajutat națiuni lipsite de scrupule, ca Iranul și Siria, să ocolească sancțiunile impuse de SUA; pentru că a manipulat rata de împrumut interbancar din Londra; pentru că a vândut titluri de valoare toxice, bazate pe ipoteci, unor investitori neavizați; și pentru că a spălat bunuri rusești în valoare de nu se știe câte miliarde de dolari prin așa-numita ei „Spălătorie de rufe rusești”. În 2007 și 2008, Deutsche Bank a acordat o linie de credit neasigurată de un miliard de dolari lui VTB Bank, controlată de Kremlin, care a finanțat serviciile de spionaj ruse și a asigurat locuri de muncă sub acoperire agenților de spionaj ruși aflați în străinătate. Ceea ce însemna că cea mai mare bancă din Germania, cu bună știință sau fără, a fost un partener furnizor de fonduri în războiul lui Vladimir Putin împotriva Occidentului și a democrației liberale.

Acest război este purtat tot mai mult de acoliții lui Putin și de companiile private, ca Grupul Wagner și Internet Research Agency, fabrica de troli din Sankt-Petersburg despre care se spune că a intervenit în alegerile prezidențiale din SUA în 2016. IRA a fost una dintre cele trei companii ruse nominalizate într-un amplu rechizitoriu publicat de Departamentul de Justiție în februarie 2018, în care erau prezentate amănunțit scopul și rafinamentul intervenției ruse. După spusele consilierului special Robert S.

Mueller III, agenții operativi ruși din online au furat identitatea unor cetățeni americani, au pozat în activiști politici și religioși pe rețelele sociale și s-au folosit de subiecte cu potențial conflictual, ca rasa și imigrarea, ca să atâțe un electorat deja dezbinat – totul în sprijinul candidatului preferat de ei, starul de reality-show și dezvoltatorul imobiliar Donald Trump. Agenții ruși s-au dus și în SUA ca să adune informații. Și-au concentrat eforturile pe statele-cheie din bătălie și, în mod remarcabil, și-au coordonat pe ascuns acțiunile cu membri ai campaniei lui Trump în august 2016 ca să organizeze mitinguri în Florida.

Intervenția rusă a inclus și o piratare a Comitetului Național Democrat, care a dus la scurgerea de informații devastatoare în plan politic a mii de e-mailuri, stârnind mare agitație în Convenția Democrată din Philadelphia. În raportul final, dat publicității în formă revizuită în aprilie 2019, Robert Mueller a spus că eforturile Moscovei au făcut parte dintr-o campanie „generalizată și sistematică" de a-l sprijini pe Donald Trump și de a-i submina rivala, pe Hillary Clinton. Mueller n-a putut să stabilească existența unei conspirații criminale pasibile de punere sub acuzare între campania lui Trump și guvernul rus, însă a afirmat că martori-cheie au folosit comunicare codificată, au avut comportament obstrucționist, au dat mărturii false sau care au indus în eroare, sau au ales să nu depună mărturie. Poate cea mai incriminatoare a fost concluzia consilierului special că această campanie a lui Trump „se aștepta să tragă foloase electorale de pe urma informațiilor furate și date publicității prin eforturile rușilor".

Un raport exhaustiv în cinci volume dat publicității de Comitetul Informativ al Senatului, condus de republicani în august 2020, a mers chiar mai departe, înfățișându-i pe consilierii de rang înalt ai lui Trump ca dornici să obțină sprijin de la principalul adversar mondial al Americii. Raportul, punctul culminant al unei investigații de trei ani, prezintă detaliat o rețea complexă de contacte între campania lui Trump și ruși care au legături cu Kremlinul și cu serviciile de informații ruse. Spune că legătura „cea mai directă" a fost Paul Manafort, agentul secret republican veteran căruia îi place să trăiască pe picior mare – în garderoba sa vastă cu haine scumpe există și o jachetă din piele de struț în valoare de 15.000 de dolari –, care a fost pentru scurt timp directorul campaniei. Manafort, sugerează comitetul, a fost compromis de faptul că a câștigat zeci de milioane de dolari reprezentând candidați politici pro Kremlin din Ucraina. De asemenea, era

profund îndatorat oligarhului rus Oleg Deripaska, pe care comitetul l-a caracterizat ca „reprezentant” al serviciilor de spionaj ale Kremlinului și Rusiei.

Însă până și Oleg Deripaska trebuie să fi fost luat prin surprindere când în zorii zilei de 9 noiembrie 2016 Donald Trump a apărut în fața suporterilor uluiți din sala de bal a unui hotel din Manhattan ca președintele învingător în alegeri al celei mai puternice națiuni din lume. După ce s-a instalat în funcție, Trump i-a umplut de laude pe bandiții autoritariști, a primit la Casa Albă populiști antidemocratici europeni, a dat peste cap eforturile SUA de a promova democrația în lume și a perturbat relațiile cu aliații tradiționali ca Marea Britanie, Germania, Franța și Canada. Și odată, în timpul unei întâlniri în Biroul Oval cu ministrul de externe rus și ambasadorul rus la Washington, Trump a divulgat o informație foarte secretă oferită de un aliat apropiat din Orientul Mijlociu – informație care era atât de secretă, încât nu era împărtășită tuturor membrilor guvernului SUA. Acel aliat din Orientul Mijlociu era Israelul, și se spune că divulgarea secretului a periclitat o operațiune care dăduse spionajului israelian o fereastră spre acțiunile interne ale Statului Islamic în Siria.

Însă poate cel mai îngrijorător lucru era hotărârea lui Trump de a retrage SUA din NATO, temelia ordinii postbelice globale. Se spune că fostul șef de cabinet al Casei Albe, John Kelly, ar fi zis că „una dintre cele mai dificile sarcini cu care s-a confruntat” a fost încercarea de a-l împiedica pe Trump să iasă din alianță. John Bolton, după ce și-a dat demisia din funcția de consilier pe problemele de securitate națională, a scris că era convins că Trump o să iasă din NATO dacă e ales a doua oară.

Obsesia lui Trump cu subminarea blocului NATO și fidelitatea sa specială față de Vladimir Putin au ridicat întrebări neplăcute despre loialitatea lui, ca și purtarea lui la o mult-așteptată întâlnire la vârf cu Putin la Helsinki în iulie 2018. Stând alături de liderul rus, Trump și-a făcut propria comunitate a serviciilor de informații să tragă concluzia că Moscova a intervenit în alegeri. Până și colegii republicani l-au condamnat, răposatul John McCain din Arizona calificând remarcile ca „cele mai scandaloase” făcute vreodată de vreun președinte american. În seara aceea, în *New York Times* a apărut o frază care cândva era inimaginabilă, scrisă de editorialistul Thomas L. Friedman: „Există dovezi covârșitoare că președintele nostru, pentru prima dată în istorie, este angrenat, în mod deliberat, sau prin neglijență crasă, sau

din cauza propriei personalități perverse, într-un comportament trădător".

Friedman nu era singurul îngrijorat de purtarea președintelui. După spusele legendarului reporter Bob Woodward, Dan Coats, fostul senator republican conservator din Indiana care a fost primul director al serviciului de informații național, se temea că președintele SUA acționează ca un agent rus. Coats, a scris Woodward în capodopera sa din 2020, *Furia,* „continua să aibă convingerea secretă, care se întărise, nu slăbise, cu toate că nu era sprijinită pe dovezi, că Putin îl are cu ceva la mână pe Trump".

Fără îndoială, Coats a fost alarmat de eforturile făcute de Trump ca să ascundă amănuntele întâlnirilor față în față cu Putin. O dată, după o întâlnire la Hamburg, Trump se spune că a recurs la măsura extraordinară de a lua notele scrise de mână de traducătorul său. După spusele lui *Washington Post,* nicăieri în dosarele guvernului SUA nu există o înregistrare amănunțită despre cinci întâlniri dintre Donald Trump și Vladimir Putin.

Comunitatea serviciilor de informații din SUA a tras concluzia că Putin, hotărât să-l ajute pe Trump să-și păstreze funcția, a autorizat a doua intervenție rusească în timpul campaniei prezidențiale din 2020. Trump, a cărui lipsă de popularitate a atins un nivel fără precedent, prejudiciat de felul prostesc în care a gestionat pandemia de coronavirus, a devenit primul președinte de la George H.W. Bush încoace căruia poporul american i-a refuzat realegerea. A primit 232 de voturi ale electorilor, mult mai puțin decât cele 270 cerute, și a pierdut alegerea poporului cu peste șapte milioane de voturi, o marjă de 4,4 procente. Din 1960 încoace, cinci alegeri au fost la diferență mai mică. Și totuși, niciunul dintre candidații învinși – Richard Nixon, Hubert Humphrey, Gerald Ford, Al Gore și John Kerry – n-a refuzat să-și recunoască înfrângerea, n-a perturbat transmiterea oficială a puterii și n-a instigat la insurecție violentă. Dar, ce-i drept, niciun alt candidat la președinția Americii n-a solicitat, acceptat și exploatat ajutorul unei forțe străine ostile. Această onoare o are numai Donald Trump.

Refuzul lui Trump de a accepta rezultatele alegerilor a lăsat America primejdios de divizată. De asemenea, a slujit la radicalizarea și mai pronunțată a Partidului Republican. Pippa Norris de la Kennedy School of Govemment, Harvard, a tras concluzia că GOP[24]-ul lui Trump este acum un partid populist autoritarist care „e gata să submineze principiile democratice în goana după putere", la fel ca formațiunile de extremă dreaptă Alternativă

pentru Germania, Partidul Libertății din Austria și Alianța Civică din Ungaria, condusă cu mână de fier de Viktor Orbán.

Sondajele recente par să sprijine concluzia profesoarei Pippa Norris. Mulți dintre votanții republicani nu mai cred în democrație. Lucru și mai îngrijorător, dintr-o anchetă desfășurată de conservatorul American Enterprise Institute a reieșit că 39% din republicani susțin folosirea violenței pentru atingerea scopurilor politice. Mulți vorbesc pe față de război civil. Acum, printre delegații la Congres ai partidului se numără două membre – Lauren Boebert din Colorado și Marjorie Taylor Greene din Georgia – care și-au exprimat sprijinul pentru elemente ale teoriei conspirației de extremă dreaptă antisemite numite QAnon. Înainte să câștige în districtul ei profund roșu din Georgia, Greene și-a exprimat online sprijinul pentru executarea unor agenți FBI și unor membri democrați ai Congresului, printre care purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanților, Nancy Pelosi. Alt membru republican dintre cei veniți în 2020, Mary Miller, l-a citat favorabil pe Adolf Hitler într-un discurs înfocat ținut cu o zi înainte de insurecția de la Capitoliu. Și totuși, stimata doamnă din partea de sud-vest a statului Illinois rămâne în Conferința Republicană a Camerei Reprezentanților.

Și toate astea Vladimir Putin le găsește, cu siguranță, pe gustul său. Da, în cele din urmă Donald Trump l-a dezamăgit nereușind să-i ofere retragerea americană din NATO, însă stricăciunile pe plan intern pe care le-a lăsat în urmă Trump vor da roade în anii următori. Numai asediul Capitoliului, și tot a meritat investiția făcută de Rusia. Acei adepți ai supremației rasei albe, neonaziști, antisemiți și teoreticieni ai conspirației QAnon care au jefuit templul democrației americane în numele lui Donald Trump făceau și ei jocul lui Putin. La fel și gazdele talk-show-urilor și emisiunilor de știri de la radio și televiziune care au ațâțat furia răsculaților cu fantezii neîntemeiate despre furarea alegerilor. O Americă divizată politic și destabilizată – o Americă virând spre naționalism, autoritarism și izolare – nu i-ar pune nicio problemă lui Putin acasă sau în țările în care țintește să extindă influența răuvoitoare a Rusiei. În ceea ce-l privește pe Vladimir Putin, au fost bani bine cheltuiți.

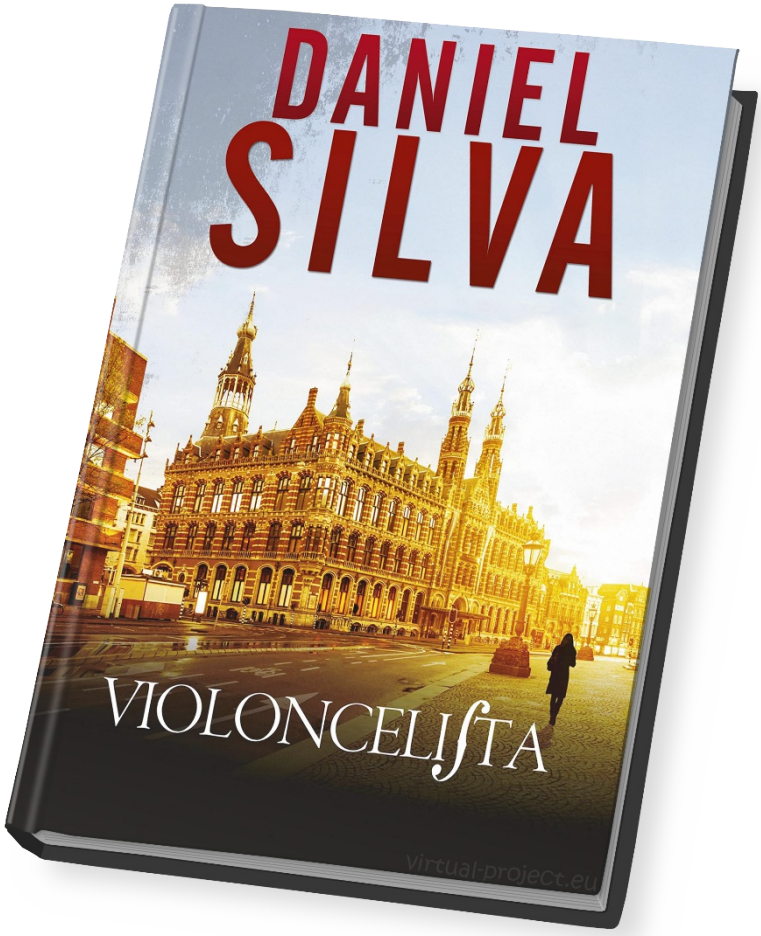

virtual-project.eu

violin

Notes

[←1]

Pe Downing Street, la numărul 10, se află sediul prim-ministrului.

[←2]

Chimică, biologică, radiologică și nucleară.

[←3]

National Health Service, sistemul de stat care se ocupă de sănătatea populației din Anglia.

[←4]

Government Communications Headquarters – sediul uneia dintre cele trei agenții de informații și securitate din Marea Britanie.

[←5]

Literal, „căsuță” (în limba franceză în original) Porțiune a unei clădiri mai mari, de obicei cu două niveluri, cu intrare separată.

[←6]

Acolo se află sediul Comunității Serviciilor Israeliene de Informații.

[←7]

Localitate organizată ca o cooperativă agricolă.

[←8]

Forțele armate ale Israelului.

[←9]

Bunic.

[←10]

Conflictul de trei decenii dintre naționaliști și unioniști.

[←11]

National Security Agency.

[←12]

Referire la *1984* de George Orwell.

[←13]

Importantă stradă din Londra, a cărei imagine este asociată cu principalele ziare din Marea Britanie.

[←14]

Freddy Krueger este ucigașul din seria de filme *Coșmar pe Elm Street.*

[←15]

„Another One Bites the Dust”, melodie a trupei Queen

[←16]

A doua locuință sau casă de vacanță (în limba rusă în original).

[←17]

Casa Libertății.

[←18]

Alianța Globală pentru Democrație. GAD este acronimul pentru *Generalized Anxiety Disorder* (tulburarea de anxietate generalizată).

[←19]

Când mă îndrăgostesc.

[←20]

Grup de opt universități de mare prestigiu.

[←21]

Lovitură de stat ratată, inițiată de Hitler în noiembrie 1923

[←22]

Numerii, 23:23, în Biblia, Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1968, p. 177.

[←23]

În original, *uncivil:* joc de cuvinte intraductibil, bazat pe faptul că *civil* înseamnă atât „civil/cetățenesc”, cât și „politicos/ bine-crescut”.

[←24]

Grand Old Party, Partidul Republican.